

Джефри Дийвър
Каменната маймуна

Бележка на автора

За читателите, които не са запознати с някои аспекти от живота в Китай, споменати в книгата, са следните редове.

География: Повечето нелегални китайски имигранти в САЩ идват от югоизточното крайбрежие на страната, главно от две провинции: най-южната, Гуандун, където се намира и Хонконг; и разположената на север от нея Фудзян с главен град Фуджоу, голямо пристанище и вероятно най-популярното сред нелегалните емигранти начало на пътуването им към чужди земи.

Език: Писменият китайски език е еднакъв в цялата страна, но говоримият се различава значително в отделните райони: кантонски на юг, минанхуа във Фудзян и Тайван и мандарински, или путонхуа, в Пекин и Северен Китай. Малкото китайски думи, които използвам в тази книга, са от диалекта путонхуа, който е официален език на страната.

Имена: Китайските имена по традиция се дават обратно спрямо американските и европейските. Например Ли Канмей: Ли е фамилията, а Канмей – собственото име. Някои жители на големите китайски градове или свързаните тясно със САЩ и други западни култури могат да използват западни малки имена в добавка към китайските или вместо тях. В такъв случай англоезичното име стои пред китайската фамилия, например Джери Тан.

Първа част
Трафикантът
Вторник, от Часа на тигъра (4.30) до Часа на
дракона (8.00)

Думата вейчи се състои от две китайски думи: вей, което означава „обкръжавам“, и чи – „пионка“. Тъй като пресъздава борба на живот и смърт, играта можела да се нарече „военна“.

Даниеле Пекорини и Тън Шу, „Играта вейчи“

1.

Те бяха изчезналите, те бяха клетниците.

За трафикантите на хора, които ги превозваха по света като сандъци с дефектна стока, бяха дзудзя, добитък.

За агентите от Имиграционно-натурализационната служба (ИНС) на САЩ, които пресрещаша корабите им, арестуваха ги и ги депортираха, те бяха незаконните.

Те носеха надежда. Заменяха дом, семейство и хилядолетна родова памет за изпълнени с опасности години на тежък труд.

Уповаваха се на нищожния шанс да се задържат и семействата им да благоденстват в страна, където, както се говореше, свободата и богатството били нещо обикновено като слънцето и дъжда.

Те бяха крехкият му товар.

С разкратена походка (яростни петметрови вълни подмятаха кораба), капитан Сен Дзидзън заслиза от мостика през двете палуби към мрачния трюм, за да им съобщи лошата вест, че неколкоседмичното им тежко пътуване може би е било напразно.

Беше един августовски вторник, малко преди разсъмване. Набитият капитан с бръсната глава и необичайно рунтави мустаци се промъкна покрай празните контейнери, оставени за камуфлаж на палубата на 72-метровия „Фуджоуски дракон“, и отвори тежката стоманена врата към трюма. Взря се в групата от дващестина души, сгушени един до друг в тъмното помещение. В плиткия слой вода под мизерните койки плуваха боклуци и пластмасови детски кубчета.

Въпреки силното вълнение капитан Сен, морски вълк с

трийсетгодишна практика, се спусна по стръмните метални стълби, без да използва парапета, и излезе в средата на трюма. Провери измервателния уред за въглероден двуокис и установи, че нивото му е допустимо, макар въздухът да вонеше на дизелово гориво и хора, живели на твърде тясно пространство в течение на две седмици.

За разлика от много капитани и моряци на „кофите“ – корабите, превозващи незаконни емигранти, – които в най-добрия случай се правеха, че не забелязват, а понякога дори биеха или изнасилваха пасажерите, Сен не се отнасяше лошо към тях. Всъщност той смяташе, че върши добро, като превозваше тези семейства от трудния живот ако не към благосъстояние, то поне към надеждата за по-щастлив живот в Мейгуо, Красивата страна, или Америка – и, разбира се, междуременно печелеше порядъчно за себе си.

При този курс обаче повечето емигранти не му се доверяваха. И защо ли да му се доверяват? Смятаха го за съдружник на трафиканта, наел „Дракона“ – Кван Ан, известен повече с прякора Гуй, Призрака. Възпрепятствани от мрачната репутация на трафиканта, опитите на капитан Сен да завърже разговор бяха завършили с неуспех и той се беше сприятелил само с един от емигрантите. Чан Дзинърдъз – който предпочиташе западното си име Сам Чан – бе четирийсет и пет годишен бивш учител от едно предградие на големия пристанищен град Фуджоу в Югоизточен Китай. Той водеше цялото си семейство в Америка: жена си, двамата си синове и овдовелия си баща.

Пет-шест пъти по време на пътуването Чан и Сен бяха седели в трюма на чаша силно маотай, от което капитанът имаше солидни запаси, и бяха говорили за живота в Китай и за плановете на семейство Чан, щом веднъж пристигнат в Съединените щати.

Сега Сен видя Чан на койката му в единия ъгъл на трюма. Високият, спокоен мъж срещна погледа на капитана и се намръщи. Чан даде книгата, която четеше на семейството си, на сина си и се изправи, за да посрещне посетителя.

Всички наоколо запазиха тишина.

– Радарът показва бърз кораб, опитващ да ни пресрещне.

По лицата на онези, които го чува, се изписа ужас.

– Американци ли? – попита Чан. – Бреговата охрана?

– Вероятно – отвърна капитанът. – Намираме се в американски води.

Сен огледа изплашените лица на емигрантите наоколо. Те се споглеждаха. Както при повечето курсове, тези хора – мнозинството

непознати – бяха завързали стабилни приятелски връзки. Сега се хващаха едни други за ръцете, шепнеха си, едни търсеха, други предлагаха утеха. Капитанът спря поглед върху една жена, прегърнала осемнайсет-месечното си момиченце. Майката – с лице, нашарено с белези от побойте в превъзпитателния лагер – сведе очи и заплака.

– Какво можем да направим? – попита Чан.

Емигрантът приемаше тежко новината. Капитанът знаеше, че Чан е дисидент в Китай и на всяка цена е искал да се измъкне от страната. Ако го депортират, вероятно щеше да свърши в някой от прословутите затвори в Западен Китай като политически затворник.

– Не сме далеч от мястото за акостиране. Движим се с пълна скорост. Възможно е да се приближим достатъчно, за да ви изпратим на брега с лодки.

– Не, не – възпротиви се Чан. – При това вълнение всички ще се издавим.

– Насочил съм кораба към един естествено защитен залив. Водата би трябвало да е достатъчно спокойна за лодките. На плажа ще чакат камиони, които да ви откарат до Ню Йорк.

– Ами ти? – попита Чан.

– Аз ще се върна в международни води. Не могат да ме арестуват за пренасяне на празни контейнери. Това не е престъпление. Докато ме настигнат, вие вече ще пътувате по златни пътища към град от диаманти... Кажете сега на всички да се приготвят. Да вземат само най-важното. Парите, снимките. Оставете всичко останало. Ще се наложи да гребете с пълна сила. Оставете в трюма, докато Призрака или аз не ви извикаме.

Капитан Сен забърза обратно към мостика. Докато изкачваше стълбата, отправи кратка молитва към Тянхоу, богинята на моряците, след това приклепна, за да избегне една вълна, разбиваща се о борда. Намери Призрака при радара. Трафикантът стоеше неподвижно, свил рамене под морската стихия.

Някои трафиканти се обличаха като богати кантонски гангстери от филм на Джон Ву, но Призрака винаги ходеше като повечето китайци – с обикновени панталони и риза с къси ръкави. Беше мускулест, дребен, гладко избръснат, с коса, по-дълга от типичната за бизнесмен, която никога не пригладяваше с гел.

– Ще ни пресрещнат след петнайсет минути – каза трафикантът.

Дори сега, пред опасността от сблъсък с властите, той изглеждаше безучастен като кондуктор на малка автогара.

– Петнайсет ли? – изненада се капитанът. – Невъзможно. С колко възела се движат?

Сен се приближи до картата на района, издадена от Картографската служба на Министерството на отбраната на САЩ. От нея и радара трябваше да прецени относителното положение на двата кораба. Заради риска от засичане джиписът и ЕРИКВ системата на „Дракона“ бяха изключени.

– Мисля, че имаме поне четирийсет минути – каза.

– Не, изчислих разстоянието, което изминаха, откакто ги засякохме.

Капитан Сен погледна кормчията, потен от борбата с руля. Двигателите работеха на пълна мощност. Ако изчисленията на Призрака бяха правилни, нямаше да могат да се доберат до спокойния залив навреме. В най-добрия случай щяха да стигнат на около половин миля от близкия скалист бряг – достатъчно, за да пуснат лодките, но така щяха да ги оставят безпомощни срещу стихията.

– Как са въоръжени? – попита Призрака.

– Не знаеш ли?

– Никога не са ме залавяли. Каж ми.

Сен бе проверяван на два пъти – за негово щастие при законни курсове, не при превозване на емигранти. Въпреки това изживяването не беше от най-приятните. Дузина моряци от Бреговата охрана бяха нахлули на кораба му, докато друг държеше него и екипажа му на прицел с картечница от борда на патрулния катер. Имаха и малко оръдие.

Той каза на Призрака какво могат да очакват.

Трафикантът кимна:

– Трябва да обмислим вариантите.

– Какви варианти? Да не мислиш да ги обстрелваме? Няма да позволя такова нещо!

Трафикантът не отговори. Остана неподвижен, втрънен в радара. Изглеждаше спокоен, но Сен подозираше, че е бесен. Никой друг трафикант не беше взимал толкова предпазни мерки срещу засичане от Бреговата охрана като Призрака на този курс. Двайсетината емигранти се бяха събрали в един изоставен склад във Фуджоу и изчакаха там два дни под надзора на един партньор на Призрака. След това ги прекараха на Ту-154 до едно изоставено военно летище край Санкт Петербург в Русия. Оттам ги превозиха в голям контейнер на 120 км до град Виборг, за да бъдат натоварени на „Фуджоуския дракон“, пристигнал в руското пристанище предишния ден. Сен бе попълнил добросъвестно митническите документи и декларации – всичко по правилата, за да не буди

подозрения. Призрака се присъедини към тях в последната минута и корабът отплава. През Балтийско и Северно море, през Ламанша, след това прекосиха знаменитата начална точка на всички презокеански плавания в Келтско море – 53 градуса северна ширина и 70 градуса западна дължина – и потеглиха с пълна скорост на югоизток към Лонг Айлънд.

Нищо в този курс не би трябвало да събуди подозренията на американските власти.

– Как са успели? – възкликна капитанът.

– Какво? – разсеяно попита Призрака.

– Да ни намерят. Никой не би могъл. Невъзможно е! Призрака се изправи. Обърна се с гръб към вятъра.

– Кой знае? Може би с магия.

2.

– По петите им сме, Линкълн. Лодката плава към брега. Ще успеят ли? Не, няма начин. Чакай, не трябва ли да го наречем „кораб“? Мисля, че да. Прекалено голямо е.

– Не знам – отвърна разсеяно Линкълн Райм на събеседника си. – Не разбирам много от корабоплаване.

Високият, хилав Фред Делрей беше главният фБР агент, участващ в операцията по залавяне на Призрака. Нито яркочълътата риза, нито черният му костюм, с цвят като гладката му кожа, не бяха гладени наскоро – но и никой в стаята не изглеждаше особено свеж. Шестимата около Райм бяха прекарвали последните двайсет и осем часа тук, в тази необичайна оперативна зала – хола в къщата на Райм в Западен Централ Парк, който приличаше не на салон от викторианската епоха, какъвто е бил преди, а на лаборатория, претъпкана с маси, различни апарати, компютри, химикали, жици и стотици книги и списания по криминология.

Екипът включваше представители както на федералните, така и щатските правозащитни организации. От страна на щата тук беше лейтенант Лон Селито, детектив от отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция, далеч по-омачкан от Делрей – а също и по-дебел (тъкмо се беше нанесъл в Бруклин с приятелката си, която, по неговите думи, готвела божествено). Младият Еди Дън, детектив от китайски произход от Пети участък на Нюйоркското полицейско управление, където влизаше и Китайският квартал, също присъстваше. Дън бе строен, мускулест и стилен, носеше очила с рамки на „Армани“, а черната му коса стърчеше на

всички страни като бодли на таралеж. Работеше временно със Селито; постоянният партньор на дебелия детектив, Роланд Бел, беше отишъл преди седмица на семейно събиране в родната си Южна Каролина с двамата си синове и както се разбра, завързал голямо приятелство с местната полицайка, Люси Кър. Бе удължил отпуската си с още няколко дни.

От федерална страна в екипа участваше Харълд Пийбоди, умен мъж около петдесетте с крушовидна форма на тялото, заемащ важен пост в манхатънското управление на Имиграционно-натурализационната служба. Пийбоди не говореше много за себе си като всеки държавен чиновник, приближаващ пенсия, но обширните му познания в областта на емиграцията свидетелстваха за дълга и успешна кариера в Службата. Двамата с Делрей се бяха сблъскали неведнъж по време на това разследване. След инцидента „Златно приключение“ – когато десет нелегални имигранти се бяха удавили след потапянето на едноименния кораб край Бруклин – президентът на САЩ бе наредил на ФБР да поеме първостепенните случаи с трафик на хора от ИНС с подкрепа от ЦРУ. Имиграционно-натурализационната служба имаше доста по-голям опит с нелегалните емигранти и трафикантите им и не отстъпваше с особена готовност ръководната си роля – особено когато в разследването се намесват нюйоркската полиция и така наречени „алтернативни“ консултанти като Линкълн Райм.

Помощник на Пийбоди бе един млад агент от ИНС на име Алън Коу, около трийсетте, с къса тъмночервена коса. Енергичен, но кисел и сприхав, Коу също представляваше загадка за колегите си, тъй като не проронваше нито думичка, несвързана с разследването. Райм бе забелязал, че костюмите му са луксозна конфекция – изтупани, но ушити нескопосано, – а прашните му черни обувки са с дебели гумени подметки като на охранител от магазин – идеални за преследване на крадци. Един-единствен път стана разговорлив – изнесе една от спонтанните си – и досадни – лекции за злините от незаконната емиграция. Коу работеше неуморно и явно горещо желаше залавянето на Призрака.

Различни други по-нисши служители, федерални и щатски, се бяха появявали и изчезвали през последната седмица, изпълнявайки задачи по случая.

Като Гара разпределителна, мислеше (и бе казвал) Линкълн Райм неведнъж през последното денонощие.

Сега, в 4.45 в тази бурна утрин, той насочи самоходната инвалидна количка „Сторм Ароу“ през претъпканата стая към дъската за материалите по разследването, на която бяха закачени една от малкото снимки

на Призрака, много лоша фотография от тайно наблюдение; снимка на Сен Дзидзън, капитана на „Фуджоуския дракон“; и карта на Източен Лонг Айленд и прилежащата морска територия. За разлика от дните през временното си оттегляне след инцидента при оглед, оставил го парализиран за цял живот, сега Райм прекарваше половината от времето си в яркочервената „Сторм Ароу“. Инвалидната количка бе екипирана с нов, супермодерен сензор за управление, открит от болногледача му Том в „Инвакеър“. Механизмът, който Райм командваше с единствения си подвижен пръст, му осигуряваше доста по-голяма маневреност от старото устройство на принципа на духане и всмукване.

– На колко са от брега? – попита той, като оглеждаше картата.

Лон Селито, който поддържаше връзка по телефона, вдигна глава:

– Сега ще разберем.

Райм работеше често като консултант за нюйоркската полиция, но най-вече в класически детективски разследвания – криминалки, на професионален жаргон. Сегашната задача бе необичайна.

Преди няколко дни Селито, Делрей, Пийбоди и сприхавият млад Алън Коу бяха дошли в дома му. Райм си имаше друго занимание – най-важното събитие за момента в живота му бе предстоящото лечение, – но Делрей привлече вниманието му с думите:

– Ти си последната ни надежда, Линк. Имаме голям проблем и не ни идва наум към кого да се обърнем.

– Казвай.

Интерпол бе разпространила „червен сигнал“ за Кван Ан. Според информаторите Призрака се появил във Фуджоу, после отлетял за Южна Франция и накрая се появил в едно руско пристанище, за да вземе кораб с нелегални китайски емигранти – между които и неговият баншоу, или помощник, шпионин, дегизиран като един от пасажерите. Запътили се, изглежда, към Ню Йорк, но след това изчезнали. Нито тайванската, френската и руската полиция, нито ФБР и ИНС можели да го открият.

Делрей носеше единствената улика, която притежаваха – куфарче с някои лични вещи на Призрака от една тайна квартира във Франция, – с надеждата Райм да им даде някаква насока.

– Защо е този зор да го хванете? – Райм плъзна поглед по лицата на представителите на три правозащитни служби.

– Той е шибан социопат – възкликна Коу. Пийбоди обясни спокойно:

– Призрака е може би най-опасният трафикант на хора в света. Отговорен е за смъртта на 18 нелегални емигранти, както и на полицаи и

федерални агенти. Срещу него има дванайсет обвинения в изнасилване от жени емигрантки. И знаем, че е убил още хора. Нелегалните се наричат още „изчезнали“ – убиват ги, ако опитат да измамят трафиканта. Убиват ги, ако се оплачат. Просто изчезват. Семействата им не научават повече нищо за тях. По наши изчисления през последните няколко години поне петдесет-шеiset нелегални имигранти, превозвани от Призрака, са изчезнали.

– Повечето трафиканти не участват в курсовете – намеси се Делрей.
– Единствената причина да придружава лично емигрантите е разширяването на дейността му тук. Не можем да го допуснем.

– Ако влезе в страната, ще има жертви – каза Коу. – Много жертви.

– Добре де, защо аз? Аз не разбирам нищо от трафик на хора.

– Опитавме всичко – отвърна фБР агентът. – Нищо не успяхме да направим. Нямаме никаква информация за него, нямаме снимки, отпечатащи. Нищичко. Освен това.

Той кимна към куфарчето. Райм го изгледа скептично.

– Не знам, господа.

Обясни, че не му е известно нищо за разследванията във Франция или Русия, а и нямаше никакво доверие на френската полиция за правилното събиране на уликите. Нямаше стандарти, с които да сравнява микроуликите. Без еталони на отпечатъците как можеха да са сигурни, че куфарчето е на Призрака?

– Господин Райм – поде Пийбоди, – трафикът на хора не е вече такъв, какъвто беше едно време. До неотдавна мъжете идваха сами. Сега водят целите си семейства, идват сами жени, деца. И ако види дори най-малка заплахата от тяхна страна, Призрака ги убива. Ей така. Наистина имаме нужда от помощта ви.

– Надяваме се да ни дадеш някаква насока – добави Делрей.

– Ще видя какво мога да направя, но не очаквайте чудеса – заключи Райм.

Два дни по-късно отново ги повика. Том подаде куфарчето на агент Коу.

– Имаше ли нещо полезно? – заприпира младият мъж.

– Абсолютно нищо. Французите очевидно са пълни непрокопсаници в събирането на веществени доказателства. Поне тези жандарми, или както там ги наричат.

– Мамка му! – изръмжа Делрей. – Нямаме късмет.

Точно тази реплика очакваше Райм. Той отпусна глава на удобната възглавница, която Том бе прикрепил за инвалидната количка, и

заговори:

– Призрака и двайсет-трийсет нелегални китайски емигранти са на борда на „Фуджоуския дракон“, от фуджоу, провинция фудзян, Китай. Това е седемдесет и два метров товарен кораб с два дизелови двигателя, седемчленен екипаж и капитан Сен Дзидзън (Сен е фамилното му име), 56-годишен. Отпътували са преди четиринайсет дни от Виборг, Русия, в 8.45 часа местно време и сега, според изчисленията ми, трябва да са на около триста мили от нюйоркското крайбрежие. Целта им са доковете в Бруклин.

– Как, по дяволите, измислихте всичко това? – възкликна Коу; Селито, макар и свикнал с невероятните способности на Райм, се разсмя гръмогласно.

– Много просто. Предположих, че смятат да дойдат от изток, иначе щяха да потеглят от самия Китай. Имам приятел в московската полиция – криминолог, с когото сме написали няколко общи статии. Помолих го да се обади във всички пристанища в Западна Русия. Не са толкова много, колкото би помислил човек. Той успял да се добере до митническите документи на всички китайски и тайвански кораби, вдигнали котва през последните три седмици. Прегледахме ги заедно за няколко часа. Между другото, натрупа ви се доста тлъста телефонна сметка. О, казах му да включи и хонорара си за преводачески услуги. Аз на негово място бих го направил.

След кратка пауза криминологът продължи:

– Открихме само един кораб, който е заредил достатъчно гориво за плаване от 8000 мили, макар в документите да бяха заявили, че ще пътуват само 4400. Горивото ще им стигне от Виборг до Ню Йорк и после обратно до Саутхемптън, където да презаредят. Изобщо нямат намерение да акостират в Бруклин. Оставят Призрака и емигрантите и веднага потеглят към Европа.

– Може би в Ню Йорк горивото е прекалено скъпо – предположи Делрей.

Райм вдигна рамене – един от малкото жестове, които позволяваше парализираното му тяло.

– В Ню Йорк всичко е прекалено скъпо. Има обаче още нещо: според митническата декларация „Драконът“ превозва индустриална техника за Америка. Всеки капитан обаче е длъжен да спомене и газенето си – за да е сигурно, че няма да заседне в някое плитко пристанище. Газенето на „Дракона“ е три метра. Напълно натоварен кораб с неговите размери обаче трябва да газии поне на седем метра и половина. Значи е

празен. На борда са само нелегалните емигранти на Призрака. Казвам двайсет-трийсет емигранти, защото са взели провизии за толкова души, докато, както споменах, екипажът се състои само от седем.

По-късно същия ден един спътник засече „Дракона“ на около 280 мили от брега, точно както беше предрекъл Райм. Силна буря по Източното крайбрежие на САЩ бе забавила кораба. Както изглеждаше, щеше да акостира на Лонг Айлънд малко преди зазоряване във вторник. Правата на Бреговата охрана за спиране на чужди кораби в международни води обаче са ограничени. Могат да проверяват плавателни съдове под американски флаг, а също и такива „без флаг“ – нерегистрирани и с фалшива регистрация. Задържането на кораб с изрядни документи извън американските териториални води обаче е в разрез с международните спогодби, а „Фуджоуският дракон“ е безспорно собственост на Китайската народна република. Прокуратурата бе загрижена, че съдът може да обяви ареста на Призрака за незаконен, ако бъде извършен в откритото море. Затова бе решено да изчакат да навлезе в американски териториални води.

Катерът на Бреговата охрана, „Евън Бригант“, с екипаж от 25 моряци, въоръжен с две леки картечници и едно 80-милиметрово оръдие, беше приведен в бойна готовност, но остана на разстояние, за да не бъде засечен от радара на „Дракона“.

Сега обаче китайският кораб се намираще в американски води и „Евън Бригант“ го преследваше. Планът бе да установят контрол над „Дракона“ и да арестуват Призрака, помощника му и екипажа. Бреговата охрана щеше да закара плавателния съд в пристанището на Порт Джеферсън, Лонг Айлънд, откъдето емигрантите да бъдат прехвърлени във федерален център за задържане и там да изчакат депортиране или разглеждане на молбите им за политическо убежище.

През цялото време държаха връзка с патрулния катер. – Агент Делрей? Тук капитан Рансъм от „Евън Бригант“.

– Слушам ви, капитане.

– Мислим, че ни е засякъл; радарът им се оказа по-добър, отколкото подозирахме. Корабът се насочи към брега. Трябва да направим някои уточнения по плана за задържане. Опасяваме се, че ако го вземем на абордаж, ще избухне престрелка. Като се има предвид кой пътува на борда... Тревожим се, че ще има жертви. Край.

– Жертви ли? – попита Коу с презрение. – Сред незаконните може би?

– Да. Смятаме, че е най-добре да препречим пътя на кораба и да

изчакаме Призрака да се предаде. Край.

Делрей вдигна ръка и докосна незапалената цигара, която носеше зад ухото си, спомен от дните му на пушач.

– Не, следвайте първоначалния план. Спрете кораба, завземете го и арестувайте Призрака. Използвайте оръжие, ако се наложи. Разбрано?

– Слушам, сър. Край.

След секунди личният телефон на Райм иззвъня. Том се обади в ъгъла на стаята. Послуша известно време, сетне вдигна поглед:

– Доктор Уивър се обажда, Линкълн. За операцията. – Огледа останалите в стаята. – Ще й кажа, че ще й се обадиш по-късно.

– Не – отсече Райм. – Ще говоря сега.

3.

Вятърът се усили. Вълните подхвърляха „Фуджоуски дракон“ като перце.

Кван Ан, Призрака, ненавиждаше пътуванията по море. Беше свикнал със скъпите хотели, с лукса. Тези пътувания бяха мръсни, смрадливи, студени, опасни. Човекът не е успял да укроти морето, мислеше си той, и това никога няма да му се удаде. Морето е ледено покривало на смъртта.

Призрака огледа палубата, но не забеляза помощника си. Обърна се към носа и присви очи – бряг също не се виждаше, само планини от тъмна вода.

Той се качи на мостика и потропа по стъклото на задната врата. Капитан Сен вдигна поглед и Призрака му направи знак да се приближи.

Сен послушно излезе на дъжда.

– Бреговата охрана скоро ще е тук – изкрещя Призрака, за да надвика вятъра.

– Мога да се приближа достатъчно, за да пуснем лодките, преди да са ни пресекли пътя. Сигурен съм.

Призрака го изгледа сурово.

– Виж какво! Оставяш тези хора на мостика и слизаш заедно с останалите от екипажа при добитъка. Скрийте се с тях и никой да не излиза от трюма.

– Ама защо?

– Защото – обясни Призрака – ти си добър човек. Прекалено добър, за да можеш да лъжеш. Аз ще се представя за капитана. Мога да гледам

човек в очите и той да повярва на всяка моя дума. Ти не си способен на такова нещо.

Призрака смъкна фуражката на капитана, Сен инстинктивно вдигна ръка, но после я отпусна унило. Призрака си сложи шапката.

– Ето – каза сухо, – приличам ли на капитан?

– Този кораб е мой.

– Не. При това пътуване „Драконът“ е мой. Плащам ти в зелено.

Американските долари бяха доста по-ценни от китайския юан, валутата, в която плащаха долнопробните трафиканти.

– Нямах намерение да се биеш с тях, нали? С Бреговата охрана, имам предвид.

Призрака се изсмя нервно:

– Как мога да се бия с тях? Те са десетки, нали? – Той кимна към моряците на мостика. – Кажи им да изпълняват всичките ми заповеди.

Сен се поколеба и трафикантът го изгледа с онзи спокоен, смрзавач поглед, който плашеше всички.

– Нещо искаш да ми кажеш ли?

Сен сведе очи, върна се в кабината и даде нареждания на моряците си.

Призрака погледна към кърмата и отново потърси помощника си. След това нахлупи капитанската шапка и се качи на мостика, за да поеме командването.

* * *

„Десет съдии от ада...“

Той пропълзя по главната палуба до кърмата, провеси глава през борда и отново започна да повръща.

Цяла нощ, откакто започна бурята, бе лежал до една малка спасителна лодка, избягал от смърдящия трюм, за да прочисти тялото си от дисхармонията, създадена от бясното море.

„Десет съдии от ада!“ – помисли си отново. Вътрешностите му се раздираха от киселия стомашен сок, изпитваше такъв студ и такова отчаяние, както никога през живота си.

Казваше се Сони Ли, макар рожденото му име, дадено от баща му, да беше Канмей, което означава „Опълчи се срещу Америка“. Това бе обичайно за родените по време на управлението на Мао – да носят политически праволинейни – и срамни – имена. Въпреки това, както често става с младежите от китайското крайбрежие – провинциите Фудзян и Гуандун, – той бе приел и западно име. Бяха му го дали още като дете

момчетата от тайфата: Сони, по името на опасния, злонравен син на дон Корлеоне в „Кръстника“.

Верен на филмовия герой, чието име носеше, Сони Ли беше видял – и причинил – много насилие, но нищо не го бе поставяло на колене, в прекия смисъл на думата, като морската болест.

„Съдии от ада...“

Беше готов да се яви пред тях. Щеше да отговаря за всичко лошо, което бе сторил, за цялата си глупост, за всички вреди. „Нека бог Тайшан ме вземе в ада. Само да свърши тая проклетата морска болест!“ Замалян от недохранването от последните седмици и люшкането, той си представяше, че морето е развълнувано заради някакъв побеснял дракон, и му се искаше да извади тежкия пистолет от джоба си и да го изпразни в звяра.

Ли погледна назад към мостика и му се стори, че вижда Призрака, но веднага се наложи пак да се провеси през парапета. Сони Ли забрави трафиканта, забрави тежкия си живот във фудзян, забрави всичко освен десетте съдии от ада, насърчаващи весело демоните да ръчкат с копията си стомаха му.

Отново започна да повръща.

* * *

Високата жена се облегна на колата си. Контрастите у нея бяха ярки: червената ѝ коса, развявана от ожесточения вятър, старият жълт „Шевролет Камаро“, черният колан с черния пистолет на кръста ѝ.

Амелия Сакс, с дънки и загърната с дъждобран, на чийто гръб пишеше „Нюйоркска полиция – криминален отдел“, погледна бурните води на пристанището на Порт Джеферсън в северната част на Лонг Айленд. Огледа сцената около себе си. Агенти от ИНС и фБР, полицаи от шерифството на Съфолк и управлението на Ню Йорк бяха обкръжили един паркинг, който в някой по-хубав августовски ден би трябвало да гъмжи от хора, дошли да се попекаат на слънце. Силната буря обаче държеше летовниците далеч от брега.

Наблизо чакаха два големи затворнически автобуса на Управление-то на поправителните заведения, взети назаем от ИНС, половин дузина линейки и четири микробуса с хора от отрядите за бързо реагиране на различни агенции. По плана, когато пристигне тук, „Драконът“ трябваше вече да е овладян от Бреговата охрана, а Призрака и помощникът му – арестувани. От забелязването на патрулния катер от китайците до вземането на кораба им на абордаж обаче имаше около четирийсет минути.

Достатъчно време за Призрака и помощника му да се дегизират като емигранти и да скрият оръжията си, доста често използвана тактика от трафикантите. Моряците от Бреговата охрана нямаше да могат да претърсят качествено емигрантите и кораба преди идването им в пристанището и трафикантът и съучастниците му можеха да опитат да се измъкнат със стрелба.

Самата Сакс щеше да е изложена на особена опасност. Нейна работа бе да извърши оглед на кораба и да потърси доказателства, уличаващи Призрака и водещи до останалите му съдружници. Ако огледът се извършва дълго след бягството на извършителя, опасността за криминолога е сравнително малка. Ако обаче на местопрестъплението са скрити неизвестен брой престъпници, рисковете са големи, особено в случаите с трафиканти на хора, имащи достъп до сериозни оръжия.

Мобилният ѝ телефон иззвъня и тя седна в шевролета, преди да вдигне.

Обаждаше се Райм.

– Готови сме – каза тя.

– Мислим, че са ни забелязали, Сакс. „Драконът“ се насочи към брега. Катерът ще го настигне, преди да се озове достатъчно близо, но се опасяваме, че Призрака се готви за бой.

Тя се замисли за бедните хора на борда.

Райм замълча; Сакс използва момента, за да попита:

– Тя обади ли се?

Кратка пауза. Сетне той отговори:

– Да. Преди десет минути. За следващата седмица имат свободно място в Болницата на Манхатън. Ще ми позвъни отново за повече подробности.

– Ааа...

„Тя“ беше доктор Черил Уивъц, известен неврохирург, дошла от Южна Каролина в Ню Йорк, за да води кратък курс за обучение в Болницата на Манхатън. „Мястото“, за което говореха, беше възможност за извършване на една експериментална операция на Райм, която можеше да повлияе благоприятно състоянието му.

Операция, която Сакс не одобряваше.

– На твоето място бих повикал още линейки – каза Райм. Прозвуча сприваво – не обичаше да обсъжда лични проблеми в хода на акция.

– Ще се погрижа.

– Пак ще ти се обадя, Сакс. Връзката прекъсна.

Тя изтича при един полицаи от шерифството и уреди изпращането

на допълнителни медицински екипи, Върна се в шевролета, седна и заслуша трополенето на едрите капки по предното стъкло и гюрука. От влагата в колата миришеше на пластмаса, машинно масло и стара тапицерия. Тя се замисли за Райм, за неотдавнашния си разговор с един друг лекар, нямащ нищо общо с неврохирургията. Не искаше да си спомня тази среща, но нямаше как да го предотврати.

Преди две седмици Сакс бе стояла до кафе-машината в чакалнята на една болница, пред вратата на кабинета, в който преглеждаха Линкълн Райм. Спомни си как юлското слънце блестеше безжалостно върху зелените плочки на пода. Облеченият в бяла престилка мъж се приближи и я заговори със смразяващо сериозен тон:

– А, госпожице Сакс. Ето ви и вас.

– Добър ден, докторе.

– Току-що говорих с лекаря на Линкълн Райм. – Да?

– Трябва да обсъдим нещо.

– Звучи, сякаш новините са лоши – отбеляза тя с разтуптяно сърце.

– Защо не седнем в онзи тъгъл? – предложи лекарят с глас на погребален агент.

– И тук е добре – каза твърдо тя. – Казвайте.

Един порив на вятъра я изкара от размислите и тя отново погледна към пристанището, дългия пирс, до който трябваше да хвърли котва „фуджоуският дракон“.

„... сякаш новините са лоши.

Казвайте.“

Сакс включи радиостанцията си на честотата на Бреговата охрана не само за да разбере какво става на „Дракона“, а и за да не мисли за разговора в онази ослепително ярка чакалня.

– Колко има до брега? – обърна се Призрака към двамата моряци на мостика.

– Миля, може би по-малко. – Хилавият мъж на румпела му хвърли бърз поглед. – Ще завием точно преди плитчините и ще навлезем в залива.

Призрака погледна напред.

Забеляза бледосива ивица земя при поредното повдигане на кораба над вълните.

– Дръжте курса. Сега се връщам.

Той се подготви да се сблъска със стихията и излезе от кабината. Дъждът и вятърът зашибаха лицето му. Той слезе на долната палуба. Стигна до металната врата за трюма. Влезе и огледа емигрантите. Те

обърнаха към него лица, по които се четеше страх. Жалки мъже, раздърпани жени, кирливи деца – дори няколко безполезни момичета. Защо са взели тях тези глупави родители?

Капитанът прекъсна разговора си с Чан.

– Какво става? – попита. – Катерът вижда ли се вече? Призрака не отговори. Оглеждаше се за своя баншоу.

От него обаче нямаше и следа. Разгневен, той се извъртя.

– Почакай – извика капитанът. Призрака затръшна вратата зад гърба си.

– Баншоу! – изкрещя.

Не последва отговор. Призрака не си направи труда да вика втори път. Дръпна резето на вратата към трюма, така че да не може да се отвори отвътре. Забърза към командната кабина. Докато се качваше към мостика, извади от джоба си очукана черна пластмасова кутия с големината на дистанционното за отваряне на гаража на луксозната му къща в Сямен.

Натисна две копчета. Радиосигналът достигна брезентовата торба, която бе оставил под ватерлинията в трюма. Така задействаше електрическата запалка, скрита в двата килограма експлозив.

Взривът бе по-силен, отколкото бе очаквал, и предизвика край борда фонтан, по-висок и от най-големите вълни.

Призрака отхвърча от стълбите върху главната палуба. Остана замаян, легнал на една страна.

Твърде много, даде си сметка той. Експлозивът беше твърде много. Корабът започна да се накланя. Бе предвиждал да потъне за половин час. Но щеше да стане за минути. Той погледна към горната палуба, където в една каюта бяха скрити оръжията и парите му, след това отново се озърна за помощника си. Никакъв знак от него. Нямаше време да го търси.

Призрака се изправи и се добра до най-близката спасителна лодка. Започна да я отвързва.

„Драконът“ потрепери и се наклони още повече.

4.

Тътенът беше оглушителен. Сякаш дузина ковашки чукове се стоварваха едновременно върху една наковалня.

Почти всички емигранти бяха повалени на студения, мокър под.

Сам Чан скочи на крака и вдигна по-малкия си син, който беше паднал в една мръсна локва. След това помогна на стария си баща и на съпругата си.

– Какво става? – изкрещя към капитана, който си пробиваше път през уплашената тъпла към изхода. – В скала ли се ударихме?

– Тук няма скали – отвърна Сен. – Дълбочината е трийсет метра. Или Призрака е взривил кораба, или Бреговата охрана ни обстрелва. Не знам.

– Какво има? – възкликна мъжът, застанал до Чан. Той бе главата на семейството, настанило се в трюма до близките на учителя. Казваше се Ву Цичен и се беше привързал бързо към Сам Чан. Жена му лежеше неподвижно на близката койка. Имаше треска, през цялото пътуване бе некомуникативна и дори сега сякаш не обръщаше внимание на взрива и последвалата суматоха.

– Какво става? – настоя Ву.

– Потъваме! – изкрещя капитанът. Неколцина мъже се бяха вкопчили във вратата. Той също опита да я отвори. Не можаха да я помръднат. – Заключил ни е!

Някои от емигрантите започнаха да вият и да се клатят напред-назад; децата стояха застинали от ужас, по лицата им се стичаха сълзи. Сам Чан и още неколцина се присъединиха към капитана и започнаха да дърпат вратата. Дебелите метални резета обаче не помръдваха и с милиметър.

Чан забеляза едно куфарче на пода. То бавно се наклони и падна на една страна с пликане. Чан си даде сметка, че „Драконът“ се накланя силно. През пукнатините в обшивката проникваше студена морска вода. Локвата, в която бе паднал синът му, вече беше половин метър.

Отчаяни мъже, жени и деца напразно удряха стените в опит да пробият метала, прегръщаха се, плачеха, викаха за помощ, молеха се... Жената с белезите по лицето притисна дъщеричката си със същата сила, с която момиченцето стискаше една мръсна жълта играчка. И двете плачеха. Стенанията на умирация кораб отекваха в задушното помещение; кафявата, безмилостна вода ставаше все по-дълбока.

Мъжете при вратата се бяха отчаяли. Чан отметна косата от очите си и се обърна към капитана:

– Така няма да стане. Трябва да измислим друг начин за излизане.

– В задния край на трюма има капак към машинното отделение. Само че там е и пробойната, няма да можем да го отместим. Налягането е прекалено голямо.

– Къде е?

Капитанът посочи малка вратичка, закрепена с четири болта. Дватамата с Чан се спуснаха към нея, като едва се държаха върху наклонения под. Ву Цичен помогна на болната си жена да се изправи; жената трепереше от треската. Чан се наведе към съпругата си и нареди:

– Чуй ме. Грижи се цялото семейство да стои заедно. Дръжте се близо до мен и изхода.

– Да, мъжо.

Чан се присъедини към капитана при вратичката и с помощта на ножа на Сен двамата успяха да отвинтят болтовете. Чан блъсна капака и той падна в другото помещение. В машинното отделение също навлизаха вода, но не беше толкова дълбока като в трюма. Чан забеляза стръмни стълби към главната палуба.

Щом видяха изхода, емигрантите нададоха крясъци и писъци. Започнаха да се блъскат в паника, притиснаха няколко души към стените. Чан удари двама от мъжете с тежкия си юмрук.

– Не! – изкрещя. – Един по един, иначе ще се избием! Още неколцина, с обезумели погледи, се хвърлиха към него, но капитанът насочи ножа си към тях и те отстъпиха. Сен и Чан застанаха един до друг срещу тълпата.

– Един по един – повтори капитанът. – През машинното и нагоре по стълбите. На палубата има гумени лодки. Той кимна на най-близкостоящите и те се заизнизваха през отвора. Първи мина Джон Сун, лекар и дисидент, с когото Чан бе разговарял най-много по време на пътуването. Последваха го още двама, едно младо семейство. Сун спря от другата страна на отвора и приклезна, за да помага на следващите.

Капитанът срещна погледа на Чан:

– Върви!

Чан направи знак на Чан Дзечи, баща си, и старецът се промъкна през отвора. Джон Сун го хвана за ръката. Последваха го двамата синове на Чан: тийнейджърът Уилям и осемгодишният Роналд. След това жена му. Чан мина последен и им даде знак да се качват на палубата. Върна се при Сун, за да помага на останалите.

След тях се провря семейство Ву. Цичен, болната му жена, дъщеря им и малкият им син.

Чан посегна да помогне на следващия емигрант, но двама членове на екипажа се втурнаха към изхода. Капитан Сен ги спря; кипеше от ярост.

– Аз още командвам тук. „Драконът“ е мой кораб. Първо

пътниците.

– Пътници ли? Идиот такъв, това е добитък! – изкрещя единият.

Блъсна жената с белезите и дъщеричката ѝ и пропълзя през отвора. Другият го последва, събори Сун на пода и се втурна към стълбите. Чан помогна на лекаря да се изправи.

– Добре съм – извика Сун, хвана талисмана, който носеше на врата си, и прошепна бърза молитва.

Чан чу името на Ченву, бог на Северното небе и защитник от престъпници.

Докато се връщаха при отвора, за да помогнат на останалите, корабът се разтърси и започна да потъва по-бързо. Изгласкваният от водата въздух заизлиза с още по-голяма скорост. Писъците от трюма бяха сърцераздирателни. Някой се давеше.

„Потъва – помисли си Чан. – Още няколко минути в най-добрия случай.“ Чу съскане зад гърба си. Погледна назад и видя водата да тече по стълбите върху машините. Един от мръсните дизелови двигатели спря и лампите угаснаха. Вторият двигател също замлъкна.

Джон Сун изгуби равновесие, плъзна се по пода и се блъсна в стената.

– Излизай! – изкрещя му Чан. – Вече не можем да помогнем на никого.

Лекарят се добра до стълбите и изпълзя навън. Чан обаче се върна към отвора на трюма, за да спаси още един или двама. Потрепери от гледката пред себе си: от дупката в пода излизаше вода и четири ръце отчаяно махаха за помощ над нея. Чан хвана едната, но човекът бе толкова силно заклещен заедно с другия, че не можеше да бъде поместен. Ръката потръпна още веднъж и застина. Във водата, извираща сега в машинното отделение, Чан видя лицето на капитан Сен. Махна му да се качва, но капитанът изчезна в тъмния трюм. След няколко секунди бръснатата му глава отново се появи и той вдигна нещо от блъбукащата вода.

Какво ли беше?

Стиснал здраво една тръба, за да не се подхлъзне, Чан бръкна в нещата се вода, за да вземе онова, което му подаваше капитанът. Стисна някакви дрехи и ги издърпа силно. Внезапно детето на белязаната жена се издигна сред гората от безжизнени ръце. Кашляше, но беше в съзнание. Чан го притисна силно до гърдите си, след това пусна тръбата. Плъзна се по наклонения под до стената, после доплува до стълбите и се изкачи под течащата отгоре вода.

Дъхът му спря – кърмата на кораба, наклонена под ъгъл от четирийсет и пет градуса, едва се виждаше над водата и огромните тъмни вълни поглъщаха половината от палубата. Ву Цичен, бащата и синовете на Чан се опитваха да развържат една голяма оранжева надуваема лодка. Тя беше още над водата, но скоро щеше да потъне, повлечена от тежестта на кораба. Чан се промъкна към тях, подаде детето на жена си и се притече на помощ на останалите. Скоро обаче взелът, задържащ лодката, потъна. Чан се гмурна и задърпа въжето. В този момент до ръката му се появи друга. Уилям бе намерил отнякъде дълъг, остър нож. Чан го взе от сина си и преряза въжето.

Двамата изплуваха и помогнаха на семейството си, на семейство Ву, Джон Сун и младата двойка да се качат на лодката; вълните бързо ги отнесоха далеч от потъващия кораб.

Чан дръпна въжето за запалването, но моторът не заработи. Трябваше да го включат незабавно – без контрол след броени секунди щяха да се преобърнат. Той задърпа ожесточено. Най-сетне двигателят забръмча.

Чан се настани в задната част на лодката и бързо я подкара през вълните. Те я мятаха ожесточено, но не можеха да я обърнат. Чан описа кръг и върна плавателния съд към мястото на потъващия кораб.

– Къде отиваш? – викна Ву.

– За другите – отвърна задъхано Чан. – Трябва да намерим другите! Точно тогава на не повече от метър от тях изсвистя куршум.

* * *

Призрака беше бесен.

Стоеше на носа на потъващия „Фуджоуски дракон“, стиснал въжето на спасителната лодка, и гледаше сред вълните на петдесетина метра напред, където току-що бе забелязал бегълците.

Вдигна стария си пистолет и отново стреля. Пак не улучи. Силното вълнение правеше точното прицелване от такова разстояние невъзможно. Той забеляза, че са включили двигателя и изчезват зад „Дракона“, извън полезрението му. Призрака прецени разстоянието до мостика, където се намиреше неговата каюта с автомата и парите му – повече от сто хиляди в зелено.

Почуди се за миг дали може да се добере до тях навреме.

Сякаш в отговор от близкия отдушник изсвистя силна струя въздух и „Драконът“ се наклони още по-силно.

Е, загубата не беше приятна, но не си струваше да си рискува

живота. Призрака се качи на лодката и я отблъсна от кораба. Огледа се наоколо, напрягайки очи в дъжда и мъглата. Две глави ту се показваха, ту изчезваха, нещастниците махаха отчаяно.

– Насам, насам! – изкрещя Призрака.

Те се обърнаха към него, опитаха да се покажат по-високо над водата, за да ги види по-добре. Бяха от екипажа, двамата от мостика. Той вдигна китайския армейски пистолет „Модел 51“. Застреля ги с по един куршум.

След като запали мотора, Призрака отново се огледа за помощника си. От него обаче нямаше и следа. Помощникът беше безстрашен в престрелки и хладнокръвен убиец, но извън жизнената си среда бе пълен тъпанар. Сигурно беше паднал във водата и се бе удавил, защото не се е сетил да хвърли тежкия си пистолет и боеприпасите. Е, Призрака си имаше друга работа. Насочи лодката към мястото, където за последно бе видял емигрантите, и даде пълна газ.

* * *

Нямаше време да търси спасителна жилетка или пояс.

Нямаше време за нищо.

Непосредствено след взрива, разбил ръждясалия корпус на „Дракона“ и повалил Сони Ли по корем, корабът започна да се накланя. Водата заливаше Ли и го теглеше безжалостно към океана. Изведнъж той се озова зад борда, безпомощен сред кипящата бездна.

„Десет шибани съдии от ада“ – помисли си горчиво.

Водата беше леденостудена, отровно солена на вкус; притискаше го. Вълните го удряха в гърба, вдигаха го високо, след това го запращаха в дълбокото. Ли успя да изплува и се огледа за Призрака, но в мъглата и проливния дъжд не можеше да види нищо. Глътна малко от отвратителната вода и се закашля, не можеше да си поеме дъх. Сони Ли пушеше по три кутии цигари на ден и пиеше големи количества бира „Циндао“ и маотай; скоро се изтощи, нетренираните мускули на краката му се пренапрегнаха.

Посегна неохотно към колана и извади пистолета си. Пусна го и оръжието потъна бързо. Направи същото с трите кутийки патрони от задния си джоб. Това го улесни до известна степен, но не достатъчно. Имаше нужда от жилетка, от нещо, което да облекчи усилията му да се задържи на повърхността.

Стори му се, че чува бръмчене на мотор, и се обърна, доколкото му беше възможно. На трийсетина метра от него плаваше оранжева

надуваема лодка. Той вдигна ръка, но една вълна заля лицето му точно когато си поемаше дъх и белите му дробове се напълниха с щипеща вода.

„Въздух... въздух.“

Друга вълна го заля. Той потъна, стиснат в силната прегръдка на сивата вода. Погледна ръцете си. Защо не се движеха?

„Греби, ритай! Не оставяй морето да те всмуче!“ Той отново се показва на повърхността. „Не оставяй...“ Нагълта още вода. „Не го оставяй...“ Започна да му причернява. „Десет съдии от ада...“

Е, помисли си Сони Ли, скоро щеше да се срещне с тях.

5.

Лежах в краката му, десетина души, в студената вода на дъното на лодката, подхвърляна между яростните вълни и поройния дъжд, който се лееше неспирно. Стискаха отчаяно въжетата покрай борда.

Сам Чан, по неволя капитан на крехкия плавателен съд, огледа пасажерите си. Двете семейства, неговото и на Ву – сгушени отзад при него. При носа седяха доктор Джон Сун и другите двама оцелели от трюма, на които знаеше само малките имена: Чаохуа и жена му Роуз.

Една вълна ги заля, измокри ги до кости. Съпругата на Чан, Меймей, свали пуловера си и го уви около мъничката дъщеричка на белязаната жена. Момиченцето, спомни си внезапно Чан, се казваше Пои, което означава „скъпоценно дете“; тя носеше късмет на лодката им.

– Давай! – извика Ву. – Карай към брега!

– Трябва да потърсим други оцелели!

– Той стреля по нас!

Чан огледа кипящото море. Призрака не се виждаше никъде.

– Тръгваме, но трябва да спасим другите оцелели, ако има. Търсете!

Седемнайсетгодишният Уилям се изправи на колене и се взря с присвити очи сред водните пръски. Ву, дъщеря му и той изгребваха водата от дъното на лодката с шепи. Ву изкрещя нещо, но главата му бе обърната в друга посока и Чан не го разбра.

Пъхна ръката си под страничното въже и опря крака в поставката за едното гребло, за да бъде стабилен, докато завърти лодката около „Фуджоуския дракон“. Корабът продължаваше да потъва, от време на време от някоя дупка изригваше силна струя разпенена вода. Издаваше звуци, подобни на рева на ранен звяр.

– Там! – изкрещя Уилям. – Май видях някого!

– Не! – възрази Ву Цичен. – Да се махаме. Какво още чакаш?

Уилям сочеше в една точка:

– Виж, татко. Там!

Чан забеляза някакъв тъмен предмет, а до него – един по-малък и светъл, на десет метра от тях. Може би глава и ръка.

– Оставете ги – настояваше Ву. – Призрака ще ни настигне. Ще ни застреля!

Чан не му обърна внимание. Приблужи лодката до двата предмета, които наистина се оказаха части от тялото на човек. Беше блед, кашляше, на лицето му бе изписан ужас. Сони Ли, спомни си името му Чан. Докато повечето емигранти бяха прекарвали времето си в разговори, неколцина мъже се държах настрана. Ли беше сред тях. Имаше нещо обезпокоително в поведението му. Бе стоял сам през цялото пътуване, мрачен, от време на време гледаше сърдито, ако децата започнеха да вдигат много врява, и често се измъкваше на палубата, което беше строго забранено от Призрака. Когато заговаряше, задаваше твърде много въпроси за планове на другите след пристигането им в Ню Йорк.

Въпреки всичко Ли бе човешко същество и Чан щеше да се опита да го спаси.

Врълхлетя ги нова вълна.

– Остави го! – изсъска гневно Ву. – Свърши се с него! Чан се взря в мрака. Не видя Ли – водата бе непрогледна, като сиво платнище.

Жената при носа на лодката се обади:

– Моля ви, да се махаме по-бързо!

Чан заби носа на лодката в една голяма вълна, за да не се обърнат. Когато плавателният съд отново се закрепил стабилно, мерна нещо оранжево на петдесетина метра от тях да се издига и снижава. Лодката на Призрака. Трафикантът приближаваше. В този миг огромна вълна го скри от погледите им.

Чан отново насочи лодката към удавника.

– Залегни, всички да залегнат!

Даде обратна тяга точно когато стигнаха Ли, наведе се през дебелия борд, сграбчи мъжа за рамото и го издърпа с все сила в лодката, където той се свлече на дъното. Прозвуча изстрел. Наблизо се вдигнаха пръски.

Чан даде газ и заобиколи „Дракона“. Потъващият кораб отново остана между тях и Призрака.

Вниманието на трафиканта за момент се насочи към други двама във водата, на двайсет-трийсет метра от него – членове на екипажа с

оранжеви спасителни жилетки. Призрака се насочи с пълна скорост към тях.

Те разбраха, че трафикантът ще ги убие. Заплуваха с всички сили към Чан. Той прецени разстоянието до моряците, постара се да изчисли дали може да ги достигне, преди Призрака да се прицели добре. Мъглата и дъждът щяха да намалят точността на стрелбата. Да, можеше да го направи. Той дръпна руля.

Изведнъж в ухото му прозвуча глас:

– Не. Време е да се махнем оттук. – Беше баща му, Чан Дзечи; старецът се бе приближил неусетно до сина си. – Отведи семейството си в безопасност.

– Да, татко.

Насочи лодката към брега с пълна скорост.

След минута се чу гърмеж, после втори; трафикантът беше убил двамата моряци.

Още един изстрел.

Чан погледна назад и забеляза тъмен силует; Призрака ги настигаше. Отчаянието го сграбчи в безмилостна прегръдка. Като дисидент в Китай Сам Чан бе свикнал със страха. Онова обаче беше постоянна тревога, с която можеше да се научиш да живееш, не беше като ужаса да виждаш как един побеснял убиец те настига.

– Залегни! Всички да залегнат!

Той се съсредоточи върху управлението на лодката в усилията си да поддържа най-високата възможна скорост.

Още един изстрел. Куршумът вдигна пръски само на метър от тях. Ако улучи гумения борд, щяха да потънат за минути!

Отекна нечовешки рев. „Фуджоуският дракон“ легна на единия си борд и бавно изчезна под повърхността. Огромната вълна, предизвикана от потъващия кораб, се разпространи във всички посоки като концентричните кръгове от подводен взрив. Лодката на емигрантите беше твърде далеч, за да бъде засегната, но лодката на Призрака се намираще доста по-близо до кораба. Трафикантът погледна назад и забеляза вълната, движеща се към него. Зави рязко и след миг вече не се виждаше.

Макар и учен, човек на изкуството и политически деец, Сам Чан, както много китайци, вярваше в свръхестествени явления и поличби повече от всеки западен човек. За момент си помисли, че Гуанин, богинята на милосърдието, може би се е намесила на тяхна страна.

След миг обаче Джон Сун, който гледаше назад, изкрещя:

– Идва! Призрака ни настига!

Значи Гуанин си има други занимания, помисли си горчиво Сам Чан. Ако искаха да оцелеят, трябваше сами да се погрижат за това. Той изправи курса към брега и се отдалечи с пълна скорост от безжизнените трупове и отломките, приличащи на плаващи надгробни камъни на капитан Сен, екипажа му и толкова много хора, станали приятели на Чан през последните седмици.

* * *

– Потопил е кораба.

– Господи! – прошепна Лон Селито. Смъкна бавно слушалката от ухото си.

– Какво? – попита потресен Харълд Пийбоди. Вдигна пълната си ръка и свали грозните си очила. Детективът кимна.

– О, не! – възкликна Делрей.

Линкълн Райм изви глава към едрия полицаи. Почувства топла вълна да преминава през тялото му – само въображаемо, тъй като от врата надолу не усещаше нищо.

Делрей спря да крачи из стаята, а Пийбоди и Коу се спогледаха. Селито сведе поглед към жълтия паркет, послуша още малко по телефона и отново вдигна глава:

– За Бога, Линк, Призрака го е потопил. Заедно с всички пътници.

О, не...

– От Бреговата охрана не знаят какво точно е станало, но са засекали подводна експлозия и след десет минути „Драконът“ изчезнал от радара им.

– Жертви? – попита Делрей.

– Нямаат представа. Според радара на катера му остават още няколко мили до мястото. И не знаят точните координати – „Драконът“ не е подал сигнал за бедствие.

Райм погледна картата на Лонг Айленд, раздвоения му като рибешка опашка източен край. Спря поглед върху стикера, обозначаващ приблизителното положение на „Дракона“.

– На колко са от брега?

– Около миля.

Райм бе предвидил десетина логични разvoja на събитията при пресрещането на „Фуджоуския дракон“ от Бреговата охрана, някои оптимистични, други – допускащи възможността за ранявания и жертви. Задържането на престъпници е свързано с много компромиси и човек може да сведе рисковете до минимум, но никога – да ги елиминира напълно. Но

да удави всички на борда? Всички тези хора? Не беше го допуснал.

Ето, помисли си мрачно Райм, той лежеше в луксозното си легло за три хиляди долара и обмисляше малката гатанка на ИНС, сякаш е развлекателна игра на някой прием. След това без много усилие щеше да си извади заключения и да обяви доста драматично решението.

И щеше да си продължава така – без да обмисля по няколко хода предварително, без да си дава сметка, че емигрантите може да са изложени на ужасна опасност.

„Нелегалните се наричат още «изчезнали» – убиват ги, ако опитат да измамят трафиканта. Убиват ги, ако се оплачат. Просто изчезват. Семействата им не научават повече нищо за тях.“

Линкълн Райм беше бесен на себе си. Знаеше колко е опасен Призрака; трябваше да предвиди този смъртоносен развой на събитията. Затвори очи, опита се да прогони тази тревога в някое далечно кътче на душата си. „Забрави мъртвите“, обичаше да си казва (на колегите си – също) и сега си повтори наум тази заповед. Не можеше обаче да ги зареже съвсем, не и тези бедни хорица. Потъването на „Дракона“ бе нещо различно. Тези мъртви не бяха трупове на местопрестъплението, на чиито безжизнени очи и зловещи усмивки човек се научава да не обръща внимание в хода на работата си. Сега цели семейства бяха загинали заради него.

След задържането на кораба, арестуването на Призрака и огледа на местопрестъплението неговата задача по случая трябваше да приключи (така си беше мислил) и той щеше да се върне към по-обичайната детективска работа – и подготовката за операцията. Сега обаче не можеше да зареже разследването. Ловецът в него искаше да открие виновника и да го предаде на правосъдието.

Телефонът на Делрей иззвъня и той вдигна. След кратък разговор прекъсна връзката.

– Ето какво е положението. Момчетата от Бреговата охрана смятат, че две надуваеми лодки с извънбордови двигатели са се отправили към брега. – Той се приближи до картата и посочи. – Вероятно в този район. Ийстън, малко градче по пътя за Ориент Пойнт. В тази буря не могат да използват хеликоптер, но са изпратили няколко катера, за да потърсят оцелели. Ние ще се обадим на хората си в Порт Джеферсън и ще им кажем накъде са се насочили лодките. Да претърсят брега, за да помогнат на оцелелите. Също и с цел преследване на Призрака. „Беглецът“, Томи Лий Джоунс-и тем подобни.

Алън Коу поглади червената си коса, малко по-тъмна от гривата на

Сакс, и се обърна към Пийбоди:

– Искам да отида там.

– Не мога да взимам еднолични решения – отвърна началникът от ИНС.

Това бе ясен намек за водещата роля на Делрей и ФБР в разследването, една от многото забележки, разменени през последните няколко дни.

– Какво ще кажеш, Фред? – попита Коу.

– Не – отвърна главният агент.

– Ама аз...

Делрей поклати енергично глава:

– Нищо не можеш да направиш. Ако го хванат, можеш да го разпиташ в ареста. Тогава прави с него каквото искаш. Тактическите операции обаче не са твоя специалност.

Младият агент бе предоставил ценни сведения за Призрака, но Райм го смяташе за труден характер. Не се беше примирил, че не му разрешиха да отиде с патрулния катер – още една битка, в която Делрей трябваше да отстоява позицията си.

– Ама че глупости – измърмори Коу и се тръшна сърдито на един стол.

Делрей помириса незапалената си цигара, пъкна я зад ухото си и отново се обади по телефона. След като затвори, пак се обърна към екипа:

– Опитваме се да преградим по-малките пътища в района – шосета 25, 48 и 84. Пиков час е и никой не смее да затвори магистралите „Лонг Айленд“ и „Сънрайз“.

– Можем да предупредим всички служители на пунктовете за таксуване.

Делрей вдигна рамене:

– Може, но не е достатъчно. По дяволите, Китайският квартал е като роден дом за този човек. Добере ли се дотам, ще видим голям зор, докато го намерим. Трябва да го спипаме още на брега.

– Лодките кога ще стигнат до брега? – попита Райм.

– Според изчисленията – след двайсетина минути. А нашите хора са на петдесет мили от Ийстън.

– Няма ли никакъв начин някой да стигне по-рано? – попита Пийбоди.

Райм се замисли за миг, сетне подаде команда в микрофона на системата си за управление:

– Телефон. Включване.

* * *

Победител в автомобилното рали на 500 мили в Индианаполис през 1969 г. бил един „Шевролет Камаро Суперспорт“ кабриолет на „Дженерал Мотърс“.

За това събитие компанията избрала най-мощната кола от този модел – „Суперспорт“ с 6400-кубиков двигател „Турбо Джет V 8“ с мощност 375 конски сили. Ако му се занимава – като свали гърнето и отстрани шумозаглушаващото покритие на двигателя, като си поиграе с трансмисията и с главата, – човек може да увеличи мощността на 450 конски сили.

Така ще се сдобие с машина звяр, незаменима при теглене на буксир или при състезания.

Да караш със 130 мили в час сред буря, обаче е истинско предизвикателство.

Стиснала обвития с кожа волан, с раздирани от артритни болки пръсти, Амелия Сакс караше на изток по магистралата „Лонг Айленд“. Имаше синя сигнална лампа на контролното табло (вакуумното прикрепяне не върши работа при гюруците на кабриолети) и бясно криволичеше между колите.

Както бяха решили с Райм преди пет минути, когато той ѝ се обади и ѝ нареди да тръгва моментално за Ийстън, Сакс представляваше половината от ударната група и ако имат късмет, щеше да стигне до мястото на дебаркирането по същото време, по което и Призрака и оцелелите емигранти, ако имаше такива.

Другата половина на ударната група бе младият полицаи от Отряда за бързо реагиране на Нюйоркското полицейско управление, седнал сега до нея. Сакс (е, всъщност Райм) бе решила, че има нужда от оръжие като това, което спътникът ѝ крепеше в скута си – автомат МР 5 на „Хеклер и Кох“.

На много мили след тях, с максималната скорост, възможна в тази буря, се движеха Отрядът за бързо реагиране, колата на Отдела по криминология, половин дузина полицаи от шерифството на Съфолк, линейки и различни автомобили на ИНС и фБР.

– Опааа. Дръж! – реагира полицаят при поредното занасяне на колата по мократа настилка.

Сакс спокойно овладя управлението. Тя бе свалила и стоманената обшивка зад задната седалка, беше заменила тежкия резервоар с по-

малък и вместо резервна гума носеше комплект лепенки. Шевролетът бе с около двеста килограма по-лек, отколкото през седемдесетте, когато й го беше купил баща ѝ. Може би този баласт щеше да е от известна полза сега, помисли си тя, докато въртеше волана.

– Добре, сега е добре! – самоуспокояваше се полицаят.

Изглеждаше, сякаш би се чувствал по-комфортно под дъжд от куршуми.

Телефонът на Сакс иззвъня. Тя вдигна.

– Ей, маце, защо не използваш апарат със слушалка? Така няма да са ти заети ръцете – посъветва я полицаят.

И това да ти го каже човек, облечен като Робокоп! Тя се засмя, включи слушалката и натисна бутона за приемане.

– Как напредваш? – попита Райм.

– Правя каквото мога. Скоро ще излезем от магистралата. Може да се наложи да забавим на някой и друг светофар.

– Майчице! – изхъмка полицаят.

– Има ли оцелели, Райм?

– Не се знае. Бреговата охрана потвърди наличието само на две лодки. Изглежда, повечето не са се спасили.

– Познавам този тон, Райм! Вината не е твоя.

– Благодаря за съчувствието, Сакс. Не обсъждаме това в момента.

Шофираш внимателно, нали?

– О, да.

Тя спокойно завъртя кормилото при едно отклоняване на предницата на четирийсет градуса, без дори да трепне. Шевролетът продължи по магистралата, скоростта отново се вдигна на 140 мили в час. Ченгето до нея затвори очи.

– Ще стигнете в последния момент, Сакс. Пистолетът да ти е подръка.

– Винаги ми е подръка. Поредното леко поднасяне.

– Имаме обаждане от патрулния катер, Сакс. Трябва да затварям. – Райм замълча за секунда, после добави: – Отваряй си очите. И си пази гърба!

– Това ми харесва. Трябва да го шамповаме на фланелки за Отдела.

Прекъснаха разговора.

Магистралата свърши и тя продължи по едно по-малко шосе.

Двайсет и пет мили до Ийстън, където се очакваше да акостира лодките. Никога не беше ходила там; градското момиче Сакс се запита как ли изглежда местността. Дали имаше плаж? Или скали? Щеше ли да

се наложи да се катери? Напоследък артритът ѝ се влошаваше, а влагата удвояваше болките и изтръпването.

Чудеше се и дали, ако се добере до брега, Призрака ще намери достатъчно скривалища да я издебне.

Сакс погледна скоростомера.

Да забави ли?

Грайферите на гумите ѝ бяха безупречни, а единствената влага по дланите ѝ бе от дъжда, който я беше намокрил в Порт Джеферсън. Тя продължи да натиска газта докрай.

* * *

С приближаването към брега скалите се виждаха все по-ясно.

И изглеждаха все по-остри.

Сам Чан присви очи. Имаше няколко къси плажни ивици, покрити с чакъл и мръсен пясък, но по-голямата част от брега бе скалист, с високи откоси. А за да стигнат до някой плаж, трябваше да правят истински слалом между остри камъни.

– Още е след нас! – изкрещя Ву.

Чан хвърли поглед назад и видя лодката на Призрака като мъничка оранжева точка. Движеше се право към тях, но по-бавно. Затрудняваше го това, че се бе устремил право към брега, фронтално спрямо вълните. Чан обаче, верен на даоистките си разбирания, действаше по друг начин – следеше естествените течения на водата, не се бореше с нея, а заобикаляше по-големите вълни и използваше насочените към брега за ускоряване. Разстоянието между тях и трафиканта се увеличаваше.

Би трябвало да имат достатъчно време да стигнат до камионите, изпратени, за да ги закарат до Ню Йорк, изчисляваше Чан. Шофьорите не би трябвало да знаят за потъването на кораба; щеше да им каже, че Бреговата охрана ги преследва и трябва да тръгват веднага. Ако настоят да изчакат Призрака, Чан, Ву и другите мъже щяха да ги надвият и сами да подкарат камионите.

Той огледа брега и сушата отвъд – зад плажа имаше дървета и трева. Сред пелената от дъжд не се виждаше почти нищо, но му се стори, че различава път. Също и някакви светлини. Много светлини на едно място, явно имаше малко селище.

Чан избърса очите си от шипещата морска вода и огледа спътници-те си. Те се вираха мълчаливо в брега, във водовъртежите и вълните около тях, в приближаващите скали, остри като ножове и тъмни като засъхнала кръв.

Изведнъж точно пред тях под повърхността се появи скала. Чан бързо даде задна тяга и направи остър завой. Едва избягна удара. Лодката се извъртя с борд към вълните и започна да се пълни с вода. Едва не се преобърнаха. Чан опита да изправи носа отново към брега, но моторът внезапно изгасна. Той хвана въжето и дръпна силно. Избръмчаване, след това тишина. Нов опит, после още десетина. Нищо не ставаше. Синът му пропълзя към него и посочи резервоара:

– Празен е.

Отчаян, обхванат от страх за семейството си, Чан погледна назад. Мъглата се беше съгстила и ги скриваше – но им пречеше и да виждат Призрака. Колко близо беше?

Лодката се издигна на един гребен, сетне падна с плискък между вълните.

– Долу, всички да лягат! – изкрещя Чан. – Стойте ниско. Той се отпусна в тъмната вода, плискаща се на дъното на лодката. Грабна едно гребло и опита да го използва като кормило. Вълните и теченията обаче бяха твърде силни, а лодката – прекалено тежка. Една вълна го блъсна като с юмрук и изтръгна греблото от ръцете му. Чан падна по гръб. Скалите вече бяха опасно близо.

Носът на лодката среща някакво препятствие. Гуменият борд се разкъса и несигурният им плавателен съд започна да спада. Сони Ли, Джон Сун и младата двойка бяха пометени от вълните.

Двете семейства – Ву и Чан – седяха в задната част на лодката и успяха да се задържат. Блъснаха се отново. Жената на Ву се удари в една скала, но не падна зад борда, а се просна в лодката, разкъравена и вцепенена. Никой друг не пострада.

Лодката премина скалите и се понесе към брега. Спадеше бързо.

Чан чу далечен зов за помощ. Един от четиримата във водата викаше, но не можеше да се определи откъде. Лодката се плъзна по друга подводна скала, на петнайсет метра от брега. Прибоят ги подхвана, започна да ги подмята и да ги влачи към чакълестия плаж. Ву Цичен и дъщеря му опитваха да държат главата на полуприпадналата му жена над водата – ръката ѝ бе разкъсана и кървеше силно. Малкото момиченце в спрегдките на Меймей беше спряло да плаче и гледаше ужасено.

Двигателят се закачи в една скала на осем-девет метра от брега. Не беше дълбоко – към два метра, – но вълните още ги мяхаха силно.

– Към брега! – изкрещя Чан, като плюеше вода. – Веднага!

Разстоянието не беше голямо, но плуването сякаш продължи вечно. Дори Чан, най-силният сред тях, едва си поемаше въздух; мускулите го

заболяха нетърпимо. Накрая напипа с крака си дъно – камъни, хлъзгави от водорасли и тиня – и се изправи несигурно. Падна веднъж, тежко, но отново стъпи на краката си и помогна на баща си да се изправи. Огледа се. Сун, Ли и двамата млади не се виждаха.

Някак си се добраха до един рибарски заслон на плажа, открит, но с ръждясал ламаринен покрив, който пазеше от проливния дъжд. Членовете на двете семейства се свлякоха върху тъмния пясък – изтощени, задъхани, едва събрали сили да прошепнат молитва. Сам Чан най-сетне се изправи. Взя се в морето, но от лодката на Призрака и от падналите във водата емигранти нямаше следа.

Той се отпусна на колене и опря чело в земята. Другарите им бяха мъртви, самите те – ранени, измръзнали, преследвани от убиец... Е, мислеше Сам Чан, поне бяха стъпили на твърда земя. Поне бе свършило това изнурително, безкрайно пътуване, при което бяха прекосили половината свят до новия си дом, Америка – Мейгуо, Красивата страна.

6.

На половин миля от брега Призрака се приведе над мобилния си телефон, за да го предпази от дъжда и вълните, докато лодката му пореше водата.

Връзката беше лоша – преминаваше по сателитен път през Фуджоу и Сингапур, – но той успя да се свърже с Джери Тан, жител на Китайския квартал на Ню Йорк, чиито услуги понякога използваше. Тан чакаше някъде на брега, за да го прибере.

Задъхан, Призрака успя някак да опише приблизителното място на акостирането на преследваните – на около триста метра на изток от светлинките, приличащи на група магазини или къщи.

– Как си въоръжен? – изкрещя Призрака.

– Какво? – извика Тан.

Наложил се да повтори въпроса си няколко пъти.

Тан обаче се занимаваше със събиране на дългове – по-скоро бизнесмен, отколкото човек на действието – и се оказа, че има само пистолет.

– Пистолет – изсумтя Призрака.

По дяволите! Надяваше се да има някакво автоматично оръжие. Той самият носеше само стария си „Модел 51“ и около трийсет патрона.

– Бреговата охрана – заговори Тан; гласът му заглъхна от

смущенията на връзката и воя на вятъра. – Те са... тук. Слушам... радиостанция... трябва да се махам. Къде...

– Ако видиш някой от емигрантите, убий го – изкрещя Призрака. – Чу ли? Те са на брега близо до теб. Намери ги! Убий ги!

– Да ги убия ли? Искаш...

Връхлетя го вълна. Връзката прекъсна и Призрака погледна екранчето. Телефонът се беше скапал – късо съединение. Той го хвърли с отвращение на дъното на лодката.

Отпред се изпречи скала и Призрака я заобиколи внимателно. Насочи се към един широк плаж отляво на градчето. Щеше да му е нужно известно време, за да стигне до мястото, където бяха слезли бегълците, но не искаше да рискува да се нарани в скалите. Въпреки това акостирането беше мъчително. Малката лодка се издигна на гребена на една вълна и едва не се преобърна, но Призрака даде задна тяга и тя се стабилизира. Друга вълна го удари в гърба и го повали. Лодката се завъртя настрани. Поредната вълна я запрати на брега. Пътникът ѝ изхвърча и се стовари тежко на пясъка. Витлото се показа от водата и двигателят зарева. Призрака, уплашен, че звукът ще го издаде, припълзя бързо до лодката и го изключи.

Видя Джери Тан в един сребрист джип на покрития с пясък асфалтов път на двайсетина метра от брега. Изправи се и се затича към колата. Дебелият брадясал Тан го забеляза, подкара колата, спря до него и му отвори вратата. Призрака се облегна на стъклото.

– Видя ли другите?

– Трябва да тръгваме! – Тан беше нервен; кимна към радиостанцията, нагласена на полицейската честота. – Бреговата охрана знае, че сме тук. Изпратили са полиция.

– Къде са другите? – сопна се Призрака. – Къде е добитъкът?

– Не съм видял друг, но...

– Не мога да намеря и помощника си. Не знам дали се е измъкнал от кораба.

Призрака огледа брега.

– Никого не съм видял – повтори Тан. – Не можем да останем тук.

С периферното си зрение Призрака забеляза нещо да се движи на границата между сушата и водата: някой се опитваше да изпълзи върху една скала, отчаяно, като ранено животно. Призрака се отдръпна от джипа и извади пистолета си.

– Чакай тук.

– Какво правиш? – възкликна Тан. – Не можем да се бавим повече.

Всеки момент ще дойдат. До десет минути ще са тук. Не разбираш ли?

Призрака обаче не му обърна внимание. Върна се на плажа. Емигрантът вдигна глава и го видя, очевидно кракът му бе счупен, дори не можеше да се изправи, камо ли да бяга. Нещастникът запълзя отчаяно към водата. Призрака се зачуди защо изобщо си прави труд.

* * *

Сони Ли отвори очи и благодари на десетте съдии от ада – не защото го бяха спасили от удавяне, а защото за пръв път от две седмици насам не му се повръщаше.

При сблъсъка на лодката в скалата той, Джон Сун и другите двама паднаха във водата и бяха отнесени от силното течение. Той веднага загуби останалите трима от поглед и вълните го влачиха почти километър настрана, докато успее да напипа дъно. След като изпълзя колкото можеше по-далеч от водата, Ли се свлече на земята.

Остана неподвижен под силния дъжд, докато морската болест и главоболието му отминат. Сега, след като се изправи, Ли тръгна към пътя. Пълните му с пясък и напоени със солена вода дънки и фланелка дразнеха кожата му. Наоколо не се виждаше нищо. Той си спомни обаче светлините на градчето и се запъти натам по покрития с пясък път.

Къде беше Призрака?

Сякаш вместо отговор проехтя кратък гърмеж, който Ли веднага разпозна като пистолетен изстрел.

Кой стреляше?

Призрака ли? Някой местен? (Знае се, че всички в Америка носят оръжие.) Може би полицай...

По-добре да стои настрана. Искаше да намери Призрака, но трябваше да внимава. Той излезе сред растителността край пътя и продължи през нея, колкото бързо му позволяваха изморените крака.

* * *

Звукът ги стресна.

– Това беше... – започна Ву Цичен.

– Да – прошепна Сам Чан. – Изстрел.

– Той ще ни убие. Ще ни намери и ще ни убие!

– Знаем – тросна се Чан.

Сърцето му плачеше за тях – за доктор Сун, за Сони Ли, за младата двойка, – независимо кой от тях е бил убит току-що. Какво можеше да

направи?

Чан погледна баща си. Чан Дзечи беше задъхан, но въпреки лашкването в лодката и плуването до брега не изглеждаше много зле. Той кимна на сина си в знак, че всичко е наред и могат да продължават. Групата тръгна отново под дъжда.

Надеждата им, че могат да убедят или принудят шофьорите да ги закарат до Ню Йорк, беше напразна – нямаше никакви камиони. Чан предполагаше, че още щом е решил да потопа кораба, Призрака им се е обадил да се прибират. Двамата с Ву викаха известно време Сун, Ли и другите двама, паднали зад борда. Когато обаче видя оранжевата лодка на трафиканта да приближава брега, Чан поведе хората към храстите край пътя. Тръгнаха през тях към светлините, където се надяваха да намерят камион.

Оказа се, че светлината идва от група ресторанти, бензиностанции и магазини за сувенири като тези край брега на Сямен, пет-шест къщи и една църква.

Скоро щеше да се развидели – часът бе може би 6.00 – и вече се виждаха признаци на живот. Пред двата ресторанта имаше десетина коли, между които една без шофьор, но с работещ двигател. Беше обаче малък автомобил, а Чан се нуждаеше от място за десетима. И трябваше да вземе кола, чиято липса да не бъде забелязана в близките два-три часа – за колкото щяха да стигнат до Китайския квартал на Ню Йорк.

Нареди на другите да чакат зад един висок жив плет и даде знак на Уилям и Ву да го последват. Приведени, тримата се промъкнаха зад постройките. Зад бензиностанцията имаше два камиона, но и двата се виждаха от мястото, на което се намираще младият механик, работещ в сервизното отделение. Стъклото беше замъглено от дъжда, но той щеше да забележи веднага, ако ги подкарат.

На двайсетина метра по-нататък, зад една тъмна къща, бе спрял пикап. Чан обаче не искаше децата и баща му да пътуват незащитени от дъжда. Пък и десетима китайци, натоварени в такава раздрънкана бричка като онези „плаващи хора“, които се местят от град на град в Китай в търсене на работа, щяха да бият на очи.

– Не газете в калта – нареди Чан. – Стъпвайте само по тревата или по камъни и клони. Да не оставяме следи.

Постоянно наблюдавани от Обществената служба за сигурност и агентите на Армията за народно освобождение, китайските дисиденти се научават да заличават дирите си.

Тримата продължиха между храсти и дървета, шибани от жестокия

вятър, покрай къщи, някои от които тъмни, други – показващи признаци, че стопаните им се събуждат. При вида на това нормално ежедневие отчаяние заля Чан. Както се беше научил в Китай обаче, където властта му бе отнела толкова много, той прогони това чувство – сантименталното, женското, тъжното – и подкани Ву и сина си да побързат. Накрая стигнаха до последната постройка от това населено място – малка църква, също тъмна.

Зад похабената от времето сграда намериха стар бял микробус. От времето, прекарано в ровене из Интернет, Чан знаеше малко английски, но тези думи му бяха непознати. По негово настояване обаче и двамата му синове бяха изучавали с години както езика, така и културата на Америка.

– Пише „Баптистка църква «Света Петдесетница», Ийстън“ – каза Уилям.

Едва доловимо изпукване в далечината. Чан застина. Призрака беше убил още един емигрант.

– Да тръгваме! – настоя тревожно Ву. – По-бързо. Виж дали е отворен.

Микробусът обаче беше заключен. Докато Чан търсеше нещо, с което да счупят прозореца, Уилям огледа по-внимателно ключалката.

– Ножът ми у теб ли е?

– Ножът ти ли?

– Който ти дадох на кораба да срежеш въжето на лодката.

– Твой ли беше?

Какво, по дяволите, правеше такова оръжие у сина му? Това бе автоматичен нож.

– У теб ли е? – повтори момчето.

– Не, изпуснах го, докато се качвахме в лодката.

Момчето изкриви лице, но Чан се престори, че не забелязва (доста нагло поведение имаше този младеж), и заоглежда разкаляната от дъжда земя. Намери парче метална тръба и удари с все сила прозореца. Стъклото се разби на миниатюрни парченца. Той се качи и потърси ключовете в жабката. Не ги откри. Запита се дали няма да са в църквата. И ако са там, къде точно? Вътре можеше да има някой; какво щеше да стане, ако ги чуе? Чан вярваше, че не е в състояние да нарани невинен човек, дори да...

Чу силно прашене. Синът му се беше навел над седалката на шофьора и бе счупил пластмасовата кутия на стартера с ритник. Под удивения поглед на баща си момчето извади няколко жички и започна да ги

допира една о друга. Изведнъж радиото се включи:

– Той винаги ще те обича, пусни Спасителя в сърцето...

Уилям натисна едно копче на контролното табло и звукът намаля. Сетне допря две други жички. Двигателят заработи.

Чан не вярваше на очите си.

– Откъде знаеш всичко това? Момчето вдигна рамене.

Ву стисна ръката на Чан:

– Да тръгваме! Да прибираме семействата си и да заминаваме.

Призрака ни търси.

Чан изгледа възмутено сина си. Очакваше момчето да сведе засрамено очи. Уилям обаче му отвърна със студен поглед, както Чан не би си позволил да погледне своя баща, независимо от възрастта си.

– Моля те! – проплака Ву. – Хайде да отиваме за останалите.

– Не – отсече Чан. – Доведи ги тук. По същия път. И да не оставят следи.

Ву бързо се отдалечи.

В микробуса Уилям намери атлас с карти на района и ги разгледа внимателно. Кимна, сякаш ги бе запаметил.

– Знаеш ли накъде да караме?

– Ще измисля. – Момчето вдигна поглед. – Искаш ли аз да шофирам? – И добави безсрамно: – Ти не си много добър.

Както повечето жители на китайските градове, Сам Чан се придвижваше главно с велосипед.

Той присви очи при тези думи на сина си – тонът му бе направо обиден. В този момент се появи Ву с останалите емигранти и Чан се завтече да помогне на съпругата и баща си да се качат в микробуса.

– Добре, ти карай – извика на сина си.

7.

Уби двама – ранения мъж и една жена.

В лодката обаче имаше десетина души. Къде бяха останалите?

Изсвири клаксон. Призрака се извъртя. Беше Джери Тан. Вдигна нервно радиостанцията:

– Полицията ще дойде всяка минута! Трябва да тръгваме!

Призрака се обърна и отново огледа плажа, пътя. Къде бяха отишли? Може би бяха...

Със свирене на гуми джипът на Тан, ново беемве, потегли и бързо

ускори.

– Не! Спри!

Призрака размахна ръце, но Тан продължи с пълна скорост.

Побеснял, Призрака се прицели и стреля. Сигурен бе, че е улучил вратата, но колата не забави, а зави рязко на близкото кръстовище и изчезна от поглед.

Призрака застина с пистолет в ръка, загледан през мъглата в посоката, където се беше скрило превозното му средство. От тайните му квартири в Манхатън го деляха 80 мили, помощника му го нямаше и вероятно бе мъртъв, не разполагаше с пари, нито с мобилен телефон. Десетки полицаи се бяха втурнали да го гонят. Бегълците, които се спасиха от кораба, също ги нямаше. И Тан току-що го беше изоставил. Можеше...

Той потрепери. Недалеч, от другата страна на църквата, изведнъж изскочи бял микробус и излезе на пътя. Емигрантите! Призрака вдигна пистолета си, но микробусът се скри в мъглата. Той свали оръжието и си пое дълбоко въздух. Днес нямаше късмет, да, но беше преживявал къде-къде по-големи злочестини.

„Ти си част от старото.

Ще се промениш.

Ще умреш заради старите си убеждения.“

Неуспехите, бе научил той, са временни и дори най-жестокото бедствие се компенсира с благоприятни стечения на обстоятелствата. Тази неоспорима философия се заключаваше в една-единствена китайска дума: найсин. Означава „търпение“, но за Призрака имаше много по-дълбок смисъл. Може да се преведе и като „всяко нещо с времето си“. Той беше оцелял толкова години, защото бе надживял неприятностите, опасностите, съжалението.

За момента жертвите му се бяха измъкнали. Смъртта им щеше да почака. Сега трябваше просто да избяга от полицията и от ИНС.

Той прибра стария си пистолет в джоба и тръгна през дъжда и вятъра към светлините на градчето. Най-близката постройка беше ресторант, пред който бе спряна кола с работещ двигател. Ето, късметът вече му се усмихваше!

Погледна отново към тъмния океан и това, което видя, замалко да го накара да се размее с глас. Късмет – недалеч от брега някакъв мъж отчаяно опитваше да се задържи на повърхността. Можеше да убие още един, преди да потегли за града.

Призрака извади пистолета си и пое към плажа.

Вятърът го омаломощаваше.

Сони Ли се бяхтеше по пясъка към градчето. Беше слаб човек и в жестокия, опасен свят, в който успяваше да просъществува, разчиташе на блъф, изненада и ум (и на оръжия, разбира се), не на физическа сила. Сега бе достигнал границата на изтощението.

Вятърът... Два пъти го бе повалял на колене.

Стига толкова, помисли си той. Борбата с пясъка бе прекалено тежка за него; въпреки опасността да го забележат той излезе на мокрия асфалтов път и продължи към светлините на къщите. Бързаше, колкото можеше, защото се страхуваше, че трафикантът ще тръгне без него.

След малко обаче получи потвърждение, че той е още тук – чуха се няколко изстрела.

Ли се изкачи с мъка на едно възвишение и се взря в мъглата и дъжда, но не видя никого. Звукът очевидно бе донесен от вятъра. Обезкуражен, той продължи. В течение на десет безкрайни минути напредваше едва-едва по пътя, като от време на време вдигаше лице и оставяше дъжда да накваси пресъхналата му уста. След всичката погълната солена вода изпитваше нетърпима жажда.

Изведнъж зърна на брега малка оранжева лодка. Предположи, че е на Призрака. Огледа се, но в мъглата и дъжда не можеше да различи нищо.

Тръгна към лодката с мисълта да се ориентира по следите на трафиканта и да намери къде се е скрил в градчето. В момента, в който излезе от пътя обаче, забеляза примигваща светлина. Избърса очи и ги присви. Светлината беше синя и се движеше бързо към него по пътя.

ИНС? Полиция?

Ли се шумгна в гъстия храсталак край шосето и се спотаи.

Скоро от мъглата и дъжда изплува жълт кабриолет. Колата спря рязко на едно пясъчливо разширение на десетина метра от него.

* * *

Амелия Сакс стоеше на плажа под проливния дъжд и съзерцаваше тялото на жената, изкривено в зловещата поза на смъртта.

– Той ги избива, Райм – прошепна потресено в радиостанцията си „Моторола 8P 50“. – Застрелял е двама, мъж и жена, в гърба. Мъртви са.

– Застрелял ли?

Гласът на криминолога звучеше глухо и тя разбра, че се смята отговорен и за тези две жертви.

Полицаят от Отряда за бързо реагиране изтича до нея с готов за

стрелба автомат.

– Никаква следа от него – изкрещя той, за да надвика вятъра. – Хората в близкия ресторант казаха, че преди двайсетина минути някой открадна една кола.

Полицаят даде на Сакс описанието на хондата и номера ѝ и тя ги съобщи на Райм.

– Лон ще я обяви за издирване – отвърна криминологът. – Сам ли е бил?

– Така мисля. Дъждът е заличил следите по пясъка, но открих няколко в тинята, където е нагазил, за да застреля жената. Тогава е бил сам.

– Приемаме, че помощникът му още не се е появил. Може да се е добрал до брега с трета лодка. Или с другата.

С ръка върху пистолета Сакс се огледа. Бледи силуети на скали, дюни и храсти я заобикаляха в мъглата. И да имаше някой, нямаше да го забележи.

– Ще потърсим оцелели емигранти – каза тя. Очакваше Райм да се възпротиви, да я накара първо да направи огледа, преди природните стихии да унищожат всички улики. Той обаче каза само:

– Късмет, Сакс. Обади ми се, когато започваш огледа.

Връзката прекъсна.

Двамата полицаи, с ръце на оръжията, прекосиха тичешком плажа. Стигнаха до втората лодка, по-малка, изхвърлена на брега на стотина метра от другата. Първата мисъл на Сакс бе да я претърси за улики, но засега трябваше да се ограничи с най-спешното. Острият вятър сякаш прерязваше болящите я от артритата стави, докато тя оглеждаше за емигранти – и за следи от засада или от скрилия се Призрак.

Не откри, каквото търсеше.

След малко чу вой на сирени в далечината, носен от бурния вятър, и видя карнавалното шествие от автомобили на органите на реда да навлиза с пълна скорост в градчето. Десетината местни жители, скрити допреди малко на сухо в ресторанта и бензиностанцията, сега изскочиха на дъжда, за да видят каква е причината за този интерес към невзрачно то им селище.

Първата задача на криминолога е да запази местопрестъплението непокътнато – за да се сведе замърсяването до минимум и да се избегне унищожаването на улики, по невнимание, от търсачи на сувенири или самия престъпник, правещ се на случаен минувач. Сакс неохотно се отказа от търсенето на емигрантите – сега имаше достатъчно хора да

се захванат с това – и изтича към синьо-белия автомобил на Отдела по криминология на нийоркската полиция, за да вземе нещата в свои ръце.

Докато помощниците ѝ ограждаха плажа с жълта лента, Сакс навлеche последния крясък на полицейската мода върху прогизналите си дънки и фланелка – новият модел гащеризон за полицейски огледи, покриващ цялото тяло и изработен от бял „Тайвек“ предотвратяваше замърсяването на местопрестъплението с материали от извършващия огледа: влакна, косми, кожа или пот.

Линкълн Райм одобряваше използването на този вид костюми – беше се обявил за въвеждането на нещо подобно още като началник на Отдела по криминология. Сакс обаче не беше толкова убедена в предимствата на това облекло. С костюма изглеждаше като извънземен от лош научнофантастичен филм, но не това бе проблемът. Тревогата ѝ идваше от яркия бял цвят – лесно забележим от извършителя, който по някаква причина може да е предпочел да остане около местопрестъплението, за да пробва уменията си на стрелец върху детективите. Затова Сакс наричаше облеклото си „костюм – семафор“.

Белият цвят я правеше добра мишена дори в дъжда и мъглата.

Краткият разпит на работещите в ресторанта, служителите от бензиностанцията и обитателите на няколко къщи край брега не даде нищо освен подробности за хондата, с която бе избягал Призрака, и показания, че са чули пет-шест изстрела (някои от мъжете дори изказваха предположения за калибъра на оръжието). Нямаше други кражби на автомобили и никой не беше видян да плува към брега или да се крие на сушата. Значи извличането на информация за Призрака от уликите на местопрестъплението зависеше изцяло от Амелия Сакс – и Линкълн Райм.

И какво местопрестъпление бе само – едно от най-големите, които бе оглеждала. Километър и половина плаж, шосе и лабиринт от буйни храсталаци от другата страна на пътя. Милиони места за претърсване. А някой въоръжен престъпник вероятно още се криеше из тях.

– Положението е лошо, Райм. Дъждът понамаля, но още вали, вятърът е със скорост трийсетина километра в час.

– Знам. Следя прогнозите. – Гласът му звучеше по-различно, някак по-спокойно. Това малко я плашеше. Напомняше ѝ за зловещия му равнодушен тон, когато говореше за самоубийството, за края. – А това е допълнителен стимул да започнеш огледа веднага, не мислиш ли? – додаде.

Тя огледа плажа:

– Просто... толкова е голям. Прекалено...

– Как може да е прекалено голям, Сакс? Ние вършим огледа на всяко местопрестъпление стъпка по стъпка. Независимо дали е хиляда декара, или един квадратен метър. Просто ще ти отнеме повече време. Освен това ние обожаваме големите огледи. Има толкова много прекрасни места, където може да намерим улики.

„Прекрасни места“ – какъв израз само.

Сакс започна огледа близо до голямата спукана лодка по метода на решетката. При този процес на претърсване на местопрестъплението за улики криминологът оглежда определен малък участък в една посока, напред и назад, сякаш коси ливада, след това се обръща перпендикулярно и повтаря процедурата. Това се прави, защото нещата, пропуснати при огледа от един ъгъл, могат да бъдат забелязани под друг. Макар да съществуват десетина други начина за събиране на веществени доказателства, до един по-бързи, методът на решетката – най-досадният – предоставя най-голяма вероятност за намиране на ценни улики. Затова Райм настояваше огледите да се извършват точно по него – както сега със Сакс, така и навремето с подчинените си от полицията. Благодарение на Линкълн Райм решетъчният метод бе станал синоним на оглед на местопрестъпление.

Сградите скоро се скриха от погледа ѝ и единственият признак, че не е сама, остана мигащата светлина на сигнални лампи, подобна на преминаването на кръв през съдовете под бледа човешка кожа, обезпокояваща и зловеща.

Скоро обаче и светлините изчезнаха в мъглата. Самотата – и нарастващото чувство за уязвимост – я измъчваха.

О, това никак не ѝ харесваше. Мъглата ставаше по-гъста и плющението на дъжда върху качулката ѝ, ревът на вълните и воят на вятъра сякаш да ѝ попречат да чуе приближаването на нападателя.

Тя докосна приклада на глока за кураж и продължи огледа.

Цял час обхожда плажа, пътя и гората като дете, което търси мидени черупки. Стигна до здравата лодка, където намери мобилния телефон, след това – до спуканата, изтеглена от двама полицаи на брега. Събра внушителна „колекция“ от улики – гилзи, кръвни проби, пръсто-ви отпечатащи и снимки на следи от обувки.

Спря и се огледа.

– Има нещо странно, Райм.

– Това не ни помага, Сакс. „Странно“. Какво означава „странно“?

– Емигрантите... десетина души, изчезнали са. Не разбирам.

Напускат заслона на плажа, пресичат пътя и се скриват в храстите. Намерих следите им от другата страна на шосето. След това просто изчезват. Предположих, че са се скрили в гората, но там няма никаква следа. Никой не би качил такива стопаджии и никой не е забелязал някой да ги чака с камион. Не видях следи от гуми. Просто са изчезнали.

– Добре, Сакс, ти току-що мина по следите на Призрака. Видя какво е направил, знаеш кой е, беше там, където е бил той. Какви мисли ти хрумват?

– Аз...

– Ти си Призрака – напомни й Райм. – Ти си Кван Ан, с прякор Гуй, Призрака. Ти си мултимилionер, трафикант на хора. Убиец. Току-що си потопил цял кораб и си убил повече от десет души. Какво ти минава през ума?

– Искам да открия останалите – отвърна веднага тя. – Да ги открия и убия. Не искам да се махна. Още не. Не знам защо, но искам да ги открия!

За миг се видя като трафикант, изпълнен с желание да открие и избие емигрантите. Усещането беше ужасно.

– Нищо не може да ме спре – прошепна тя.

– Добре, Сакс – отговори тихо Райм, сякаш се опасяваше да не прекъсне тънката нишка, свързваща душата й с тази на трафиканта. – Помисли сега за емигрантите. Те са преследвани от този човек. Какво ще направят те?

За момент тя се превърна от безсърдечния убиец и трафикант в един от нещастниците, ужасени, че човекът, на когото са платили да спаси живота им, ги е предал и е убил хора, към които се е привързала, може би дори членове на семейството й. И сега искаше да убие и нея.

Изведнъж осъзна нещо.

– Няма да се крия – обяви твърдо. – Искам да се махна оттук колкото може по-скоро. На всяка цена. Не можем да се върнем в океана. Не можем да избягаме пеша. Трябва ни кола.

– Нали каза, че не е открадната друга кола? Никой не е забелязал камион, който да ги чака, а и никой няма да качи такива стопаджии. Откъде са взели превоз тогава?

– Не знам.

Сакс чувстваше, че отговорът е близо, но й се губеше.

– Има ли къщи в гората?

– Не.

– Някакви камиони при бензиностанцията?

– Да, но полицията разпита служителите. Никой не е изчезнал.

– Нещо друго? Сакс огледа пътя.

– Нищо.

– Не може да няма нищо, Сакс. Хората бягат, за да спасят живота си. Все някак са се измъкнали. Отговорът е там. Какво още виждаш?

Тя въздъхна и заизброява:

– Виждам купчина стари гуми, виждам преобърнатата яхта, виждам кашон с празни кутии от бира „Сам Адамс“. Пред църквата има ръчна количка...

– Църква ли? Не си споменавала църква!

– Вторник сутрин е, Райм. Затворена е и полицията я претърси.

– Отивай там, Сакс. Веднага!

Тя пое неохотно към църквата. Беше сигурна, че няма да намери нищо, което да им свърши работа.

– Ходила ли си на неделно училище, Сакс? – попита Райм. – Бисквити „Риц“, хавайски пунш и писания за Исус в неделните следобеди? Без семейни пикници. Без събирания с приятели.

– Веднъж или два пъти. Повечето си недели съм прекарала в поправяне на карбуратори.

– Как мислиш, че се превозват хлапетата към и от църквата? С микробуси, Сакс. Микробуси с места за десетина души.

– Възможно е – съгласи се скептично тя.

– Може и да не е така, но на емигрантите не са им пораснали крилца, нали? Да проверим в такъв случай още няколко възможности.

И както ставаше много често, той имаше право.

Тя обиколи църквата отзад и разгледа калната земя – следи от стъпки, парченца от автомобилно стъкло, тръба, с която е било разбито, следи от гумите на голям микробус.

– Намерих ги, Райм! Сума ти пресни отпечатащи. Мамка му, много хитро... Вървели са встрани от пътя, стъпвали са по камъни, в тревата. Избягвали са калта, за да не оставят следи. Изглежда, че са карали отначало през полето, излезли са на шосето след известно разстояние.

– Вземи данните на микробуса от свещеника – нареди Райм.

Сакс накара един полицаи да намери пастора. След няколко минути вече знаеше подробностите – микробусът беше бял „Додж“, петгодишен, с името на църквата отстраня. Научи и номера и го продиктува на Райм, който обеща да обявят и тази кола за издирване. Щяха да предадат информацията до всички станции за таксуване на входовете на магистралите и мостовете, тъй като се предполагаше, че емигрантите са се

насочили към Китайския квартал в Манхатън.

Тя огледа внимателно зад църквата, но не откри друго.

– Не мисля, че можем да свършим нещо повече тук, Райм. Ще опиша уликите и се прибирам. – И прекъсна.

Върна се при автомобила на Отдела по криминология, свали костюма, подреди събраните улики и попълни картончетата за съхранение на веществените доказателства, които трябва да придружават всяко нещо, взето от местопрестъплението. Нареди на техниците веднага да занесат всичко у Райм. Искаше да потърси още веднъж оцелели. Коленете ѝ горяха – хроничният артрит, наследен от дядо ѝ, често я тормозеше. Сега, след като остана сама, си позволи лукса да се движи бавно. Пред колегите се стараше да не дава израз на страданието. Боеше се, че ако началниците узнаят, ще ѝ забранят да участва в оперативни мероприятия.

Петнайсет минути по-късно, след като не откри други емигранти, Сакс тръгна към шевролета си, единствената кола, останала в района около плажа. Беше сама – полицаят, който я придружаваше на идване, бе предпочел по-безопасен транспорт към града.

Мъглата се беше поразсеяла. На около половин миля, от другата страна на градчето, чакаха два микробуса от Спасителната служба на окръг Съфолк и една кола без отличителни знаци, вероятно на ИНС.

Тя се отпусна вдървено на предната седалка на шевролета, взе лист хартия и започна да записва наблюденията си от огледа, за да ги представи по-късно на Райм и останалите от екипа. Вятърът виеше. Дъждът трополеше по стъклата на автомобила. Сакс вдигна очи точно когато огромна вълна се разби о една скала и пръски пяна се издигнаха на три метра във въздуха. Премести погледа си към основата на скалата. Присви очи и избърса влагата от вътрешната страна на стъклото с ръкава си.

Какво беше това? Животно? Отломка от „фуджоуския дракон“?

Не, даде си сметка изведнъж, беше човек, вкопчил се за скалата.

Грабна радиостанцията, превключи на местната полицейска честота и предаде:

– Кола пет-осем-осем-пет до спасителния отряд на Съфолк в Ийстън. Чувате ли ме?

– Прието, пет-осем-осем-пет. Какво има?

– Намирам се на изток от града. Във водата има човек. Трябва ми помощ.

– Ясно. Идваме. Край.

Сакс изскочи от колата и заслиза по брега. Голяма вълна повдигна

човека и го потопа. Той се опита да плува, но лявата му ръка бе ранена, по ризата му имаше кръв и той едва успяваше да задържи глава над водата. Отново се потопа и пак изплува.

– О, Боже! – промърмори Сакс, след като погледна към пътя.

Жълтият микробус на шерифството тепърва потегляше.

От Полицейската академия тя знаеше основното правило за спасяване: „Подай, хвърли, гребни, чак тогава върви.“ Това означаваше, че при спасяване на удавник първо трябва да опиташ да изтеглиш жертвата от брега или от лодка и само в краен случай да скачаш във водата. Сега изглеждаше, че първите три възможности не съществуват.

Без да обръща внимание на разкъсващата болка в коленете си, тя се втурна към океана. Свали кобура си още докато тичаше. На границата на водата развърза обувките си, изрита ги и без да изпуска удавника от поглед, се хвърли в леденостудената вода.

8.

Сони Ли изпъзля от храстите и видя как червенокосата се събува и скача във водата, за да помогне на някакъв удавник.

Ли не можеше да различи кой е – или Джон Сун, или другият мъж, който бе седял до него на носа на лодката. Това не го интересуваше, той отново насочи вниманието си към жената, която бе наблюдавал от скривалището си от самото ѝ пристигане на плажа преди около час.

Не че беше негов тип. Той не харесваше белите жени, поне онези, които бе виждал във фуджоу. Те бяха или любовници на богати бизнесмени (високи красавици, изпълнени с пренебрежение към всеки китаец), или жени на чуждестранни туристи, дошли със съпрузите и децата си (зле облечени и хвърлящи презрителни погледи на мъжете, които плюят по тротоарите, и на велосипедистите, които не им осигуряват предимство при пресичане).

Тази жена обаче го заинтригува. Отначало не му идваше наум какво може да прави тук – тя пристигна с яркочълтата си кола заедно с някакъв полицай с автомат. На гърба ѝ той забеляза инициалите НЙПУ. Значи, беше от полицията. Скрит на безопасно място от другата страна на пътя, той я наблюдаваше как търси следи, облечена в бяло като хирург и с много голям пистолет на кръста.

Секси, помисли си той, въпреки че предпочиташе скромните, фини китайки.

И тази коса! Какъв цвят!
Нарече я Хонсе, Червената.

Ли погледна към пътя и забеляза жълт микробус, който се приближаваше към тях. Докато автомобилът спираше на разширението, той изпъlja до шосето. Имаше опасност да го забележат, разбира се, но трябваше да действа сега, преди тя да се върне. Изчака мъжете да насочат вниманието си към Хонсе и претича през пътя към жълтата кола. Беше стара, като онези, които показват в „Коджак“ и „Хил Стрийт блус“. Не се интересуваше от самата кола (повечето полицаи си бяха тръгнали, но все още имаше достатъчно, за да го забележат – особено зад волана на кола, ярка като яйчен жълтък). Не, за момента се нуждаеше само от оръжие и малко пари.

Внимателно отвори вратата на жълтата кола, вмъкна се вътре и поsegна към жабката. Оръжие нямаше. А неговият верен ТТ лежеше сега на океанското дъно! Нямаше и цигари. Мамка й... Прерови чантичката й и откри петдесетина долара. Прибра парите и надникна в записките й. Говореше английски благодарение на американските филми и образователната програма по Радио Пекин. Четенето обаче е друга работа. Логично, като се има предвид, че английският използва само 25 знака, а китайският – повече от 40 000. С немалки усилия той успя да разчете истинското име на Призрака, Кван Ан, и някои други думи. Стъгна листа и го прибра, след това разпръсна другите през отворената врата, за да изглежда, сякаш вятърът ги е духнал.

Приближаваше се друга кола – черна, вероятно полицейска. Той се приведе и се отдръпна от пътя. Скри се отново в храстите и се загледа в бурното море. Хонсе като че се давеше също като онзи, когото беше тръгнала да спасява. Стана му жал, че такава хубава жена може да се похаби, но това не му влизаше в работата. Задачите му бяха ясни – да намери Призрака, да остане жив.

* * *

Плуването срещу мощните вълни към давящия се изтощи почти напълно Амелия Сакс и тя откри, че за да поддържа и себе си, и емигранта над водата, трябва да полага върховни усилия. Болка прорязваше колените и бедрените й стави. Самият удавник не й помагаше много. Беше среден на ръст, слаб, без много тлъстина, която да спомага за задържането му на повърхността. Ритаеше едва-едва, лявата му ръка бе неизползваема заради огнестрелна рана в гърдите или рамото.

Задъхана, плюейки отвратителната солена вода, навлизаша в устата

и носа ѝ, тя бавно напредваше към брега. Солта щипеше очите ѝ, но тя все пак виждаше размазаните силуети на двама души с носилка и голяма зелена кислородна бутилка, които ѝ махаха да плува към тях.

„Добре де, опитвам...“

Загребва с все сили, но течението я дърпаше навътре. Погледна назад, към скалата, за която се беше държал удавникът, и установи, че въпреки огромните си усилия е преплувала само три-четири метра.

По-бързо. По-бързо!

Заповтаря наум една от мантрите си:

„Когато се движиш, не могат да те хванат...“

Още два-три метра. Наложил се обаче да спре, за да си поеме въздух, и с ужас забеляза как течението ги дърпа навътре.

„Хайде, да се махаме...“

Безпомощният емигрант, сега почти в безсъзнание, я теглеше надолу. Сакс зарита по-силно. Прасецът ѝ се схвана и тя изпищя. Тъмната вода, пълна с водорасли и пясък, я погълна. Без да изпуска емигранта, стисна с пръсти крака си, за да отпусне мускулите му; опита да задържи въздух колкото можеше по-дълго.

„О, Линкълн“ – помисли си.

Изведнъж:

„Господи! Какво беше това?“

Баракуда, акула, змиорка... изскочи от черната вода и я сграбчи през гърдите. Тя посегна за автоматичния нож, който носеше в джоба си, но ръката ѝ бе блокирана от ужасната риба. Чудовището я вдигна и след секунди тя бе на повърхността и прекрасният въздух изпълваше белите ѝ дробове.

Рибата се оказа човешка ръка, покрита от черен водолазен костюм.

Водолазът от Спасителния отряд на окръг Съфолк изплю наустника на кислородния си апарат и каза:

– Всичко е наред, госпожице, държа ви.

Друг водолаз придържаше емигранта над водата.

– Схванах се – обясни задъхано Сакс. – Не мога да се движа.

Той протегна ръка под водата, изправи крака ѝ и натисна пръстите ѝ, за да изпъне мускула на прасеца ѝ. След миг болката отмина. Тя кимна.

– Не се опитвайте да плувате. Отпуснете се. Аз ще ви извадя.

Водолазът я задърпа, тя изви глава назад и се съсредоточи върху дишането си. Силните му крака, подпомогнати от плавниците, бързо ги приближиха към брега.

– Колко смело от ваша страна да му се притечете на помощ. Повечето хора щяха просто да гледат как се дави.

Останаха в ледената вода сякаш цяла вечност. Накрая Сакс почувства камъчета под краката си. Излезе на брега и взе одеялото, което ѝ подаде един от мъжете. Пое си дълбоко въздух. Приблужи се до емигранта, положен върху носилката, с кислородна маска на лицето. Очите му бяха замъглени, но беше в съзнание. Ризата му бе разкопчана и един санитар чистеше раната.

Сакс изтръска колкото можеше пясъка от краката си, след това се obu и закопча кобура си.

– Как е той?

– Раната не е сериозна. Улучили са го в гърдите, но под ъгъл. Куршумът не е проникнал в гръдния кош. Температурата му е спаднала и е изтощен.

– Мога ли да му задам няколко въпроса?

– Колкото може по-малко. Има нужда от кислород и почивка.

– Как се казвате? – обърна се Сакс към емигранта. Той вдигна кислородната си маска:

– Джон Сун.

– Аз съм Амелия Сакс от Нюйоркското полицейско управление.

Тя му показа значката и служебната си карта според правилата. След това попита:

– Какво стана?

Китаецът отново вдигна кислородната маска:

– Бях във водата. Този, който ни превозваше, казват му Призрака, ме видя и се приближи по брега. Стреля и не улучи. Гмурнах се, но трябваше да изплувам, за да си поема въздух. Той чакаше. Стреля пак и ме улучи. Направих се на умрял и той се качи в една червена кола и отпътува. Опитах да доплувам до брега, но не успях. Просто се държах за тази скала и чаках.

Сакс го огледа.

Беше хубав мъж и изглеждаше в добра форма. Наскоро бе гледала едно предаване за Китай, от което научи, че за разлика от американците, които спортуват рядко (най-често от суета), китайците тренират цял живот. Предполагаше, че и той се е занимавал със спорт.

– Как... – понечи да попита емигрантът, но се закашля.

Санитарят го изчака да изплюе водата; след като Сун спря да кашля, коленичи и постави кислородната маска на лицето му.

– Съжалявам, полицай, но наистина трябва да е постоянно на

кислород.

Сун обаче вдигна маската:

– Как са останалите? Добре ли са?

Полицията няма практика да споделя информация със свидетелите, но тя срещна погледа му и отвърна:

– Съжалявам. Двама са мъртви.

Той затвори очи и стисна с дясната си ръка амулета, който носеше на врата си.

– Колко бяха в лодката? – попита Сакс. Сун се замисли за момент.

– Общо четиринайсет. – И веднага попита: – Той измъкна ли се?

Призрака?

– Правим всичко, за да го заловим.

Санитарят ѝ подаде портфейла на емигранта и тя го прегледа. По-голямата част от съдържанието му се разпаднаше от солената вода и повечето написано беше на китайски. Една визитна картичка на английски обаче още се четеше. На нея пишеше: „Д-р Сун Кай“.

– Кай? Това малкото ви име ли е? Той кимна.

– Използвам повече Джон – уточни.

– Лекар ли сте?

– Да.

Сакс извади снимка на две деца, момче и момиче.

– Вашите... – започна. Ужасно предчувствие стегна гърлото ѝ.

Сун я разбра.

– Децата ли? Във Фудзян са. С родителите ми. Санитарят стоеше до пациента си, недоволен, че все вдига маската. Сакс обаче имаше работа за вършене.

– Доктор Сун, имате ли представа накъде може да отива Призрака, трафикантът? Има ли къща или апартамент тук, в тази страна? фирма? Приятели?

– Не знам. Той не говореше с нас. Третираше ни като животни.

– А другите емигранти? Знаете ли къде са отишли?

– Не, съжалявам. Щяха да ни закарат в някаква тайна квартира в Ню Йорк, но не са ни обяснявали друго. – Загледа се в бушувания океан. След малко продължи: – Помислихме, че Бреговата охрана ни обстрелва с оръдие. После обаче осъзнахме, че той е потопил кораба. – В гласа му звучеше удивление. – Заклучи ни в трюма и взриви кораба. С всички пътници.

Една черна кола се присъедини към колата на спасителния екип на пясъка. От нея слезе мъж с костюм – агент от ИНС, когото Сакс

познаваше от Порт Джеферсън. Наметна дъждобран и се приближи. Сакс му подаде портфейла на Сун. Той прегледа набързо документите. Прикликна до тях.

– Доктор Сун, аз съм от Имиграционна и натурализационна служба. Имате ли валиден паспорт и входна виза?

Въпросът се стори абсурден на Амелия Сакс, дори провокационен, но тя предположи, че такива са правилата.

– Не – отвърна Сун.

– В такъв случай ще се наложи да ви задържа за нелегално влизане на територията на САЩ.

– Търся политическо убежище.

– Това е добре – отвърна отегчено агентът, – но ще се наложи да останете в ареста до разглеждане на молбата.

– Разбирам.

Агентът се обърна към санитаря:

– Как е той?

– Ще се оправи. Налага се обаче да постъпи в травматология. Къде трябва да го заведете?

Сакс ги прекъсна:

– Не може ли да го закарате в ареста на Манхатън? Свидетел е по случая, по който работим съвместно с вашата служба.

Агентът вдигна рамене:

– Няма значение. Ще подготвя документите.

Сакс премести тежестта върху другия си крак и присви очи от болката в коляното. Все още стиснал талисмана си, китаецът вдигна очи към нея:

– Благодаря ви.

– За какво?

– Спасихте ми живота.

Тя кимна, погледът ѝ срещна тъмните му очи, след това санитарят отново му сложи маската.

Нещо бяло привлече вниманието ѝ: беше забравила вратата на колата си отворена и вятърът разпиляваше доклада ѝ от огледа.

Амелия Сакс присви очи и се затича към шевролета.

Втора част
Красивата страна
Вторник, от Часа на дракона (8.00) до Часа на
петела (18.30)

Битката печели по-далновидният играч – онзи, който предвижда противниковите ходове, който може да отгатне плановете на съперника и да им противодейства и при нападенията си очаква всеки възможен отбранителен ход.

„Играта вейчи“

9.

Животът на чиновник, събиращ таксата за магистралите на изходите на Ню Йорк, не е особено вълнуващ.

От време на време има емоции – както когато някакъв крадец задигнал от един служител оборота от триста и дванайсет долара. Единственият проблем на грабителя бил, че се движел от Лонг Айлънд към Манхатън по моста „Трайбър“, на чийто единствен изход го чакали дузина бодри ченгета.

Чиновникът, седящ на пропускателния пункт на тунела „Мидтаун“ в 8.00 тази сутрин обаче (пенсиониран пътен полицаи, назначен тук на половин работен ден), не беше виждал сериозни неприятности от години и с удоволствие прие малкото разнообразие в монотонния си живот. Всички чиновници на пропускателните пунктове в Манхатън бяха предупредени за потъналия край бреговете на Лонг Айлънд кораб – един от онези, превозващи нелегални емигранти. Предполагаше се, че някои от китайците на борда са се насочили към града, а между тях и самият трафикант. Пътуваха с бял микробус, носещ името на някаква църква, и червена хонда. Възможно било някои или всички да са вържени.

От Лонг Айлънд имаше няколко начина за стигане до града с наземен транспорт, все през тунели или мостове. Някои бяха безплатни – например мостовете „Куинсбър“ и „Бруклин“, – но най-прекият път от острова беше тунелът „Мидтаун“. Полицията и фБР бяха получили разрешение да затворят всички експресни платна и автоматични пропускателни пунктове и така престъпниците трябваше да минат през

обслужван от човек вход.

Бившият полицаи не беше подозирал, че точно той ще забележи емигрантите.

Явно обаче точно така щеше да стане. В момента той бършеше запотени длани в панталона си и гледаше как белият микробус с надпис отстрани, шофиран от китаец, се движи бавно към неговото гише.

Десет коли, девет...

Той измъкна личния си 375-калибров „Смит и Уесън“ с десетсантиметрова цев. Остави револвера до касовия апарат и се зачуди как да се справи със ситуацията. Щеше да сигнализира на полицията, но какво да прави, ако понечат да избягат? Реши да ги заплаши с оръжието и да им нареди да слязат от микробуса.

Какво обаче да прави, ако някой бръкне под таблото или между седалките?

По дяволите, тогава оставаше беззащитен в стъклената си будка, съвсем сам срещу банда китайски мафиоти. Можеше дори да са въоръжени с предпочитаните в Китай автомати „Калашников“.

Мамка им, щеше да стреля.

Не удостои с внимание оплакванията на една жена, че електронните пропускателни пунктове са затворени, и погледна платното пред будката си. Микробусът беше на три коли от него.

Бръкна в колана си и извади устройството за бързо презареждане, метален пръстен с шест патрона, с който можеше да презареди револвера за секунди. Остави го до оръжието и отново избърса дясната си ръка от панталона.

* * *

Отначало Сам Чан се разтревожи, че опашката от коли е заради затваряне на пътя от полицията, но видя будките и реши, че е някакъв граничен пункт.

Паспорти, документи, визи... Нямаха.

Ужасен, той се огледа за изход, но пътят бе ограден от високи стени.

– Трябва да платим – обади се Уилям.

– Защо да плащаме? – попита Сам Чан момчето, специалиста им по американски обичаи.

– Такса – обясни Уилям, сякаш беше близко до ума. – Трябват ми три долара и петдесет цента.

Имаха хиляди юани – макар и мокри и осолени, – но не бяха

посмели да купят долари на черно във фуджоу, защото така щяха да подсказват на службите за сигурност, че смятат да емигрират. В една кутийка между предните седалки намериха петдоларова банкнота.

Микробусът пълзеше бавно напред. Пред тях оставаха две коли.

Чан погледна човека в будката и му се стори много нервен. Постоянно хвърляше погледи на микробуса, скрити и явни.

Една кола.

Мъжът в будката ги огледа скришом. Облиза се нервно и запристъпя от крак на крак.

– Това не ми харесва – каза Уилям. – Той подозира нещо.

– Нищо не можем да сторим – каза Чан. – Давай.

– Ще избягам.

– Не! Може да е въоръжен. Ще стреля.

Уилям намали пред будката и спря. Щеше ли момчето, в неочакваното си неподчинение, да пренебрегне заповедта на баща си и да даде газ през бариерата?

Мъжът до касата преглътна и натисна нещо до големия си касов апарат. Сигнален бутон?, мина през ума на Чан.

Уилям се наведе и посегна вдясно от себе си.

Чиновникът трепна. Плъзна ръка напред.

Втренчи очи в банкнотата, която му подаваше Уилям.

Какво има? Дали не му даваха твърде много? Или прекалено малко? Да не би да очакваше подкуп?

Мъжът в будката примигна. Наведе се напред и взе банкнотата с трепереща ръка. Погледна микробуса отстрани, където пишеше „Хоум Стор“.

Изброи рестото и погледна в самия микробус. Можеше да види (поне така се надяваше Чан) само десетина фиданки и храсти, изкопани от Чан, Уилям и Ву от един парк край пътя, за да се дегизират като доставчици на разсад за някой местен магазин. Останалите се криеха на пода под листата.

Чиновникът върна рестото.

– Хубаво място е този „Хоум Стор“. Все в него пазарувам.

– Благодаря – отвърна Уилям.

– Денят не е много добър за доставки, а? – Чиновникът кимна към мрачното небе.

– Благодаря – смотолеви Чан.

Уилям подкара бавно микробуса. След няколко минути навлязоха в тунел.

– Добре, в безопасност сме, минахме пункта – обяви Чан и останалите пътници се изправиха, като изтръскваха листата от дрехите си. Е, идеята му се оказа добра.

По пътя от плажа Чан се досети, че полицията ще постъпи, както правят китайските служби за сигурност – ще блокира пътищата.

Затова спряха при един голям търговски център, в средата на който се намираше филиал на „Хоум Стор“. Беше денонощен и по това време имаше съвсем малко служители – Чан, Ву и Уилям се промъкнаха без проблем през товарната рампа. От склада откраднаха няколко кутии боя, четки и инструменти. После се измъкнаха навън, но не и преди Чан да надникне в главното помещение на магазина. Търговската площ заемаше декари. Беше удивително – Чан никога не бе виждал толкова много стока. Напълно оборудвани кухни, хиляди осветителни тела, обзаведане за тераси и дворове, врати, прозорци, килими. Цели щандове за гайки, винтове и пирони. Веднага му се прииска да доведе Меймей и баща си, просто да им покаже магазина. Е, щеше да има време и за това. Не сега обаче.

– Взимам тези неща, защото се налага, за оцеляването ни – обясни Чан на Уилям.

Петте долара, които намериха в микробуса, не бяха достатъчни, за да купят всичко. Чан добави:

– Веднага щом намеря пари, ще ги платя. Ще им изпратя парите.

– Ти си луд – отвърна момчето. – Те имат повече, отколкото се нуждаят. Предвидили са кражби. Това е включено в цената.

– Ще им върнем парите! – тросна се Чан.

Този път момчето дори не си даде труда да отговори. Чан намери някаква цветна листовка на рампата. Докато сричаше английските букви, осъзна, че това е рекламна брошура с адреси и телефонни номера на магазини от веригата „Хоум Стор“. Когато получи първата си заплата, веднага щеше да им изпрати парите.

Върнаха се при микробуса и откриха друг, подобен на техния. Уилям смени номерата и продължиха към града, докато стигнаха една изоставена фабрика. Спряха под навеса откъм товарния вход, на сухо, и Чан и Ву замазаха надписа с името на църквата. След като бялата боя засъхна, Чан, дългогодишен калиграф, изписа изящно „Хоум Стор“ от двете страни с букви, подобни на тези от рекламната брошура.

Да, номерът проработи.

Излязоха от тунела в Манхатън. Уилям беше разгледал картата, докато чакаха на пропускателния пункт, и сега знаеше в общи линии как

да стигнат до Китайския квартал. Еднопосочните улици го пообъркаха, но скоро се ориентира и намери правилния път.

В натовареното пиково движение, допълнително забавяно от мъгла и дъжда, те минаха покрай река с абсолютно същия цвят като океана, от който току-що се бяха спасили.

Сивата земя, замисли се Чан. Никакви златни магистрали, никакви диамантени градове, както им беше обещавал злощастният капитан Сен. Докато се оглеждаше, Чан се запита какво ли ги чака занапред. Потъването на „Дракона“ бе променило коренно плановете им.

На теория той още дължеше на Призрака огромна сума. Таксата за нелегалното прехвърляне на един човек от Китай в САЩ бе около 50 000 долара. Тъй като Чан беше дисидент и отчаяно искаше да напусне страната, логично бе агентът на Призрака да вдигне цената. За тяхна изненада обаче трафикантът поиска само 80 000 долара за прехвърлянето на цялото семейство, включително баща му. За да предплати 10 процента от сумата, Чан бе изтеглил всичките си спестявания и беше взел заем от приятели и роднини.

По договора Чан се задължаваше той, Меймей и Уилям (и по-малкия му син, когато порасне достатъчно) да дават ежемесечно пари на агентите на Призрака до пълното изплащане на дълга. Много емигранти започваха работа направо при трафиканта, който ги е превозил (мъжете – главно в китайските ресторанти, жените – в шивашки фабрики), и живееха в тайни квартири срещу солиден наем. Чан обаче нямаше доверие на трафикантите, особено на Призрака. Носеха се твърде много слухове за побои, изнасилвания и принудително задържане на емигранти в пълни с плъхове коптори. Затова той сам бе уредил работа за себе си и сина си и беше наел апартамент в Ню Йорк чрез брата на свой приятел.

Сам Чан бе имал доброто намерение да изплати цялата сума, но сега, след потъването на „фуджоуския дракон“ и опита на Призрака да ги убие, договорът бе невалиден и те се бяха измъкнали от тежкото бреме на дълговете – ако, разбира се, оцелеят достатъчно дълго, докато Призрака и помощниците му бъдат заловени или убити от полицията или избягат обратно в Китай. Това означаваше, че трябва да се скрият колкото може по-скоро.

Уилям караше умело в натовареното движение. (Къде се беше научил? Те дори нямаха кола.) Сам Чан хвърли поглед към задната част на микробуса. Спътниците му бяха раздърпани и смърдяха на морска вода. Жената на Ву, Йонпин, изглеждаше много зле. Седеше със затворени очи, трепереше и челото ѝ беше мокро от пот. Ръката ѝ бе счупена от

сблъска със скалата и раната ѝ още кървеше през импровизираната превръзка. Красивата дъщеря на Ву, Чинмей, изглеждаше здрава, но бе много изплашена. Брат ѝ, Лан, беше връстник на по-малкия син на Чан; двете момчета, с еднакви къси прически, седяха едно до друго, гледаха през прозореца и си шепнеха нещо.

Чан Дзечи седеше неподвижно, с кръстосани крака и отпуснати ръце, със зализана назад оредяла бяла коса, мълчаливо, но наблюдавайки внимателно всичко с полузатворени очи. Кожата на стареца изглеждаше по-жълта, отколкото при тръгването им от фуджоу, но Чан може би просто си въобразяваше. Във всеки случай той бе решил още щом се установят, да заведе стареца на лекар.

Микробусът забави заради задръстване. Уилям натисна нетърпеливо клаксона.

– По-тихо – сопна се Чан. – Да не привличаме вниманието.

Момчето обаче изсвири още веднъж. Чан погледна сина си, слабо то му лице, дългата му коса, спускаща се доста под ушите. Попита шепнешком:

– Този микробус... Откъде знаеш да го палиш така?

– Какво значение има?

– Отговори ми.

– Чух да говорят в училище.

– Лъжеш! Вършил си го и преди.

– Крал съм само от партийни секретари и общински председатели.

В това няма нищо лошо, нали?

– Какво си правил?

Момчето се усмихна подигравателно и Чан предположи, че се шегува. Коментарът обаче очевидно бе насочен срещу него – намекваше за антикомунистическите писания на Чан, причинили толкова страдания на цялото семейство в Китай и наложили заминаването им за Америка.

– С какви хора дружиш, с крадци ли?

– О, татко!

Момчето поклати снизходително глава и на Чан му се прииска да го удари.

– За какво ти беше онзи нож? – попита Чан.

– Много хора носят ножове. Дядо също има.

– Това е съвременно ножче за почистване на лули, не оръжие. – Чан загуби самообладание. – Как може да се държиш толкова непочтително?

– Ако няхах нож – отвърна гневно момчето – и ако не бях подкарал микробуса, вероятно щяхме да сме мъртви.

Колоната автомобили потегли и Уилям замълча.

Чан се извърна, чувстваше се страшно засегнат от думите на момчето, от тия неизвестни нему аспекти на характера му. О, и в миналото бе имал проблеми с Уилям. С навлизането си в пубертета момчето беше станало мрачно, раздразнително, резервирано. Започна да бяга от училище. Когато получи писмо от учителя заради лошите му бележки, Чан се скара със сина си – чиято интелигентност беше проверена и далеч надвишаваше средното ниво. Уилям отговори, че не бил виновен той. В училище се отнасяли несправедливо с него, защото баща му беше дисидент, нарушил правилото за единственото дете, подкрепяше тайванската независимост и (най-тежкото светотатство) критикуваше Китайската комунистическа партия и вижданията ѝ за свобода и човешки права. Дватамата с по-малкия му брат били тормозени редовно от „суперактивисти“ – единствени деца от заможни комунистически семейства, разглежени от високопоставени роднини и склонни да се налагат със сила над другите ученици. Никакво значение нямаше това, че Уилям е кръстен на най-знаменития американски предприемач през последните години, а Роналд – на американски президент.

Нито поведението на сина му, нито незадоволителните му обяснения обаче не бяха направили особено впечатление на Чан и не го бяха накарали да се замисли сериозно върху проблема. Освен това възпитанието на децата бе задължение на Меймей, не негово.

Защо се държеше така момчето?

Чан изведнъж си даде сметка, че между десетчасовите работни сменни в една печатница и дисидентските си занимания не е отделял буквално никакво време на сина си – не и преди пътуването от Русия до Мейгуо. Може би, помисли си ужасено той, момчето винаги се е държало така.

Обзе го гняв, макар и не насочен към Уилям. Не можеше да определи точно за какво се ядосва. Известно време гледа гъмжилото от хора и коли около тях, сетне се обърна към сина си:

– Прав си. Аз нямаше да мога да запаля сам колата. Благодаря ти.

Уилям не даде знак, че е чул баща си, и продължи да шофира, потънал в мисли.

Двайсет минути по-късно навлязоха в Китайския квартал по широка улица, означена на английски и китайски като Канал Стрийт. Дъждът отслабваше, покрай стотиците бакалии, сувенирни магазини, рибарници, бижутерии, хлебарници щъкаха хора.

– Къде трябва да отидем? – попита Уилям.

– Спри тук – нареди Чан и Уилям отби до тротоара.

Чан и Ву слязоха. Влязоха в един магазин и попитаха за кварталните сдружения – тонг. Тези групи обикновено се образуваха от хора, произхождащи от определени райони на Китай. Чан търсеше фудзянския тонг. Даваше си сметка, че няма да бъдат приети добре сред китайците с корени от Кантон, откъдето бяха дошли повечето от първите емигранти. Остана изненадан обаче да научи, че голяма част от манхатънския Китайски квартал е населен с емигранти от Фудзян и че много кантонци са се преместили. Такъв тонг имаше само на няколко преки от магазина.

Чан и Ву оставиха семействата си в крадения микробус и отидоха до мястото. Боядисана в кафяво и с класически китайски криловиден покрив, сградата изглеждаше пренесена направо от някой бедняшки квартал от района на Северната автогара на фуджоу.

Чан и Ву влязоха в сградата на кварталното сдружение с наведени глави, сякаш, ако ги разпознаят, намиращите се във фоайето моментално щяха да измъкнат телефони и да известят ИНС – или Призрака – за идването им.

* * *

Джими Ма, облечен в сив костюм, заплашващ да се пръсне по шевовите и наръсен с цигарена пепел, ги посрещна и ги покани в кабинета си на горния етаж.

Председател на Фудзянското дружество на Източен Бродуей, Ма всъщност бе кмет на тази част от Китайския квартал.

Кабинетът му беше просторна, но оскъдно обзаведена стая с две бюра и шест различни стола, купища книжа, скъп компютър и телевизор. В една паянтова секция се съхраняваха стотина книги на китайски. На стената висяха избелели, нацвъкани от мухи китайски пейзажи. Чан обаче не се оставяше да бъде подлъган от западналия вид на кабинета. Подозираше, че Ма е мултимилионер.

– Заповядайте, седнете – покани ги домакинът на китайски.

Мъжът с широко лице и пригладена черна коса им предложи цигари. Ву взе една. Чан поклати глава. Беше отказал пушенето, след като загуби работата си като учител и започна да изпитва недостиг на пари.

Ма огледа изпитателно мръсните им дрехи, сплъстените им коси.

– Изглеждате, сякаш сте преживели доста. Имате ли нещо за разказване? Какво е станало? Обзалагам се, че е интересно.

Чан наистина имаше какво да разказва. Дали е интересно, не можеше да прецени, но със сигурност бе невероятно. Беше решил да не казва

на никого, че са били на „Дракона“ и че Призрака може би ги издирва. Затова отвърна:

– Току-що пристигнахме с един хондураски кораб.

– Кой ви превозваше?

– Представи се като Мосихе.

– Мексиканец ли е? – Ма поклати глава. – Не познавам трафиканти латиноамериканци.

– Взе ни парите – продължи мрачно Чан, – но просто ни стовари на пристанището. Щял да ни осигури документи и транспорт, твърдеше, но изчезна.

Ву слушаше измисления му разказ с удивление. Чан му беше нареждал да мълчи и да го остави да говори с Ма. На „Дракона“ Ву пиеше много и често избухваше. Не умееше да си мери приказките.

– Стават такива неща – отбеляза безгрижно Ма. – Защо лъжат хората? Не им ли вреди на бизнеса? Скапани мексиканци. Откъде сте?

– От Фуджоу – отвърна Ву.

Чан се размърда нервно. Смяташе да каже друг град от Фудзян – за да сведе до минимум възможността за свързването им с Призрака. Преодоля гнева си и продължи:

– Имам две деца и едно бебе. И баща ми е с мен. Възрастен е. Жената на приятеля ми е болна. Имаме нужда от помощ.

– А, помощ. Ето, това вече е интересно, нали? Мога да направя някои неща. Други не мога. Нима съм един от осмината безсмъртни? Не, не съм. От какво се нуждаете?

– От документи. За мен, жена ми и големия ми син.

– Да, да, мога да намеря. Шофьорски книжки, социалноосигурителни карти. С тях ще можете да минете за тукашни граждани, но не и да си намерите истинска работа. Мръсниците от ИНС карат фирмите да проверяват всичко.

– Имам вече уредена работа – отвърна Чан.

– Аз обаче не правя паспорти – добави Ма. – Прекалено опасно е. Нито зелени карти.

– Какво е това?

– Разрешителни за работа. Не мога да ви осигуря.

– Ще останем в нелегалност и ще чакаме амнистия.

– Така ли? Има да чакате. Чан вдигна рамене:

– Баща ми има нужда от лекар. – Кимна към Ву. – Жена му също.

Можете ли да ни осигурите здравни книжки?

– Не. фалшификатите се откриват много лесно. Ще се наложи да се

обърнете към частен кабинет.

– Скъпо ли е?

– Да, много. Ако нямате пари обаче, идете в градската болница, там ще ви приемат.

– Добро ли е здравеопазването?

– Откъде да знам? Освен това... имате ли избор?

– Добре. Колко ще излязат другите документи?

– Хиляда и петстотин.

– Юана ли?

– В зелено.

Чан не издаде чувствата си, но си помисли: Хиляда и петстотин! Това беше лудост. В колана си носеше около пет хиляди долара в китайски юани. Всички пари, с които разполагаше семейството му.

Той поклати глава:

– Не, невъзможно.

След няколко минути ожесточено пазарене се споразумяха за 900 долара за всички документи.

– И за вас ли? – обърна се Ма към Ву. Слабият мъж кимна, но добави:

– Само за мен. Ще излезе по-евтино, нали? Ма дръпна от цигарата си:

– Петстотин. Няма да отстъпя.

Ву опита да се пазари, но Ма държеше на своето. Накрая хилавият китаец се съгласи неохотно.

– Трябват ми снимки на всички за шофьорските книжки – каза Ма. – Идете в някой увеселителен парк. Там можете да се снимате.

Чан си спомни как с Меймей бяха посетили подобна кабинка в един голям увеселителен център в Сямен преди години, наскоро след като се бяха запознали. Сега снимките бяха в един куфар в корпуса на „фуджоския дракон“.

– Имаме нужда и от микробус. Нямам достатъчно пари да си купя. Мога ли да наема от вас?

Председателят на тонга се подсмихна:

– Нямам ли всичко? Разбира се, разбира се.

След още пазарлъци постигнаха съгласие и за наема. Ма събра всичко, което му дължаха, и го изчисли в юани. Обяви невероятна сума и двамата мъже кимнаха неохотно.

– Кажете ми имена и адрес за документите.

Ма се обърна към компютъра и затрака бързо по клавишите под

диктовката на Чан.

Самият Чан бе прекарал много време на стария си лаптоп. Интернет се беше превърнал във врата на дисидентите към останалия свят, макар това да бе свързано с много затруднения. Модемът на Чан беше мъчително бавен, а службите за сигурност и Народноосвободителната армия постоянно следяха имейлите на дисидентите. Чан имаше защитна програма на компютъра си, която често му сигнализираше, че органите на властта опитват да проникнат в системата му. Веднага прекъсваше връзката и се налагаше да смени Интернет-доставчика си. Лаптопът също е на морското дъно, помисли си тъжно той.

Когато Чан започна да диктува адреса, Ма вдигна поглед от клавиатурата:

– В Куинс ли ще отседнете?

– Да, един приятел ни уреди квартира.

– Голяма ли е? Има ли достатъчно място за всички ви? Не мислите ли, че агентите ми могат да ви помогнат? Мисля, че могат. Имам връзки в Куинс.

– Домакинът ми е брат на най-добрия ми приятел. Вече ни е уредил жилище.

– А, брат на приятел. Добре. Е, аз контролирам една организация там. Търговската асоциация на флъшинг. Много голяма. Мощна. Това е новият китайски квартал в Ню Йорк. флъшинг. Може би апартаментът няма да ви хареса. Може би няма да е безопасно за децата. Възможно е, не мислите ли? Идете в асоциацията и споменете името ми.

– Ще го имам предвид.

Ма кимна към компютъра и попита Ву:

– И двамата ли ще сте на този адрес?

Чан понечи да отговори утвърдително, но Ву го изпревари:

– Не, не. Искам да остана в Манхатън, в Китайския квартал. Може ли вашият агент да ни намери къща?

– Ама... – намръщи се Чан.

– Нали не цяла къща? – осведоми се развеселено Ма. – Тук няма къщи... които да си позволите.

– Апартамент тогава?

– Да, има временно свободни стаи. Можете да се нанесете веднага, сетне ще ви намерим постоянно жилище.

Докато Ма пишеше, в стаята прозвуча пиукането на модем. Чан постави ръка на рамото на Ву и прошепна:

– Цичен, трябва да дойдете с нас.

– Ще останем в Манхатън.

Чан се наведе по-близо, така че Ма да не чуе:

– Не бъди глупав. Призрака ще ви открие. Ву се засмя:

– Не се бой от него.

– Да не се боя ли? Той току-що избяга десетина наши приятели.

Чан не можеше да си представи да рискува толкова лесно живота си и живота на семейството си. Ву обаче беше непокладим:

– Не. Тук оставаме.

Чан замълча. Ма изключи компютъра, написа някаква бележка и я подаде на Ву.

– Това е агентът ми. Намира се само на няколко преки оттука. Ще се наложи да му платите известен хонорар. Аз няма да ви взема пари за това. Не съм ли щедър? Всички смятат, че Джими Ма е щедър. Сега да се заемем с колата на господин Чан.

Ма заговори бързо по телефона. Уреди микробусът да бъде докаран веднага. Затвори и се обърна към двамата мъже:

– И така, всичко е уредено. Не е ли удоволствие да работиш с такива разумни мъже?

Тримата се изправиха едновременно и се ръкуваха.

– Цигара за из път? – предложи домакинята на Ву и той си взе.

Преди да излязат, Ма се осведоми:

– Още нещо. Този мексикански трафикант... Няма причина да ви преследва, нали? Чисти ли са ви сметките?

– Да, чисти са.

– Добре. Нямаме ли достатъчно причини за безпокойство и без това? Няма ли достатъчно демони да ни преследват? – заключи весело домакинята им.

10.

Далечен вой на сирени раздра сутрешния въздух.

Звукът се усили и Линкълн Райм се надяваше това да е знак за идването на Амелия Сакс. Уликите, събрани от нея на плажа, бяха донесени от един млад техник, който плахо и безмълвно пристъпи в обиталището на легендарния Линкълн Райм и побърза да остави пликчетата и снимките на указаното от криминолога място.

Самата Сакс се беше отклонила от пътя, за да извърши оглед на едно вторично местопрестъпление. Откраднатият църковен микробус от

Ийстън бе намерен преди 45 минути в Китайския квартал – изоставен в странична уличка близо до една станция на метрото. Колата беше минала незабелязано покрай постовете, защото някой бе замазал името на църквата и го беше заменил с добро копие на емблемата на един местен магазин за домашни потреби.

– Хитро – отбеляза Райм не без известно удивление; не обичаше умните престъпници.

Беше се обадил на Сакс, която летеше с пълна скорост към града по магистрала „Лонг Айлънд“, и ѝ бе наредил да отива веднага на мястото и да извърши оглед на микробуса.

Началникът от ИНС Харълд Пийбоди беше излязъл – извикан за ред пресконференции и за обяснения пред властите във Вашингтон за фиаското.

Алън Коу и Фред Делрей бяха останали, също и стройният детектив Еди Дън с прическа като на таралеж. В допълнение бе дошъл Мел Купър, слаб, полуплешив и неразговорлив. Той бе един от най-способните оперативници в нюйоркската полиция и Райм често прибегваше до помощта му, когато работеше по случай. Купър стъпваше безшумно с меките си „Хъш Пъпис“, които носеше денем, защото са удобни, и нощем, защото са подходящи за танци, докато сглобяваше апаратура и подреждаше уликите от плажа.

По нареждане на Райм Том закачи карта на Ню Йорк на стената до картата на Лонг Айлънд и прилежащата му морска територия. Райм погледна червената точка, обозначаваща местоположението на „фуджоуския дракон“, и отново почувства вина, че непредвидливостта му е причинила смъртта на толкова емигранти.

Воят на сирените секна под прозореца му, гледащ към Централ Парк. След миг вратата се отвори и Амелия Сакс, накуцвайки едва забележимо, се втурна в стаята. Косата ѝ бе сплъстена и пълна с водорасли и тиня, дънките и работната ѝ риза бяха мокри и покрити с пясък.

– Използвах малкото си свободно време да поплувам – обясни тя. – Здравсти, Мел.

– Здравей, Амелия – отвърна Купър. Намести очилата си и примигна при вида ѝ.

Райм кимна в очакване на онова, което носеше тя: сив кашон от мляко, пълен с найлонови и хартиени пликчета. Сакс подаде уликите на Купър и се насочи към стълбите.

– Идвам след пет минути – изрече през рамо.

След секунди Райм чу шуртенето на душа и наистина след пет

минути тя отново се появи, преоблечена с някои от дрехите, които държеше в гардероба му: дънки, черна фланелка и маратонки.

Купър разпредели пликчетата според местата на намиране на улциите – от плажа и от микробуса в Китайския квартал. Райм обходи с поглед материалите и по пулса на слепоочията си почувства, че сърцето му се разтуптява по-силно – възбудата от началото на лова. Въпреки че не се интересуваше от спорт и състезания, Райм предполагаше, че подобно нещо изпитват скиорите например преди старта, когато се съсредоточават върху пистата пред себе си. Щяха ли да победят? Щяха ли да изостанат в надпреварата? Щяха ли да допуснат тактическа грешка и да се провалят за част от секундата? Щяха ли да пострадат или загинат?

– Добре. Да започваме. – Той огледа стаята. – Том? Том! Къде се дяна? Беше тук преди малко. Том!

– Какво има, Линкълн? – Задъхан, болногледачът му се появи на прага с кърпа и тиган в ръце.

– Ти ще си нашият писар... ще записваш жалките ни догадки... – Райм кимна към бялата дъска. – ... с този твой изящен почерк.

– Слушам, господарю.

Том понечи да се върне в кухнята.

– Не, не, остави ги тук – спря го нервно Райм. – Пиши! Том въздъхна, остави тигана и избърса ръце с кърпата. Прибра пурпурната си вратовръзка под ризата, за да я запази от маркера, и се приближи към дъската. Бе участвал неофициално в няколко разследвания и знаеше процедурата. Обърна се към Делрей:

– Измислихте ли вече име за случая?

ФБР винаги даваше на важните разследвания кодови названия. Делрей опипа цигарата и я остави зад ухото си.

– Не – отговори. – Още не. Сега ще го измислим. Какво ще кажете за прозвището на нашето момче? „Призрак-убиец“. Достатъчно красноречиво ли е? И зловещо?

– Много зловещо – съгласи се Мел Купър.

Том записа името в горната част на дъската и се обърна към служителите на реда.

– Имаме две сцени на престъплението – каза Райм. – Плажа на Ийстън и микробуса. Първо плажа.

Докато Том пишеше, телефонът на Делрей извънтя и той вдигна. След кратък разговор затвори и обяви:

– Засега няма други оцелели. И Бреговата охрана не е открила кораба. Събрали са обаче няколко трупа от океана. Двама застреляни, един

удавен. Единият имал документи на търговец. Другите – нищо. Ще ни изпратят отпечатъци и снимки и копия до Китай.

– И екипажа ли е избил? – попита удивено Еди Дън.

– А ти какво очакваш? – отвърна Коу. – Трябва вече добре да го познаваш. Мислиш ли, че ще остави жив свидетел? – Той се изсмя мрачно. – Освен това така няма да се налага да плаща за кораба. Като се върне в Китай, вероятно ще твърди, че Бреговата охрана го е потопила.

Райм обаче нямаше време да се гневи на Призрака или да се удивлява на човешката жестокост.

– Добре, Сакс – отсече кратко. – Плажа. Разказвай. Тя се опря на лабораторната маса и прегледа бележките си:

– Четиринайсет души са стигнали до брега в малка лодка, на около половин миля на изток от едно градче на име Ййстън по пътя за Ориент Пойнт. – Тя се приближи до картата на Лонг Айлънд и посочи мястото. – Близо до фара на Хортън Пойнт. С приближаването си до брега лодката се ударила в скали и започнала да спада. Четирима от емигрантите били отнесени от водата и изхвърлени на плажа. Другите десетима останали заедно. Откраднали църковен микробус и се измъкнали.

– Снимки на следите от обувките? – попита Райм.

– Ето. – Сакс подаде на Том един плик; той извади снимките и започна да ги лепи на дъската. – Намерих ги под едно заслонче близо до мястото, на което са излезли. Беше прекалено мокро, за да използвам електростатичния метод. Наложих се да ги снимам.

– Идеални са – каза Райм.

– Тук виждам девет – отбеляза Делрей. – Защо казваш десет, Амелия?

– Защото има бебе, нали? – отвърна Райм. Сакс кимна:

– Да. Под заслончето имаше следи, които не можах да определя отначало. Изглеждаха, сякаш нещо е влачено, но пред него нямаше отпечатъци, само отзад. Затова предположих, че са от пълзящо дете.

– Добре. – Райм огледа размерите на обувките. – Значи седем възрастни и/или големи деца, две по-малки деца и едно бебе. Един от възрастните може да е старец, куца. Казвам „старец“ заради размера на обувките. И някой е ранен, вероятно жена, ако се съди по нейните обувки.

– По плажа и в микробуса имаше капки кръв – кимна Сакс.

– Проби от кръвта? – попита Купър.

– Нямаше много в лодката или по плажа. Дъждът беше измил повечето следи. Имам три проби от пясъка. И много от микробуса, капките

още не бяха засъхнали.

Тя разрови пликчетата и намери едно с епруветка. Подаде я на Купър. Техникът подготви пробата за изследване и попълни един формуляр. Обади се в патомедицинската лаборатория, поръча експресен анализ и уреди един униформен полицаи да занесе епруветката в центъра.

Сакс продължи:

– Сега Призрака – достигнал е брега с втора лодка на около двеста метра на изток от емигрантите.

Пръстите ѝ изчезнаха сред гъстата ѝ червена коса и зачовъркаха кожата на главата ѝ. Сакс имаше навик да си причинява подобни поражения. Красива жена, бивша манекенка, но пръстите ѝ често бяха подпухнали, дори разранени. Райм вече се беше отказал да умува откъде идва този нервен тик, но ѝ завиждаше. Той също изпитваше желание да върши такива неща, но за разлика от нея не можеше да облекчи напрежението си по подобен начин.

Райм отправи мълчалива молитва към доктор Уивър, неврохирурга: „Направи нещо. Освободи ме поне малко от това ограничение. Моля те...“ Бързо прогони тези лични мисли, разгневен на себе си, и се обърна към Сакс.

– След това – продължи тя с нескрита възбуда, – след това започнал да издирва емигрантите и да ги убива. Намерил двама от падналите от лодката и ги застрелял. В гърба. Един само ранил. Четвъртият емигрант още е в неизвестност.

– Къде е раненият? – попита Коу.

– Закараха го в травматологията на манхатънския следствен арест на ИНС. Каза, че нямал представа къде може да са отишли Призрака и емигрантите. – Сакс отново погледна разкривените си писания. – Така, имало е някаква кола на пътя край плажа, но е тръгнала – бързо, направила е остър обратен завой и е изчезнала. Призрака е стрелял по нея. Следователно може би имаме свидетел, ако открием марката и модела. Измерих габаритите между гумите...

– Чакай – прекъсна я Райм. – До какво е била спряла?

– До какво ли? До нищо. Просто е чакала край пътя. Криминологът се намръщи:

– Какво ще търси някой там в буря, преди зазоряване?

– Може да е минавал и да е спрял да погледа лодките – предположи Делрей.

– Не. В такъв случай щеше да се притече на помощ или да се обади в полицията. А никой не е подал сигнал за забелязани лодки в морето.

Не, мисля, че шофьорът е дошъл за Призрака, но тъй като трафикантът не е бързал да тръгва, се е омел.

– Значи го е изоставил – отбеляза Дън. Сакс подаде един лист на Мел Купър:

– Габарити между гумите. Има и снимка на следите от грайферите.

Техникът сканира снимката и я изпрати заедно с данните за габаритите в полицейския архив за идентифициране на МПС.

– Резултатът няма да се забави – обяви спокойно Купър.

– Ами другите камиони? – намеси се младият Еди Дън.

– Какви други камиони? – не разбра Сакс. Коу се обади:

– В договора за незаконното вкарване в страната се включва и наземен транспорт. Трябва да е имало някакви камиони, които да отведат емигрантите до града.

Сакс поклати глава:

– Не забелязах следи от големи автомобили. Когато е взривил кораб, Призрака вероятно им се е обадил да се прибират. – Тя отново погледна пликчетата с улики. – Намерих това... – Вдигна мобилния телефон.

– Прекрасно! – възкликна Райм.

Наричаше такива веществени доказателства „НАСДАК улики“ по името на фондовия пазар за високи технологии. Компютри, клетъчни телефони, електронни органайзъри. Цяла нова раса улики – тези устройства съдържат огромни количества информация за престъпниците и онези, с които те контактуват.

– Фред, нека хората ти се заемат.

– Дадено.

Бюрото наскоро беше създадо компютърен и електронен отряд към нийоркския си филиал. Делрей се обади и уреди един агент да вземе апарата и да го занесе във федералната полицейска лаборатория за анализ.

– Добре – заразмишлява на глас Райм, – издирва емигрантите, стреля по шофьора, който го е изоставил. Всичко това го прави сам, нали, Сакс? Никаква следа от мистериозния помощник?

Тя кимна към снимките на следи от обувки:

– Не, сигурна съм, че Призрака е бил единствен на втората лодка и само той е стрелял.

Райм се намръщи:

– Никак не ми харесва, докато правим огледи, наоколо да обикалят неидентифицирани престъпници. Нищо ли не се знае за този

помощник?

– Не. Нищичко. Призрака има десетки такива из целия свят.

– И никаква следа от четвъртия емигрант? От онзи, който изпаднал от лодката?

– Не.

– А балистичните улики?

Сакс вдигна пликче с гилзи пред очите му.

– Седем и шейсет и две милиметра – обяви той, – но са с необичайна дължина. И неравни. Евтини.

Макар да не можеше да движи тялото си, погледът му бе остър като на соколите скитници, гнездящи на перваза пред прозореца на спалнята му.

– Провери гилзите по мрежата, Мел.

Като началник на криминолозите в нюйоркската полиция Райм бе отделил стотици часове за създаване на картотеки от стандарти за веществени доказателства – проби от различни вещества и материали според източниците им, като моторно масло, конци, влакна, пръст и така нататък – за улеснение на анализа на микроулики, намерени на местопрестъплението. Една от най-големите и най-често използвани бази данни беше тази с информация за гилзи. Общата картотека на ФБР и нюйоркската полиция съдържаха снимки буквално на всяка гилза, изстреляна от каквото и да било оръжие през последните сто години.

Купър отвори найлоновото пликче и бръкна с две дървени клечки за хранене (очевидно в духа на случая, по който работеха). Райм бе установил, че този инструмент поврежда най-малко улуките, и беше наредил на техника да се научи да ги използва вместо обичайните пинцети, смачкващи твърде лесно по-крехките проби.

– Да се върнем на плажа, Сакс. Тя продължи разказа си:

– Положението ставало напечено. Призрака бил вече половин час на брега. Знаел, че Бреговата охрана има груба представа за местоположението му. Забелязал третия емигрант, Сун, във водата, стрелял по него, откраднал хондата и отпътувал. – Тя погледна Райм. – Нещо да добавиш?

Всички близки полицейски управления бяха уведомени за откраднатата кола. Веднага щом червената хонда бъдеше забелязана някъде в района на Ню Йорк, Селито или Делрей щяха да бъдат уведомени. Засега обаче нямаше следа от нея. Райм добави:

– Призрака е идвал вече в Ню Йорк, и то неведнъж. Познава пътищата. Предполагам, че е тръгнал по обиколни шосета на запад до

покрайнините на града, там е зарязал колата и е взел метрото до центъра. Сигурно вече е тук.

Райм забеляза, че агентът от фБР се мръщи загрижено.

– Какво има, Фред?

– Искаше ми се да хванем мръсника, преди да влезе в града.

– Защо?

– Според докладите той има добра мрежа от сподвижници. Квартални сдружения и банди в Китайския квартал, разбира се, но също и хора от структурите на властта.

– Структурите на властта ли? – възкликна Селито.

– Така дочух.

– Нищо чудно – намеси се Дън. – Ако държи десетки китайски властимащи в джоба си, защо да не може и тук?

Значи, размишляваше Райм, имаха си работа с неизвестен, вероятно въоръжен помощник, с трафикант социопат, а сега и с шпиони в техните редици. Никога не е било лесно, но в този случай...

Той погледна Сакс, подканяйки я да продължи.

– Пръстови отпечатьци? – попита.

– Дъждът и вятърът бяха заличили почти всичко. Свалих няколко частични от двигателя и борда на лодката и от телефона. – Тя извади снимките на откритите отпечатьци. – Качеството е доста лошо.

– Сканирай ги и ги пусни в АСИПО. Автоматичната система за идентифициране на пръстови отпечатьци е голяма база данни на федералните и щатските органи на реда.

– Намерих и това. – Тя вдигна една метална тръба в найлонов плик. – Някой от емигрантите я е използвал, за да счупи стъклото на микробуса. Нямахме ясни отпечатьци, затова реших, че е по-добре да потърсим тук.

– Заеми се, Мел.

Слабият мъж взе плика, сложи си памучни ръкавици и извади тръбата, като я държеше само за краищата, за да не размаже евентуалните отпечатьци.

– Ще използвам ВМО.

Вакуумно-металното отлагане е „ролсройсът“ на методите за снемане на отпечатьци. Състои се в нанасяне на микроскопични метални частици върху изследвания предмет и след това отпечатването им. След няколко минути Купър извади съвършено ясна картина от няколко скрити отпечатька. Снима ги, сканира снимките и ги изпрати в АСИПО. Даде фотографите на Том, за да ги закачи на дъската.

– Това е всичко от плажа, Райм – каза Сакс.

Парализираният погледна таблицата на дъската. Уликите все още му говореха малко. Това обаче не го обезкуражаваше; така става в криминологията. Като да разхвърляш хиляда парчета от пъзъл – отначало е неразбираемо; едва по-късно, след много проби и грешки, започват да се появяват картини.

– Дай сега микробуса.

Сакс закачи снимки на автомобила върху дъската. Коу позна района. Беше в Китайския квартал.

– Може да има свидетели – предположи.

– Никой нищо не е видял – отвърна кисело Сакс.

– Къде ли съм чувал това? – вметна Селито. Удивително, но този вид амнезия винаги спхожда средния американец, щом види полицейска значка.

– Какво откри в микробуса? – попита Райм.

– Изкоренили са няколко растения и са ги натоварили отзад.

– Растения ли?

– За да скрият останалите, предполагам, и за да минат за доставчици на „Хоум Стор“. Не успях обаче да откроя много повече. Само отпечатъци, някои парцали и капките кръв – по вратата и прозореца, затова предполагам, че раната е над кръста. В ръката може би.

– Никакви кутии с боя? – попита Райм. – Четки?

– Не, отгървали са се от всичко. – Сакс вдигна рамене. – Това е, освен отпечатъците.

Тя подаде няколко картончета и снимки на Купър, който ги сканира и „вкарал“ в АСИПО.

Райм бе спрял поглед върху дъската. Огледа уликите за момент като скулптор, изучаващ някой неодалян камък, преди да започне да го оформя. Обърна се към Делрей и Селито:

– Как искате да процедираме? Селито остави Делрей да отговори:

– Ще разделим усилията си. Не виждам друг начин. От една страна, ще търсим Призрака. От друга, трябва да намерим тези емигранти, преди той да ги е открил. Командният пункт ще е тук, става ли?

Райм кимна. Натрапниците вече не го притесняваха, не се тревожеше, че къщата му се е превърнала в Гара разпределителна. Каквото и да му струва, трябваше да открие човека, отнел хладнокръвно живота на толкова невинни.

– Ето какво мисля – продължи Делрей, като развяваше из стаята дългите си крака. – Няма да се церемоним с този мръсник. Ще поискам

още десетина агенти от Южния и Източния район и отряд от Специалната тактическа група в Куонтико. Специалната тактическа група е малко известно подразделение на фБР и представлява най-добрата тактическа единица в страната. Членовете ѝ редовно тренират с отряд „Делта“ и с тюлените на Военноморските сили – и обикновено се представят по-добре от тях. Райм със задоволство прие предложението на Делрей да ги включат. От известното дотук за Призрака се виждаше, че сегашните им сили са недостатъчни. Делрей например беше единственият агент на фБР, работещ постоянно по случая.

– Няма да е лесно да издира всички шефове, но ще се постарая – добави федералният.

Телефонът на Коу извънтя. Той послуша известно време, кимайки. След като затвори, обяви:

– Обади се от следствия арест на ИНС за нелегалния, Джон Сун. Току-що са го освободили под надзора на един наш служител. – Коу вдигна вежди. – Всички заловени нелегални търсят политическо убежище, това е стандартна процедура. Излиза обаче, че Сун ще го получи. Той е известен дисидент в Китай.

– Къде е сега? – попита Сакс.

– С адвоката си, назначен от Центъра за човешки права. Ще настоят Сун някъде на Канал Стрийт. Имам адреса. След половин час са там. Отивам да го разпитам.

– Предпочитам да отида аз – побърза да каже Сакс.

– Ти ли? Ти си от Криминологията.

– Той ми има доверие.

– Доверие? Защо?

– Спасих му живота. В един или друг смисъл.

– Това все пак е разследване на ИНС – остана непреклонен младият агент.

– Точно така. Колко мислиш, че ще се довери на федерален агент?

– Нека иде Амелия – намеси се Делрей.

Коу ѝ даде неохотно адреса. Тя го показа на Селито.

– Трябва да изпратим патрул да го пази. Ако Призрака научи, че Сун е жив, той също може да е в опасност.

Детективът си записа адреса.

– Добре. Ще се погрижа.

– Хайде, всички, какъв е девизът ни? – извика Райм.

– Отваряй си очите, гърба си опази! – издекламира Сакс.

– Не го забравяйте. Нямаме представа къде е Призрака, не знаем

къде и кой е помощникът му.

Сетне криминологът се съсредоточи върху друго. Не обърна внимание как Сакс грабва чантичката си и забързва към вратата, как Коу роптае, че ограничават правомощията му, как Делрей крачи напред-назад и как модерният Еди Дън оглежда с интерес този необичаен команден пункт. Сакс и останалите бързо изчезнаха от съзнанието му и той заразглежда вгълбено уликите. Взираше се настойчиво в тях, сякаш ги умоляваше да се съживят, да издадат тайните, които пазят, и да му покажат къде се крият хищникът и злощастната му плячка.

Призрак-убиец Ийстън, Лонг Айлънд

- Двама емигранти, убити на плажа; застреляни в гърба.
- Един ранен емигрант – д-р Джон Сун. Един липсваш.
- Баншоу (помощник) на борда; самоличност – неизвестна.
- Десет избягали емигранти: седем възрастни (един старец, една ранена жена), две деца, едно бебе. Открадват църковен микробус.

• Кръвни проби, изпратени за изследване.
 • Колата, чакала Призрака на плажа, тръгва без него. Смята се, че Призрака е стрелял по нея. Отпечатьци от грайфери и данни за габаритите, изпратени за оценка.

- Никакви коли не са чакали емигрантите.
- Клетъчен телефон, вероятно на Призрака, изпратен за изследване на фБР.

- Оръжието на Призрака е 7.62-мм пистолет. Необичайни гилзи.
- Призрака има сподвижници в органите на властта.
- Призрака открадва червена хонда. Колата е обявена за издирване.
- Три трупа, извадени от океана – двама застреляни, един удавен.

Снимки и отпечатьци, изпратени на Райм и китайската полиция.

- Отпечатьци, изпратени в АСИПО.

Откраднат микробус, Китайски квартал

- Замаскиран от емигрантите, с надпис на „Хоум Стор“.
- По следите от кръв изглежда, че жената е ранена в ръката или рамото.

- Кръвни проби, изпратени за изследване.

- Отпечатьци, изпратени в АСИПО.

11.

Призрака чакаше тримата мъже в декадентска обстановка.

Изкъпан и преоблечен в чисти, удобни дрехи, той седеше на кожения диван и гледаше нийоркското пристанище от апартамента на осемнайсетия етаж – главната му тайна квартира в града. Намираше се в луксозен небостъргач в Батъри Парк Сити, в югозападния край на Манхатън, недалеч от Китайския квартал, но встрани от претъпканите му улици, миризмата на риба, вонята на граниво олио от долнопробните ресторанти. Той се замисли колко дълго Комунистическата партия се стреми към подобно изящество и удобство, постигнати от него с цената на толкова трудности.

„Защо следвате пътя на упадъка?

Вие сте част от миналото! Не се ли разкайвате за грешките си? Трябва да се освободите от старата култура, от старите обичаи, от старите навици, от старите идеи! Трябва да отхвърлите упадъчните си ценности.

Заразени сте с грешни мисли и грешни желания!“

Грешни желания ли?, помисли си с цинична усмивка той. Желания? Почувства особено свиване в слабините. Много познато желание, което го съпътстваше (и управляваше) цял живот.

Сега, след като се спаси от потъващия кораб и избяга от плажа, мислите му се насочиха към обичайните му приоритети: спешно се нуждаеше от жена.

От почти две седмици не беше спал с никоя – последната бе някаква руска проститутка с голяма уста и гърди, наклонящи се обезпокоително към мишниците ѝ, когато легнеше по гръб. Вършеше работа. За момента.

А на „Фуджоуския дракон“? Никаква. Трафикантът обикновено канеше някоя от по-красивите жени измежду емигрантите в каютата си с обещание да намали цената за превозването срещу една нощ в леглото. Или, ако пътуваше сама или със слабохарактерен мъж, просто я завличаше със себе си и я изнасилваше. Какво можеше да направи тя в крайна сметка? Да се оплаче в полицията, след като пристигнат в Красивата страна?

Помощникът му обаче, скрит в трюма, беше докладвал, че жените на „Дракона“ не са особено привлекателни, нито много млади и че мъжете им са решителни и умни, напълно способни да създадат неприятности. И така, наложи му се да изтърпи едно дълго, самотно пътуване.

Призрака се замечта за една жена на име Индао, думата, означаваща женски гениталии. Това бе обидно, разбира се, но в случая не особено – защото при жените (освен при няколко бизнесдами и трафикантки,

които уважаваше) той се интересуваше само от телата им. Представи си няколко сцени от планираните за Индао: тя – легнала под него, гласа ѝ в ухото му, извития ѝ гръб, неговите ръце, заровени в дългата ѝ коса... такава прекрасна копринена коса... Възбуди се нетърпимо. За момент се замисли дали да не прости на Чан и Ву. Можеше да се види с Индао – тя беше тук, в Ню Йорк – и да направи мечтите си реалност. Разбира се обаче, това не му бе в стила. Преди всичко емигрантите трябваше да умрат. След това можеше да я има с часове. Найсин. Всяко нещо с времето си. Той погледна часовника си. Наближаваше единайсет. Къде се бавеха?

Когато пристигна в тайната си квартира, той използва един краден мобилен телефон, за да се свърже с централата на организацията в Куинс (или още – тонг), с която бе работил вече няколко пъти. Нае трима мъже, които да му помогнат да намери и избие добитъка. Както винаги параноичен и стараещ се да се свързва колкото се може по-малко с пресъпленията, Призрака не използваше никой от традиционните китайски тонгове; наемаше уйгури.

Мнозинството от населението на Китай са китайци хан, произхождащи от едноименната династия, установила се през 200 г. пр. н. е. Другите около осем процента са малцинства, като тибетци, монголци, манджурци. Уйгурите, населяващи западните райони на страната, са предимно мюсюлмани, произхождат от Централна Азия и преди да бъде анексирана от Китай, страната им носела названието Източен Туркестан, затова Призрака ги наричаше „турци“. Както другите малцинства в Китай, уйгурите са подложени на силен натиск за асимилиране. Сепаратистите често биват измъчвани и убивани и гласовете за независимост сред тях са доста силни; за повечето от малкото на брой терористични актове в Китай е доказано, че са дело на уйгурското движение за независимост.

Уйгурската общност в Ню Йорк беше тиха, скромна и мирна. Точно тази група мъже обаче, от Туркестанския ислямски център на Куинс, бяха не по-малко жестоки от всеки друг главорез, познат на Призрака. И тъй като ставаше дума за убийство на китайци хан, те бяха идеалният избор. Щяха да са мотивирани както от многогодишното потисничество, така и от парите на Призрака, които в крайна сметка щяха да отидат в западната китайска провинция Синдзян за финансиране на движението за независимост.

Тримата се появиха след десетина минути. Ръкуваха се с домакина и се представиха: Хаджип, Юсуф и Кашгари. Бяха мургави, тихи,

хилави – по-дребни от него, а Призрака не беше особено едър. Носеха черни костюми, златни гривни или ланци и скъпи телефони.

Говореха някакъв тюркски език, напълно непонятен за Призрака, и не се справяха с никой китайски диалект. Заговориха на английски. Призрака им обясни какво иска и попита дали имат проблеми да убият невъоръжени хора – сред тях жени и деца.

Юсуф, отиващ към трийсетте, със склучени вежди, изпълняваше ролята на говорител – английският му беше най-добър. Без да се допита до колегите си, той отговори:

– Няма проблеми. Ще го направим. Ще стане, както искаш.

Сякаш избиваше жени и деца всяка седмица.

И може би, замисли се Призрака, точно така правеше.

Той даде на всеки по десет хиляди долара от касата в тайната си квартира, след това се обади на шефа на Туркестанския център и подаде телефона на Юсуф, който му съобщи на английски колко пари са получили, за да не стават след това недоразумения. Уйгурът затвори.

– Ще изляза за малко – каза Призрака. – Трябва да събера информация.

– Ще те чакаме. Може ли да си направим кафе?

Призрака кимна към кухнята. След това отиде при малък олтар. Запали благовонна пръчица и се помоли на И, бога стрелец, когото бе приел за личен закрилник. После пхна пистолета в кобура и излезе.

* * *

Автобусът, в който седеше Сони Ли, си пробиваше път сред мокрите от дъжда коли. Манхатън изникна на хоризонта – мрачен и величествен.

Макар циничен и корав по природа, Ли не можеше да не изпита страхопочитание. Не го впечатляваха размерите на града – Ли идваше от Югозападен Китай, най-гъсто населения район на земята. Шанхай бе два пъти колкото Ню Йорк, а в Перлената делта между Хонконг и Гуанджоу живееха 50 милиона души.

Не, той се възхищаваше от автобуса, в който се возеше.

В Китай основният обществен транспорт са именно автобусите. Те са претъпкани, мръсни, изпотрошени, задушни през топлите месеци, студени през есента и зимата, с окадени, замъглени стъкла. Автогарите също са стари и мизерни. Веднъж Ли застреля един човек зад известната Северна автогара на фуджоу, а сам бе опитвал ножа неведнъж в същия район.

Не, Ли никога не беше виждал такова превозно средство – огромно и удобно, с меки тапицирани седалки, чист под, прозорци без ни едно петънце. Дори в този потискащ, влажен августовски ден климатикът работеше безотказно. В продължение на две седмици Ли без прекъсване бе страдал от морска болест, беше буквално смазан и нямаше ни най-малка представа къде може да е Призрака. Нямаше пистолет, нито дори цигари. Автобусът му дойде като благословия от небето.

След като се измъкна от плажа, където бяха акостирали оцелелите от „Фуджоуския дракон“, Ли отиде до една станция на магистралата на няколко километра от мястото и помоли един шофьор на камион да го качи. Тираджията огледа мокрите му, раздърпани дрехи и му позволи да се качи в каросерията. След около половин час го остави на една луксозна автогара при голям паркинг. Там можел да вземе автобус за мястото, където искаше да отиде – Манхатън.

Ли не знаеше какво трябва да има, за да си купи билет, но очевидно не се нуждаеше нито от паспорт, нито от други документи.

Подаде една от двайсетдоларовите банкноти, откраднати от колата на Хонсе, на касиерката и каза:

– До Ню Йорк, моля.

Използваше най-добрия си акцент, като имитираше Никълъс Кейдж. Явно говореше толкова ясно, че касиерката, очакваща някакво неразбираемо подобие на английски, примигна изненадано и му подаде отпечатан на компютър билет и три долара ресто. Той преброи парите два пъти и реши, че или касиерката го е измамил, или, както изсъска под носа си на английски, е попаднал в „шибано скъп страна“.

Отиде при будката за вестници на автогарата и купи самобръсначка и гребен. В тоалетната се избърсна, изми косата си от солената вода и я избърса с няколко салфетки. След това се среса, като се стараше да сваля колкото се може повече пясък от главата си. Така променен, се присъедини към останалите пътници на перона.

Сега, като наближи града, автобусът забави на един пункт за таксуване, сетне продължи през дълъг тунел. Накрая излезе в самия град. След десет минути превозното средство спря на оживена търговска улица.

Ли слезе заедно с останалите и застана на тротоара.

Първата му мисъл бе: „Къде са велосипедите и мотоциклетите?“ Това бяха основните лични превозни средства в Китай и Ли не можеше да си представи толкова голям град без милиони велосипеди „Сигъл“ по улиците.

Следващата му мисъл бе: „Откъде мога да си взема цигари?“

Намери една будка за вестници и купи един пакет.

Когато погледна рестото си, помисли: „Десет съдии от ада! Почти три долара за един пакет!“ Той пушеше поне по два пакета на ден, три, когато правеше нещо опасно и трябваше да успокоява нервите си. За месец щеше да се разори. Запали цигара, вдиша силно и се смеси с тълпата. Попита как да стигне до Китайския квартал и го упътиха към метрото.

Влезе заедно с тълпата пътници и си купи жетон. Той също бе твърде скъп, но Ли вече се беше отказал да сравнява цените между двете страни. Пусна жетона в автомата, мина през подвижната преграда и зачака на перона. Почувства се много неудобно, когато един човек му се разкрещя. Отначало го помисли за чалнат, макар че носеше скъп костюм. След известно време разбра какво му говорят. Явно в метрото пушенето беше забранено.

Според Ли това бе лудост. Не можеше да повярва. Не искаше обаче да прави сцени, затова загаси цигарата и я прибра в джоба си, мърморейки:

– Шибан откачен страна.

След няколко минути влакчето пристигна с трясък и Сони Ли се качи, сякаш цял живот се беше возил в метро, като се заоглежда внимателно, но не за полицаи, а да види дали някой не пуши, което щеше да му даде повод да запали и своята цигара. За негово удивление нямаше такива.

На Канал Стрийт Ли слезе от влака и се качи по стълбите. Дъждът беше спрял. Той запали смачканата цигара и се гмурна в тълпата. Много хора наоколо говореха кантонски, диалекта на Юга, но освен по езика този квартал приличаше досущ на родния му град, Люгоюан – или на кое да е друго китайско градче: кината даваха китайски екшъни и любовни филми; младежите имаха дълга, пригладена назад коса или прически помпадур и се хилеха предизвикателно; девойките се разхождаха под ръка с майките или бабите си; бизнесмени със закопчани догоре сака; пълни с лед и прясна риба щайги; хлебарници, продаващи чаени бисквити и оризови сладки; пушени патици, овесени за врата на окадените витрини на ресторантите; кабинети по традиционна медицина и акупунктура; магазини с изложени на витрините женшенови корени, разкривени като уродливи човешки тела.

И някъде наоколо, надяваше се той, трябваше да има още едно много добре познато нещо.

Бяха му нужни десет минути, за да намери онова, което търсеше. Забеляза ясен знак – телохранител, младеж с мобилен телефон, лапнал цигара и оглеждащ минавачите, на входа на един приземен апартамент със замазани с черна боя прозорци. Денонощно комарджийско заведение.

Ли се приближи и попита на английски:

– Какво играе вътре? фантай? Покер? Трийсе точки? Телохранителят изгледа дрехите му и се направи, че не го е чул.

– Искам играе – настоя Ли.

– Я си го начукай бе – тросна се младежът.

– Имам пари – изкрещя гневно Ли. – Пусни ме!

– Фудзянец си. Не мога да сбъркам акцента. Не си добре дошъл тук. Изчезвай, да не стане лошо.

Ли се ядоса още повече:

– Мои долари не по-различни от шибани кантонски. Твой шеф така иска гони клиенти?

– Изчезвай, запъртък. Няма да повтарям. Младежът отметна скъпото си черно сако и показа ръкохватката на пистолет.

Чудесно! Точно това търсеше Ли.

Престори се на уплашен и заотстъпва, но изведнъж се извъртя и замахна. Удари бодигарда с юмрук в гърдите и му изкара въздуха. Момчето се олюля и той го удари с длан в носа. Телохранителят се свлече тежко на земята. Опита отчаяно да си поеме дъх, от носа му шурна кръв; Ли го изрита отстрани.

Взе пистолета, резервния пълнител и цигарите на младежа. Огледа се. Две млади жени се разхождаха хванати под ръка и се правеха, че нищо не са видели. Освен тях на улицата нямаше никого. Ли се наведе отново над нещастника и му взе часовника и около триста долара.

– Ако кажеш на някого – предупреди на путонхуа, – ще те намеря и ще те убия.

Младежът кимна и избърса кръвта с ръкава си. Ли понечи да си върви, но хвърли поглед назад и се върна. Жертвата му се сви уплашено.

– Сваляй обувките – изсъска Ли.

– Ама...

– Обувките!

Младежът събу черните си „Кенет Коул“ и му ги подаде.

– И чорапите.

Скъпите черни копринени чорапи последваха обувките.

Ли събу своите обувки и чорапи, пълни с пясък и още мокри. Сложи си новите.

Истинска наслада, помисли си доволно.

Скри пистолета и боеприпасите под ризата си и побърза да излезе отново на някоя оживена улица. Там намери евтин магазин за дрехи и си купи дънки, фланелка и тънък дъждобран. Преоблече се зад магазина и хвърли старите си дрехи в една кофа. След това влезе в една закусвалня и поръча чай и юфка. Докато се хранеше, извади сгънатия лист от портфейла си, документа, който бе откраднал от колата на Хонсе на плажа.

8 август

от: Харълд С. Пийбоди, Имиграционно-натурализационна служба на САЩ

за: дет. кап. Линкълн Райм (пенс.)

по: съвм. разсл. на ИНС/ФБР/НИПУ по случая Кван Ан, още Гуй, още Призрака

Потвърждавам участието в срещата за 10.00 утре за обсъждането на плана за залавяне на гореспоменатия заподозрян. Допълнителна информация – приложена по-долу.

За листа бе прикачена визитна картичка:

Линкълн Райм

345 Централ Парк Запад

Ню Йорк, НИ 10022

Ли извика сервитьорката и ѝ зададе един въпрос.

Нещо у него я уплаши и ѝ подсказа, че не бива да помага на този човек. Изражението му обаче ѝ даде да разбере, че ако му откаже, нещата ще тръгнат на зло за нея. Затова кимна и със сведен поглед му даде идеално обяснение как да стигне до Западен Централ Парк.

12.

– Изглеждате по-добре – отбеляза Амелия Сакс. – Как се чувствате? Джон Сун ѝ махна да влезе.

– Много изтощен – отвърна, затвори вратата и последва Сакс в хола.

Накуцваше и от време на време присвиваше болезнено очи. Разбираемите последици от раняването, предположи тя.

Апартаментът, уреден от адвокатата му, бе мизерна дупка в Бауъри,

две мрачни стаи с разнородни, очукани мебели. Точно отдолу, на първия етаж, имаше китайски ресторант. Апартаментът вонеше на гранясало олио и чесън.

Заради раната Сун, набит мъж с няколко прошарени кичура, се движеше бавно, прегърбен. Като го гледаше как накуцва, Сакс изпита силна симпатия към него. Като лекар в Китай, макар и дисидент, той сигурно се беше ползвал с известно уважение от пациентите си. Тук обаче Сун бе господин Никой. Тя се запита как ли ще си изкарва прехраната – като таксиджия, в някой ресторант...

- Ще приготвя чай – каза той.
- Не, няма нужда. Няма да се задържам дълго.
- Аз така и така ще си направя.

Апартаментът нямаше отделна кухня, но разполагаше с печка, маляк хладилник и ръждясал чугунен умивалник до едната стена на хола. Сун сложи евтин чайник на котлона и извади кутия „Липтън“ от шкафа над мивката. Помириса го и се усмихна странно.

- Не сте свикнали на такъв, а? – попита тя.
- Ще изляза да напазарувам – каза безгрижно той.
- От ИНС са ви освободили под устна гаранция, така ли?

Сун кимна:

– Подадох официална молба за политическо убежище. Адвокатът ми каза, че повечето емигранти постъпват по същия начин, но не отговарят на условията. Аз обаче съм прекарал две години в превъзпитателен лагер. И той представи някои от статиите ми с критики срещу Пекин за нарушаване на човешките права. Служителят, който прие документите, не обеща нищо, но каза, че имам шанс.

- Кога е разглеждането?
- Следващия месец.

Сакс се загледа в ръцете му; той взе две чаши от шкафа, внимателно ги изми, изсуши и постави на един поднос. Сякаш извършваше някаква церемония. Сложи две пакетчета чай в керамична кана, заля ги с гореща вода и разбърка.

И всичко това за една чаша най-обикновен „Липтън“ на пакетчета...

Сун занесе чашите и каната в хола и седна вдървено. Наля чай за двамата. Тя се изправи да му помогне. Взе чашата си от ръката му, която се оказа нежна, но силна.

- Някакви новини за останалите? – попита той.
- Някъде в Манхатън са. Намерихме микробуса, който са

откраднали, недалеч оттук. Бих искала да ви задам някои въпроси за тях.

– Разбира се. Какво ви интересува?

– Всичко, което знаете. Имена, описания... всичко. Сун поднесе чашата към устните си и отпи съвсем малка глътка.

– Бяха две семейства – Чан и Ву – и още няколко души, с които избягахме. Не помня имената. Няколко членове на екипажа също успяха да се измъкнат от кораба. Чан опита да ги спаси с лодката, но Призрака ги застреля.

Сакс опита чая си. Изглеждаше доста по-различен от този, с който бе свикнала. Въображение, каза си тя.

Сун продължи:

– Екипажът се държеше добре с нас. Преди да тръгнем, бяхме чували лоши работи за моряците, превозващи емигранти. На „Дракона“ обаче всичко беше наред, даваха ни прясна вода и храна.

– Знаете ли къде може да са отишли семействата Чан и Ву?

– Нищо повече от онова, което ви казах на плажа. Знаехме само, че ще ни оставят на брега на Лонг Айлънд. След това трябваше да ни извозят с камиони до Ню Йорк.

– Ами Призрака? Можете ли да ми кажете нещо, което да ни помогне да го намерим?

Той поклати глава:

– Представителите му в Китай ни уверяваха, че щом стъпим на брега, повече няма да го видим. И ни предупредиха да не правим никакви опити да се свържем с него.

– Мислим, че помощникът му също е бил на борда, предрешен като емигрант. Призрака има обичай да действа по този начин. Имате ли представа кой може да е?

– Не – отвърна Сун. – Имаше няколко души, които се държаха настрана от останалите. Не говореха много с никого. Може да е един от тях. Аз обаче не съм им обръщал внимание. Не им знам имената.

– Екипажът да е говорил нещо за това, което Призрака смята да прави в страната?

Сун придоби сериозен вид, сякаш обмисляше нещо. – Нищо специално; те също се страхуваха от него. Има обаче едно нещо... не знам дали ще помогне, но дочух капитана да използва израза „по фу чен джоу“ за Призрака. Буквално означава „да пробиеш казаните и да потопиш лодките“. Може да се преведе като „няма връщане назад“. Идва от легендата за един военачалник от династията Пин. След като войниците

му прекосили една река, за да нападнат врага, той им наредил да проби-
ят казаните и да потопят лодките. Така не можели нито да лагеруват,
нито да се върнат. За да оцелеят, трябвало да нападнат и да победят.
Призрака е такъв враг.

Значи няма да се спре, докато не открие и не убие останалите оце-
лели от кораба, заключи Сакс.

Замълчаха. Откъм Канал Стрийт долиташе шумът на големия град.
Сакс попита импулсивно:

– Жена ви в Китай ли е?

Сун я погледна в очите и отвърна с равен глас:

– Почина миналата година.

– Съжалявам.

– В превъзпитателния лагер. Властите казаха, че се разболяла. Така
и не ми съобщиха обаче каква е болестта. И не е имало аутопсия. Въпре-
ки това се надявам наистина да е умряла от болест. Не ми се мисли, че
може да са я изтезавали до смърт.

Сакс изстина.

– И тя ли беше дисидентка? Той кимна:

– Така се запознахме. На един протестен митинг в Пекин преди де-
сет години. На годишнината от събитията на площад „Тянанмън“. С
времето тя стана по-активна от мен. Преди да я арестуват, планирахме
да дойдем заедно, с децата. – Гласът на Сун заглъхна. След кратка пауза
добави: – Реших, че не мога да стоя повече в страната. От политическа
гледна точка, разбира се, е опасно. Освен това обаче твърде много неща
ми напомнят за жена ми. Реших да дойда, да поискам убежище и после
да взема децата. – Той се усмихна едва. – След края на траура ще наме-
ря друга жена тук, която да бъде майка на децата ми. – Вдигна рамене. –
Това обаче е далечно бъдеще.

Сун докосна амулета. Сакс проследи ръката му с поглед. Той забе-
леза, свали украсението от врата си и ѝ го подаде.

– Талисманът ми за късмет. Може би действа – засмя се той. – Той
ви повика, когато се давех.

– Какво е това? – попита тя, докато разглеждаше внимателно
фигурката.

– Статуетка от Цинтян, на юг от фуджоу. Тамошният талк е много
известен. Подарък е от жена ми.

– Счупен е – отбеляза тя.

Потърка пукнатината с нокът. От мекия камък се отрониха
прашинки.

– Пукнал се е в скалата, за която се държах, когато ме спасихте.

фигурката представляваше седнала маймуна. Приличаше на човек – имаше лукаво изражение.

– Това е известен герой от китайската митология – обясни Сун. – Маймуната цар.

Сакс му върна амулета. Той го окачи отново над мускулестите си гърди. Превръзките върху раните му се виждаха под синята работна риза. Изведнъж Сакс долови присъствието на Сун с всичките си сетива. Мириса на сапуна му и евтиния прах за пране от дрехите. Той по неочакван начин й вдъхваше увереност – този напълно непознат мъж.

– Ще изпратим патрулна кола да наблюдава апартамента ви – каза тя.

– За да ме предпазите? – Да.

Това развесели Сун:

– Службите на реда в Китай никога не биха направили такова нещо.

Те само шпионират.

– Не си вече в Канзас, Джон.

– Канзас?

– Така се казва. Трябва да се връщам при Линкълн.

– При кого?

– Този, с когото работя. Линкълн Райм.

Тя се изправи. Болката в коляното не закъсна.

– Чакайте – докосна ръката й Сун. Сякаш свежа енергия се вля в нея. – Отворете уста.

– Какво? – засмя се Сакс.

– Облегнете се назад. Отворете уста.

– Защо?

– Аз съм лекар. Искам да погледна езика ви. Развеселена, тя се подчини.

– Имате артрит – заяви Сун, след като се изправи.

– Хроничен. Как разбрахте?

– Както казах, лекар съм. Ако искате, мога да ви лекувам.

Тя се засмя:

– Била съм при десетки доктори.

– Западна медицина, западни лекари, те си имат своето място. Китайската медицина е най-добра при лечението на хронични заболявания и неразположения – проблеми на пръв поглед без видими причини. Ви-наги обаче има причина. Мога да ви помогна. Задължен съм ви. Вие ми спасихте живота. Срамно ще е, ако не ви се отплатя.

– Трябва да благодарите на двама мъже с черни водолазни костюми.

– Не, не, без вас щях да се удавя. Затова, моля ви, елате пак и ми позволете да ви помогна.

Тя се поколеба.

В този момент обаче, сякаш за да я подтикне, остра болка преряза коляното ѝ. Тя не даде израз на страданието си, дори не присви очи. Със спокойно лице извади химикалка и записа на Сун номера на мобилния си телефон.

Сони Ли стоеше объркан посред Западен Сентрал Парк.

Какво правеха службите за опазване на реда тук? Хонсе, червеноколата, караше бърза жълта кола, като ченге от телевизията, а сега излизаше, че полицията разследва Призрака в такава луксозна сграда. Никой служител от службите на реда в Китай не можеше да си позволи такъв апартамент, дори най-корумпираните (а сред тях имаше наистина заможни люде).

Ли хвърли цигарата, плю на тревата и с наведена глава бързо прекоси улицата и навлезе в тесния проход, водещ зад постройката. Дори задната уличка беше безупречна! В дома на Ли в Люгоюан – който бе сред най-богатите китайски градове – такава уличка щеше да е затрупана от боклук и развалени домакински уреди. Той спря, погледна зад ъгъла и видя, че задната врата на сградата е отворена. Появи се някакъв младеж с перфектно оформена руса коса, черни панталони, тънка риза и цветна вратовръзка. Държеше два зелени найлонови плика за боклук; отнесе ги до един голям син контейнер и ги пусна в него. След това се огледа, вдигна няколко хартийки и изхвърли и тях. Потърка ръце и отново се прибра, като затвори вратата след себе си. Не я заключи обаче.

Слава на боговете.

Сони Ли се промъкна в мазето, вдиша тежката миризма на мухъл и се заслуша. Стъпките на младия мъж заглъхнаха нагоре по стълбите. Ли изчака зад купчина кашони да се върне, но прислужникът очевидно имаше други задачи. От горния етаж се чу скърцане, шуртене на вода. Ли погледна в някои от кашоните. Едни бяха пълни с дрехи, други – с някакви сувенири. Почетни значки, награди, дипломи. Университетът в Илинойс, произнесе Ли наум. Награда за успехи от Американския институт по криминология, благодарствено писмо от федералното бюро за разследване, подписано от самия директор. Десетки други отличия.

Титулярят на всички беше Линкълн Райм.

Русият мъж очевидно нямаше да сваля повече боклук и Ли излезе

от скривалището си. Нагоре по стълбите, бавно. Дървото беше старо и той стъпваше внимателно, за да не скърца. Спря пред вратата и я откряна.

Чу шум от приближаващи се стъпки; няколко души, както изглеждаше. Ли се притисна до стената, при няколко метли и парцали на дървени дръжки.

– Ще се върнем след два часа, Линк – чу се нечий глас. – Ще кажем на момчетата от лабораторията да ти се обадят...

Каза и още неща, които Ли не разбра. Стъпките спряха и Ли чу друг мъж да пита: – Хей, Линк, искаш ли някой от нас да остане? Друг глас отговори раздражено:

– Да остане ли? Защо трябва някой да остава? Искам да свърша малко работа. И никой да не ме прекъсва!

– Просто казвам, че не е зле да остане някой въоръжен. Шибаният Призрак е изчезнал. Помощникът му също. Ти сам каза да си пазим гърба.

– Да, ама как може да стигне до мен? Откъде ще разбере къде на Божията земя живея? Нямам нужда от бавачка. Искам само да получа проклетата информация.

– Добре, добре.

Те излязоха и предната врата се затвори.

Сони Ли се заслуша. Не чу други звуци. Отвори вратата и надникна. Пред него имаше дълъг коридор, водещ към главния вход, онзи, през който бяха излезли мъжете (вероятно други служители на органите на реда).

Отдясно на Ли се влизаше в някаква стая, вероятно хол. Придържайки се до стената, за да не вдига шум, Ли тръгна по коридора. Спря пред хола и надзърна вътре. Странна гледка: стаята бе пълна с научна апаратура, компютри, маси, епруветки, схеми и всякакви книги. Последното, което може да се очаква да има в такава стара сграда.

Най-странното обаче бе тъмнокосият мъж, седнал в червена инвалидна количка по средата на стаята, наведен напред, втренчен в един монитор и разговарящ, както изглеждаше, сам със себе си. Сетне Ли забеляза, че говори в микрофон, закрепен близо до устата му. Микрофонът сигурно изпращаше сигнали на компютъра. Мониторът реагираше на командите.

Това ли същество бе Линкълн Райм?

Е, надали бе от значение, а и Ли нямаше време да размишлява за това. Не знаеше кога ще се върнат другите.

Сони Ли вдигна пистолета и влезе.

13.

Един метър напред. Втори. Сони Ли бе слаб мъж и се движеше тихо.

Промъкна се зад количката, като оглеждаше масите за улики срещу Призрака. Щеше...

Така и не разбра откъде изникнаха.

Единият – доста по висок от Ли – бе черен като въглен и носеше костюм и яркочълта риза. Чакаше до стената. С ловко движение той измъкна пистолета от ръката на китаеца и допря собственото си оръжие до слепочие то му.

Друг мъж, нисък и дебел, повали Ли на пода и го притисна с коляно в гърба; изкара му въздуха и му причини силна болка в корема и ребрата. Белезниците шракнаха мълниеносно.

– Английски? – попита чернокожият.

Ли бе твърде стреснат и задъхан, за да отговори.

– Повтарям въпроса, дребосък. Говориш... ли... английски?

Някакъв китаец, който също се беше спотайвал в стаята, се приближи. Носеше стилиен тъмен костюм и на врата му висеше служебна карта. Повтори въпроса на китайски. Говореше кантонския диалект, но Ли го разбра.

– Да – отвърна Ли задъхано. – Говоря по английски. Мъжът с количката се извъртя:

– Я да видим какво сме си уловили.

Чернокожият вдигна Ли на крака, без да обръща внимание на пшканията му. Задържа го с една ръка и заопипва джобовете му с другата.

– Слушай сега, дребосък, има ли опасност да се набода на нещо в джобовете ти? Има ли възможност да попадна на нещо, което няма да ми е приятно?

– Аз...

– Отговаряй веднага и внимавай да не излъжеш. Защото, ако се набода, и ти ще пострадаш. – Той хвана Ли за яката и изкрещя: – Игли?

– Наркотици ли? Не, не!

Високият мъж извади парите от джобовете му, цигарите, листа, който бе откраднал на плажа.

– О, момчето май е свило нещо от Амелия. Докато тя е спасявала

удавници. Какъв позор...

– Така ни е открил – каза Линкълн Райм, след като хвърли поглед на листа и картончето, прикачено към него. – Наистина ми беше чудно.

Стройният рус мъж се появи на прага.

– Хванахте го, а? – отбеляза без изненада.

И Ли разбра, че младежът го е забелязал в прохода зад къщата, когато изхвърляше боклука, и е оставил вратата отворена нарочно. За да го примамва. Другите мъже се бяха направили, че излизат и че оставят Линкълн сам.

„Хванахте го, а...“

Мъжът в инвалидната количка забеляза омразата в очите на Ли.

– Точно така, моят наблюдателен Том те е забелязал, когато изхвърляше боклука. И после... – Кимна към компютъра: – Команда, охрана. Заден вход.

На монитора се появи картина от задния вход и уличката около него.

Ли изведнъж си даде сметка как Бреговата охрана е открила „фуджоуския дракон“. Благодарение на Линкълн Райм.

– Съдии от ада – промърмори. Дебелият полицаи се изсмя:

– Какъв отвратителен ден, а?

Чернокожият извади портфейла на Ли от джоба му. Стисна мократа кожа.

– О, дребосъкът е плувал, доколкото разбирам. Отвори портфейла и го подаде на китаеца. Дебелият извади радиостанция:

– Мел, Адам, връщайте се.

Двамата мъже, онези, които Ли бе чул да излизат преди няколко минути, влязоха. Единият беше плешив; без да обръща внимание на Ли, седна пред един компютър и започна да пише мълниеносно на клавиатурата. Другият носеше костюм и имаше яркочервена коса. Той примигна изненадано и възкликна:

– Чакайте, това не е Призрака.

– Значи, е изчезналият му помощник. Неговият баншоу.

– Не – отсече червеносият. – Този го познавам. Виждал съм го.

Ли осъзна, че и на него червеносият му е познат отнякъде.

– Виждал ли си го? – изненада се чернокожият.

– Миналата година участвах на среща в Службата за обществена безопасност на Фуджоу на тема незаконен трафик на хора. Той беше там. Един от тях.

– Един от кои? – изръмжа дебелият.

Китаецът извади лична карта от портфейла, сравни снимката с лицето на Ли и се изсмя:

– Един от нас. Той е ченге.

* * *

Райм също погледна личната карта и шофьорската книжка, и двете със снимка на китаеца. Според тях името му бе Ли Канмей, детектив от Службата за обществена безопасност на Люгоюан.

Криминологът се обърна към Делрей:

– Виж дали някой от хората ни в Китай може да го потвърди.

В огромната длан на агента се появи мъничък мобилен телефон и той започна да набира.

– Ли малко име ли е, или фамилия? – поинтересува се Райм.

– Фамилия. И не обича Канмей – обясни Еди Дън. – Използва Сони. Английско име.

– Какво правиш тук?

– Призрак уби три души в мой град минала година. Имал среща с помощник в ресторант. Помощник го излъгал. Голям бой. Призрак го убил, но също жена и дъщеря и един старец, които седял до него. Оказали на негов път и Призрак просто убил, за да избяга.

– Невинни свидетели? Ли кимна:

– Опитали го арестува, но той много силен... – Той замълча, търсейки правилната дума, накрая се обърна към Еди Дън: – Гуанси.

– Това означава връзки – обясни Дън. – Плащаш на когото трябва и получаваш гуанси.

– Никой не иска свидетелства срещу него. След това улики изчезват от управление. Мой шеф губи интерес. Случай се колективизира.

– Колективизира? – не разбра Селито. Ли се усмихна мрачно:

– Шега. Кога нещо се провали, казва, че се колективизира. Едно време, при Мао, кога власт колективизирала фирми и селско стопанство, те много бързо фалира.

– Да, но за теб случаят не е бил колективизиран – вметна Райм.

– Не. Той убил хора в мой град. Аз искам го изправи на съд.

– Как се уреди за кораба? – попита Делрей.

– Аз има много информатори. Минал месец ми съобщили, че Призрак убил две души в Тайван, големи хора, важни хора, и щял се скрие в Китай, докато тайванска полиция спре го търси. Щял замине за Южна Франция и после вземе група емигранти от Выборг в Русия и ги превози до Ню Йорк с „Фуджоуски дракон“.

Райм се засмя. Този дребен, невзрачен човек имаше по-добра информация от ФБР и Интерпол, взети заедно.

– И така – продължи Ли, – аз изработил си прикритие. Станал емигрант, добитък.

– Откри ли нещо за Призрака? – поинтересува се Селито. – Къде може да се крие? Някакви сътрудници тук?

– Не, никой не разговарял с мен. Проникнал на борда тайно... и почти през цяло време повръщал. – Той тръсна глава, явно за да пропъди неприятния спомен от пътуването. – Но не близо до Призрак.

– Какво смяташе да правиш? – рече Коу. – Ние нямаше да го екстрадираме.

– Защо ми да го екстрадират? – попита объркано Ли. – Вие май не слушате. Аз казах гуанси. В Китай веднага го освободят. Аз смятах го арестува, кога стъпи на ваша земя. След това го предаде на ваши служби за сигурност.

Коу се изсмя:

– Май говориш сериозно, а?

– Да, щял го направи.

– Неговият баншоу е бил с него, също и екипажът. Тукашните му агенти е трябвало да го посрещнат. Щяха да те убият.

Сега Ли се изсмя:

– Рисквано ли? Да, да. Ама нали такава професия. Той посегна към цигарите, които му бе отнел Делрей.

– Тук не се пуши – предупреди Том.

– Какво значи това?

– Тук не се пуши.

– Защо?

– Защото не може – отсече болногледачът.

– Това пълна лудост. Да не шегуваш?

– Не.

– Метро достатъчно глупав. Това къща.

– Да, къща, в която не се пуши.

– Много шибано.

Ли прибра сърдито пакета.

От другия край на стаята се чу слабо пиукане. Мел Купър се обърна към компютъра си. Почете известно време, след това извъртя екрана, така че всички да го видят. Сингапурското представителство на ФБР бе изпратило потвърждение, че Ли Канмей наистина е детектив от Службата за обществена безопасност на Люгоюан. В момента изпълнявал

задача под прикритие, но службата отказвала да разкрие повече информация. Към съобщението бе приложена снимка на Ли в тъмносиня униформа. Очевидно това беше човекът пред тях.

След това Ли обясни как Призрака е потопил „Дракона“. Сам Чан и Ву Цичен със семействата си, заедно с доктор Сун, няколко други емигранти и бебето на една жена от кораба се спасили с малка лодка. Всички останали се издавили.

– Сам Чан поел командване. Добър човек, умен. Спасил ми живот. Прибрал ме, кога Призрак застрелва останали. Ву глава на друго семейство. Също умен, но малко неуравновесен. Дисхармония между чер дроб и далак.

– Китайска медицина, трудно е за обясняване – вметна Дън.

Ли продължи:

– Ву има прекалено много емоции, иска каже. Действа импулсивно.

Дори психологичното профилиране на ФБР бе непонятно за Райм; той се доверяваше само на веществените доказателства и сега нямаше никакво време за нехармонични далаци.

– Да се придържаме към фактите – предложи сухо. Ли им разказа как лодката се ударила в скалите и той заедно с още неколцина бил отнесен. Вълните ги изхвърлили на брега. Докато Ли се добере до плажа, където слязъл Призрака, трафикантът вече бил застрелял двама от емигрантите.

– Бързал го арестува, но кога стигнал, вече го няма. Скрил се в храсти от другата страна на път. Видял една жена с червена коса спасява един човек.

– Джон Сун – поясни Райм. Ли кимна:

– Доктор Сун. Седял до мен в лодка. Добре ли?

– Призрака го е прострелял, но е жив. В момента Амелия, жената, която си видял, го разпитва.

– Аз нарича Хонсе. Хубава жена. Секси, иска каже.

Селито и Райм се спогледаха развеселени. Райм си представи последствията, ако Ли бе казал това в присъствието на Сакс.

Ли посочи из стаята:

– Взел адрес от нейна кола и дошъл. Мисли може намери нещо, кое ме заведе при Призрак. Информация, иска да каже. Улики.

– Да ги откраднеш ли? – попита Коу.

– Ами да – отвърна невъзмутимо Ли.

– Защо така, дребосъко? – попита заплашитено Делрей.

– Трябва го хване сам. Щото вие няма ми разреши да помагам,

нали? Просто ме върне. А аз искам го арестувам. Да „спипа“. Нали така, „спипа“?

– Точно така, няма да ти разрешим да помагаш – каза Коу. – Може да си ченге в Китай, но тук си един шибан незаконен имигрант. Наистина ще те пратим обратно.

Очите на Сони Ли проблеснаха гневно; той пристъпи заплашително към много по-високия Коу. Селито въздъхна и го дръпна за ризата:

– Без глупости.

Развеселен от дръзкото държане на китаеца, Коу посегна към белезниците:

– Ли, арестувам те за незаконно влизане в САЩ... Линкълн Райм обаче го прекъсна:

– Не, – трябва ми.

– Какво? – изрече потресено агентът.

– Ще работи като консултант. Като мен.

– Невъзможно.

– Човек, който си създава толкова много неприятности, за да залови един престъпник, заслужава да участва в екипа.

– Аз със сигурност помогне, Лоабан. Много.

– Как ме нарече?

– „Лоабан“ – повтори Ли. – Значи „шеф“. Трябва ме остави. Аз може помогне. Знае как мисли Призрак. С него идва от един свят. Аз като дете бил в банда. И прекарал много време под прикритие по докове на Фуджоу.

– Няма начин – изръмжа Коу. – За Бога, той е незаконен. Само да му обърнем гръб, ще търти да бяга, ще се натряска и ще иде в някоя игрална зала.

Райм се запита дали няма да наблюдават демонстрация по кунгфу, но този път Ли не обърна внимание на Коу и заговори спокойно:

– В моя страна има четири типа хора. Не богати и бедни като тук. В Китай това, кое прави, по-важно от пари, кои има. И знае ли коя най-голяма чест? Да работи за своя страна, за свой народ. Аз дяволски добро ченге.

– Всички са подкупни там – измърмори Коу.

– Аз не подкупен, ясно? – Ли се усмихна. – Поне не в така важно разследване.

– И откъде да знаем, че не е от хората на Призрака? – попита Коу.

Ли се изсмя:

– Да, а откъде знае, че ти не от тях?

– Майната ти! – изръмжа Коу; беше бесен.

Проблемът на младия агент, прецени Райм, бе в прекалената му податливост на емоции, която му пречеше да си върши добре работата. Криминологът често долавяше нотка на презрение в гласа му, когато говореше за „незаконните“. Той явно смяташе нелегалното влизане за федерално престъпление и на няколко пъти бе намекнал, че емигрантите се водят от алчност, не от стремеж към свобода и демокрация.

Освен това бе обезпокоително обсебен от желанието да залови Призрака. Преди няколко години Коу беше работил под прикритие в Тайпе, столицата на Тайван, със задача да разкрива трафиканти на хора. По време на разследването на Призрака една от информаторките му изчезнала и вероятно е била убита. По-късно се разбрало, че жената имала две малки деца, но толкова се нуждаела от пари, че била готова да шпионира Призрака. ИНС никога не би я използвала за информатор, ако знаеше, че има деца. Коу бил отстранен от служба за шест месеца. Оттогава и това маниакално желание да залови Призрака.

За да бъде добър полицаи обаче, човек трябва да потиска тези лични чувства. Безпристрастността е жизненонеобходима. Както и игнорирането на мисълта за смъртта. „Забрави мъртвите!“

– Я се успокой – намеси се Делрей. – Ли остава, докато го иска Линкълн. Погрижи се за това, Коу. Обади се в Държавния и уреди някаква временна виза, става ли?

– Не, не става – измърмори Коу. – Не можете да включвате някой от тях в екипа.

– От тях ли? – попита Делрей и се извъртя като щъркел на дългите си крака. – Кой са „те“?

– Незаконните.

Високият агент изцъка с език:

– Виж какво, Коу, тази дума някак си не ме кефи. Не ми звучи достатъчно учтиво. Не е готина. Особено с тоя тон!

– Е, както вие от Бюрото неведнъж сте подчертавали, този случай не е на ИНС. Задръж го, ако искаш, но аз не поемам никаква отговорност за това.

– Добро решение – обърна се Ли към Райм. – Аз помагам много.

Сетне се приближи до масата и посегна за пистолета си.

– Не, не! – спря го Делрей. – Не пипай това.

– Хей, аз ченге. Като вас!

– Не, не си ченге като мен, нито като кой да е друг от тук присъстващите. Никакви пистолети.

- Добре, добре. Задръж го засега, Хайсе.
- Какво, какво? – наежи се Делрей.
- Хайсе – черен. Хей, не се обижда! Нищо лошо, нищо лошо.
- Добре, стига глупости.
- Аз стига глупост, добре.
- Добре дошъл сред нас, Сони – каза Райм.

Погледна часовника. Беше точно дванайсет. Шест часа от началото на безжалостното преследване на емигрантите от Призрака. Дори можеше в момента да е на крачка от тях.

- Добре, да започваме с уликите.
- Разбира, разбира – каза разсеяно Ли. – Но преди това има нужда от цигара. Хайде, Лоабан. Може ли?
- Добре, но навън. И някой да иде с него, за Бога.

14.

Бу Цичен изтри потта от челото на жена си.

Тя лежеше на леглото в спалнята на малкото им жилище; трепереше, гореше от треска, бе плувнала в пот. Приземният апартамент се намираще на една тясна пряка на Канал Стрийт в сърцето на Китайския квартал. Беше им го уредил агентът, препоръчан от Джими Ма – пладнешки грабител, мислеше си гневно Бу. Наемът бе астрономичен, както и хонорарът, който поиска мазният тип. Апартаментът миришеше гадно сладникаво, беше на практика напълно необзаведен и по пода спокойно се разхождаха хлебарки – дори сега, когато дневната светлина се процеждаше през мръсните стъкла на прозорците.

Той загледа загрижено жена си. Силното главоболие, от което страдеше Йонпин на борда, треската и потта, всичко това той бе отдавал на морската болест, но симптомите се запазиха и след като стъпиха на твърда земя. Явно боледуваше от нещо друго.

Жена му отвори помътнелите си очи и прошепна:

- Ако умра...
- Няма да умреш.

Бу обаче не беше сигурен, че вярва на собствените си думи. Спомни си за доктор Сун и съжали, че не е поискал съвет от него; лекарят се бе погрижил за неколцина болни, но Бу се опасяваше, че ще му вземе много пари за прегледа.

- Поспи – каза загрижено Бу. – Имаш нужда от сън. След като си

починеш, ще се почувстваш по-добре. Защо не шеш да заспиш?

– Ако умра, трябва да си намериш друга жена. Някоя, която да гледа децата.

– Няма да умреш.

– Къде е синът ми? – попита Йонпин.

– Лан и Чинмей са в хола. Тя се грижи за него. Той погледна през вратата към хола и видя дъщеря си Чинмей да простира пране на една връвчица, опъната през стаята. След пристигането всички се бяха изкъпали и преоблекли в чистите дрехи, купени от Ву в един магазин за облекло втора употреба на Канал Стрийт. След като хапнаха (Йонпин не сложи и едно залче в устата си), Чинмей остави брат си да гледа телевизия и изпра подгизналите им от солена вода дрехи в умивалника на кухнята. Сега ги простираше да съхнат. Жената на Ву се огледа, присви очи, сякаш опитваше да си спомни къде се намира. Отказа се и отпусна глава на възглавницата.

– Къде... къде сме?

– В Китайския квартал, Манхатън, Ню Йорк.

– Ама... – Тя се намръщи, сякаш мозъкът ѝ осъзна думите със закъснение. – Призрака, съпруге. Не можем да останем. Тук не е безопасно. Сам Чан каза, че не бива да оставаме.

– О, Призрака... – Ву махна небрежно. – Той е заминал за Китай.

– Не мисля така. Страх ме е за децата. Трябва да се махаме оттук. Да се скрием колкото се може по-далеч.

– Никой трафикант няма да рискува да го заловят само заради неколцина избягали емигранти – изтъкна Ву. – Толкова ли си глупава да мислиш така?

– Моля те, съпруге. Сам Чан каза...

– Забрави Чан. Той е страхливец – тросна се Ву. – Оставаме.

Гневът заради неподчинението ѝ се посмекчи от вида на бедната жена и болката, която сигурно изпитваше. Той добави нежно:

– Излизам. Ще потърся някакви лекарства. Тя не отговори; Ву стана и излезе в хола. Децата гледаха смутено към стаята на майка си.

– Добре ли е? – попита момичето.

– Да. Ще се оправи. Връщам се след половин час. Отивам за лекарства.

– Чакай, татко – спря го Чинмей със загрижен глас.

– Какво?

– Мога ли да дойда с теб?

– Не, ще останеш с майка си и брат си.

– Ама...

– Какво?

– Имам нужда от едно нещо.

Да влезе в някой моден бутик?, помисли си насмешливо той. Да се гримира? Да си направи фризура? Да изхарчи парите, предназначени за оцеляването им, при козметичка?

– Какво?

– Моля те, нека дойда с теб. Ще си го купя сама. Тя се изчерви силно.

– Какво искаш? – попита той.

– Имам нужда от някои неща за... – прошепна тя и сведе глава.

– За какво? Отговори. Тя преглътна тежко:

– За цикъла ми. Нали знаеш. Превръзки. Потресен, Ву изведнъж разбра. Отмести поглед от момичето и махна гневно към банята:

– Използвай нещо друго.

– Не мога. Не е удобно.

Ву беше бесен. Това бе грижа на жена му. Никой мъж никога не купуваше тези... неща.

– Добре! – тросна се той. – Добре. Ще ти купя каквото трябва.

Дори не я попита какви точно иска. Щеше да вземе първите, които му попаднат в най-близкия магазин. Излезе и заключи вратата след себе си. Ву Цичен се гмурна в тълпата на Китайския квартал сред какофония от езици: минанхуа, кантонски, путонхуа, вьетнамски, корейски. Също и английски, с акценти и диалекти, които не беше предполагал, че съществуват.

Зяпаше магазините, купищата стока, огромните небостъргачи. Ню Йорк изглеждаше десет пъти по-голям от Хонконг, сто пъти по-голям от Фуджоу.

„Страх ме е за децата. Трябва да се махаме оттук. Да се скрием колкото се може по-далеч...“

Ву Цичен обаче нямаше никакво намерение да се маха от Манхатън. Четирийсетгодишният мъж бе хранил тази мечта цял живот и нямаше да позволи болестта на жена му или малко вероятната опасност от биячите на трафиканта да му я отнемат. Ву Цичен щеше да стане заможен човек, най-богатият в рода. Като младеж бе работил като пиколо, а след това като младши заместник-директор в хотел „Рай“ на улица „Худон“, близо до парка „Горещи извори“ в центъра на Фуджоу, където обслужваше богати китайци и европейци. Ву беше решил един ден и той да стане преуспяващ бизнесмен. Работеше усърдно и макар да даваше

на родителите си една четвърт от дохода си, успя да спести достатъчно, за да купи заедно с двамата си братя магазинче за сувенири и други джунджурийки близо до знаменитата статуя на Мао Дзъдун на улика „Гутян“. С парите от магазинчето те взеха една бакалия, след това още две. Възнамеряваха да спестят колкото се може повече, да купят цяла сграда и да натрупат състояние от недвижима собственост.

Ву обаче направи една грешка.

Икономиката на Китай се променяше драстично. Свободните търговски зони просперираха и дори висшите политици се изказваха в полза на частната собственост – самият министър-председател Дън Сяопин бе казал веднъж: „Богатството е гордост.“ Ву Цичен обаче пренебрегна основното правило в живота на страната – че Китайската комунистическа партия командва парада. Ву открито се обявяваше за по-тесни търговски връзки с Тайван, за прекратяване на системата за гарантиране на заетостта независимо от способностите на работниците, за борба с корупцията сред висшите партийни и държавни органи и за намаляване на данъците за частните фирми. По ирония Ву дори не вярваше в онова, което проповядваше: целта му бе само да привлече вниманието на нови чуждестранни партньори (от Европа и Америка), които, както си мечтаеше, щяха да го обсипят с пари, защото той бе гласът на новата китайска икономика.

Не Западът обаче даде ухо на думите му, а секретарите на комунистическата партия. Изведнъж в магазините му започнаха да се появяват държавни инспектори, да откриват десетки нарушения на хигиенните норми и правилата за безопасност – много от които не съществуваха. Под бремето на астрономичните глоби братята скоро фалираха.

Засрамен от това развитие на нещата обаче, Ву не се отказа от стремежа си да забогатее. И така, съблазнен от огромните възможности на Красивата страна, той събра семейството си и пое риска да емигрира. Щеше да се превърне в един от големците на Китайския квартал. Щеше да ходи на работа с лимузина и – когато накрая може да си позволи пътуване до Китай – щеше да отседне в хотел „Рай“, в най-големия апартамент, мезонета, в чийто хол като младеж бе внесъл стотици чанти и кувари.

Сбъдването на мечтата му се беше отлагало твърде дълго; Призрака нямаше да го откаже от този град и парите му. Ву намери един магазин за традиционни китайски билки. Влезе и разказа на аптекаря за състоянието на жена си. Лечителят го изслуша и обяви, че жена му изпитва недостиг на ки – духа на живота – и нарушение на кръвообращението,

усложнени от прекалено много студ. Пригответи няколко стръка билки, за които Ву неохотно плати огромната сума от осемнайсет долара; при този пладнешки грабеж отново го обхвана гняв.

След като излезе от аптеката, той продължи по улицата до една китайска бакалия. Влезе бързо, преди да загуби кураж, взе една кошница и я напълни с продукти, от които нямаше нужда. Мина покрай щанда за козметика и пхна един пакет дамски превръзки за дъщеря си. Отиде на касата и се вторачи в един стъклен буркан с корени от женшен. Сивокосата касиерка изчисли сметката и макар че не се усмихна, нито обърна някакво внимание на покупките му, Ву бе сигурен, че му се присмива. Излезе от магазина с наведена глава и червен като китайското знаме.

Пое към апартаментата си, но след няколко минути забави крачка. Тревожеше се за жена си, разбира се, и че е оставил децата, но, по дяволите, този ден бе истински кошмар! Едва не беше загинал при коработрушение, бе загубил всичките си вещи, Джими Ма и агентът му за недвижими имоти го бяха измамили. И на всичкото отгоре трябваше да изтърпи срама и унижението от покупките, които носеше в момента. Реши, че му трябва някакво развлечение, някаква мъжка компания.

Няколко минути му бяха достатъчни, за да намери каквото търсеше: едно китайско игрално заведение. След като показа парите си на входа, пазачът го пусна.

Ву поседя известно време, изигра тринайсет точки, докато пушеше и пиеше байдзю. Спечели малко пари и се почувства по-добре. Една чаша от силния, бистър алкохол, после още една и накрая се успокои – след като се увери, че пликът с покупките е добре скрит под стола.

Накрая се разговори с мъжете наоколо, с трийсетте долара, които спечели (огромна сума за него) ги почерпи по едно питие. Пиян и в добро настроение, той разказа един виц и околните се разсмяха. Със заговорническия тон на мъже, седнали сами на чашка, те започнаха да споделят истории за непокорни жени и непослушни деца, за жилищата си и работата, които имаха или търсеха.

Ву вдигна чашата си и обяви с пиянски глас:

– За Дзайчен.

Дзайчен е богът на богатството, един от най-почитаните в Китай. Ву вярваше, че има особена връзка с него. Всички мъже около масата пресушиха чашите си.

– Ти си нов тук – отбеляза един старец. – Кога дойде?

Доволен, че е станал център на вниманието, Ву прошепна:

– Тази сутрин. С кораба, който потъна.

– „Фуджоуския дракон“ ли? – вдигна вежди друг. – Съобщиха по новините. Казаха, че вълнението било ужасно.

– О, вълните бяха по петнайсет метра високи! Трафикантът опита да ни избие всичките, но аз измъкнах десетина човека от трюма. И се наложи да се гмурна, за да прережа въжето, с което беше закрепена спасителната лодка. Едва не се удавих. Но стигнах до брега.

– Сам ли успя да го направиш? Ву сведе тъжно очи:

– Не можех да спася всички, но опитах.

– Семейството ти добре ли е? – попита друг.

– Дааа – измуча Ву.

– Някъде в квартала ли живеете?

– Съвсем наблизо.

– Какво представлява Призрака? – попита един от присъстващите.

– Той е страхливец. Никога не ходи без пистолет. Ако го остави и се бие като мъж – с нож, – ще го победа.

В този момент думите на Сам Чан отекнаха в съзнанието му и той се замисли, че може би не бива да говори такива неща. Затова смени темата:

– Може ли някой да ме упъти? Искам да видя една статуя. Може би ще ми кажете как да я намеря.

– Статуя ли? Коя? – попита един от седящите наоколо. – Тук няма статуи.

– Много е известна. Жена, която държи сметките си.

– Сметките си ли? – не разбра друг.

– Да – заобяснява Ву. – Дават я на филмите за Красивата страна. Намира се на някакъв остров, в едната ръка държи факла, а в другата – книга със счетоводните си сметки, факлата ѝ е, за да може да чете счетоводния си баланс по всяко време на деня и нощта и винаги да знае с колко пари разполага. Нали е в Ню Йорк?

– Да, тук е – отвърна един от околните и избухна в смях.

Други неколцина също се изсмяха. Ву не разбираше кое е толкова смешно, но и той изкриви устни.

– Трябва да идеш в един квартал, който се казва Батъри Парк, и оттам да вземеш корабче за статуята.

– Така и ще направя.

Друг от компанията се засмя:

– Да пием за жената със счетоводните сметки. Всички дружно изпразниха чашите си и продължиха играта.

15.

фамилното име Чан означава „стрелец“.

В компанията на баща си, жена си и децата си Сам Чан изписваше изящно, като по магия, йероглифите на името си върху една дъска, която беше намерил в задния двор на новото си жилище. Копринената торбичка със скъпоценните му четки от вълчи, кози и заешки косми, писецът и каменната му мастилница бяха потънали с „фуджоуския дракон“ и той бе принуден да използва американска пластмасова писалка.

Чан беше усвоил калиграфията като дете от баща си, затова, макар дебелината им да не можеше да се регулира, линиите бяха изящно оформени; приличаха, реши той, на скиците на художника от шестнайсети век Ван Ли, който първо нахвърлял детайлите на картината, за да я изрисува по-късно върху керамика – образите бяха непълни, но посвоему красиви. Чан взе дъсчицата с фамилното си име и я сложи върху импровизирания картонен олтар, поставен на полицата над камината в хола. Китай е истински теологичен панаир: Буда е най-широко почитаното традиционно божество, философите Конфуций и Лаодзъ се тчат като полубогове. Християнството и ислямът имат значителен брой последователи, а мнозинството от населението се моли и поднася дарове на хиляди езически богове, толкова много, че никой не знае броя им точно.

Но най-почитаните божества за китаеца са предците му.

Този червен олтар бе посветен точно на предците на Чан, украсен с единствените семейни ценности, спасени от потъналия кораб – покрити с петна от солената вода снимки на родителите и бабите и дядовците на Чан.

– Ето – обяви той. – Новият ни дом.

Чан Дзечи стисна ръката на сина си. Меймей им наливаше чай. Старецът пое топлата чаша с две ръце и огледа мрачните стаи:

– Не е толкова зле.

Въпреки думите на стареца Сам Чан отново почувства срам, защото кара баща си да живее при такава мизерия. Най-свещеният дълг след този на поданика към господаря си, учи Конфуций, е дългът към родителите. Откакто планираше бягството си от Китай, Чан не спираше да се тревожи за последствията, които щеше да има то за стареца. Тихият и спокоен Чан Дзечи бе приел новината за приближаващото пътуване безропотно и Чан все се питаше дали в очите на стареца постъпката му е правилна. А сега, след потъването на „Фуджоуския дракон“, шансовете

за бързо подобряване на живота им бяха станали още по-малки. Този апартамент щеше да се превърне в техен затвор до залавянето на Призрака или връщането му в Китай, а дотогава можеше да минат месеци. Той отново се замисли за магазина, от който бяха откраднали боята и четките – „Хоум Стор“. Редовете бляскави вани, огледалата, лампите, мраморните плочки. Искеше му се да настани баща си и семейството си в къща, обзаведена с такива прекрасни неща. Това беше вертеп. Това беше...

Някой потропа силно на вратата.

За момент всички останаха неподвижни. Сетне Чан погледна зад завесата и си отдъхна. Отвори вратата и при вида на мъжа на средна възраст с дънки и горнище на анцуг по устните му се разля усмивка. Джоузеф Тан влезе и двамата се здрависаха. Чан погледна навън, в тихата уличка, и не забеляза никого, който да прилича на агент на трафиканта. Влажният въздух миришеше на гнило – оказа се, че апартаментът се намира близо до една водопречиствателна станция. Чан се прибра вътре и заключи.

Тан, братът на един добър негов приятел от Фудзян, се бе прехвърлил тук преди години. Беше американски гражданин и тъй като не бе развивал дисидентска дейност, пътуваше свободно между Ню Йорк и Китай. Предната пролет Чан беше прекарал няколко вечери с него и брат му във Фуджоу и накрая му се бе доверил достатъчно, за да сподели плановете си за прехвърляне заедно със семейството си в Красивата страна. Тан предложи да помогне. Беше уредил това жилище, а също и работа за Чан и големия му син в една от фирмите си – малка печатница недалеч от апартамента.

Добродушният човек поднесе почитанията си на Чан Дзечи и Меймей и всички седнаха на чай. Тан предложи цигари. Сам Чан отказа, но баща му прие и двамата с госта запалиха.

– Чухме за кораба от новините – каза Тан. – Слава на Гуанин, че сте живи.

– Мнозина загинаха. Беше ужасно. Едва не се удавихме, всички.

– По телевизията казаха, че ви е превозвал Призрака. Чан потвърди и разказа как трафикантът опитал да ги убие дори след като стъпили на сушата.

– Значи трябва да сме много внимателни. Няма да споменавам името ти пред никого. Работниците обаче ще любопитстват. Мислех да започнеш веднага работа, но с Призрака... по-добре да изчакаме. Може би до другата седмица. Или по-следващата. Тогава ще те обуча да работиш

с машините. Разбираш ли от печатарска техника?

Чан поклати глава. В Китай беше преподавал изкуство и култура – до уволняването си като дисидент. Както мнозина други, загубили препитанието си по време на Културната революция през шейсетте, и Чан бе принуден да упражнява „общественополезен труд“. И както много калиграфи и художници от онзи по-ранен период, се беше изхранвал като печатар.

Поговориха за живота в Китай и тук. След това Тан им записа как се стига до печатницата и кога ще са смените на Чан и Уилям. Поиска да види момчето.

Чан отвори вратата на спалнята на сина си. Застина от изненада – стаята бе празна. Уилям го нямаше.

– Къде е синът ни? – обърна се гневно към Меймей.

– Беше в стаята си. Не съм го видяла да излиза.

Чан отиде при задната врата и я завари отключена. Уилям я беше оставил така, когато се е измъквал.

Дворът беше празен. Уличката – също. Чан се върна в хола. Обърна се към Тан:

– Къде може да отиде един юноша в околността?

– Знае ли английски?

– По-добре от нас.

– На ъгъла има „Старбъкс“, знаеш ли ги?

– Да, закусвалнята.

– Много китайски тийнейджъри ходят там. Няма да каже нищо за „Дракона“, нали?

– Не, сигурен съм. Добре съзнава опасността. Тан, който също имаше деца, каза:

– Той ще ти създава най-много главоболия. Ще гледа това... – Посочи телевизора. – ... и ще иска всичко, което види. Видеоигри, коли, дрехи. Ще иска да ги получи, без да работи. Защото по телевизията показват как хората ги взимат, не как ги заработват. Изминали сте целия този път, оцелели сте през Атлантическия океан, измъкнали сте се от Призрака. Не допускай да ви депортират само защото синът ти е откраднал нещо в магазина и са го предали на ИНС.

Чан разбра какво иска да му каже човекът, но за момент бе твърде объркан, за да осъзнае съвета. Призрака можеше да има агенти из целия квартал. Или хора, готови да ги издадат за пари.

– Трябва да го открия веднага.

Двамата с Тан излязоха. Тан му посочи към ъгъла, където се

намираше закусвалнята.

– Ще те оставя. Бъди строг със сина си. Сега, след като сте вече тук, това ще е много по-трудно. Трябва обаче да си непреклонен.

Чан тръгна с наведена глава покрай евтини жилищни сгради, перачници, бакалии, ресторанти и магазини. Този квартал бе по-малко населен от Китайския, тротоарите бяха по-широки, улиците – по-празни. Повече от половината жители бяха азиатци, но населението беше смесено: главно китайци, вьетнамци и корейци. Имаше много латиноамериканци, също индийци и пакистанци. Почти не се виждаха бели.

Той се взираше през витрините на магазините, но сина му го нямаше.

Молеше се на Ченву момчето да е излязло само да се поразходи и да не е разказало на никого как са стигнали дотук.

Малка градинка – никаква следа от сина му.

Той влезе в закусвалнята „Старбъкс“ и няколко тийнейджъри и сътрудателни старци загледаха тревожното му лице. Уилям го нямаше. Чан побърза да се махне.

Изведнъж, когато случайно надзърна в една мрачна странична уличка, той видя сина си. Момчето говореше с двама млади китайци с черни кожени якета. Косите им бяха дълги и пригладени с гел или спрей. Уилям подаде на единия някакъв предмет, който Чан не можа да види. Непознатият кимна на приятеля си и пхна малък плик в ръката на Уилям. След това двамата бързо се обърнаха и изчезнаха в уличката. Уилям погледна току-що получения плик и го пхна в джоба си. Не!, помисли потресено Чан. Какво беше това? Наркотици. Неговият син купуваше наркотици!

Чан се дръпна зад ъгъла и когато момчето излизаше от уличката, го сграбчи за ръката и го притисна до стената.

– Как можа да направиш такова нещо? – повиши глас.

– Остави ме.

– Отговори!

Уилям се озърна към близката закусвалня. Отпред седяха няколко души. Бяха чули разправията и ги зяпаха любопитно.

Чан кимна на сина си да го последва.

– Не ти ли е ясно, че Призрака ни търси? Възнамерява да ни убие!

– Искаше ми се да се поразходя. Като в затвор сме. Тази шибана малка стая, с брат ми...

– Не ми говори с този език! – стисна го за лакътя Чан. – Не можеш да пренебрегваш нарежданията ми така.

– Това е скапана дупка. Искам собствена стая – сонпа се момчето и измъкна ръката си.

– По-късно. Всички трябва да жертваме по нещо.

– Ти поиска да дойдеш тук. Ти прави жертви.

– Не ми говори така! Аз съм ти баща.

– Искам собствена стая!

– Трябва да си благодарен, че изобщо имаме покрив над главите си.

Никой от нас няма собствена стая. Дядо ти спи при нас с майка ти.

Момчето не каза нищо.

Тоя ден Чан бе узнал много неща за сина си. Че е невъзпитан, че е крадец на коли, че железните правила на дълга и честта, към които се беше придържал цял живот, не означават нищо за младия човек. Подтикнат от суеверие, Чан се запита дали не е сторил грешка, като е дал на момчето западно име, като го е кръстил на компютърния гений Гейтс. Може би това го бе тласнало по пътя на непокорството.

Когато приближиха апартамента, Чан попита:

– Кои бяха онези?

– Кои? – направи се, че не разбира, момчето.

– Мъжете, с които беше.

– Никои.

– Какво ти продадоха? Наркотици? Отговорът бе мълчание.

Стигнаха входа на апартамента. Уилям понечи да мине покрай баща си, но Чан го спря. Бръкна в джоба на момчето. Уилям вдигна заплашително ръце и в един миг на ужас Чан си помисли, че синът му ще го изблъска или дори ще го удари. След няколко безкрайни секунди обаче момчето свали юмруци.

Чан извади плика и погледна вътре; остана потресен при вида на малкия сребрист пистолет.

– Какво ще правиш с това? – изсъска гневно. – Ще ограбваш хората ли?

Мълчание.

– Каж ми, сине. – Силните му ръце на калиграф стиснаха здраво рамото на момчето. – Каж ми!

– Взех го, за да защитавам семейството! – промърмори момчето.

– Аз ще защитавам семейството. И не с това.

– Ти ли? – изсмя се подигравателно Уилям. – Ти писа онези статии за Тайван и демокрацията, заради които имахме толкова неприятности. Ти реши да дойдем тук и заради теб шибаният каналджия се опитва да ни убие. Това ли наричаш грижа?

– Колко им плати? – Чан вдигна плика с пистолета. – Откъде взе парите? Няма откъде да си спечелил пари.

– Призрака уби останалите. Какво ще стане, ако се добере и до нас? Какво ще правим тогава?

– Ще се крием, докато полицията го залови.

– Ами ако не го заловят?

– Защо ме унижаваш така? – с болка и гняв възкликна Чан.

Уилям поклати глава и се шмугна в спалнята си. Затръшна вратата след себе си.

Чан взе чашата чай, която му поднесе жена му.

– Къде беше? – попита Чан Дзечи.

– В една уличка. Купил е това.

Чан извади пистолета и старецът го пое в разкривените си ръце.

– Зареден ли е? – попита Чан.

Баща му бе бивш войник, сражавал се срещу Мао Дзъдун при Дългия поход за отблъскване на Чан Каиши и националистите към океана, и разбираше от оръжия. Той огледа пистолета.

– Да. Внимавай. Предпазителят винаги да е в това положение.

– Защо синът ми не ме уважава? – изрече едва чуто Чан.

Скри пистолета на горната полица на средната секция и заведе стареца до вехтия диван.

Мълчанието се проточи. Накрая, с мрачно изражение, баща му попита:

– Откъде си взел цялата си мъдрост, синко? Кое определя пътя на ума и сърцето ти?

– Учителите ми, книгите, колегите. И най-вече ти, татко.

– А, аз ли? Научил си нещо от баща си? – направи се на изненадан Чан Дзечи.

– Да, разбира се.

Чан се намръщи, не знаеше накъде бие старецът. Баща му не каза нищо, само по устните му премина слаба усмивка.

След кратка пауза Чан продължи:

– Искаш да кажеш, че е научил тези неща от мен? Никога не съм се държал обидно към теб, татко.

– Не към мен, но със сигурност си се държал така към комунистите. Към Пекин. Към фудзянските власти. Сине, ти си дисидент. Целият ти живот е изпълнен с непокорство.

– Но...

– Ако управляващите в Пекин попитат: „Защо Сам Чан не ни

уважава“ , какво ще им отговориш?

– Ще кажа: „Какво сте направили, за да спечелите уважението ми?“

– Уилям може да ти отвърне по същия начин.

Чан Дзечи вдигна ръце в знак, че спорът е приключил.

– Само че аз се противопоставям на потисничеството, насилието, корупцията...

Сам Чан обичаше Китай с цялото си сърце. Обичаше народа. Културата. Историята. Животът му през последните дванайсет години бе преминал във всеотдайна, страстна борба, за да помогне на страната си да навлезе в по-светла епоха.

– Уилям обаче вижда само как седиш приведен над компютъра по цяла нощ, как нападаш властите, без да мислиш за последствията – каза Чан Дзечи.

На Чан му се искаше да възрази, но замълча. Сетне изведнъж осъзна, че баща му е прав. Засмя се. Помисли да отиде да поговори със сина си, но нещо го възпря. Гняв, объркване, може би дори страх от онова, което можеше да чуе в отговор. Не, щеше да говори с момчето по-късно. Когато...

Изведнъж старецът присви болезнено очи.

– Седни, татко – подкани го разтревожено Чан. Едно от малкото спасени при корабокрушението

неща бе почти пълното шишенце с морфин на Чан Дзечи. Чан бе дал на баща си едно хапче точно преди потъването на кораба и лекарството бе останало в джоба му. Беше здраво запечатано и вътре не бе проникнала вода.

Сега той даде на стареца две хапчета и го зави. Баща му отпусна глава на възглавницата и затвори очи.

Сам Чан седна тежко на един полуизгнил стол.

Вещите им бяха потънали, баща му имаше спешна нужда от лечение, един безжалостен убиец ги преследваше, синът му беше престъпник...

Толкова много трудности.

Искаше му се да обвини някого: Мао, Китайската комунистическа партия, Народноосвободителната армия...

Причината за сегашните трудности обаче се намираше там, където я бе посочил Уилям – у самия Чан.

Със самосъжаление нищо нямаше да постигне. Оставаше му единствено да се надява, че онова, което се говореше за живота тук, е истина, а не легенда – че Красивата страна действително е земя на чудесата,

където злото винаги се наказва, където и най-тежките недостатъци на телата ни се оправят и където щедрата свобода дарява на изстрадалите сърца покой.

16.

В 13.30 този следобед Призрака вървеше бързо през Китайския квартал, с наведена глава, както винаги се придвижваше, за да не го познаят.

За повечето бели, разбира се, той бе невидим, поредният жълт. Белите американци не правеха разлика между китайци, вьетнамци, японци или корейци. Сред китайците обаче чертите му изпъкваха, а той бе решен да остане незабелязан. Веднъж беше подкупил един висш полицейски служител в Хонконг с 10 000 в зелено, за да премахне снимката му от арестуването при едно леко сбиване. Дори архивът и Отделът за разузнаване на престъпността на Интерпол нямаха достатъчно ясна негова снимка (знаеше, защото бе накарал един хакер от фуджоу да проникне в системата на Интерпол през уж сто процента сигурната им защита).

Затова обикновено вървеше бързо, с наведена глава.

Обикновено, но не винаги.

Обичаше да гледа жените, красивите, младите, сладострастните, стройните, игривите, предизвикателните, скромните. Чиновничките, момичетата, домакините, бизнесдамите, туристките. Азиатки и бели, нямаше никакво значение. Искаше нечие тяло под своето, някоя да стене от удоволствие или болка (това също нямаше значение), докато се отпуска и издига над нея, докато стиска здраво косата й...

Една жена със светлокестенява коса мина покрай него, бяла. Той забави крачка и остави аромата на парфюма ѝ да го обгърне. Изпитваше истински глад – макар да си даваше сметка, че не копнее точно за тази, а за своята Индао.

Нямаше време обаче да фантазира. Беше стигнал търговското дружество, където го чакаха турците. Призрака плю на тротоара до отворения главен вход и влезе. Качи се на горния етаж. Време беше да свърши малко работа.

Завари Юсуф и другите двама в големия офис. Не беше трудно (няколко телефонни обаждания, една заплаха и един подкуп) да открият мъжа, който сега седеше, нервен, аха-аха да се облее в сълзи, на стола

пред бюрото.

Когато Призрака влезе, Джими Ма сведе очи към пода. Трафикантът издърпа един стол и седна небрежно до него. Взе спокойно ръката на Ма – жест, не много обичаен за китаец. Почувства треперенето на бизнесмена и пулса му.

– Не знаех, че са дошли с „Дракона“. Не ми казаха! Кълна се. Излъгаха ме. Когато дойдоха, дори още не знаех за кораба. Тази сутрин не бях гледал новините.

Призрака продължи да държи ръката на събеседника си, стисна леко, но запази мълчание.

– Ще ме убие ли? – попита Ма едва чуто. Сетне повтори въпроса си, макар Призрака да го беше разбрал ясно.

– Чан и Ву. Къде са? – Призрака стисна малко по-силно ръката на бизнесмена и получи приятно стенание за усилието си. – Къде?

Ма погледна тримата турци. Сигурно се чудеше какви ужасни оръжия носят – ножове, гароти или пистолети.

В крайна сметка лекото стискане на Призрака бе достатъчно за развързането на езика му.

– На различни места. Ву Цичен е в един апартамент в Китайския квартал. Един мой агент му го уреди.

– Адресът?

– Не го знам. Кълна се! Агентът ми обаче знае. Той ще ви го каже.

– Къде е този агент?

Ма бързо изрецитира името и адреса.

– А другите?

– Сам Чан заведе семейството си в Куинс.

– Куинс ли? Къде?

Призрака стисна особено нежно ръката на другия мъж. За миг си представи, че докосва гърдите на Индао. Ма кимна към бюрото:

– Там! Записал съм го.

Призрака вдигна листчето, прочете адреса и го прибра. Пусна ръката на шефа на тонга и бавно потърка палец в потта, останала от дланта на Ма върху неговата.

– Няма да кажеш на никого, че съм питал за тях – прошепна.

– Не, не, разбира се. Призрака се усмихна:

– Направи ми услуга, за което съм ти благодарен. Сега съм ти задължен. И ще ти се отблагодаря веднага с друга услуга.

Ма помълча, сетне попита предпазливо:

– Услуга ли?

– С какво друго се занимавате, господин Ма? В какво друго сте замесен? Помагате на имигрантите и каналджиите. Нямате ли обаче и салони за масаж?

– Имам няколко. – Ма се поуспокои, обърса длани в панталона си. – Повече се занимавам с хазарт.

– А, хазарт, разбира се. Много хазарт има в този квартал. Аз обичам да залагам. А ти?

Ма преглътна тежко и обърса лице с бяла кърпичка:

– Не обичаме ли всички да залагаме? Да, да.

– Каж ми тогава: кой заплашва игралните ти заведения? Друг тонг? Някоя Мейгуо банда? Полицията? Мога да поговоря с някои хора. Имам връзки на всички нива на властта. Гласът ми се чува много високо. Мога да се погрижа никой да не ти създава неприятности.

– Да, господине, да. Няма ли винаги проблеми? Не ми ги създават обаче китайците, нито полицията. Италианците. Защо създават толкова неприятности? Не знам. Младите, те взривяват заведенията ни, бият клиентите ни, ограбват ни.

– Италианците – промърмори Призрака. – Как им викаха? Има едно обидно име... Не мога да се сетя.

– Wops – каза Ма.

– Wops.

– Това е измислено за хора от вашия бранш.

– От моя ли?

– Емигрантския. Wop е съкратено от without passport, „без паспорт“. Преди години италианските незаконни емигранти били наричани така. Много е обидно, също както „жабар“.

Призрака се огледа, намръщи се.

– Имате ли нужда от нещо, господине?

– Имаш ли дебел маркер? Някаква боя може би.

– Боя ли? – Ма проследи погледа на Призрака. – Не, но мога да се обадя на секретарката ми от долния етаж. Ще я накарам да донесе. Каквото искате. Всичко.

– Чакай, няма нужда. Дойде ми друго наум.

* * *

Селито отмести мобилния телефон от ухото си и обяви:

– Имаме труп в Китайския квартал. Говоря с един детектив от Пети район.

И отново вдигна телефона.

Райм го погледна тревожно. Дали Призрака бе намерил и убил по-редния от емигрантите? Кого? Чан, Ву? Бебето? Селито обаче затвори и каза:

– Не изглежда свързано с Призрака. Жертвата се казва Джими Ма.

– Знам го – намеси се Еди Дън. – Шеф е на тонг. Коу кимна:

– И аз съм слушал за него. Не е по трафика, но от време на време се занимава с официални посрещания.

– Какво означава това? – попита раздразнено Райм.

– Когато незаконните дойдат в Китайския квартал, някой ги устройва: намира им жилище, дава им малко пари. Казваме му официално посрещане на незаконните. Повечето посрещачи работят за трафикантите, но има и независими. Като Ма. Изгодата обаче не е много голяма. Ако иска много пари, човек се занимава с наркотици, хазарт и публични домове. Това прави и Ма. Е, очевидно вече е минало.

– Защо мислиш, че не е свързано с Призрака? – попита Райм.

– На стената зад бюрото до трупа имало надпис – обясни Селито. – „Наричате ни жабари, взимате ни домовете.“ Между другото, написано е с кръвта на Ма.

– Между мафиотите от трето поколение и тонговете има постоянно съперничество – вметна Дън. – Китайците започнаха да се занимават с хазарт и публични домове, от време на време с наркотици, и направо изритаха италианците от Манхатън.

Демографията на организираната престъпност бе също толкова непостоянна като тази на самия град.

– Както и да е, хората от „Дракона“ ще се постараят да се скрият колкото може по-бързо – каза Коу. – Няма да използват тъй известна личност като Ма.

– Освен ако не са отчаяни – намеси се Сакс. – А те са. – Тя погледна Райм. – Може би Призрака е убил Ма и го е направил да изглежда като мафиотско убийство. Да извърша ли оглед?

Райм се замисли. Да, бегълците бяха отчаяни, но криминологът бе станал вече свидетел на находчивостта им, особено на Сам Чан. Да се обърнат към човек като Ма, означаваше твърде много следи.

– Не можем да правим оглед на всяко убийство в Китайския квартал – каза той. – Предайте на този, който се занимава със случая в Пети район, да ни изпрати веднага доклад. – След това се обърна към Еди Дън: – Свържи се с Делрей и Пийбоди във федералната сграда. Кажете им за убийството.

– Слушам.

Делрей беше отишъл в центъра, за да уреди изпращането на допълнителни агенти от двата нюйоркски района на ФБР – Южния и Източния, в които влизаха Манхатън и Лонг Айленд. Стремеше се да издейства и изпращането на специален тактически отряд, което не се харесваше на началниците от Вашингтон; отрядът се използва главно при отвлечане на заложници и окупиране на посолства, не за преследвания. Въпреки това Райм знаеше, че на Делрей трудно се отказва и ако някой успее да издейства Специалния отряд, това бе той. Райм се приближи с количката до уликите и бялата дъска. Нищо, нищо, нищо...

„Какво още можем да направим? – запита се той. – Коя възможност не сме използвали пълноценно?“

– Да се занимаем по-подробно с кръвта. Линкълн Райм обожаваше кръвта като инструмент за разследване. Тя се откриваше лесно, залепваше по всякакви повърхности и запазваше важната си информация като улика с години.

Използването на кръвта в криминалните разследвания всъщност отразява самата история на криминологията.

Най-ранните усилия (в средата на деветнайсети век) за използването на кръвта като веществено доказателство били съсредоточени предимно върху класифицирането ѝ, тоест определянето дали дадено вещество е наистина кръв, или просто кафява боя. След петдесет години кръвните проби вече се идентифицират, определя се дали са човешки, или животински. Не след дълго детективите започват да търсят начин да ги диференцират – да ги разделят на отделни типове. Учените помагат, като създават системите за определяне на кръвни групи (системата А, В, О, както и MN и Rh). През шейсетте и седемдесетте криминолозите се стремят към следващата стъпка – конкретизирането на кръвните проби, тоест определянето на индивида, от който произхождат, както при пръстовите отпечатъци. Отначало това се правело по биохимични методи – определяне на ензими и други белтъци. Истинското конкретизиране става възможно едва с анализите на ДНК.

Класифициране, идентифициране, диференциране, конкретизиране... това е накратко развитието на криминологията като наука.

От кръвта обаче могат да се научат много други неща. Начинът, по който полепва по повърхностите на местопрестъпленията, дава много важна информация за типа нападение. Линкълн Райм често прибегваше до изследване на съдържанието на кръвта, за да разбере нещо повече за човека, който я е пролял.

– Да видим дали ранената жена е взимала наркотици или някакво

рядко лекарство. Обадете се на съдебния лекар и поръчайте пълно изследване. Искам да знам всичко, което е минавало през кръвоносните й съдове.

Докато Купър говореше, телефонът на Селито отново иззвъня и той вдигна.

По лицето му Райм се досети, че новините са лоши.

– О, Господи... о, не...

Криминологът почувства странно трептене в тялото си – на място, в което не би трябвало да чувства нищо. Паралитиците често изпитват остатъчна болка от някой крайник или друга част на тялото, загубила всякаква сетивност. На Райм не му се беше случвало, но понякога чувстваше шок или прилив на адреналин, макар логиката да изключваше тази възможност.

– Какво има, Лон? – попита Сакс.

– Пак от Пети район. Китайският квартал. Ново убийство. Този път определено е дело на Призрака. – Селито погледна Райм и поклати глава. – Човече, не е на добре.

– В какъв смисъл?

– В смисъл, че е доста неприятно, Линк.

„Неприятно“, тази дума не се чува много често от устата на ньюоркски полицай, още по-малко от Лон Селито, претръпнал от гледане на какво ли не.

Той записа нещо, след това затвори и погледна Сакс:

– Подготвяй се, полицай, отиваш на оглед.

Призрак-убиец Ийстън, Лонг Айлънд

- Двама емигранти, убити на плажа; – застреляни в гърба.
- Един ранен емигрант – д-р Джон Сун.
- Баншоу (помощник) на борда; самоличност – неизвестна.
- Десет избягали емигранти: седем възрастни (един старец, една ранена жена), две деца, едно бебе. Открадват църковен микробус.
- Кръвни проби, изпратени за изследване.
- Ранената жена е АВ отрицателна. Поръчани са допълнителни изследвания на кръвта.
- Колата, чакала Призрака на плажа, тръгва без него. Смята се, че Призрака е стрелял по нея. Отпечатъци от грайфери и данни за габаритите, изпратени за оценка.
- Колата е БМВ Х5. Официалните собственици се проверяват.
- Никакви коли не са чакали емигрантите.
- Клетъчен телефон, вероятно на Призрака, изпратен за изследване

на ФБР.

- Непроследим сателитен телефон. Ползването му е осигурено чрез незаконно проникване в китайската правителствена система.

- Оръжието на Призрака е 7.62-мм пистолет. Необичайни гилзи.

- Китайски автоматичен пистолет „Модел 57“.

- Призрака има сподвижници в органите на властта.

- Призрака открадва червена хонда. Колата е обявена за издирване.

- Три трупа, извадени от океана – двама застреляни, един удавен.

Снимки и отпечатьци, изпратени на Райм и китайската полиция.

- Отпечатьци, изпратени в АСИПО.

- Не са намерени съвпадения на отпечатьците, но някои от тях имат необичайни белези (белези от рани, порязвания от въже?)

- Профил на емигрантите: Сам Чан и Ву Цичен със семействата си, Джон Сун, бебе на една жена, която се удавила, и мъж и жена с неустановена самоличност (убити на плажа).

Откраднат микробус, Китайски квартал

- Замаскиран от емигрантите с надпис на „Хоум Стоп“.

- По следите от кръв изглежда, че жената е ранена в ръката и рамото.

- Кръвни проби, изпратени за изследване.

- Ранената жена е АВ отрицателна. Поръчани са допълнителни изследвания на кръвта.

- Отпечатьци, изпратени в АСИПО. Няма съвпадение.

17.

Амелия Сакс бе оставила шевролета си пред къщата на Райм и сега караше един автомобил на Отдела по криминология към мястото на престъплението по магистрала „Рузвелт“.

Колата бе служебна – „Форд“ комби, – но тя я караше почти както своя яркожълт спортен автомобил.

Беше 14.25, преди пиковия час, но улиците пак бяха задръстени и Сакс използваше всичките си умения, за да маневрира между другите превозни средства.

– Хей, Хонсе – понечи да протестира Сони Ли, когато тя изпреварваше едно такси, но сетне реши да не отвлича вниманието ѝ и млъкна.

На задната седалка пътуваха Еди Дън, не особено впечатлен от шофирането ѝ, и Алън Коу – очевидно много разтревожен. Стискаше

предпазния си колан, сякаш държеше въженцето за отваряне на парашут.

– Видя ли го само? – попита небрежно Сакс, когато таксито не обърна внимание на сирената и сигналната й лампа и избърза пред нея, за да напусне скоростното шосе при изхода на Хюстън Стрийт.

– Много бързо движи – отбеляза Ли, но явно си спомни, че не бива да я разсейва и отново млъкна.

– Накъде, Еди? – попита Сакс.

– На Бауъри наляво, след още две преки – надясно. Тя зави по Канал Стрийт с осемдесет километра в час, овладя колата точно навреме, за да не се блъснат в един боклукчийски камион, и даде газ през Китайския квартал; гумите, задвижвани от мощния двигател, вдигаха пара.

Ли промърмори нещо на китайски.

– Какво?

– Десет съдии от ада – преведе той.

Сакс знаеше, че според китайските вярвания десетимата съдии от ада държат Книгата на живите и мъртвите, където е вписано името на всеки човек по света. Равносметката за жизнения ни път.

Баща й, Херман, вече бе в списъка на мъртвите.

Кога щеше и нейното име да влезе в този регистър?

Ами имената на хората около нея? На онези, които още не са се родили?

Като се замисли за живот и смърт...

„А, госпожице Сакс. Ето ви и вас.“

„Здравейте, докторе.“

„Току-що говорих с лекаря на Линкълн Райм.“

„Да?“

„Трябва да обсъдим нещо.“

„Звучи, сякаш новините са лоши, докторе.“

– Полицай Сакс – прекъсна мислите й Дън, – струва ми се, че светофарът пред нас свети червено.

– Ъхъ.

Намали до петдесет, преди да мине през кръстовището.

– Ган! – прошепна Ли; сетне (предположи Сакс) преведе: – Мамка му.

След три минути комбито спря на една пряка, задръстена от малка тълпа любопитни и заградена с жълта найлонова лента и половин дузина униформени полицаи от Патрулния отдел. Входът на една сграда, приличаща на малък склад, бе отворен. Сакс слезе, следвана от Дън,

който извика: „Здрасти, детективе“, на един рус мъж с костюм. Непознатият кимна и Дън го представи на Сакс като детектив от отдел „Убийства“ на Пети район.

– Вие ли ще извършвате огледа? – попита той. Сакс кимна:

– Какво е това място?

– Склад. Собственикът изглежда чист. Свързахме се с него и той не знае нищо, освен че жертвата, Джери Тан, е работила тук. Осем ареста, две присъди. Занимавал се е главно с кражби на коли. От време на време с рекет.

Той кимна към едно сребристо беемве с двойно предаване. Модел Х5. Това бе джипът, с който тази сутрин Тан беше чакал Призрака на Лонг Айлънд. В задната врата имаше дупка от куршума, изстрелян от трафиканта при бягството на Тан.

Един полицай, повикан по сигнал за някакви писъци, забелязал колата до сградата, от която се чували звуците. Забелязал дупката отзад и двамата с партньора му влезли в склада.

Там открили останките от Джери Тан. Бил измъчван с нож и бръснач. От тялото му липсвали парчета кожа, включително клепачите.

Райм мразеше да бъде изпреварван от полицията почти толкова, колкото и да бъде изпреварван от престъпниците, и когато се оказа, че Сони Ли е бил прав – че Призрака наистина е убил онзи, който го е изоставил, – настроението на криминолога се влоши. Думите на Ли: „Трябваше ме послушаш, Лоабан, трябваше да послушаш“, разбира се, не помогнаха.

Детективът от Пети район добави:

– Изпратих двама да търсят свидетели. А, ето ги. Сакс кимна на двамата детективи, с които бе работила и преди. Бединг и Сол вече не трябваше да издирват собственика на беемвето и се бяха захванали с обичайната си работа – обхождане на района около местопрестъплението в търсене на свидетели. Бяха известни с уменията си, когато работят в екип, да измъкват важни показания. Въпреки разликите във височината и лицата им (единият имаше лунички) заради еднаквите им руса коса и поведение те носеха прякора Близнаците. Знаеха ги още като Братята Харди.

– Дойдохме двайсет минути след сигнала – каза Бединг или Сол; по-високият.

– Обадило се едно момиче, което се връщало от училищния театрален клуб. Чуло писъци, но се обадило едва след като се прибрало. Защото...

– ... го било страх, нали се сещаш. Не можем да я обвиняваме, като се има предвид какво има вътре. И мен щеше да ме хване.

– Страх има предвид. Всичко е в кръв. И парчета месо.

Сакс присви очи, но не от ужас; просто когато сви крак, за да обуе костюма за огледи, артритните ѝ стави започнаха да недоволстват.

– Говорихме с осем души в сградата... – каза Бединг или Сол.

– ... и околността. В този случай има дори повече нечули и неразбрали от обикновеното.

– Да, повечето дори са били споходени от моментна слепота.

– Според нас се е разбрало, че това е дело на Призрака, и всички са се подплашили. Никой не иска да ни съдейства. Най-многого, което можахме да измъкнем, е, че двама или...

– ... трима, или четирима...

– ... души, вероятно мъже, разбили вратата на склада.

– И в продължение на десет минути се чували адски писъци. После два изстрела. След това тишина.

– Майката на момичето се обадила на диспечерите.

– Когато патрулът пристигнал обаче, всички вече се били измели.

Сакс огледа страничната пряка и главната улица пред сградата. Както се беше опасявала, дъждът бе унищожил всяка надежда за откриване на следи от гумите на колата на Призрака и помощниците му.

– Кой е влизал? – попита тя детектива от Пети район.

– Само един униформен – за да види дали жертвата е още жива. Разбрахме, че искате местопрестъплението да е колкото се може по-непокрътаното, затова не допуснахме дори съдебния лекар.

– Добре. Искам да видя полиция, който е влизал.

– Ще го намеря.

След малко детективът се върна, придружаваше го жена в униформа.

– Аз влязох първа. Искали сте да ме видите.

– Само обувката ви.

– А, добре.

Полицайката свали едната си обувка и я подаде на Сакс, която я засне и записа размерите на подметката, за да може да различава следи ѝ от стъпките на Призрака и помощниците му. След това върза гумени ленти през своите подметки, за да разпознава и собствените си следи. Вдигна очи и забеляза Сони Ли до входа на склада.

– Извинявайте, може ли да се дръпнете?

– Да, да, Хонсе. Голямо помещение. Човече, има много обикаля. Но

ти знае Конфуций?

– Всъщност не – отвърна тя и опита да се съсредоточи върху работата си.

– Той пише: „И най-дълго пътуване трябва започне с една първа стъпка.“ Май той го написал. Може друг. Аз чете Майки Спилейн повече от Конфуций.

– Бихте ли изчакали там, полицай Ли? – Викай ми Сони.

Той се отдръпна и Сакс влезе в склада. Беше си сложила слушалките на радиостанцията и сега я включи.

– Полицай пет-осем-осем-пет до Централа, Искан връзка по линия К.

– Разбрано, пет-осем-осем-пет. Кой номер?

Сакс даде телефонния номер на Линкълн Райм и след малко чу гласа му:

– Сакс, къде си? Вече на местопрестъплението? Ако не, защо? Трябва да действаме бързо.

Както винаги – и по необясним начин – нетърпеливият му глас й вдъхна увереност. Тя огледа помещението.

– За Бога, Райм, тук е голяма бъркотия!

– Разкажи. Опиши ми първо разположението.

– Склад и офис в едно помещение. Десет на петнайсет метра, приблизително, офисният участък е около три на шест. Няколко бюра...

– Няколко ли? Две, осемнайсет? Райм ненавиждаше неточните данни.

– Извинявай. Четири метални бюра, осем стола, не, девет – единият е преобърнат. Онзи, за който бе завързан измъчваният и убит Тан.

– Метални рафтове с кашони, вътре има хранителни продукти. Консерви и пакети в целофан. Пратки за ресторанти.

– Добре, Том е готов да пише. Готов си, нали, Том? Пиши с големи букви, за да виждам. Онези думи там, не мога да ги прочета. Ще трябва да ги препишеш по-едро. Добре, добре... Започвай огледа, Сакс.

Тя започна.

„Една стъпка... най-дългото пътуване.“

За двацет минути постепенно напредване обаче не откри нищо съществено. Намери две гилзи, които изглеждаха същите като онези от пистолета на Призрака от плажа. Нищо обаче, от което да си направят изводи за скривалището му. Никакви фасове, никакви клечки кибрит, никакви отпечатащи – нападателите бяха носили кожени ръкавици.

Тя огледа тавана и подуши въздуха – две от важните стъпки в

огледите според Райм, – но не установи нищо, което да ѝ е от помощ. Гласът на Райм изгърмя в ухото ѝ и тя подскочи.

– Говори, Сакс. Не обичам, когато мълчиш.

– Тук е голяма бъркотия – повтори тя.

– Това го чух. Голяма бъркотия. Не ни казва много, не мислиш ли?

Дай подробности.

– Всичко е разместено, чекмеджетата са отворени, постерите от стените са скъсани, вещите от бюрата са на пода, статуетки, аквариуми, чаши – всичко е изпотрошено.

– При борба ли?

– Не мисля.

– В търсене на нещо определено?

– По-скоро вандализъм.

– Какви са им подметките?

– Всичките са гладки.

– Стилни копелета – промърмори той.

Беше се надявал да намерят пръст или влакна, които да ги насочат към скривалището на Призрака, но докато грайферите задържат такива улики с месеци, гладките подметки ги губят много по-бързо.

– Добре, Сакс, давай нататък. Какво заключение вадиш от следите?

– Мисля, че...

– Не мисли, Сакс. Така не става. Чувствай. Съблазнителният му тих глас я хипнотизираше и тя се почувства, сякаш се пренася във времето на самото престъпление, сякаш става участник в него. Дланите ѝ се запотиха в гумените ръкавици.

– Той е тук. Джери Тан седи на бюрото си и те...

– Ние – поправи я строго Райм.

– ... разбиваме вратата. Той става и се втурва към задния вход, но ние го хващаме и го завличаме до стола му.

– Да опростим нещата, Сакс. Ти си Призрака. Открил си човека, който те е предал. Какво смяташ да направиш?

– Ще го убия, защото ме е предал.

„Видял врана кълве храна на път. Друг врана опитал открадне парче храна и първа не просто пропъжда натрапник – гони дълго време и опитва изкълве очи“ – спомни си тя думите на Сони Ли, когато ги предупреждаваше да намерят първо съучастника, който е зарязал Призрака на плажа.

Изведнъж почувства пристъп на неопределен гняв. Дъхът ѝ секна.

– Не, чакай, Райм. Точно затова искам да го измъчвам – защото съм

ядосан. Той ме предаде и сега искам да му причиня страдания.

– Какво точно правиш?

Тя се замисли, потеше се обилно в топлото облекло. Засърбя я на няколко места едновременно, Прииска ѝ се да пробие дупка в костюма, за да се почеше.

– Аз не мога да...

– „Аз“? Кой е „аз“? Ти си Призрака, Сакс, не помниш ли?

Без да забравя истинската си самоличност, тя каза:

– Тук съм затруднена, Райм. Има нещо особено у този човек, Призрака. Той е много странен. – Тя замълча, после добави: – Тук се чувствам много зле.

Място, където умират цели семейства, заключени в трюмове на потъващи кораби, когато мъже и жени биват застрелвани в гърба, докато опитват да се доберат до единственото си спасение – безмилостен, леден океан. Място, където те умират само защото са раздразнили или заплашили по някакъв незначителен начин убицеца си.

Сакс се взря във вечно отворените очи на Джери Тан.

– Давай, Сакс. Давай. Аз ще те пазя. Не се тревожи. Искаше ѝ се да му повярва.

– Какво правиш? – продължи криминологът. – Ти си Призрака. Какво правиш?

– Другите трима връзват Тан за стола и започват да го режат с ножове или бръсначи. Не бързае. Наоколо всичко е в парченца месо. Части от ухо, ивици кожа. Отрязваме клепачите му... – Тя се поколеба. – Ама тук не виждам никакви улики, Райм. Нищо, което да ни е от полза.

– Да, но улики има, Сакс. Знаеш, че има. Спомни си Локар.

Едмон Локар, френски криминолог от миналото, изказва правилото, че на всяко местопрестъпление се извършва обмен на улики между жертвата и престъпника или между самото място и извършителя. Тези веществени доказателства може да са трудни за откриване и още по-трудни за проследяване до източника им, но както обичаше да казва Райм, криминологът трябва да забрави думата „невъзможно“.

– Давай, давай... Ти си Призрака.

Изведнъж гневът изчезна и се смени със зловещо спокойствие. Това потресаващо, но странно хипнотизиращо чувство я изпълни. Задъхана, изпотена, тя се втренчи в Джери Тан и злият дух на Кван Ан, Призрака, я облада. Тя почувства какво е изпитал той – примитивно удовлетворение от мъките и бавната смърт на предателя.

Даде си сметка, че жадува за още, че копнее да чува още писъци, да

вижда още кръв да се стича по разтърсваните от конвулсии крайници...

И изведнъж ѝ хрумна нещо.

– Аз...

– Какво, Сакс?

– Не го измъчвам аз.

– Така ли?

– Не. Искам другите да го изтезават. За да гледам. Така е по-удовлетворяващо. Като да гледаш порнофилм. Искам да видя всичко, да чуя всичко. И ги карам първо да отрежат клепачите му, за да може Тан да вижда как го гледам. – Тя добави шепнешком: – Искам това да продължава вечно.

– О, добре, Сакс. Това означава, че наблюдаваш... откъде?

– Тук има един стол, срещу Тан, на около три метра от трупа. – Гласът ѝ стана по-дрезгав. – Аз гледам. Изпитвам удоволствие. – Преглътна и почувства как по челото ѝ се стича пот. – Писъците са продължили десет минути. През цялото време аз съм седял тук и съм се наслаждавал на всеки вик.

Дишането ѝ се беше учестило.

– Как си, Сакс?

– Добре.

Но не беше добре. Бе в капан – на единственото място, на което не искаше да се намира. Изведнъж всичко добро в живота ѝ изчезна и тя се потопа в света на Призрака.

„Звучи, сякаш новините са лоши...“

Ръцете ѝ затрепериха. Тя бе отчаяна и сама.

„Звучите, сякаш...“

„Стига!“ – нареди си.

– Сакс?

– Добре съм.

„Стига си мислила за това, стига, кръвта, парченцата месо... Спи да мислиш колко голямо удоволствие ти доставя болката му.“

Изведнъж забеляза, че криминологът е престанал да говори.

– Райм? Никакъв отговор.

– Добре ли си?

– Не съвсем – отвърна накрая той.

– Какво има?

– Не знам... Каква работа ни върши това, че знаем къде е седял? Носил е обувки с шибани гладки подметки. Това е единственото място, където сме сигурни, че е седял, но какви улики има там?

Все още замаяна, омърсена от духа на Призрака, тя погледна стола. Не успя да се съсредоточи и отмести поглед.

– Нещо да ти хрумва, Сакс? Вече от твоя гледна точка.

– Аз...

– Трябва да има нещо.

В гласа му звучеше тревога и Сакс предположи, че му се иска да дойде и сам да извърши огледа.

– Не знам – отвърна тихо.

Погледна стола, но си представи само ножа, забиващ се в плътта на Джери Тан.

– По дяволите – изръмжа Райм. – И аз не знам. Столът прав ли е?

– Този, на който е седял Призрака ли? Да.

– Какво обаче ни говори това? – Гласът му звучеше отчаяно. – Как мислиш?

Това не беше в негов стил. Линкълн Райм имаше мнение за всичко. И защо звучеше толкова немошно?

Сакс отново съсредоточи вниманието си върху стола, покрит с отломки от счупени предмети. Огледа го внимателно.

– Хрумна ми нещо. Чакай.

Тя се приближи до стола и погледна отдолу. Сърцето ѝ се разтуптя възбудено.

– Тук има следи от влачене на краката. Призрака се е навел напред, за да вижда по-добре. Кръстосал е крака под стола.

– И?

– Това означава, че някои от частичките, задържани около шевовете на обувките, може да са изпадали. Ще събера праха. Ако имаме късмет, това ще ни отведе до скривалището му.

– Чудесно, Сакс. Взимай дъстбъстъра.

Тя се насочи към комплекта за събиране на улики при вратата, за да вземе малката прахосмукачка „Дъстбъстър“. Изведнъж обаче спря. Засмя се:

– Успя да ме метнеш, Райм.

– Какво?

– Не се прави на неразбрал.

Сега тя си даде сметка, че Райм се е досетил за улуките под стола още когато му е споменала, че Призрака е наблюдавал изтезанията. Беше усетил, че тя още се изживява като Призрака и че трябва да я извика на друго, по-добро място – да я върне към общата им работа. Беше се престорил на разтревожен, за да привлече вниманието ѝ върху себе си.

Доста несполучливо представяне, но може би точно в такива малки лъжи се крие любовта.

– Благодаря, Райм.

– Нали ти обещах, че ще те върна. Заеми се сега с праха.

Сакс изсмука с малката прахосмукачка пода под и около стола, след това свали филтъра и го прибра в найлоново пликче за улики.

– Какво е станало после? – попита Райм.

Тя прецени ъгъла на пръските кръв от куршума, с който бе застрелял Тан.

– Изглежда, когато Тан най-после загубил съзнание от болка, Призрака е станал и го е застрелял. След това е накарал помощниците си да изпочупят всичко.

– Откъде си сигурна, че е станало така?

– Защото една от гилзите беше под боклуците. И върху стола на Призрака има парчета стъкло и хартия.

– Добре.

– Ще снема следите от обувките по електростатичния метод.

– Не говори, а действай – промърмори отново Райм в обичайния си стил.

Тя излезе и се върна с необходимите неща. При този процес върху отпечатъка от обувка се поставя пластмасов лист, през който се пуска електрически ток. Получава се копие на отпечатъка като на ксерокс.

Надуши дима едва когато прилекна с гръб към тъмния склад. О, Господи, помисли – някой от убийците се е върнал, може би в момента се прицелва в яркия ѝ костюм.

Може би самият Призрак...

Не, сигурно беше неизвестният му помощник! Беше се измъкнал от „Дракона“ и сега идваше да избива следователите.

Сакс пусна апарата за електростатично снемане на отпечатъци, извъртя се и се претърколи, измъквайки светкавично 40-калибровия си „Глок“. Мерникът се закова в гърдите на натрапника.

– Какво, по дяволите, правиш тук? – изрева тя от гняв и болка.

Сони Ли, с цигара в уста, се разхождаше из офиса и оглеждаше.

– Какво прави? И аз разследва.

– Какво има, Сакс? – попита Райм.

– Ли е влязъл.

– Какво? Изритай го веднага.

– Опитвам се. – Тя се изправи. – Замърсяваш местопрестъплението! – нахвърля се върху китайския полицаи.

– Малко дим. Вие, американци, се тревожи прекалено много...

– И прахта по обувките ти, по дрехите ти, отпечатъците ти... Тъпчеш навсякъде.

– Не, не, аз разследва.

– Веднага го изгони, Сакс – извика Райм.

Тя го хвана за ръката и го изведе. Извика на Дън и Коу:

– Пазете да не влиза.

– Извинявай – смотолеви Дън. – Каза, че ще ти помогне за огледа.

– Така прави – каза объркано Ли. – Какъв проблем?

– Дръжте го навън. Ако трябва, сложете му белезници.

– Хей, Хонсе, ти много нервна.

Тя се върна в склада и довърши взимането на отпечатъци.

– Еди Дън там ли е? – попита Райм.

– Навън е.

– Накарай го да прегледа документите от офиса – предполагам, че са на китайски. Да потърси нещо за Призрака, за трафика на хора, за други трафиканти. Всичко, което може да ни е от полза.

Тя се показа на вратата и махна на Еди Дън. Той свали миниатюрната телефонна слушалка от ухото си и влезе при нея. Сакс привърши със събирането на улики и докато фотографите вършеха работата си, Дън прегледа бюрата и шкафовете. След половин час прилежна работа каза:

– Нищо интересно. Всичко е за доставки на хранителни продукти.

Тя предаде думите му на Райм и добави:

– Всичко събрах. След двамадесет минути съм при теб. И изключи радиостанцията.

Докато търсеше Сони Ли, се замисли за липсващия баншоу. В града ли беше? Представляваше ли заплаха за тях?

„Гърба си опази...“

Тъкмо излизаше, когато клетъчният ѝ телефон иззвъня. Тя вдигна и за своя изненада чу гласа на Джон Сун.

– Как сте? – попита Сакс.

– Отлично. Раната малко ме сърби. Исках да ви кажа, че взех някои билки. За артритата ви. Под апартамента ми има ресторант. Може ли да се срещнем там?

Сакс погледна часовника си. Какво можеше да ѝ навреди? Даде уликите на Дън и Коу и им каза, че се налага да се отбие на едно място и ще бъде у Райм след час. Друг полицаи щеше да закара тях и Сони Ли при криминолога. Ли изглеждаше зарадван, че няма да го вози тя. Сакс

съблече костюма и го прибра в комбито. Седна зад волана и погледна към склада, през чиято врата се виждаше трупът на Джери Тан с вечно отворени очи, втрещени в тавана.

Още един убит от Призрака; името на Тан бе прехвърлено от графата на живите в списъка на мъртвите.

„Стига толкова – помоли се тя на десетимата съдии от ада. – Моля ви, стига толкова.“

18.

Амелия Сакс паркира служебния автомобил пред сградата, където живееше Джон Сун.

Слезе бавно. Погледът ѝ пробяга по изрисувания на ръка надпис над цветарницата на партера. „Ако ви трябва късмет, стръкче бамбук си купете!“

Забеляза Сун през витрината на ресторанта. Той ѝ помахна и се усмихна. Когато влезе, лекарят присви болезнено очи и понечи да стане.

– Не, не – спря го Сакс. – Няма нужда. Седна срещу него в голямото сепаре.

– Нещо за хапване?

– Не. Нямам много време.

– Чай тогава.

Той наля една чашка и я бутна към нея. Ресторантът беше тъмен, но чист. В няколко сепарета седяха мъже и разговаряха на китайски.

– Открихте ли го? – попита Сун.

Тя не желаше да обсъжда разследването, затова се задоволи да каже, че имат някои следи.

– Не ми харесва тази несигурност – сподели Сун. – Като чуя стъпки пред вратата си, настръхвам. Като във Фуджоу е. Някой забавя ход пред дома ти и не знаеш дали е съсед, или полицаи, изпратен от местния партиен секретар да те арестува.

Образът на убития Джери Тан изплува в съзнанието ѝ и тя погледна за кураж през витрината, към патрулната кола, пазеща Сун.

– При целия този шум в пресата за „Фуджоуския дракон“... мислите ли, че Призрака ще се върне в Китай? – попита тя. – Знае ли колко хора са по петите му?

– Пробий казаните... – напомни Сун. Тя кимна.

– ... и потопа лодките. Е, не е той единственият с такъв девиз.

Сун я огледа:

– Вие сте силна жена. Винаги ли сте работили в службите за охрана?

– Искате да кажете – в полицията. Като ченге. Службите за охрана са частни.

– О...

– Не, завърших академията по-късно.

Тя му разказа за кариерата си в една модна агенция на Медисън Авеню.

– Били сте манекенка? Това явно го забавляваше.

– Тогава бях млада. Беше ми интересно да опитам. Идеята бе повече на майка ми. Спомням си, че веднъж помагах на баща си в ремонта на една кола. Той беше полицай, но колите му бяха хоби. Възстановихме мотора на този стар „Гъндърбърд“. „Форд“. Спортна кола. Знаете ли ги?

– Не.

– Била съм, не знам, на деветнайсет може би. Работех на свободна практика към една модна агенция. Бях се завряла под колата, а той изпусна един гаечен ключ върху бузата ми.

– Ох.

– Голямото „ох“ дойде, когато майка ми видя раната. Не знам на кого беше по-бясна – на мен, на баща ми или на фирмата „Форд“.

– А майка ви? Тя ли гледа децата ви, когато сте на работа?

Сакс отпи глътка чай, погледът ѝ остана спокоен.

– Нямам деца. Той се намръщи:

– Вие... съжалявам.

В гласа му звучеше състрадание.

– Е, не е краят на света. Сун поклати глава:

– Разбира се, че не. Не реагирах правилно... Изтокът и Западът имат различни разбираня за семейството.

Не съвсем, помисли си тя, но реши да не се задълбава в тази тема.

– В Китай децата са много важни за нас – продължи Сун. – Имаме, разбира се, проблем с пренаселването, но една от най-омразните мерки на правителството е законът за ограничаване на раждаемостта. Той важи само за китайците хан, които са мнозинство, затова малцинствата в граничните райони имат право на повече от едно дете. И аз някой ден ще имам още. Ще доведе децата си тук, ще срещна някоя и тя ще ми роди още две или три.

Докато говореше, той наблюдаваше очите ѝ. Тя срещна погледа му

и се почувства по-сигурна. Не знаеше нищо за способностите му като лекар, но дори само лицето му бе достатъчно да успокои пациента и така да ускори оздравяването му.

– Знаете ли, че китайската писменост е изградена от пиктограми – опростени рисунки? Йероглифът за „любов“ представлява майка, държаща детето си. Тази тема караше Сакс да се чувства малко неловко. Въпреки това ѝ се прииска да му каже, че страшно желае да има деца. Изведнъж ѝ се приплака. Овладея се бързо. Без такива! Никакво циврене, когато носиш най-хубавия австрийски пистолет на едното бедро и спрей със сълзотворен газ на другото. Тя осъзна, че известно време са се гледали мълчаливо. Сведе поглед, отпи глътка чай.

– Омъжена ли сте? – попита Сун.

– Не, но имам приятел.

– Това е добре – отбеляза той, без да спира да я изучава. – Усещам, че и той има същата професия. Дали случайно не е мъжът, за когото ми говорихте? Линкълн...

– Райм – засмя се тя. – Много сте наблюдателен.

– В Китай лекарите са детективите на душата. – Сун се наведе напред. – Дайте си ръката.

– Какво?

– Ръката ви, моля.

Тя се подчини и той постави два пръста върху китката ѝ.

– Какво има?

– Шшт. Меря ви пулса.

След няколко секунди Сун се облегна назад.

– Диагнозата ми е правилна.

– За артрит ли имате предвид?

– Артритът е само симптом. Ние смятаме, че е неправилно да се лекуват симптомите. Стараем се да възстановяваме хармонията.

– И какво не е хармонично у мен?

– В Китай харесваме числата. Петте божествени дара, петте животни за принасяне в жертва...

– Десетте съдии от ада. Той се засмя:

– Точно така. Е, в медицината имаме люин: шестте пагубни фактора. Това са влагата, вятърът, огънят, студът, сушата и лятната жега. Те влияят на органите, тялото и нашето ки, духа, също на кръвта и духовната субстанция. Когато са в излишък или някое от тях липсва, хармонията се нарушава и се получават проблеми. Прекалено многото влага трябва да се изсуши. Прекаленият студ трябва да се затопли.

„Шестте пагубни фактора – помисли си тя. – Я опитай да го обясниш на някой привърженик на точните науки.“

– По езика и пулса ви се вижда, че имате излишък от влага в далака. Това, освен до други проблеми, води до артрит.

– В далака ли?

– Нямам предвид истинския ви далак според западната медицина – уточни той, след като забеляза скептицизма ѝ. – Далакът е нещо повече от един орган-система.

– И от какво се нуждае далакът ми?

– От по-малко влага – отвърна Сун, сякаш се разбираше от само себе си. – Взел съм ви това.

И бутна една торбичка към нея. Сакс я отвори. Съдържаше сушени билки.

– Варете си чай и го пийте бавно в продължение на два дни. – Той ѝ подаде и една кутийка. – Това са хапчета ки йе лиен. Природен аспирин. На кутийката има упътване на английски. Акупунктурата също може да ви помогне много, но нямам разрешително да провеждам такава, а не искам неприятности преди разглеждането на молбата ми за убежище.

– Не бих ви накарала да си създавате такива неприятности.

– Мога обаче да правя масаж. Мисля, че тук го наричате акупресура. Много е ефективен. Ще ви покажа. Наведете се към мен и поставете ръце в скута си.

Сун се приведе над масата, каменната маймунка се разлюля пред силните му гърди. Под ризата му се виждаха чистите превръзки върху раната. Той напипа някакви точки на раменете ѝ и ги натисна силно за около пет секунди, след това намери други точки и повтори процедурата. След около минута отново седна на стола си.

– Сега вдигнете ръце.

Тя се подчини и макар още да усещаше известна болка в ставите, ѝ се стори, че е доста по-малко отпреди.

– Действа – установи изненадано.

– Това е само временно. Акупунктурата има много по-продължителен ефект.

– Ще си помисля. Благодаря. – Сакс погледна часовника си. – Трябва да се връщам.

– Чакайте – спря я бързо Сун, сякаш бе разочарован, че трябва да се разделят. – Не съм приключил с диагнозата си.

Той взе ръката ѝ, разгледа нагризаните ѝ нокти и възпалената кожа. Обикновено тя се стареше да не показва лошите си навици, но сега

изобщо не се смуги.

– В Китай лекарите гледат, докосват и говорят, за да определят какво измъчва пациента. Важно е да се познава мисленето на болния: дали е щастлив, тъжен, разтревожен, амбициозен, смуген. – Той се вгледа внимателно в очите й. – Тук има още дисхармония. Вие искате нещо, което не можете да имате. Или си мислите, че не можете да го имате. То създава проблемите ви.

Сун кимна към ноктите й.

– Каква хармония искам?

– Не знам. Може би семейство. Любов. Усещам, че родителите ви са мъртви.

– Баща ми.

– Трудно ви е да го приемете.

– Да.

– А мъжете? Имате ли проблеми с мъжете?

– В училище бягах от мен – карам твърде бързо за повечето.

Бе казано като шега, макар че беше вярно. Сун не се засмя.

– Продължавайте – подкани я той.

– Като манекенка повечето мъже се страхуваха твърде много, за да ме поканят на среща.

– Как може мъж да се уплаши от жена? – попита искрено изненадан Сун. – Това е все едно ин да се уплаши от ян. Ношта и денят. Те не бива да се състезават; трябва да се допълват.

– Другите пък, които бяха достатъчно смели, за да ме поканят, искаха горе-долу само едно.

– А, онова нещо.

– Да, онова.

– Сексуалната енергия е много важна, една от най-важните части на ки – духовната енергия. Тя обаче е полезна само когато идва от хармонична връзка.

Тя се изсмя мислено: „Ето ти покана за първа среща. «Интересувате ли се от хармонична връзка?»“ След глътка чай Сакс продължи:

– Живях известно време с един мъж. От бранша.

– От какво?

– Искам да кажа, че и той беше полицаи. Беше добра връзка. Пълноценна, предизвикателна, бих казала. Срещяхме се на стрелбището и се съревновавахме. Само че го арестуваха. Взимал рушвети. Разбирате ли?

Сун се изсмя:

– Живял съм в Китай, разбира се, че знам какво е рушвет. А сега – добави – сте с този човек, с когото работите.

– Да.

– Може би това е източникът на проблема – каза тихо Сун и се вгледа по-внимателно в лицето ѝ.

– Защо мислите така? – смути се Сакс.

– Бих казал, че вие сте ян – онази страна на планината, която се огрява от слънцето. Ян е светлина, движение, увеличение, възбуждане, начало, меко, пролет и лято, раждане. Това очевидно сте вие. Изглежда обаче, че съдържате и света на ин. Това е сенчестата страна на планината. Означава затвореност, тъмнина, вгълбеност, твърдост и смърт. Това е краят на нещата, есен и зима. – Той замълча, после добави: – Мисля, че дисхармонията е в това, че не сте вярна на природата на ян. Допуснали сте ин да проникне прекалено навътре в живота ви. Възможно ли е това да е проблемът?

„Току-що говорих с лекаря на Линкълн Райм.“ „Да?“

„Трябва да обсъдим нещо.“ Тя се замисли за миг.

– Може би... защото съм жена с мъжка професия.

– Може би – засмя се той.

Мобилният ѝ телефон иззвъня и тя подскочи. Когато посягаше към аппарата, забеляза, че Сун е поставил длан върху нейната. Докато вдигаше телефона към ухото си, той отдръпна ръката си.

– Ало?

– Полицай, къде, по дяволите, се губиш? Беше Лон Селито.

Не ѝ се искаше да му казва, но погледна патрулната кола навън и реши, че може би полицайте в нея са уведомили детектива за местонахождението ѝ. Затова отговори:

– С Джон Сун.

– Защо?

– Трябваше да проверя някои неща.

Не беше лъжа, помисли си. Поне не съвсем.

– Добре, но приключвай. Трябваш ни тук, у Райм. Имаме улики за изследване.

„Господи! Какво толкова си се вкиснал?“

– Веднага идвам.

– Постарай се – тросна се Лон. Тя затвори и се обърна към Сун:

– Трябва да вървя.

– Намерихте ли Сам Чан и останалите от кораба? – с надежда попита лекарят.

– Още не.

Тя се надигна и Сун побърза да каже:

– За мен ще е чест, ако се върнете, за да продължа лечението.

– Да, ще ми бъде приятно.

Сун побутна торбичката с билки и хапчетата към нея.

19.

– Надявам се, че не сме прекъснали нищо важно, полицаи – каза кисело Лон Селито, когато Сакс влезе в стаята на Райм.

Тя понечи да попита детектива какво означава това, но Райм започна да души въздуха.

– Помниш ли книгата ми, Сакс? „Криминологът не бива да слага парфюм, защото...

– ... миризми, неприсъщи на местопрестъплението, могат да подпомогнат идентифицирането на индивиди, присъствали там.“

– Добре.

– Това не е парфюм, Райм.

– Тамян може би?

– Срещнах се с Джон Сун в един ресторант под апартамента му. Имаше ароматизиращи пръчици.

– Щипе носа – заключи Райм.

– Не, не – възрази Сони Ли. – Безопасно е. Съвсем безопасно.

„Напротив, направо вони“ – помисли си Райм; погледна торбичката в ръката на Сакс и сбърчи нос.

– Какво е това?

– Лекарство. За артритата ми.

– Това вони дори повече от тамяна. Какво ще го правиш?

– На чай.

– Вероятно вкусът му е толкова отвратителен, че забравяш болката. Дано да ти хареса. Аз лично предпочитам уиски. – Той я изгледа изпитателно. – Добре ли прекара с доктор Сун, Сакс?

– Аз... – започна неловко тя, обърквана от нервния му тон.

– Как е той? – попита рязко Райм.

– По-добре.

– Говори ли много за дома си в Китай? За пътуванията си? За приятелите си?

– Накъде биеш? – попита предпазливо тя.

– Просто съм любопитен дали онова, което хрумна на мен, е хрумнало и на теб?

– И кое е то?

– Че Сун може да е баншоу на Призрака. Неговият помощник. Неговият съконспиратор.

– Какво?

– Очевидно не ти е хрумнало – отбеляза Райм.

– Няма начин. Разговарях доста с него. Не може да има никаква връзка с Призрака. Имам предвид...

– Всъщност – прекъсна я Райм – той наистина няма връзка. Току-що получихме доклад от сингапурското представителство на фБР. Помощникът на Призрака на борда е бил Виктор Ау. Отпечатъците и снимката му съвпадат с тези на един от трупове, открити от Бреговата охрана тази сутрин на мястото на корабокрушението.

Той кимна към компютъра. Сакс погледна образа на екрана, след това снимките на трупове върху дъската. Ау беше този, който се бе удавил, не някой от застреляните.

Райм продължи сериозно:

– Сун е чист. Само че не бяхме сигурни допреди десет минути. Предупредих те да внимаваш, Сакс. А ти просто си се отбила при Сун на сладки приказки. Не се разконцентрирай повече така.

„Отваряй си очите, гърба си опази...“

– Съжалявам. Не помислих.

Какво я разсейваше?, запита се отново Райм. Задоволи се обаче да каже:

– Хайде на работа, момчета и момичета.

Той кимна към електростатичните копия на отпечатъците от обувки от склада на Тан, които Том бе закачил на дъската с уликите. Нямахме какво толкова да кажат за тях, освен че Призрака носи най-разпространения номер – 8 по американската номерация, а тримата му придружители имат по-малки крака.

– Да се заемем с микроуликите по обувките на Призрака, Мел.

– Добре, Линкълн – каза бавно техникът, без да сваля очи от екранчето на хроматографския апарат. – Тук имаме нещо интересно. Много стари окислени железни частици, стари дървесинни влакна, пепел и силиций – прилича на стрито стъкло. Основното вещество е тъмен, матов минерал – монтморилонит. Има също алкален окис.

Добре, размишляваше Райм. Откъде, по дяволите, са дошли тези неща? Той кимна бавно, затвори очи и си представи, че крачи из стаята.

Като началник на ЦСО – Централния следствен отдел на нюйоркската полиция – той беше обикалял навсякъде. Бе носил винаги пликчетата и шишенцата в джобовете си, за да събира проби от почвата, бетона, прахта, растителността. Криминологът трябва да познава района си по хиляди различни начини: като социолог, картограф, геолог, инженер, ботаник, зоолог.

Той забеляза нещо познато във веществата, които описваше Купър. Но какво?

„Чакай, хрумна ми нещо. Задръж.“

По дяволите, изплъзна му се.

– Хей, Лоабан – чу се някакъв глас, но от много далеч. Райм не му обърна внимание и продължи да обикаля мислено, след това да прелита над различни квартали на града.

– Ама той...?

– Шшшт – каза строго Сакс.

Така му позволи да продължи необезпокояван пътуването си.

Той се понесе над небостъргача на Колумбийския университет, над Централ Парк с глинесто-варовитата почва и останките от животински екскременти, през улиците на Централен Манхатън, покрити с тонове сажда, сипещи се ежедневно върху тях, пристанищата със странната им смес от бензин, пропан и дизелово гориво, мизерните части на Бронкс с оловните им бои и старата мазилка, смесена с дървени стърготини за пълнеж...

Нагоре, нагоре...

Докато не стигна едно място.

Очите му се отвориха.

– Долен Манхатън. Призрака се крие в центъра. Алън Коу вдигна рамене:

– Разбира се. В Китайския квартал.

– Не, не в Китайския квартал. В Батъри Парк Сити или някой от кварталите наоколо.

– Как стигна до този извод? – поинтересува се Селито.

– Този монтморилонит. Това е бентонит, глина, която се използва за отклоняване на подпочвените води при дълбоки изкопи за основи на сгради. Строителите са използвали милиони тонове бентонит. Целият район е пълен с него.

– Да, но бентонитът се използва на много места – отбеляза Купър.

– Така е, но другите микроулики също са оттам. Целият район е бил сметище и е пълен с ръждиви желяза и стъкла. А пепелта? За да махнат

старите кейове, строителните компании просто ги изгорили.

– И е само на двацет минути от Китайския квартал – изтъкна Дън.
Том го записа в таблицата.

Районът обаче беше доста обширен, с много големи сгради: хотели, жилищни блокове, офиссгради. Имаха нужда от допълнителна информация, за да стеснят кръга на търсенето.

Сони Ли крачеше пред дъската.

– Хей, Лоабан, и аз има идеи.

– Какви? – изръмжа Райм.

Този човек вонеше на цигарен дим. Райм никога не беше пушил, но изпитваше огромна завист към китаеца – че може да се отдаде на порочите си, без да се налага да търси чужда помощ. „Дано шибаната операция да има някакъв ефект“ – помисли си.

– Хей, Лоабан, ти слуша?

– Казвай, Сони.

– И аз бил на местопрестъпление.

– Да – потвърди през зъби Сакс. – Тъпчеше и пушеше.

– Има предвид – заобяснява Райм, като се стараше да запази търпение, – че всичко, което попадне на местопрестъплението след извършителя, може да замърси уликите. Така намирането на доказателства се затруднява.

– Хей, Лоабан, да не мисли, че аз не знае? Да, да, взима прах или пръст и ги слага на газова хроматография, после на спектрометър и използва сканиращ електронен микроскоп. – Термините звучаха тромаво от неговата уста. – Получава всички характеристики и данни.

– Разбираш от апаратура за химически изследвания? – примигна удивено Райм.

– Да разбира? Естествено, и ние използва такива неща. Хей, аз учил в Пекински институт по криминология. Има медал. Втори в курс. Знае всичко това, така да каже. – Той добави натъртено: – Ние не при династия Мин, Лоабан. Аз си има собствен компютър – Windows 2000. Всякакви бази данни. И клетъчен телефон и пейджър.

– Добре, Сони, да се върнем на въпроса. Какво видя на местопрестъплението?

– Дисхармония. Това видял.

– Обясни.

– Хармония много важна в Китай. Дори престъпления има хармония. На онова място, в склада, нямало никак хармония.

– Какво представлява хармоничното убийство? – попита кисело

Коу.

– Призрак намира предател, измъчва го, убива го и тръгва, но, хей, Хонсе, ти помни? Всичко било почупено. Постери от Китай – скъсани, статуетки на Буда и дракони – строшени. Не, китайци хан не върши това.

– Това е мнозинството от населението на Китай – обясни Еди Дън.

– Призрака е хан, нали?

– Да, но не той го направил. Склад бил потрошен след убийство на Тан. Тя каза.

Сакс потвърди.

– Вероятно Призрака тръгнал и онези, кои работи за него, почупили офис. Аз мисли, че наел за бату някой от малцинства.

– Биячи. Горили – обясни Дън.

– Да, да, биячи. Наел някой от малцинства. Монголци, манджурци, тибетци, уйгури.

– Това е безумно, Сони – каза Райм. – „Хармония“. Ли вдигна рамене:

– Безумно? Ти прав, Лоабан. Аз безумен. Както кога казал да намери първо Джери Тан, тогава бил безумен. Ама ако ме послушали тогава, Джери Тан може сега жив, щели го върже и бие, докато каже къде Призрак.

Всички в стаята го изгледаха потресени. Ли замълча за няколко секунди, после се разсемя:

– Хей, Лоабан, това шега.

Райм обаче бе съвършено сигурен, че не е. Ли посочи дъската и продължи:

– Ти иска улики? Добре, ето улики. Отпечатъци от обувки. По-малки от тези на Призрак. Хан, китайци, не големи хора. Като мен. Не големи като теб. Много хора от западни и северни малцинства обаче още по-дребни. Нали обича криминални неща, Лоабан? Така се струва. Намери някой от малцинства. Така има следи към Призрак.

Райм погледна Сакс и му стана ясно, че и тя си мисли същото като него. Какво можеше да им навреди? Райм се обърна към Еди Дън:

– Ти какво ще кажеш? Познаваш ли тези малцинства?

– Нямам представа. Повечето, с които си имаме работа в Пети район, са хан – фудзянци, кантонци, жители на Централен Китай, тайванци.

Коу се съгласи:

– Малцинствата са много затворени. Райм се тросна нервно:

- Добре де, кой да знае? Искам тази следа да се провери. Как?
- Тонгове – каза Ли. – В тонгове знае всичко. Хан, нехан, всичко.
- И какво точно е „тонг“? – попита Райм, запомнил съвсем бегло думата от някакъв лош филм, който бе гледал по време на възстановяването си от нещастния случай.

Един Дън обясни. Тонговете са сдружения на китайци с еднакви интереси – хора, идващи от определени райони на Китай или упражняващи общи професии. Създават се тайно и в миналото са се събирали в пълна секретност – думата „тонг“ означава „стая“. В САЩ са възникнали с цел защита от белите и самоуправление; по традиция китайците разрешават разногласията помежду си и главата на тонга има повече власт над членовете му от президента на Съединените щати.

Макар да имат дълга престъпна практика, в последните години тонговете се бяха прочистили. Думата „тонг“ излизаше от употреба и се заменяше от „обществени сдружения“, „добронамерени съюзи“ или „търговски гилдии“. Много от тях още се занимаваха с хазарт, сводничество, рекет и пране на пари, но се дистанцираха от насилието. Наемаха младежи без връзки с тонговете за контрол.

- Подизпълнители – пошегува се Дън.
- Ти членувал ли си в тонг, Еди? – попита Райм. Детективът избърса очилата си, сетне отвърна виновно:

- За известно време. Детска история.
 - Познаваш ли някого, към когото да се обърнем? – попита Сакс.
- Дън се замисли.

– Ще говоря с Тони Кай. Той ни помага – в известни граници – и е от лоабаните с най-добри връзки. Има много гуанси. Председател е на Източнокитайското обществено сдружение. Централата им е в Бауъри.

- Обади му се – нареди Райм. Коу поклати глава:
- Няма да каже нищо по телефона.
- Подслушват ли го?
- Не, не, такава е традицията – обясни Дън. – Някои неща се обсъждат лично. Само че има друго затруднение: Кай няма да иска да го виждат с представители на полицията, особено когато е намесен Призрака.

На Райм изведнъж му хрумна нещо.

- Вземете една лимузина и го докарайте.
- Какво?
- Шефовете на тонгове имат голямо самочувствие, нали?
- Със сигурност – отвърна Коу.
- Кажете му, че имаме нужда от помощ и кметът лично праща

лимузина да го вземе.

Докато Селито уреждаше колата, Еди Дън се обади в сдружението на Кай. Разговорът протече в насечения и мелодичен ритъм на китайския. Еди постави ръка на слушалката:

– Ще му кажа, че е по молба на кмета.

– Не, кажи му, че се обаждаш от кабинета на губернатора.

– Малко по-внимателно, Линк – предупреди деликатно Селито.

– Ще внимаваме, след като заловим Призрака. Дън кимна, вдигна отново слушалката и поговори още малко. Затвори и обяви:

– Добре. Ще дойде.

Сони Ли опипваше разсеяно джобовете на панталона си, несъмнено търсеше цигари. Изглеждаше неловко.

– Хей, Лоабан, може те помоля за нещо? Може ми направиш услуга?

– Каква?

– Трябва обадя по телефон. В Китай. Сега няма пари да плати. Но ти се издължи.

– Добре.

– На кого ще се обаждаш? – попита безцеремонно Коу.

– Личен разговор. Моя работа.

– Не. Тук нямаш личен живот, Ли. Кажи или няма да се обаждаш на никого.

Китаецът погледна хладно агента от ИНС и отвърна:

– На мой баща.

– Разбирам китайски – промърмори Коу. – Путонхуа и минанхуа. Разбирам хао. Ще слушам.

Райм кимна на Том и болногледачът поръча международен разговор с град Люгоюан. Подаде слушалката на Ли, който я взе колебливо.

Погледна я за момент, след това обърна гръб на Райм и останалите и я вдигна бавно към ухото си.

Райм изведнъж видя един различен Сони Ли. Една от първите думи, които чуа, бе „Канмей“, официалното име на Сони. Докато говореше, китайският полицаи изглеждаше смирен, скромен, нервен. Накрая затвори и остана известно време свел поглед към земята.

– Някакъв проблем? – попита Сакс.

Ли внезапно осъзна, че някой го е заговорил. Тръсна глава и отново се обърна към Райм:

– Добре, Лоабан, какво прави ние сега?

Ще потърсим някои хармонични улики – отвърна криминологът.

20.

След половин час се позвъни и Том излезе. Върна се, придружен от дебел китаец в сив, закопчан догоре костюм, бяла риза и раирана вратовръзка. При вида на Райм в инвалидната количка и на научната апаратура в старата колониална къща по лицето на новодошлия не се изписа нито изненада, нито изражение на шок. Единствената емоция, която изрази, бе, когато забеляза Сакс да пие чай от билки, чиито миризми очевидно му бяха познати.

– Аз съм господин Кай. Райм се представи.

– Говорите ли английски? – попита.

– Да.

– Имаме един проблем, господин Кай, и се надявам, че вие ще ни помогнете да го разрешим.

– За губернатора ли работите?

– Да.

„В известен смисъл“ – помисли си Райм и хвърли насмешлив поглед на все още нервния Лон Селито.

Кай седна и Райм му обясни за „фуджоуския дракон“ и емигрантите, криещи се в града. При споменаването на Призрака по лицето на Кай отново нещо трепна, но бързо придоби отново неутрално изражение. Райм кимна на Дън, който разказа за убийците и подозренията, че са от някоя китайска малцинствена група.

Кай кимна, замисли се. Очите му, скрити зад големи бифокални очила, се движеха живо.

– Призрака, знаем за него. Той причинява много главоболия на всички ни. Ще ви помогна. В Китайския квартал няма никакви малцинствени тонгове или банди, но ще проуча в други райони. Имам връзки.

– Много е важно – намеси се Сакс. – Тези десет души, свидетелите... Призрака ще ги избие, ако не ги намерим преди него.

– Разбира се – отвърна съчувствено Кай. – Ще направя каквото мога. Щом шофьорът ви ме върне, започвам проучването.

– Благодаря – каза Сакс.

Селито също кимна в знак на благодарност.

Кай стана и се ръкува с членовете на екипа, но за разлика от повечето гости, когато се обърна към Райм, ръката му дори не потрепна. Вместо това просто кимна, което говореше за доста по-голям самоконтрол и интелигентност, отколкото личеше от разсеяното му поведение.

Райм се радваше, че такъв човек им помага.

Когато Кай се отдалечаваше към вратата обаче, Сони Ли го спря рязко:

– Тин!

– Каза „чакай“ – обясни шепнешком Еди Дън на Райм. Кай се обърна намръщен. Ли се приближи до него и заговори насечено. Председателят на тонга му отвърна рязко.

Райм се уплаши, че ще се стигне до бой.

– Хей, какво правиш? – викна Селито.

Ли не му обърна внимание и зачервен, продължи да обсипва Кай с порой от думи. Председателят на тонга замълча и сведе глава.

Райм стрелна с поглед Дън. Младият мъж сви рамене:

– Прекалено бързо говорят. Не мога да ги следя.

Ли заговори по-спокойно и Кай започна да кима и да отговаря. Накрая Ли зададе някакъв въпрос, председателят на тонга протегна ръка и двамата се здрависаха.

Кай отново кимна кратко на Райм с напълно безстрастно лице и излезе.

– Какво, за Бога, беше това? – поинтересува се Сакс.

– Защо го оставили си тръгне? – обърна се с упрек Ли към Райм. – Нямамо ви помогне.

– Напротив, щеше.

– Не, не. Няма значение какво казва. Защо ни помага? Това опасно. Той има семейство, не иска близки пострадат. Не получава нищо от вас. Не може го заблуди с лимузина. – Ли разпери ръце. – Знае, че губернатор няма общо.

– Ама нали каза, че ще ни помогне – възрази Селито.

– Китайци не обича казва „не“ – обясни Ли. – По-лесно намери извинение или каже „да“ и после забрави. Кай щял се върне в кабинет и забрави за нас, иска да каже. Той казал, че помогне, но всъщност имал предвид „мей-йо“. Знае какво е „мей-йо“? Значи „няма ви помогне“; „махай ми се от глава“.

– Ти какво му каза? За какво се караете?

– Не, не, не се карали. Преговаряли. Сеща се, бизнес. Сега потърси ваши малцинства. Наистина.

– Защо? – поиска да разбере Райм.

– Защото му плати.

– Какво? – намеси се Селито.

– Не толкова много. Само десет хиляди. Долар, не юан.

- Няма начин! – скочи Алън Коу.
- Мили Боже! – възкликна Селито. – Нямаме толкова в бюджета.
- Райм и Сакс се спогледаха и се разсмяха. Ли изсумтя:
- Вие голям град, вие богати. Има силен долар, Уолстрийт, Световна търговска организация. Хей, отначало Кай искал много повече!
- Не можем да платим... – започна Селито.
- Хайде, Лон – прекъсна го Райм, – нали имате резервен фонд. Пък и операцията е федерална. ИНС ще даде половината.
- Аз не мога да направя нищо – каза Коу и прокара нервно пръсти през рижата си коса.
- Добре, аз ще подпиша – заключи Райм и агентът примигна; не знаеше дали е уместно да се изсмее. – Обадете се на Пийбоди. Ще включим и Делрей. – Обърна се към Ли. – Какви са условията?
- Направил добра сделка. Първо информация, после плаща. Разбира се, в брой.
- Разбира се.
- Добре, има нужда от една цигара. Може малко почивка, Лоабан? Трябват цигари. В тази страна продава пълни боклук. Няма никакъв вкус. Също трябва яде.
- Давай, Сони. Заслужи си го.
- Когато китайският полицаи излезе от стаята, Том попита:
- Какво да запиша в таблицата? – Кимна към бялата дъска. – За Кай и тонговете.
- Не знам – отвърна Сакс. – Бих казала: „Проверка на отнесени предположения“. Линкълн Райм обаче имаше по-добро предложение:
- Какво ще кажете за: „Предполагаеми съучастници от китайско етническо малцинство. Проверка на възможностите.“

* * *

Призрака караше крадения „Шевролет Блейзър“ през Куинс на път за апартамента на Чан.

Докато шофираше – внимателно, както винаги, той размишляваше за смъртта на Джери Тан. Не беше допускал нито за миг, че може да го остави ненаказан за предателството. Нито пък – че може да отложи отмъщението. Според конфуцианската философия предателството към повисшестоящите е най-лошото престъпление. Тан го беше изоставил на Лонг Айленд – положение, от което се бе измъкнал само благодарение на късмета да намери кола със запален двигател пред ресторанта на плажа. Затова изменникът трябваше да умре, и то мъчително. Призрака си

припомни легендата за император Джоу Син от династията Шан. Веднъж той надушил измяна у един свой васал, затова заповядал синът на предателя да бъде заклан, сготвен и сервиран за вечеря на баща си. Призрака смяташе това за напълно оправдано, да не говорим за удовлетворението от справедливото наказание. На една пряка от апартамента на Чан Призрака спря на улицата.

– Маски – нареди.

Единият от спътниците му извади маски за ски. Призрака се замисли как ще е най-добре да нападне. Сам Чан водеше жена и възрастен баща или майка, така му бяха казали. Най-голямата опасност щеше да дойде, ако имаше големи деца, особено момчета. За тях животът беше като видеоигра и когато Призрака и останалите нахлуят, някое хлапе можеше да ги нападне с нож.

– Убийте първо синовете – нареди той. – След това баща им и старците. – Хрумна му нещо друго. – Оставете жената засега. Вземете я с нас. Турците очевидно разбраха мисълта му и кимнаха. Призрака огледа тихата улица. На другия тротоар имаше два големи склада. Между тях минаваше тесен проход. Според картата жилището на Чан беше точно от другата страна на складовете. Възможно бе Чан, някой от синовете или баща му да наблюдават главния вход. Затова Призрака реши да минат бързо по улицата и да нахлуят през задната врата, а един от турците да отиде отпред, в случай че някой опита да избяга.

– Готови ли сте? – попита той на английски.

Те кимнаха и нахлузиха плетените маски на главите си като чорапи.

Призрака също сложи маската си.

За момент почувства страх, както винаги в такива моменти, преди битка. Не можеше да изключи опасността Чан да има пистолет или полицията да ги е намерила първа, да ги е отвела в ареста и сега да дебне Призрака в апартамента.

Спомни си обаче, че страхът е признак за смирение и че скромните са тези, които успяват. Каза си наум един от любимите си пасажии от Дао:

„Покори се и няма да те пречупят.

Огънатото може да се изправи.

Празното може да се напълни.

Скъсаното може да се закърпи.“

Призрака бе добавил и едно изречение от себе си: „Страхувай се, за да бъдеш смел.“

Погледна Юсуф, изпънат до него на предната седалка. Уйгурът кимна уверено. Тримата чевръсто започнаха да проверяват оръжията си.

21.

Сони Ли намери наистина хубави цигари. „Кемъл“ без филтър, които се доближаваха по вкус към марката, която пушеше в Китай. Той вдиша дълбоко и каза:

– Залагам пет.

Бутна жетоните напред и започна да наблюдава как другите покерджии реагират на мизата му върху евтината талашитена маса, осеяна с петна от потни ръце и разлети питиета.

Игралната зала се намираще на Мот Стрийт в сърцето на Китайския квартал, в района, където бе дошъл да си купи цигари. Когато му разрешаваше да излезе, Лоабан вероятно не беше имал предвид точно такава дълга разходка. Нямаше значение. Скоро щеше да се върне. Нямаше бърза работа.

Залата беше голяма, с клиента главно от фудзян (Ли не искаше да попада на охранителя, когото бе пребил тази сутрин) и имаше бар и три автомата за цигари. Помещението беше тъмно, само масите бяха бледо осветени, но с остроото око на полицаи Ли бе забелязал петима въоръжени пазачи. Това не беше проблем. Този път нямаше намерение да краде пистолети или да пребива надути келешки. Бе дошъл да играе, да пие и да побъбри.

Той спечели ръката и се засмя; заговори се с мъжа до него, докато наливаше маотай за всички около масата освен за крупнето, на когото му бе забранено да пие. Мъжете вдигнаха чаши и изпиха бистрата, силна течност на екс. Маотай е китайската версия на домашно уиски и не се пие, а се излива в гърлото колкото може по-бързо.

Ли потъна в разговор с мъжете. След бутилка концентрат и десетина цигари той изчисли, че е загубил седем долара. Реши да не пие повече и се надигна.

Неколцина го помолиха да остане. Компанията му им беше приятна. Ли обаче им каза, че любовницата му го чака, и мъжете закимаха енергично.

– Тя те чука по всякакъв начин – заяви един стар пианица.

На Ли не му стана ясно дали това е въпрос, или утвърдително изказване. Отдалечи се с усмивка, говореща красноречиво за високото

качество на интимния му живот. Всъщност тук бе научил твърде малко, затова трябваше да иде другаде.

* * *

Шевролетът навлезе с пълна скорост в уличката зад жилището на Чан.

Призрака стискаше стария си „Модел 51“. Кокалчетата му бяха побелели. Изскочи на огромен паркинг... и забеляза един голям камион да се носи право насреща им. Изскърцаха спирачки.

Призрака скочи върху педала. Шевролетът се извъртя и спря врата до врата с камиона. Призрака си пое въздух. Сърцето му биеше като обезумяло.

– Какво правиш бе? – изкрещя шофьорът на камиона. – Това е еднopoсочна улица, шибан жълтур! Като си дошъл, поне научи скапаните правила!

Призрака беше твърде разтърсен, за да отговори. Другият мъж потегли с псувня. Призрака поблагодари на бога си, стрелеца И, че го е спасил. Десет секунди забавяне – и щяха да се сблъскат челно с камиона.

Подкара бавно. Хвърли поглед назад – турците се озъртаха объркани.

– Къде е? – попита Юсуф нервно. – Апартаментът на Чан? Не го виждам. Наоколо нямаше жилищни сгради. Призрака провери пак адреса. Номерът беше правилен; тук трябваше да е. Само че... само че тук имаше голям търговски център. Уличката, в която бяха навлезли, бе един от изходите на паркинга.

– Ган – изпсува Призрака.

– Какво става? – попита един от турците зад него. Ставаше това, че Чан не се беше доверил на Джими Ма, даде си сметка Призрака. Беше дал на председателя на тонга лъжлив адрес. Вероятно бе видял реклама на магазина и я беше запомнил. Той погледна големия надпис над главите им:

„Хоум Стор“ – обзавеждане за всеки дом и всеки двор“ Призрака се замисли какво да прави. Другият емигрант, Ву, вероятно не беше толкова умен. Бе използвал агента на Ма, за да си намери апартамент. Призрака имаше името на брокера и щяха да открият бързо мястото.

– Ще се заемем с Ву – каза той. – После ще търсим Чан.

„Найсин – всяко нещо с времето си.“

* * *

Сам Чан затвори телефона.

Остана неподвижен, загледан в екрана, където се виждаше хол, доста по-различен от този, в който се намираха, и семейство самодоволни и глупави американци, много по-различно от неговото. Меймей го наблюдаваше въпросително. Той поклати глава и тя отново се зае с Poi.

Сам Чан приклепна до баща си.

– Ма е мъртъв – прошепна.

– Ма ли?

– Лоабанът от Китайския квартал, който ни помогна. Обадих се да питам за документите ни. Секретарката му каза, че е мъртъв.

– Призрака ли? Той ли го е убил?

– Кой друг?

– Ма знаеше ли къде сме? – Не.

Чан не се беше доверил на Ма. Затова му бе дал адреса на „Хоум Стор“ от листовката на търговския център, от който бяха откраднали боята и четките. Всъщност семейство Чан изобщо не бяха в Куинс, а в Бруклин, в един квартал на име Оулс Хед, близо до пристанището. Бе запазил адреса в тайна от всички освен от баща си.

Старецът кимна и присви очи от болка.

– Морфин?

Баща му поклати глава и си пое дъх.

– Това потвърждава, че Призрака ни търси.

– Да – съгласи се Чан; изведнъж му хрумна една тревожна мисъл. – Ву! Призрака може да ги открие. Те получиха апартамент от агента на Ма. Трябва да ги предупредя.

Той тръгна към вратата.

– Не – спря го баща му. – Не можеш да спасиш човек от собствената му глупост.

– Той също има семейство. Деца, жена. Не можем да позволим да умрат.

Чан Дзечи се замисли. Сетне каза:

– Добре, но не отивай лично. Използвай телефона. Свържи се отново с онази жена. Кажй ѝ да предаде съобщение на Ву, да го предупреди.

Чан вдигна слушалката и набра. Отново се свърза с жената от офиса на Ма и я помоли да предаде съобщение до Ву.

– Кажете му веднага да напусне жилището. Той и семейството му са в опасност. Ще му предадете ли?

– Да, да – отвърна тя, но звучеше разсеяно и Чан нямаше представа дали наистина ще изпълни молбата му. Баща му затвори очи и се отпусна на дивана. Чан уви краката му с одеяло. Старецът се нуждаеше спешно от лекар.

Толкова много неща трябваше да направи! За момент го обхвана отчаяние. Спомни си талисмана на доктор Джон Сун – Царя-маймуна. В трюма той бе позволил на малкия Роналд да поиграе с фигурката и му беше разказвал истории за Маймуната. Една от тях бе за това – как боговете наказали Маймуната за дързостта ѝ, като я погребали под огромна планина. Точно така се чувстваше сега Сам Чан – притиснат от милиони тонове страх и несигурност. Обходи с очи семейството си и бремето му понамаля.

Уилям се засмя на нещо, което даваха по телевизията; на Чан му се стори, че синът му за пръв път е свободен от гнева, който излъчваше цял ден. Смееше се искрено на глупавото предаване. Роналд също.

Меймей бе погълната от грижите за Пои: Колко добре се чувстваше с децата! Чан нямаше такъв лесен подход към тях. Винаги премисляше думите си – дали да бъде строг в една ситуация, снизходителен в друга?

Жена му постави бебето в скута си, залюля го и то се засмя.

В Китай се ценят само момчетата (по традиция раждането на момиче е официален повод за развод). Чан, разбира се, бе изключително щастлив при раждането на Уилям и след това на Роналд, горд, че баща му може да е спокоен за продължаването на рода. Тъгата на Меймей, че нямат дъщеря обаче, тревожеше и него. Така Чан се намери в странно положение за китаец на неговата възраст – трябваше ли Меймей да забременее отново с надеждата, че този път ще роди момиче. Като дисидент и нарушител на закона за ограничаване на раждаемостта партията нямаше как да го накаже повече за това, че има още едно дете, затова той бе напълно готов да даде на жена си и момиче.

Тя обаче бе боледувала тежко по време на бременността си с Роналд и след раждането ѝ бяха нужни месеци, за да се възстанови. Беше слаба жена и не толкова млада вече, затова лекарите настояваха заради здравето ѝ да няма повече деца. Тя приемаше това стоически, също както решението на Чан да емигрират в Красивата страна – което на практика унищожаваше шансовете им да осиновят дъщеря заради незаконния им статут.

Но това ужасно положение очевидно бе донесло и нещо хубаво. Боговете на съдбата или духът на някой от предците им им бяха дали Пои, дъщерята, която не можеха да имат, и така се бе възстановила

хармонията у жена му. Ин и ян, светлината и мракът, мъжкото и женското, скръбта и радостта. Лишения и дарове...

Чан стана, приближи се до синовете си и седна да погледа телевизия с тях. Стъпваше бавно и тихо, сякаш резките движения можеха да разрушат крехкия семеен мир като камък, паднал в спокойно утринно езеро.

Трета част
Книгата на живите и мъртвите
От вторник, Часа на петела (18.30), до сряда, Часа
на плъха (1.00)

Във вейчи... двамата играчи застават пред празната дъска и започват да заемат позиции, които смятат, че ще им донесат предимство. Малко по малко празните полета изчезват. Следва сблъсъкът между противоположните страни; развиват се отбранителни и нападателни кампании, също както в реалния свят.

„Играта вейчи“

22.

Състоянието на жена му се влошаваше. Беше привечер. През последния час Ву Цичен бе седял на пода до леглото на съпругата си и беше бърсал челото ѝ с влажна кърпа. Дъщеря му бе сварила чая, купен от него, и двамата бяха накарали пламтящата от треска жена да изпие горещата течност. Бяха ѝ дали и от хапчетата, но в състоянието ѝ нямаше видима промяна. Той отново се наведе и избърса лицето ѝ. Защо не се подобряваше?, мислеше си гневно. Дали аптекарят не го беше излъгал? И защо, преди всичко, жена му бе толкова слаба? Нямаше да се разболее при пътуването, ако преди това се беше хранила правилно и бе спала достатъчно. Йонпин, крехка, бледа жена, би трябвало да полага повече грижа за себе си. Тя имаше задължения...

– Страх ме е – каза тя. – Не знам кое е реалност. Всичко ми се струва като сън. Главата ми, боли ме...

Думите ѝ станаха неразбираеми, накрая заглъхнаха. Изведнъж Ву осъзна, че и него го е страх. За пръв път от заминаването им от Фуджоу преди толкова много време Ву Цичен се замисли, че може да я загуби. О, много бяха нещата у Йонпин, които не разбираше. Бяха се оженили импулсивно, без да се познават добре. Тя изпаднаше в променливи настроения, понякога се държеше по-неуважително, отколкото би търпял баща му, да речем. Беше обаче добра майка, справяше се чудесно в кухнята, съобразяваше се с родителите му, проявяваше се находчиво в леглото. И винаги бе готова да седи тихо и да го слуша – и да го приема

сериозно. Не бяха много хората, които го правеха. Той вдигна поглед и видя сина си на прага. Очите на Лан бяха разширени, сякаш е плакал.

– Връщай се при телевизора – нареди Ву. Момчето обаче не помръдна. Гледаше майка си. Ву се изправи:

– Чинмей, ела тук. Момичето се появи на вратата:

– Да, татко?

– Донеси ми няколко нови дрехи за майка си. Момичето изчезна и след малко се върна с чифт сини панталони и фланелка. Двамата преоблякоха жената. Чинмей взе чиста кърпа и избърса челото на майка си.

Сетне Ву излезе и отиде до магазина за електроника до апартамента им. Попита продавача къде е най-близката болница. Казаха му, че недалеч имало голяма клиника. Ву помоли продавача да напише адреса на английски; беше се примирил да даде пари и за такси, за да закара жена си. След като се прибра в апартамента, каза на дъщеря си:

– Скоро се връщаме. Слушай внимателно. Няма да отваряш на никого. Ясно ли е?

– Да, татко.

– Двамата с брат си ще стоите през цялото време в апартамента. Няма да излизате по никакъв повод.

Тя кимна.

– Заклучи и сложи веригата, след като изляза. Изведе внимателно Йонпин, като я подкрепяше. Спря, чу щракането на резето и дрънченето на веригата. След това двамата тръгнаха по Канал Стрийт, изпълнена с толкова много хора, толкова много възможности, толкова много пари – които за момента не означаваха нищо за дребния, изплашен човек...

* * *

– Ето – извика трескаво Призрака, докато спираше на Канал Стрийт близо до Мълбъри. – Това са Ву.

Преди той и турците да намерят маските си и да слязат обаче, Ву помогна на жена си да се качи в едно такси. Настани се до нея, колата потегли и скоро я изгубиха от поглед.

Призрака отново потегли и спря пред жилището, чийто адрес и ключ агентът на Ма му бе дал преди по-малко от половин час – непосредствено преди да умре.

– Как мислиш, къде отиват? – попита един от турците.

– Не знам. Жена му изглеждаше зле. Нали видя как върви? Може би – при лекар. Призрака огледа улицата. Прецени разстоянията и отбеляза големия брой бижутерийни магазини на пресечката на Мълбъри и

Канал Стрийт. Беше като по-малка версия на „диамантения“ район в Среден Манхатън. Това разтревожи Призрака. Означаваше, че на улицата има десетки въоръжени охранители – ако убият семейството на Ву преди края на работното време, някой от тях можеше да чуе изстрелите и да дотърчи. Дори през нощта имаше рискове: той забеляза четвъртитите кутии на десетки камери, насочени към тротоарите. Сега се намираха извън обсега им, но за да достигнат жилището на Ву, трябваше да минат под тях. Налагаше се да действат бързо.

– Ето как ще стане – започна бавно Призрака на английски. – Слушате ли внимателно?

Турците съсредоточиха цялото си внимание.

* * *

След излизането на майка ѝ и баща ѝ Ву Чинмей направи чай на брат си и му даде чаено хлебче и ориз. Замисли се как я бе злепоставил баща ѝ пред един красив младеж в бакалията, когато опита да се пазари за хранителните продукти на сутринта след пристигането им в квартала. Да спести няколко юана от чаени хлебчета и фиде!

Тя остави осемгодишния Лан пред телевизора с яденето и отиде в спалнята, за да смени покритите с петна от пот чаршафи на майка си.

Погледна се в огледалото. Това, което видя, я зарадва: дългата черна коса, широките устни, дълбоките очи.

Някои забелязваха, че прилича на Люси Лю, актрисата, и Чинмей виждаше, че това е вярно. Е, щеше да заприлича още повече, ако смъкне някое и друго кило – и след като си оправи носа, разбира се. И смени тези смешни дрехи. Бледозелен анцуг... отвратително. Дрехите бяха много важни за Ву Чинмей. Тя и приятелките ѝ гледаха жадно предаванията от модни ревюта в Пекин, Хонконг и Сингапур, високите манекенки, поклащащи бедра, когато минават пред публиката. След това момичетата, тринайсет и четиринайсетгодишни, правеха собствени ревюта, минаваха по импровизираната сцена, след което се скриваха зад параван, за да облекат друг модел дрехи.

Веднъж, преди партията да се нахвърли върху баща ѝ заради голямата му уста, семейството бе предприело пътуване до Сямен, на юг от Фуджоу. Това беше прекрасен град, привличащ много туристи от Тайван и Запада. В една дрогерия, където баща ѝ бе влязъл, за да си купи цигари, тя с удивление намери повече от трийсет модни списания. Остана в магазина половин час, докато татко ѝ вършеше някаква работа, а майка ѝ разхождаше Лан в една градинка. Прегледа ги всичките. Някои

бяха западни, но имаше и издадени в Пекин или други градове от свободните зони по крайбрежието; показваха последните творби на китайските дизайнери, стилни, сякаш са направени в Милано или Париж.

Момичето възнамеряваше да учи моден дизайн в Пекин и да стане прочута моделиерка – може би след година-две като манекен.

Баща ѝ обаче бе провалил всичко.

Тя се тръшна на леглото, сграбчи долнопробния плат на евтиния си анцуг и го задърпа гневно; искаше ѝ се да го разкъса на парчета.

Какво щеше да прави сега с бъдещето си?

Да работи в някоя фабрика, да шие мизерни облекла като това. Да заработва по двеста юана на месец и да дава всичко на жалките си родители. Може би така щеше да прекара остатъка от живота си.

Това щеше да стане с мечтите ѝ за работа в модния бизнес. Щеше...

Силно тропане по вратата прекъсна мислите ѝ. Дъхът ѝ секна от страх, тя си представи трафиканта, ужасния Призрак, с пистолет в ръка. Изстрелите, когато убиваше даещите се моряци!

Чинмей се втурна в хола и намали телевизора. Лан се извърна към нея намръщен. Тя му направи знак да мълчи.

Отвън се чу женски глас:

– Господин Ву? Там ли сте, господин Ву? Нося ви съобщение от господин Чан.

Чан, спомни си тя, бе човекът, който ги бе спасил от трюма на кораба и ги беше закарал с лодката до брега. Харесваше ѝ. Също и синът му, онзи със западняшкото име, Уилям. Беше вечно намръщен, строен, симпатичен. Готин, но връзката с него носеше рискове: очевидно бе участвал в някоя банда

– Важно е – продължи жената. – Ако сте там, отворете. Моля ви. Господин Чан каза, че сте в опасност. Аз работех за господин Ма. Той е мъртъв. Вие също сте в опасност. Трябва да се преместите на ново място. Мога да ви помогна. Чувате ли?

Чинмей не можеше да забрави изстрелите. Ужасния човек, Призрака, който стреляше по тях. Взрива, водата... Трябваше ли да отиде с тази жена?

– Моля ви...

Жената потропа още няколко пъти.

Баща ѝ бе забранил да отваря на когото и да било. И колкото и да му беше сърдита, колкото и да го упрекуваше, тя не можеше да не му се подчини.

Щеше да изчака в мълчание и нямаше да пуска никого. Когато родителите ѝ се върнат, щеше да им предаде съобщението.

Жената сигурно си тръгна, защото не се потропа повече. Чинмей отново увеличи звука на телевизора и си сипа чай.

Поседя няколко минути, изучавайки облеклото на американските актриси в един сериал.

След това чу изсракане на ключалката. Нима родителите ѝ вече се връщаха? Тя скочи. Дали майка ѝ се беше оправила? Дали бе останала в болницата?

Чинмей извика: „Татко...“, и се втурна към входа. В същия миг вратата се отвори, вътре нахълта някакъв мъж и я сграбчи за раменете. Блъсна я на пода, хвана хленчещия ѝ брат за яката, завлече го в банята и го бутна вътре.

– Стой там и да не гъкнал, хлапе! – изръмжа непознатият и тръшна вратата. Момичето скръсти ръце пред гърдите си и заотстъпва. Погледна ключа.

– Как... откъде го имате? – заекна, уплашена, че е убил родителите ѝ и е взел ключа от тях.

Той не разбра китайския ѝ и тя повтори въпроса си на английски.

– Затваряй си устата. Ако пак изпишиш, ще те убия. – Непознатият извади мобилен телефон от джоба си и набра номер. – Вътре съм. Деца-та са тук.

Мъжът – мургав и с вид на арабин, вероятно от Западен Китай – за-кима, докато слушаше, и огледа Чинмей от глава до пети. Ухили се злобно:

– Не знам, седемнайсет, осемнайсет... Хубава е... Добре. – И затвори. – Първо, нещо за ядене – нареди на английски; хвана разплаканото момиче за косата и го повлече към кухнята. – Какво ядете тука?

Тя не го чуваше. В съзнанието ѝ се запечатаха думите: „Първо, нещо за ядене... първо, нещо за ядене...“ А после? Ву Чинмей заплака.

* * *

В къщата на Линкълн Райм, сива и тъмна в рано спусналия се мрак, разследването изобщо не вървеше.

Сакс седеше наблизко и отпиваше от вонящата отвара, изкарваща Райм от нерви.

Фред Делрей се беше върнал, крачеше из стаята и въртеше между пръстите си незапалена цигара.

– Изобщо не съм доволен, не бях доволен преди, не съм доволен и

сега. Не съм доволен! – извиси глас накрая.

Говореше за „недостатъчните ресурси“ на Бюрото, което бавеше изпращането на още агенти по случая „Призрак-убиец“.

– Те всъщност казаха „нямаме ресурси“, можете ли да повярвате? Дааа. Нямали ресурси. – Делрей изви очи. – Боже всемогъщи!

Проблемът на Делрей беше в това, че никой в Министерството на правосъдието не отдаваше особено значение на незаконния трафик на хора. Всъщност въпреки прехвърлянето на отговорността за тези разследвания през деветдесетте Бюрото имаше много по-малко опит в такива случаи от ИНС. Делрей бе опитал да обясни на заместник главния специален агент, че трафикантът, с когото се занимават, между другото е и масов убиец. Това не помогна много. Случаят влизал в категорията ННЗН, обясни агентът.

– Кое означава...? – попита Райм.

– „Някой нещастник да се заеме с него.“ Специалният тактически отряд още отмаряше в Куонтико, докладва мрачно агентът, и той не беше успял да издейства изпращането на допълнителни агенти от Източния и Западния район.

Освен това нямаха никакъв напредък с анализа на уликите.

– Добре, тази хонда, която е откраднал на плажа? – извика Райм. – Обявена е за издирване. Някой търси ли я изобщо? Все пак случаят е спешен.

– Съжалявам, Линк – каза Селито, след като провери в полицейското управление. – Нищо.

„Съжалявам, Линк, нищо...“

Проследяването на кораб в Русия бе много по-лесно от намирането на десет човека в собствения му град!

Предварителният доклад за убийството на Ма дойде. Том водеше записките и прелистваше страниците. Нищо не показваше, че Призрака може да стои зад това престъпление; никакви улики, свързани с трафиканта. Нямаше балистични данни – гърлото на Ма бе прерязано – и по килима на кабинета и коридора нямаше никакви следи от обувки. Техниците бяха събрали стотици пръстови отпечатъци и трийсетина проби за микроследи, но за анализа им щяха да отидат часове. Автоматизираната система за идентификация на пръстови отпечатъци не даваше никакъв резултат, освен за отпечатъците на Джери Тан – неговата самоличност обаче вече не се нуждаеше от потвърждаване.

– Искам да пия – обяви Райм. – Време е за уиски.

– Доктор Уивър забрани всякакъв алкохол преди операцията –

изтъкна Том.

– Тя каза „избягвайте“, Том. Сигурен съм, че така каза. Избягването не означава пълно лишаване.

– Нямам намерение да вадя тълковния речник, Линкълн. Никакъв алкохол.

– Операцията е едва следващата седмица. Дай ми проклетото уиски.

Болногледачът остана непреклонен:

– Прекалено усилено работиш по този случай. Кръвното ти е високо и си много натоварен.

– Да вземем компромисно решение. Само една чашка.

– Това не е компромис. Това е победа за теб и загуба за мен. Ще пиеш след операцията.

Том изчезна в кухнята.

Райм затвори очи и притисна глава към облегалката на инвалидната количка. Представи си – в момент на абсурдна фантазия, – че операцията някак си ще успее да оправи нервите му така, че да може да движи цялата си ръка. Не беше го казвал на никого – дори на Амелия Сакс, – но макар за възвръщане способността да ходи да не можеше да става и дума, той често си мечтаеше след операцията поне да е в състояние да вдига предмети. Сега си представи как взима бутилка „Маккалън“ и я поднася към устата си. Стори му се дори, че усеща допира на хладното стъкло...

Някакво издрънчаване на масата го стресна. Острата миризма на уиски стигна до ноздрите му. Той отвори очи. Сакс бе поставила една чашка върху облегалката за ръката на количката.

– Не е много пълна – промърмори криминологът. Това значеше „Благодаря“ и тя го разбра.

В отговор му намигна.

Той отпи жадно през сламката и почувства щипенето на силния алкохол в устата и гърлото си.

Още една глътка. Питието му доставяше удоволствие, но не спомогаше много за притъпяване на тревогата му, породена от липсата на напредък по случая. Погледът му спря върху бялата дъска. Един ред привлече вниманието му.

– Сакс. Сакс!

– Какво?

– Дай телефона. Бързо.

Призрак-убиец Ийстън, Лонг Айлънд

- Двама емигранти, убити на плажа; застреляни в гърба.
 - Един ранен емигрант – д-р Джон Сун.
 - Баншоу (помощник) на борда; самоличност – неизвестна.
 - Самоличността на помощника – потвърдена; удавен труп, намерен близо до мястото на потъване на „Дракона“.
 - Десет избягали емигранти: седем възрастни (един старец, една ранена жена), две деца, едно бебе. Открадват църковен микробус.
 - Кръвни проби, изпратени за изследване.
 - Ранената жена е АВ отрицателна. Поръчани са допълнителни изследвания на кръвта.
 - Колата, чакала Призрака на плажа, тръгва без него. Смята се, че Призрака е стрелял по нея. Отпечатьци от грайфери и данни за габаритите, изпратени за оценка.
 - Колата е БМВ Х5. Шофьор – Джери Тан.
 - Никакви коли не са чакали емигрантите.
 - Клетъчен телефон, вероятно на Призрака, изпратен за изследване на ФБР.
 - Непроследим сателитен телефон. Ползването му е осигурено чрез незаконно проникване в китайската правителствена система.
 - Оръжието на Призрака е 7.62-мм пистолет. Необичайни гилзи.
 - Китайски автоматичен пистолет „Модел 51“.
 - Призрака има сподвижници в органите на властта.
 - Призрака открадва червена хонда. Колата е обявена за издирване.
 - Никакви следи от хондата не са открити.
 - Три трупа, извадени от океана – двама застреляни, един удавен.
- Снимки и отпечатьци, изпратени на Райм и китайската полиция.
- Удавеният е идентифициран като Виктор Ау, помощника на Призрака.
 - Отпечатьци, изпратени в АСИПО.
 - Не са намерени съвпадения на отпечатьците, но някои от тях имат необичайни белези (белези от рани, порязвания от въже?)
 - Профил на емигрантите: Сам Чан и Ву Цичен със семействата си, Джон Сун, бебе на една жена, която се удавила, и мъж и жена с неустановена самоличност (убити на плажа).
- Откраднат микробус, Китайски квартал
- Замаскиран от емигрантите с надпис на „Хоум Стор“.
 - По следите от кръв изглежда, че жената е ранена в ръката или рамото.
 - Кръвни проби, изпратени за изследване.

- Ранената жена е АВ отрицателна. Поръчани са допълнителни изследвания на кръвта.

- Отпечатъци, изпратени в АСИПО. Няма съвпадение.

Място на убийството на Джери Тан

- Четирима мъже проникнали в склада, измъчвали и застреляли Тан.

- Две гилзи – съвпадат с „Модел 51“. Тан е застрелян два пъти в главата.

- Безсмислен вандализъм.

- Няколко пръстови отпечатъка. Няма съвпадения, освен с отпечатъците на Тан.

- Трима от убийците носят по-малък номер обувки от Призрака, вероятно са по-дребни.

- Микроуликите водят до извода, че скривалището на Призрака вероятно се намира в Долен Манхатън, в района на Батъри Парк Сити.

- Съучастниците вероятно са от някое китайско етническо малцинство. Възможностите се проверяват.

Призрака притискаше своя „Модел 51“ до страната си.

Топлият метал, миришещ на смазка, му вдъхваше сигурност. Да, искаше да има ново оръжие, нещо по-голямо и надеждно – „Узи“ или „Берета“ като тези, които бе изгубил в „Дракона“. Този пистолет обаче му носеше късмет,

имаше го от години. Вярваше, че му носи късмет, заради начина, по който се беше сдобил с него: когато отиваше да се помоли в един храм край Тайпе. Някой бе съобщил на властите, че е вътре, и двама полицаи го спряха на стълбите. Единият обаче се поколеба да извади оръжието си в будистки храм и го изпусна на тревата. Призрака грабна пистолета, застреля двамата млади полицаи и избяга.

От този ден пистолетът му служеше като талисман, подарък от бога стрелец И.

Откакто Кашгари бе влязъл в апартамента, имаше вече час. Магазините наоколо бяха затворили – въоръжените охранители се бяха прибрали и тротоарите бяха пусти. Време беше да действа, помисли си Призрака и се протегна. Беше се уморил да чака. Юсуф и другият турчин – също. Все се оплакваха, че били гладни, но Призрака подозираше, че тук дори някои ресторанти и закусвални имат камери, и не искаше да бъде заснет заради нещо толкова прозаично като храна. Щеше да се наложи...

– Гледайте – прошепна той.

На съседната пряка двама души слязоха от едно такси. Държаха главите си наведени. Семейство Ву. Призрака ги позна по евтините анцузи. Те платиха на шофьора и влязоха в аптеката на ъгъла, мъжът подкрепяше съпругата си през кръста. Ръката ѝ бе в гипс или превързана с дебел слой бинт. Мъжът носеше пазарска чанта.

– Пригответе маските. Проверете оръжието. След пет минути двамата Ву излязоха от аптеката. Движеха се толкова бързо, колкото им позволяваше състоянието на жената. Призрака се обърна към единия от турците:

– Стой в колата и не гаси двигателя. Ние с него... – кимна към Юсуф – ще последваме Ву вътре. Ще ги набутае в апартамента и ще затворим вратата. Ще използваме възглавници за заглушители. Искам да вземем дъщерята. Ще я задържим известно време.

„Индао ще ми прости тази малка изневяра“, помисли цинично.

Двамата Ву бяха на около пет метра от вратата на жилището си, движеха се бързо, с наведени глави, неподозиращи, че боговете на смъртта ги дебнат.

Призрака извади телефона си и се обади на турчина в апартамента.
– Да?

– Ву идват. Къде са децата?

– Момчето е в банята. Момичето е с мен.

– Щом влязат в уличката, ще ги хванем.

Той изключи телефона – за да не иззвъни случайно в неподходящия момент. Призрака и Юсуф нахлузиха маските. Другият турчин се настани зад волана.

Двамата Ву приближаваха входа.

Призрака слезе от колата и тръгна към жертвите си.

„Страхувай се, за да бъдеш смел.“

23.

Двамата Ву на прага.

Децата в апартамента.

Призрака и Юсуф, с маски на главите и пистолети в ръце, претичаха през Канал Стрийт. Той почувства възбудата, която изпитваше преди всяко убийство. Ръцете му трепереха леко, но щяха да спрат, когато вдигне пистолета.

Отново се замисли за дъщерята на Ву. Щеше да...

В този момент се чу силен гърмеж и един куршум се заби в една паркирана кола зад него. Алармата запищя.

– За Бога! – прозвуча мъжки глас. – Кой стреля? Призрака и Юсуф спряха и приклекнаха. Вдигнаха оръжия и се заоглеждаха за нападателя.

– Мамка му! – чу се друг глас. – Спрете стрелбата! Двамата Ву спряха и залегнаха.

На Призрака му се зави свят.

– Чакай! – изкрещя на Юсуф. Отнякъде долетя глас от високоговорител:

– Кван Ан! Стой. Тук е Имиграционната служба на Съединените щати!

Последва втори изстрел – явно от онзи, който говореше – и страничното стъкло на близката кола се пръсна.

Сърцето му биеше лудо от шока, заотстъпва с вдигнат пистолет и се заоглежда за цели. ИНС ли? Как са разбрали? И къде бяха?

– Това е клопка! – изрева той на Юсуф. – Назад към колата!

На Канал Стрийт настъпи хаос. Последваха още викове, пешеходци и служители от близките магазини тичаха в търсене на прикритие. Напред по улицата вратите на два бели микробуса се отвориха и отвътре изскочиха мъже и жени с черни униформи и оръжия.

И какво беше това? Самите Ву извадиха оръжия! Мъжът измъкна пистолет от пазарската си чанта. Жената – от джоба на анцуга си... Призрака изведнъж си даде сметка, че това изобщо не са семейство Ву. Бяха примамки – полицаи или агенти китайци, преоблечени като емигрантите. Някак си полицията бе открила семейството и беше изпратила тези двамата, за да го подмамят да се покаже.

Призрака стреля пет или шест пъти напосоки, за да принуди нападателите да останат залегнали и да все паника. Стреля във витрината на един бижутериен магазин, при което към шума и хаоса се присъедини още една алармена сирена.

Турчинът в колата отвори вратата и започна да стреля по белите микробуси. Тичешком, в търсене на прикритие, полицаите се разпръснаха из улицата.

Докато се криеше зад джипа си, Призрака чу:

– Кой стреля бе?... Резервите още не са заели позиция... Какво, по дяволите, става?... Пазете минувачите, за Бога!

Уплашеният шофьор на една кола пред жилището на Ву даде газ, за да избяга от мястото на стрелбата. Призрака стреля два пъти. Предното стъкло се разби и колата се блъсна в няколко спрени автомобила.

– Кван Ан – проехтя високоговорителят, този път с различен глас. – Тук е ФБР. Хвърли...

Той накара агента да млъкне с два изстрела по посока на звука и се качи в шевролета. Уйгурите скочиха отзад.

– Кашгари остана вътре! – викна Юсуф.

– Вече е или мъртъв, или заловен – озъби се Призрака. – Ясно ли е? Никакво чакане.

Юсуф кимна. Точно когато завърташе ключа и палеше двигателя обаче, Призрака забеляза един полицаи да излиза иззад редица коли и да маха на няколко минувачи да се скрият. Мъжът вдигна пистолета и се прицели в джипа.

– Залегни! – изкрещя Призрака.

Тримата мъже се хвърлиха на тротоара в очакване предното стъкло да се пръсне.

Вместо това чуха силното дрънчене на куршуми о предната броня на колата. Осем или девет. Накрая дойде оглушителното тракане от счупените перки на вентилатора, от спукания радиатор със съскане заизлиза пара. Накрая двигателят замлъкна.

– Вън! – заповяда Призрака, изскочи и стреля няколко пъти по полицаия, за да го накара да се скрие зад колите.

Тримата мъже изскочиха приведени на тротоара. За момент настъпи затишие. Полицаяте и агентите чакаха подкрепленията – още полицейски коли с включени сирени приближаваха по Канал Стрийт.

– Хвърлете оръжието и се изправете – изгърмя отново високоговорителят. – Кван, хвърли оръжието!

– Да се предадем ли? – попита Хаджип, облещил очи от страх.

Призрака не му обърна внимание и избърса потни длани в панталона си. Сетне пхна нов пълнител в пистолета. Погледна назад.

– Насам!

Изправи се, стреля няколко пъти по полицаите и изтича в рибния магазин зад тях. Неколцина продавачи се криеха зад касите с риба и фризера. Тримата изскочиха от задния вход и на уличката зад магазина завариха някакъв старец, свит до един камион. Като видя пистолетите и маските, той падна на колене, вдигна ръце и занарежда:

– Не ме убивайте! Моля ви! Имам семейство... Гласът му премина в хленчене.

– Вътре! – изкрещя Призрака на турците.

Те скочиха в камиона. Трафикантът погледна назад и видя неколцина полицаи да приближават внимателно магазина. Стреля няколко пъти

към тях. Те се прикриха.

Призрака се извъртя и застина. Старецът беше извадил дълъг нож и бе пристъпил напред. Призрака насочи пистолета към покритото му с петна от възраста чело. Ножът издрънча върху мокрите павета.

* * *

Пет минути по-късно Амелия Сакс пристигна на местопроизшествието. Втурна се към жилището на Ву с пистолет в ръка.

– Какво е станало? – изкрещя на един полицаи, изправен пред надулена от куршуми кола. – Какво, по дяволите, е станало?

Младежът я изгледа неадекватно.

Тя продължи по улицата и намери Фред Делрей, коленичил до един прострелян в ръката полицаи, да притиска импровизирана превръзка към раната. Санитари от Бърза помощ притичаха, за да се заемат с пострадалия.

Делрей беше бесен:

– Пълен провал, Амелия! На сантиметър бяхме!

– Къде е? – попита тя и прибра пистолета си.

– Открадна един камион от онзи рибен магазин отсреща. Пуснали сме всички по петите му.

Сакс затвори очи; не можеше да повярва. Блестящите умозаключени на Райм и всички свръхчовешки усилия на екипа бяха отишли напразно.

Райм бе забелязал на таблицата за улуките бележката за кръвта на ранената жена. Беше се обадил в съдебномедицинската лаборатория и бе принудил патолога да побърза.

Изследванията показаха няколко неща: наличие на костномозъчни клетки в кръвта, говорещо за тежко счупване; сепсис, следствие на дълбока рана; и присъствие на коксиела бурнетии, бактерия, причиняваща Ку-треска – зооотно заболяване, тоест предаващо се от животни на човек. Заразяването с този микроорганизъм се получава на места, където продължително време се държат животни. Трюоме например.

Това означаваше, че жената е сериозно болна.

И този факт се оказва много полезен.

– Разкажете ми за Ку-треската – помоли Райм патолога.

Научи, че макар да не се предава лесно и да не представлява заплаха за живота, болестта протича с тежки симптоми. Главоболие, висока температура, дори смущения на функцията на черния дроб.

– Рядка ли е? – поинтересува се Райм.

– Много.

– Чудесно – обяви Райм, обнадежен от новината, и накара Селито и Дън да съберат екип за претърсване от Голямата сграда (Полис Плаза в Долен Манхатън) и Пети район. Започнаха да звънят по болници и клиники за спешна помощ в Китайския квартал, флъшинг и Куинс, за да проверят за китайки, приети с Ку-треска и лошо счупване на ръката.

Само след десет минути им се обади един от полицаите, натоварен с проверката в Долен Манхатън. Китаец завел жена си в една клиника на Китайския квартал; тя напълно отговаряше на описанието – напреднал стадий на Ку-треска, тежки счупвания. Казваше се Ву Йонпин.

Полицай от Пети район – заедно със Сакс и Дън – веднага отидоха в болницата, за да ги разпитат. Семейство Ву, силно уплашени от ареста, казаха къде живеят и че децата им още са в апартаментата. Междувременно Райм се обади на Сакс да съобщи, че е получил резултати за някои отпечатъци от убийството на Джими Ма: съвпаднаха с други от предишните огледи по случая. Трафикантът бе отговорен и за това престъпление. Когато Ву обясни, че агентът на Ма им е осигурил апартаментата, Райм и Сакс си дадоха сметка, че Призрака вероятно знае адреса им.

Тъй като Специалният тактически отряд на Бюрото още не беше изпратен по случая, Делрей, Селито и Пийбоди събраха общ екип и облякоха двама полицаи китайци от Пети район като семейство Ву.

Сега обаче всички усилия бяха отишли на вятъра.

Делрей извика на един агент:

– Нещо за камиона от рибния магазин? Как може никой да не го е видял? Името на шибаната рибарница е написано с големи червени букви отстрани.

Агентът се обади по радиостанцията си и след минута докладва:

– Нищо, сър. Никаква следа от него.

Делрей опипа възела на вратовръзката си, показващ се над бронираната му жилетка.

– Нещо не е наред!

– Какво имаш предвид, Фред?

Агентът не отговори. Запъти се към рибарския магазин. Сакс го придружи. До голямата хладилна витрина пред магазина стояха трима китайци – продавачи, предположи Сакс. Двама полицаи взимаха показанията им.

Делрей се загледа зад тях и погледът му спря върху един старец, който веднага сведе очи към десетина сивкаворозови калкана в щайга с лед.

Делрей насочи пръст към него:

– Той ни каза, че Призрака е откраднал камиона, нали?

– Да, агент Делрей.

– Е, шибанякът ни е метнал!

Делрей и Сакс изтичаха в уличката отзад. Зад съседния магазин, попускрит зад голям контейнер, стоеше камионът на рибарницата.

Върнаха се отпред и Делрей се нахвърли върху стареца:

– Слушай бе, нещастник, казвай какво стана и не ме будалкай. Ясен ли съм?

– Той ме убие – захленчи старецът. – Накара да кажа, че открадна ли камион, трима мъже. Допрял ми пистолет в глава. Избягали по улица. Не знам къде.

Делрей и Сакс се върнаха в импровизирания команден пункт.

– Не мога да го виня! Но все пак... – беснееше агентът.

– Значи – предположи тя – са избягали по страничната уличка и са откраднали някаква кола.

– Вероятно. И аз бих направил така. И може би са убили шофьора.

След малко се обади един полицаи, за да докладва, че има сигнал за открадната кола. Трима въоръжени и маскирани нападнали един лексус, спрял на червен светофар, накарали возещите се вътре мъж и жена да слезат и изчезнали.

– Защо не са ги убили? – почуди се Делрей.

– Вероятно не са искали да стрелят – предположи Сакс. – За да не привличат вниманието – добави мрачно. – Сетне се обърна към Делрей: – Кой беше? Кой стреля и го подплаши?

– Още не знам. Смятам обаче да разгледам случая със силната лупа.

Не се наложи да търси много дълго. Двама униформени полицаи се приближиха и му съобщиха нещо. Делрей се намръщи. Вдигна поглед и се приближи до Алън Коу.

– Какво, по дяволите, стана? – изрева.

Посмутен, но убеден в правотата си, рижият агент го погледна в очите:

– Трябваше да стрелям. Призрака щеше да застреля примамките, не видя ли?

– Не, не видях. Държеше пистолета си надолу.

– Писна ми да ме поучаваш, Делрей. Така прецених, по дяволите! Ако всички си бяха на местата, щяхме да го заловим.

– Планът беше да го примамим пред къщата, далеч от случайните минувачи, не наред най-оживената улица. – Делрей поклати глава. –

Трийсет малки, нищожни секунди – и щеше да ни е в кърпа вързан. – След това кимна към големия „Глок“ на Коу. – И дори в движение, как, по дяволите, пропусна с това чудовище от петнайсет метра? Дори аз щях да го улуча, а стрелям със скапаното си оръжие не повече от веднъж годишно. Мамка му!

Смущението на Коу изчезна и той заяви нахално:

– Реших, че при дадените обстоятелства това е най-правилното решение. Бях загрижен за спасяването на няколко живота.

Делрей измъкна намачканата цигара иззад ухото си и се взря в нея.

– Това е прекалено. Отсега нататък ИНС има само консултантска функция. Никакво участие в операциите!

– Не можеш да направиш такова нещо! – възрази Коу.

– Според йерархията на разследването мога, синко. Още сега отивам в централното управление и ще сторя всичко, за да го уредя. – И се отдалечи бързо.

Качи се в колата си, затръшна вратата и потегли с пълна газ. Сакс се обърна към Коу:

– Някой взе ли децата?

– Деца ли? – попита агентът, явно разстроен от спречкването с Делрей. – А, децата на Ву ли? Не знам. Май не.

Родителите искаха децата да бъдат заведени при тях в болницата колкото може по-скоро.

– Казах за тях в управлението – добави разсеяно Коу.

Сакс предположи, че има предвид ИНС, чиито социални работници се грижеха за децата на нелегалните емигранти.

– Предполагам, че ще изпратят някого да се заеме. Такава е процедурата.

– Не ме интересува процедурата – сопна се Сакс. – Двете деца са съвсем сами, чули са изстрели пред апартамента си. Не мислиш ли, че може би са малко изплашени?

Коу бе изтърпял достатъчно упреци за един ден. Обърна й гръб и се отдалечи към колата си, без да пророни дума. Извади телефона си, запали и също потегли с пълна газ.

Сакс се обади на Райм и му съобщи лошата новина.

– Какво? – гневно възкликна криминалогът.

– Един от нашите стрелял, преди да са заели позицията. Районът не бил напълно отцепен и Призрака се измъкнал... Райм, Алън е стрелял.

– Коу ли? – Да.

– О, не.

– Делрей смята да изрита ИНС от случая.

– На Пийбоди няма да му хареса.

– Фред не е в настроение да се съобразява с ничии желания.

– Добре. Крайно време е някой да поеме командването. Започваме да тъпчем на едно място. Това не ми харесва. – След кратка пауза попита: – Жертви?

– Има ранени полицаи и цивилни. Това е. Нищо сериозно. – Тя забеляза Еди Дън. – Трябва да взема децата на Ву, Райм. Ще ти се обадя, като започна огледа.

Тя затвори и се обърна към Дън:

– Имам нужда от преводач. Еди. За децата на Ву.

– Дадено.

Сакс посочи надупчения от куршуми джип и нареди на друг полицаи:

– Запечатайте го. След минута идвам за огледа. Полицията кимна.

Дън и Сакс тръгнаха към апартамента.

– Не искам децата да отиват сами в управлението, Еди – каза тя. – Можем ли да ги убедим да отворят и да ги заведем при родителите им в клиниката?

– Разбира се.

Те изкачиха няколкото стъпала към входа на приземния апартамент. Тротоарът бе покрит с боклук и Сакс знаеше, че стаите са тъмни, вероятно пълни с хлебарки и без съмнение вонят – семейство Ву бе поело толкова рискове само за да може да нарече това мизерно жилище свой дом.

– Кой е номерът? – попита Дън.

– Едно Б.

Той тръгна към вратата.

В същия миг Сакс забеляза, че отвън висят ключове.

Дън посегна към бравата.

– Не! – изкрещя тя и измъкна пистолета си. Твърде късно.

Дън дръпна вратата и отскочи назад. Мургав слаб мъж, стиснал през кръста разплакана девойка, застана на прага.

Държеше я като жив щит, допрял пистолет до врата ѝ.

24.

– Тин, тин! – изкрещя уплашено Еди Дън. Младият детектив вдигна

ръце над стърчащата си коса.

Никой не помръдваше. Сакс чуваше множество звуци: хленченето на момичето, свиренето на клаксони от улицата. Отчаяните заповеди на нападателя – на някакъв неразбираем език. Биенето на собственото си сърце.

Тя се обърна настрани, за да представлява по-малка мишена и насочи мерника към онова, което се виждаше от главата му. Правилото бе ясно: колкото и трудна да е ситуацията, никога не се жертвай. Никога не давай оръжието си, никога не го сваляй, никога не позволявай на престъпника да се прицели в теб. Трябва да му дадеш да разбере, че взимането на заложник няма да го спаси.

Престъпникът тръгна напред много бавно, с жест им показва да се махнат от вратата, като продължаваше да говори на неразбираемия си език.

Нито Сакс, нито младият детектив помръднаха.

– Имаш ли жилетка, Дън? – прошепна тя. – Да.

Сакс също носеше – бронирана жилетка с допълнителна защитна пластинка пред сърцето, – но от такова разстояние нападателят можеше лесно да причини сериозни наранявания на незащитените части на тялото. Едно прекъсване на бедрената артерия може да те убие по-бързо от много рани в гърдите.

– Отдръпни се – прошепна тя. – Имам нужда от по-добра видимост.

– Ще стреляш ли? – заекна Дън.

– Просто се отдръпни.

Тя отстъпи крачка назад. Още една. Младият полицаи не помръдна. По челото му бяха избили ситни капчици пот. Сакс спря. Той мърмореше нещо, може би молитва.

– Еди, чуваш ли? – прошепна тя; той не отговори. – Еди, по дяволите!

Той тръсна глава:

– Извинявай. Да.

– Хайде. Бавно.

Сакс се обърна към мъжа, държащ момичето, и с бавен, хипнотизиращ глас, изрече:

– Хвърли оръжието. Не искам никой да пострада. Разбираш ли английски?

Те се отдръгнаха от вратата. Нападателят ги последва.

– Английски? – опита отново тя. Никакъв отговор.

– Еди, кажи му, че ще се споразумеем някак.

– Той не е хан. Не говори китайски.

– Опитай все пак.

Дън преведе. Насечените думи звучаха странно.

Нападателят не отговори.

Двамата полицаи отстъпиха към изхода на уличката. Още никой не ги беше забелязал. „Къде, по дяволите, са нашите?“ – запита се Сакс.

Нападателят и ужасеното момиче, с пистолет, допрян до врата, също се придвижиха напред.

– Ти! – изкрещя мъжът. – На земята. И двамата на земята!

– Не – отвърна Сакс, – няма да легнем. Искам ти да оставиш оръжието. Не можеш да се измъкнеш. Тук има сто полицаи. Разбра ли?

Докато говореше, тя се прицели по-добре – в страната му – на поярката светлина тук. Мишената обаче бе твърде малка. И слепоочието на момичето бе само на два сантиметра вдясно от нея. Нападателят бе хилав и Сакс изобщо не можеше да се прицели в тялото му.

Той погледна през рамо, към тъмната уличка.

– Ще стреля и ще побегне! – Гласът на Еди Дън трепереше.

– Чуй ме – заговори Сакс. – Няма да ти направим нищо. Ще...

– Не! – изкрещя мъжът и притисна по-силно пистолета до врата на момичето; то изпищя.

В този момент Дън посегна към оръжието си.

– Еди, не! – изкрещя Сакс.

– Бу! – изрева нападателят и вдигна пистолета.

Простреля Дън в гърдите. Детективът се олюля и падна назад, блъсна се в Сакс и я повали. Преобърна се по корем и започна да плюе кръв. От това разстояние куршумът можеше да пробие бронираната му жилетка. Сакс се изправи на колене. Нападателят се прицели, преди тя да вдигне оръжието си.

Той обаче се поколеба. Някакво движение отвлече вниманието му. Обърна се. Сакс забеляза дребен силует, държащ нещо в ръката си, да се нахвърля върху него.

Престъпникът пусна момичето и се извъртя, вдигна пистолета, но преди да стреля, другият го удари по главата с това, което носеше – тухла.

– Хонсе! – извика Сони Ли и дръпна момичето от зашеметения нападател.

Мургавият мъж се държеше за кървящата глава. Изведнъж отскочи назад и насочи пистолета си към китайския полицай. Ли отстъпи към стената.

Три бързи изстрела от страна на Сакс – и похитителят се свлече като парцалена кукла на паважа и застина.

– Съдии от ада – промърмори Сони Ли. Пристъпи напред, провери пулса на нападателя и измъкна пистолета от безжизнената му ръка.

– Мъртъв, Хонсе.

Сетне се обърна към момичето и му помогна да се изправи. Разплакана, Чинмей изтича покрай Сакс и се хвърли в ръцете на един полицаи китаец от Пети район, който започна да я успокоява на родния ѝ език.

Санитарите от Бърза помощ изтичаха при Дън. Бронираната жилетка бе спряла куршума, но му беше изкарала въздуха, а може и да му бе счупила едно-две ребра.

– Съжалявам – промълви той на Сакс. – Не помислих.

– Това ли ти е първата престрелка? Той кимна.

– Добре дошъл сред нас! – усмихна се тя. Санитарите му помогнаха да се изправи и го поведоха към линейката.

Сакс и двама полицаи от Специалния отряд претърсиха апартамента и откриха едно уплашено около осемгодишно момче в банята. С помощта на един полицаи китаец като преводач медиците прегледаха двете деца и установиха, че никое не е наранено или малтретирано от съучастника на Призрака.

Сакс погледна към уличката, където друг санитар и двама полицаи стояха до трупа на нападателя.

– Трябва да извърша оглед на трупа – напомни тя. – Не искам да се мести повече от необходимото.

– Слушам – дойде отговорът.

Сони Ли заопипва джобовете си и най-после намери пакет цигари. Ако не ги беше открил, Сакс не би се учудила, ако прерови джобовете на убития.

Амелия Сакс облече специалния си костюм, но преди да се заеме с огледа на многобройните местопроизшествия на Канал Стрийт. Ли се приближи до нея. Веселата усмивка на дребния мъж я накара да се засмее.

– Как? – попита тя.

– Как какво?

– Как, по дяволите, разбра, че Ву са тук?

– Искам да попита нещо.

– Ти отговори пръв.

Тя почувства, че Ли гори от нетърпение да се похвали, – и с удоволствие му даде тази възможност.

– Добре – той довърши цигарата и запали нова. – В Китай аз работи така: обикаля насам-там и говори с хора.

Тази вечер бил в три игрални зали. Загубил малко пари, спечелил малко пари, пил малко. При една игра на покер срещнал старец, дърводелец. От фуджоу. Той ми казал за един непознат, кой бил по-рано в заведение. Оплаквал се на всички от жена, че трябвал върши всичка работа, защо тя болна и със счупена ръка. Хвалил се колко пари щял спечели. След това казал, че бил на „Дракон“ и спасил всички. Трябвал да е Ву, дисхармония между черен дроб и далак. Казал, живее наблизко. Аз разпитал и открил къде живее. Много трафиканти осигурява жилища на емигранти. Аз обиколил и разпитал дали някой не видял семейство като Ву, кое се нанесло днес. Намерил сграда, погледнал през прозорец и видял мъж с пистолет. Хей, Хонсе, ти погледнал първо през прозорец?

– Не.

– Може би трябвал направи. Това добро правило. Винаги поглежда през прозорец, преди влезе.

– Трябваше да го направя, Сони. Тя кимна към мъртвия нападател.

– Жалко, че не жив – каза Ли. – Можел от полза.

– Нали не измъчваш наистина хората, за да ги накараш да проговорят?

Китайският полицай се усмихна тайнствено.

– Хонсе, вие как намерили Ву?

Тя му обясни как са използвали данните от кръвта на ранената жена. Ли кимна, впечатлен от досетливостта на Райм.

– А какво станало с Призрак?

Сакс му обясни за прибързания изстрел и бягството на трафиканта.

– Коу ли?

– Да.

– Голямо прецакване... Този човек не харесва. Кога бил в Китай на среща във Фуджоу, ние не му се доверява много. Той не харесва никого от нас. Говорил, като че сме деца, искал сам се разпрям с Призрак. Говорил лошо за емигранти. От време на време, кога ни трябвал, не могли го открие. – Спря поглед на белия й костюм и сбърчи чело: – Защо носи това, Хонсе?

– За да не замърсявам уликите.

– Лош цвят. Не трябва носи бяло. В моя страна бяло цвят на смърт, на погребения. Хвърли го. Вземете си червен костюм. В Китай червено носи късмет. Не вземе син. Само червен.

– И с бялото съм достатъчно добра мишена.

– Не добре. Лоши чувства. – Той си спомни една дума. научена по-рано от Дън. – Лоши поличби, иска каже.

– Не съм суеверна – каза Сакс. – Като Райм съм.

– Аз суеверен. Много хора в Китай суеверни. Винаги казва молитви, прави жертвоприношение, реже опашки на демон.

– Какво?

– Казва реже опашки на демон. Демони винаги те следва, затова трябва претича пред някоя бърза кола. Така отрязва опашка на демон и взима негова сила.

– Така няма ли опасност да те блъснат?

– Има.

– Тогава хората не разбират ли, че това не действа?

– Не, просто понякога ти успява отреже опашка, а понякога демон те хваща.

„Да режеш опашката на демона...“

Сакс накара Ли да обещае, че ще стои извън мястото на произшествието – поне докато тя свърши, – след това направи оглед на трупа, на апартамента и накрая на надупчения от куршуми джип на Призрака. Прибра в пликчета и надписа всички улики, след това съблече белия костюм.

Когато с Ли отидоха в клиниката, семейство Ву се беше събрало в болничната стая, охранявана от двама униформени полицаи и една агентка от ИНС с каменно изражение. С помощта на Ли и агентката като преводачи Сакс получи колкото информация можеше. Макар Ву Цичен да не знаеше нищо за скривалището на Призрака в града, хилавият, мрачен мъж й даде някои сведения за Чан, включително името на бебето с тях, Пои, което означаваше „скъпоценно дете“.

Какво прекрасно име, помисли си Сакс.

Тя се обърна към агентката:

– В ареста ли ще ги задържите?

– Да. До разглеждането на молбите им.

– Има ли проблем да ги сложим в някоя от нашите специални квартири?

Нюйоркската полиция имаше няколко силно охранявани къщи в града, които се използваша за защита на свидетели. Арестът на ИНС за нелегални емигранти беше значително по-малко сигурен. Освен това Призрака щеше да очаква, че ще бъдат настанени в заведение за задържане на ИНС и с връзките си можеше да си осигури достъп.

– Няма проблем.

Къщата в Мъри Хил беше свободна. Сакс даде на агентката адреса и името на полиция, отговарящ за квартирата.

Когато двамата с Ли излизаха, агентката от ИНС се обърна към Ву като ядосана начална учителка:

– Защо не си стоите вкъщи? Да си решавате проблемите там. Едва не причинихте смъртта на близките си.

Английският на Ву не беше добър, но той явно я разбра. Стана от леглото на жена си и заръкомаха:

– Не е наша вина!

– Не била ваша вината ли? Кой е виновен тогава?

– Ваша страна!

– Как така?

– Не вижда ли? Вижете! Всички ви пари и богатство, реклами, компютри, „Найк“ и „Ливайс“, гел за коса... Ваши Леонардо ди Каприо, ваши красиви жени. Ваши хапчета за всичко, грим, телевизия! Вие казва на цял свят как има всичко шибано тук! Мейгуо е всичко пари, всичко свобода, всичко безопасност. Казва на всички колко хубаво тук. Вие ни изпраща ваши продукти и взима наши пари, но вие казва: мей-йоу, махай се! Казва, че наши човешки права ужасни, но казва мей-йоу.

Хилавият мъж заговори бързо на китайски, сетне се успокои. Изгледа жената от глава до пети, кимна към русата ѝ коса:

– Какви ваши предци? Италианци, англичани, немци? Те в тази страна първи? А, кажи!

Той размаха гневно ръце и седна на леглото, като положи длан върху ранената ръка на жена си.

Агентката поклати глава, усмихна се снизходително, сякаш удивена, че имигрантът не разбира очевидното.

Сакс остави уплашеното семейство и даде знак на Ли да я последва към изхода на клиниката. Спряха на тротоара, след това претичаха между две засилени таксите. Сакс се почуди дали второто е минало достатъчно близо, за да отреже опашката на демоните, които я преследват.

* * *

Сградата и гаражът под нея бяха практически непревземаеми, но покритият паркинг на съседната постройка бе доста по-уязвим.

Терористичните нападения с коли-бомби срещу Световния търговски център и в Оклахома Сити бяха принудили Администрацията на държавните служби да ограничи достъпа до гаража на манхатънската федерал Плаза. Тук работеха толкова много федерални служители, че ако

трябва да се проверява всяка кола, влизаща под самата сграда, щяха да се натрупат огромни опашки, затова съоръжението бе достъпно само за най-висши правителствени функционери, а съседното – за всички останали. Разбира се, в допълнителния гараж също имаше система за сигурност, но тъй като се намиреше под малка градинка, дори силен взрив нямаше да причини сериозни разрушения.

Всъщност тази вечер, в 21.00, охраната не беше никак добра, защото единственият дежурен наблюдаваше суматохата около една горяща кола на Бродуей. Някакъв стар микробус бълваше пламъци – зрелище, привлякло десетки минувачи.

Едрият пазач бе излязъл от кабината си и гледаше черния дим и оранжевите пламъци, танцуващи във вътрешността на микробуса.

Затова изобщо не забеляза слабия мъж с костюм и дипломатическо куфарче, който мина през входа „Само за коли“ и бързо се качи по рампата в полупразния гараж.

Пришълецът помнеше наизуст номера на колата, която търсеше, и пет минути му бяха достатъчни, за да я открие. Тъмносиният държавен автомобил се намиреше много близо до изхода; шофьорът бе избрал това място, защото дойде само преди половин час – много след края на работното време на повечето федерални чиновници.

Както почти всички държавни автомобили – бяха го уверили, – и този нямаше аларма. След като се огледа набързо, мъжът нахлузи ръкавици, мушна една пластинка между прозореца и рамката на вратата, прокара тънка жичка през процепа и отвори ключалката. От куфарчето си извади малък плик. Вътре имаше няколко трийсетсантиметрови жълти пръчки с надписи: „Експлозив. Опасно. Преди употреба прочети упътването.“ От детонатора на едната пръчка през батерийте до едно обикновено копче минаваха жици. Той постави плика под седалката на шофьора и разви част от жицата. Закрепи копчето между пружините на седалката. Всеки, тежащ повече от петдесет килограма, щеше да затвори веригата и да активира детонатора със самото си седане.

Пришълецът премести ключа на батерийте от „изключено“ на „включено“; затвори вратата колкото можеше по-тихо и излезе спокойно покрай пазача, който наблюдаваше в захлас как пожарникарите потушават огъня, малко разочарован, че резервоарът не се взриви както в любимите му телевизионни екшъни.

25.

Седяха мълчаливо и гледаха малкия телевизор, Уилям превеждаше там, където родителите му не разбираха.

Имената на хората, които замалко не се бяха простили с живота си на Канал Стрийт, не се споменаваха в специалния репортаж, но нямаше съмнение, че това са Ву Цичен и семейството му. В новините споменаха, че са били сред пътниците на „Фуджоуския дракон“. Един от съучастниците на Призрака бил убит, но самият трафикант и още двама избягали.

След новините започнаха реклами. Уилям стана и се приближи до прозореца. Загледа се в тъмната улица.

– Прибирай се – тросна се Чан, но момчето не помръдна.

Деца, помисли си Чан...

– Уилям!

Момчето най-после се отдалечи от прозореца и отиде в спалнята си. Роналд започна да превключва каналите на телевизора.

– Не – каза Сам Чан на малкия си син. – По-добре чети. Вземи някоя книга и упражнявай английския си.

Момчето се изправи послушно и изгаси телевизора. Отиде при секцията, взе една книга и седна на дивана.

Меймей приключи с шиенето на малко парцалено животинче за Пои – котка, както изглеждаше. Жената хвърли играчката върху дивана, момиченцето я хвана с две ръце и я зараглежда развеселено.

Чан чу стон от кушетката, на която лежеше баща му, свит под одеяло със същия сивкав цвят като кожата му.

– Татко – прошепна и се изправи.

Взе шиенцето с лекарства на стареца, отвори го и извади таблетка морфин. Поднесе на баща си чаша студен чай, за да преглътне хапчето. Когато старецът се разболя – когато през органите на ян, стомаха и червата, започнаха да преминават топли и влажни вълни, – бяха отишли при един местен лечител, който му предписа билки и тонизиращи вещества. Скоро обаче болките се усилиха и друг лекар постави диагноза рак. Поради това, че беше дисидент, Чан винаги оставаше в края на огромните списъци за постъпване в болница. Медицинското обслужване в Китай се променяше. Държавните болници отстъпваха място на частни, но те бяха изключително скъпи – един преглед можеше да струва две месечни заплати, за лечение от рак на член от семейството, което едва

свързваше двата края, и дума не можеше да става. Единственото, което можеше да си позволи Чан, бе един селски фелдшер – хора с минимално медицинско образование, назначени от властите. Той предписа морфин за намаляване на болката, но нямаше какво повече да направи.

Шишенцето с лекарството бе голямо, но нямаше да стигне за повече от месец, а положението на баща му се влошаваше бързо. Чан бе проучил много неща за Съединените щати по Интернет. В Ню Йорк имаше една световноизвестна болница, в която се лекуваше само рак. Чан знаеше, че болестта на баща му е в напреднал стадий, но той не беше стар (поне по американските стандарти) – едва на 69 и в добра форма от ежедневните упражнения и разходки. Можеха да го оперират и да отстранят поразените от влагата на рака тъкани и да му назначат лъчева и медикаментозна терапия за забавяне на болестта. Можеше да живее още много години. Старецът изведнъж отвори очи:

– Сега, след като един от хората му е убит, Призрака ще е много ядосан. Освен това не успя да се добере до Ву. Ще потърси нас. Няма да се откаже, докато не ни открие.

Това бе характерно за баща му. Да седи, да наблюдава и накрая да даде мнението си, което всеки път се оказваше правилно. Например винаги бе смятал Мао Дзъдун за психопат и беше предрекъл, че под управлението му страната ще претърпи сериозна катастрофа. И излезе прав: през петдесетте китайската икономика бе почти унищожена благодарение на „Големия скок напред“ на Мао и „Културната революция“ десет години по-късно, на която – като всички прогресивни хора на изкуството и мислители – бе станал жертва.

Чан Дзечи обаче беше оцелял. През шейсетте бе казал на близките си:

– Това ще мине. Лудостта не може да продължава вечно. Трябва само да оцелеем и да чакаме. Това е нашата цел. След десет години Мао умря, Бандата на четиримата бе хвърлена в затвора и Чан Дзечи се оказа прав. И сега също имаше право, замисли се отчаяно Сам Чан. Призрака щеше да ги преследва.

Чан имаше чувството, че трафикантът се промъква към тях като змия – разпитва, иска услуги от стари длъжници, използва връзките си, заплашва, дори изтезва хора, за да получи информация за бегълците. Можеше...

Навън се чу свирене на гуми.

Чан, жена му и баща му застинаха.

Стъпки.

– Изгасете лампите. Бързо – нареди Чан. Меймей изтича да изпълни задачата. Чан отиде при гардероба и извади пистолета на Уилям от скривалището му, приближи се до закрития с пердета прозорец. Погледна навън.

От другата страна на улицата бе спрял камион за доставки – с голяма реклама на пица, висяща от прозореца. Шофьорът носеше картонена кутия към съседната сграда.

– Всичко е наред – каза с усмивка Чан. – Доставка от другата страна на улицата.

Когато погледна мрачния апартамент обаче, едва видимите силуети на баща си, жена си и бебето, осветени само от синьото сияние на телевизора, усмивката му се стопи. Обхвана го силна болка, като черно петно мастило от калиграфския му писец, за това, което бе причинил на най-любимите си хора. Американците обикновено се измъчват от чувство за вина; в Китай най-страшното наказание е срамът, че не си оправдал доверието на близките и приятелите си. Точно така се чувстваше сега; потънал в изгарящ срам.

„Значи такъв живот съм отредил за баща си и семейството си: страх и тъмнина. Само страх и тъмнина...“

„Лудостта не може да трае вечно.“

„Може би не – помисли си Чан, – но това не я прави по-малко страшна.“

* * *

Седнал на един плаж в Батъри Парк Сити, Призрака наблюдаваше светлините на корабите в река Хъдсън, много по-спокойна, но и по-малко живописна от водите около Хонконг. Дъждът беше спрял, но вятърът още духаше силно, носеше бързо ниските пурпурни облаци, озарени от градските светлини. Измъчваше го въпросът: Как полицията е открила жилището на Ву?

Отговор не му хрумваше. Вероятно чрез агента, когото бяха убили, или чрез Ма – детективите не бяха повярвали, че председателят на тонга е бил убит от италианци. По новините съобщиха, че третият уйгур е мъртъв, а това означаваше, че трябва да плаща обезщетение на шефа на културния център.

Как бяха открили бегълците?

„Може би с магия...“

Не, никаква магия. Само този Линкълн Райм беше виновен. Сега имаше още доказателства, че противникът му и неговите сътрудници са

неуморни и способни. Този път у хората, които го преследваха, имаше нещо много различно. Тези бяха по-добри от тайванците, по-добри от французите, по-добри от обикновените агенти на ИНС. Ако не беше онзи изстрел на Канал Стрийт, сега да е в ареста.

За момента беше в безопасност. Беше положил големи усилия да скрие лексуса, с който бяха избягали, повече, отколкото за хондата, откраднатата на плажа. Бяха се разделили веднага. При апартамента на Ву той бе носил маска, никой не ги беше проследил, а Кашгари нямаше никакви документи, които да го свържат било с Призрака, било с културния център в Куинс. Утре щеше да открие Чан. Две млади американки минаха бавно покрай него. Бъбреха. Това го дразнеше. Той престана да слуша думите им и насочи вниманието си към телата им.

Да устои ли?

Не, реши Призрака. Извади мобилния си телефон и преди волята му да е надвила, се обади на Индао и си уредила среща. Тя звучеше радостно. С кого ли беше в момента?, запита се той. Какво ли правеше или говореше? Тази вечер нямаше да има много време за нея – беше изтощен от този безкраен ден. Ала – как само му се искаше да е близо до нея, да почувства стегнатото ѝ тяло в ръцете си, да я гледа как лежи до него... Да я докосва, да прогони уплахата и гнева от почти катастрофалната случка на Канал Стрийт.

След като затвори, той си представи мелодичния глас на жената и продължи да гледа бързите облаци, неравните вълни...

„Разочаровай се, за да почувстваш удовлетворение.

Гладувай, за да се наситиш.

Загуби, за да победиш.“

* * *

В 21.30 Фред Делрей стана и се протегна, след това взе четири празни чашки за кафе от бюрото в манхатънския си кабинет и ги хвърли в препълненото кошче.

Край за деня.

Той прелисти доклада за престрелката на Канал Стрийт. Беше почти готов, но трябваше да го редактира на другия ден. Делрей обичаше да пише и му се удаваше (под псевдоним бе публикувал в няколко исторически и философски списания на различни теми), но точно тази творба се нуждаеше от сериозно премисляне.

Приведен над бюрото, той започна да нанася поправки и се зачуди защо изобщо работи по този случай.

Фредерик Делрей, с дипломи по криминология, психология и филология, избягваше свързаната с мислене полицейска работа. В задачите под прикритие той бе като Райм в криминологията. Известен като Хамелеона, той можеше да играе представител на всяка културна група, стига, разбира се, ролята да може да се изпълнява от мъж над метър и осемдесет и с кожа, черна като на етиопец. Това му предоставяше удивителен брой възможности – престъпността е може би единствената сфера на обществото, където хората се преценяват според способностите, не според расата им.

Талантът на Делрей и страстта му към полицейската работа обаче бяха довели до падението му. Той бе прекалено добър. Освен за ФБР бе изпълнявал задачи под прикритие и за Управлението за борба с наркотиците, Службата по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия и полицейските управления на Ню Йорк, Лос Анджелис и Вашингтон. Престъпниците, разбира се, също имат компютри, мобифони и имейли, така Делрей малко по малко се прочу в подмолния свят. Стана твърде опасно да му се поверяват задачи.

Повишиха го в надзорник на тайните агенти и доверените информатори в Ню Йорк.

Делрей би предпочел по-различна служба. Партньорът му, специален агент Тоби Дулитъл, бе загинал при бомбения атентат във федералната сграда на Оклахома Сити и това накара Делрей да се стреми с всички сили да влезе в антитерористичния отряд на Бюрото. С неохота обаче трябваше да признае, че желанието да заловиш престъпника не е достатъчно в този раздел на силите за поддържане на обществения ред (виж например Коу). Затова се задоволи да се занимава с това, в което беше най-способен.

Прикрепянето му към случая „Призрак-убиец“ отначало обърка Делрей; той никога не се беше занимавал с разследване на трафик на хора. Предположи, че го взимат заради добрата му информаторска мрежа в Манхатън, Куинс и Бруклин – където бяха съсредоточени китайските общности на града. Скоро обаче разбра, че традиционните начини за събиране на информация и вкарване на агенти под прикритие не действат. Като страстен киноман, Делрей бе гледал „Китайският квартал“, в който се показваше, че едноименният район в Лос Анджелис изобщо не се управлява по западните закони. Откри, че това не е художествена измислица на сценариста. И че важи в същата степен за китайските квартали на Ню Йорк. Правосъдието се раздаваше от тонговете и броят на сигналите до полицията от китайските общности бе много по-малък,

отколкото в други райони на града. Никой не даваше информация на външни лица и агентите под прикритие биваха надушвани моментално.

И така с „Призрак-убиец“ той се оказа начело на разследване, в което нямаше почти никакъв опит и трябваше да полага големи усилия, за да влезе в крак. След като свърши работата си тази вечер в кабинета обаче, той се почувства много по-добре. Утре щеше да се срещне с главните специални агенти на Южния и Източния район и един от заместник-директорите от Вашингтон. Щеше да ги принуди да одобрят исканията му: пълно поемане на случая от ФБР (тоест от него), изпращане на специален тактически отряд и даване на ИНС само на консултантска функция, което щеше да ги отстрани окончателно от разследването. Пийбоди и Коу щяха да сумтят, но толкова по-зле за тях. Вече беше набелязал аргументите си. Да, ИНС бе наистина много важна за събиране на информация за трафикантите и корабите им. „Призрак-убиец“ обаче си беше чист случай на преследване на масов убиец. Това бе в компетенциите на Бюрото. Сигурен беше, че началството ще се вслуша в думите му; агентите под прикритие като него бяха сред най-убедителните хора в света.

Делрей вдигна слушалката и набра собствения си апартамент в Бруклин.

– Ало? – обади се женски глас.

– Прибирам се след половин час – каза тихо той. Със Сирина никога не използваше характерния си жаргон, превърнал се в негова запазена марка в службата.

– Доскоро, скъпи.

Той затвори. Никой в Бюрото и нюйоркската полиция не знаеше нищичко за личния живот на Делрей – нищо за Сирина, хореографката от Бруклинската музикална академия, с която бяха заедно от години. Тя работеше и пътуваше много. Той също.

Но така им беше удобно.

Докато минаваше през коридорите на главната квартира на Бюрото, наподобяваща централата на умерено западна фирма, той кимна на двама агенти със запретнати ръкави и разхлабени вратовръзки, което Дж. Едгар Хувър изобщо не би търпял (също както не би търпял и него, даде си веднага сметка).

– Толкова много престъпления – въздъхна Делрей, докато се разминаваха, – а толкова малко време.

Те му махнаха за лека нощ.

Той слезе с асансьора, излезе на улицата и се запъти към

допълнителния покрит паркинг.

Забеляза овъгления скелет на изгорелия по-рано микробус, който все още димеше. Спомни си, че беше чул сирени, и се зачуди какво ли е станало. Мина покрай пазача надолу по рампата.

Делрей стигна до форда си и отключи вратата. Отвори я и хвърли вътре очуканото си куфарче, съдържащо кутия 9-милиметрови патрони, бележник, различни материали за Кван Ан и изтъркано томче поеми на Гьоте.

Тъкмо смяташе да седне, когато забеляза, че уплътнението на прозореца е леко отлепено, което веднага му подсказа, че някой е отварял стъклото, за да влезе в колата. Мамка му! Погледна надолу – под седалката бяха промъкнати жици. Посегна към вратата с дясната си ръка, за да се задържи и да не се отпусне с цялата си тежест върху седалката.

Прекалено късно.

Дългите му пръсти се плъзнаха по вратата и той я изпусна. Започна да се свлича странично върху седалката.

„Пази си очите!“ – помисли инстинктивно агент Делрей и вдигна ръка към лицето си.

26.

– Семейство Чан са в Куинс – каза Сакс и записа информацията на дъската. – Имат син микробус, номерът и марката не се знаят.

– По-точно? – измърмори Райм. – Светлосин, тъмносин, небесносин?

– Ву не си спомня.

– О, мили Боже, ама че помощ!

Докато Сакс крачеше из стаята, Том пое ролята на писар.

Информацията от джипа, изоставен от Призрака на мястото на престрелката, не беше по-добра. Колата бе открадната и носеше действителни, но чужди номера. По идентификационния ѝ номер научиха само, че е била открадната от Охайо преди месеци.

Сакс, Мел Купър и криминологът се заеха с микроуликите от джипа. Тя бе намерила няколко сивкави влакна от килим под педалите и две парчета конец, съвпадащи с плата от панталона на убития нападател пред апартамента на Ву. Влакната не бяха от постелките в джипа, нито от някое от предишните местопрестъпления, следователно можеше да са от скривалището на Призрака.

– Изгори ги и провери в картотеката.

Купър пусна две от влакната на газова хроматография, за да определи точно какви вещества се съдържат в тях.

Докато чакаха резултата, навън се почука.

Беше Харълд Пийбоди.

Райм предположи, че е дошъл да обсъдят непредпазливостта на Коу пред апартамента на Ву, но мрачното изражение на агента говореше, че има и друго. Зад него се появи още един мъж. Райм го позна – заместник главният специален агент на манхатънското управление на ФБР, прекалено красив мъж със свършени черти и самонадеяно държание. Райм бе работил с него няколко пъти и го намираще експедитивен и лишен от въображение – и както се оплакваше Делрей, неспасяем бюрократ. И той бе мрачен.

С тях влезе и трети, със спретнат тъмносин костюм и бяла риза, по които Райм предположи, че също е от Бюрото. Той обаче се представи като Уебли от Държавния.

Значи Държавният департамент също беше намесен. Това бе добър признак. Делрей явно наистина беше използвал своите гуанси, за да им осигури нужните подкрепления.

– Извинявай, че ви прекъсваме, Линкълн – каза Пийбоди.

– Трябва да поговорим – добави заместник главният специален агент. – В управлението се случи нещо.

– Какво?

– С „Призрак-убиец“ ли е свързано? – попита Сакс.

– Не мислим, че е свързано, но страхувам се, ще се отрази и на разследването.

„Е, хайде, казвай“ – помисли си Райм с надежда нетърпението ясно да се чете по лицето му.

– Някой е сложил бомба в гаража пред федералната сграда.

– Господи – прошепна Мел Купър.

– В колата на Фред Делрей.

„О, Господи, не!“ – помисли си Райм.

– Не! – възкликна Сакс.

– Жив е – побърза да каже заместник главният агент. – Основният заряд не избухнал.

Райм затвори очи. И двамата с Делрей бяха загубили близки хора при бомбени експлозии. Дори според съдържания Райм това бе най-подлият и страхлив начин да убиеш някого.

– Какво е станало? – попита той.

– Динамит с взривяване при натиск. Делрей го задействал, но избухнал само детонаторът. Може би не е бил завинтен добре. Още не се знае. Сапборите ни са го обезвредили и са го предали на следствения отдел.

Райм познаваше повечето агенти и техници в Отдела за анализ на веществени доказателства на Бюрото и ги уважаваше. Ако имаше нещо за откриване, те щяха да го намерят.

– Защо мислите, че не е свързано със случая?

– Анонимно обаждане двайсетина минути преди взрива. Мъжки глас с руски акцент казал, че семейство Черенкови смятали да си отмъстят за акцията миналата седмица. Щели да последват още удари.

Делрей тъкмо бе приключил една мащабна тайна операция в Бруклин, седалището на руската мафия. Беше заловил трима души, занимаващи се с пране на пари, помощниците им и неколцина наемни убийци и бе конфискувал милиони долари и рубли.

– Откъде се е обадил?

– От автомат в Брайтън Бийч. Най-голямото струпуване на руснаци в района.

– Не вярвам в съвпадения – каза Райм. – Призрака е прекарал известно време в Русия, спомняте ли си? Преди да вземе емигрантите.

Той погледна въпросително Сакс.

– Призрака и съучастниците му са гледали да избягат колкото се може по-далеч от мястото на престрелката – отбеляза тя. – Не ги виждам да се връщат във федералната сграда и да поставят бомба.

На Райм му направи впечатление, че Уебли от Държавния не е проронил нито дума досега. Стоеше мълчаливо, със скръстени ръце пред дъската с уликите и ги съзерцаваше.

– Как са сложили бомбата? – обърна се Райм към заместник главния агент.

– Смятаме, че са били двама. Някой е запалил един микробус пред гаража. За отвлечане на вниманието на охраната. Другият е проникнал вътре и е поставил бомбата.

Потресен, Райм си даде сметка, че губят един член от екипа.

– И Фред не иска вече да участва в случая, така ли? Заместник главният агент кимна:

– Заради онази случка с партньора му.

Тоби Дулитъл, спомни си Райм. загинал при бомбена експлозия в Оклахома Сити.

– Вече напусна случая и проверява информаторите си в Брайтън

Бийч.

Райм не можеше да го упрекне. Обърна се към Пийбоди:

– Имам нужда от помощ, Харълд. Фред искаше да вземе специален тактически отряд и още няколко агенти.

Знаеше, че Делрей е смятал да остави на ИНС само консултантска функция, но макар никога да не се беше отличавал с особена дипломатичност, реши да не го споменава.

– Мрежата на Призрака е твърде добра – добави. – Прекалено хитро се е скрил. Имаме нужда от повече хора, от повече подкрепления.

– О, това е уредено, Линкълн – каза заместник главният агент. – Ще ти изпратим друг агент да командва операцията; на сутринта ще има новини и за Специалния отряд.

Пийбоди разкопча самото си. Ризата му беше мокра от пот.

– Чух какво е станало с Алън Коу пред апартаментата на Ву – вметна. – Съжалявам.

– Ако не беше стрелял, Призрака щеше да е в ръцете ни – изтъкна Райм.

– Знам. Виж, той е способен човек. Работи два пъти по-яко от повечето ни хора. Просто действа импулсивно. Опитвам да му вляя малко мозък в главата. Изчезването на онази информаторка бе сериозен удар за него. Предполагам, че се обвинява. След като го отстранихме временно, си взе неплатен отпуск. Не е споменавал, но подозирам, че е прекошил океана, за да разбере какво е станало с нея. На собствени разноски. След като се върна, работи като вол. Той е един от най-добрите ми агенти.

Ако не броим малкия недостатък, че оставя престъпниците да избягат, помисли си Райм.

Пийбоди и заместник главният агент излязоха, след като увериха Райм и Селито, че на сутринта ще имат нов офицер за свързка от фБР и специалният тактически отряд ще е на път.

– Лека нощ – каза Уебли от Държавния и последва другите двама.

– Добре, отново на работа – обърна се криминологът към Селито, Сакс, Купър и Ли. Еди Дън си беше вкъщи и се възстановяваше от силните натъртвания на гърдите. – Какво друго ти каза Ву, Сакс?

Тя му съобщи подробностите, научени от емигранта в клиниката. Семейство Ву включваше Цичен, жена му Йонпин, дъщеря му Чинмей и сина му Лан. В семейство Чан влизаха Сам, Меймей, Уилям и Роналд, също бащата на Чан, носещ китайското си име Чан Дзечи. Още преди да напуснат родината си, Сам бил уредил работа за себе си и Уилям, но Ву

не знаеше дори в кой отрасъл. Накрая Сакс спомена за бебето, чиято майка се удавила при потъването на „Дракона“:

– Пои. Означава „скъпоценно дете“.

И Райм забеляза особен блясък в очите ѝ. Знаеше колко много ѝ се иска да има дете – и то негово. Колкото и странна да му се беше виждала тази идея, сега той тайно я харесваше. И не само защото искаше да стане родител. Амелия Сакс бе една от най-способните в извършването на огледи. Още по-важно бе въображението ѝ. Тя успяваше най-пълно от всички, които бе познавал (освен него самия), да вникне в мисленето на престъпника на местопроизшествието и да открие улики, които биха останали незабелязани за повечето ѝ колеги. Сакс имаше и друго качество. Стремежът ѝ винаги да бъде първа на местопрестъплението я излагаше постоянно на опасности. Изключителен стрелец и шофьор, тя винаги стигаше преди всички, готова да извади оръжието и да се изправи срещу престъпника. Също както тази вечер в уличката зад апартамента на Ву.

Райм никога нямаше да поиска от нея да се промени. Ако има дете обаче, тя може би щеше да се ограничи с това, което умееше най-добре – огледите.

Мел Купър прекъсна мислите му:

– Хроматографските резултати от килима.

Той обясни, че става дума за вълнено-найлоново влакно. Определи вида на сивото багрило и се включи в компютърната мрежа на ФБР, за да провери в електронната картотека за проби от влакна.

След секунди резултатът излезе на екрана.

– Продуктът е „Лустър Райт“ на текстилна и килимарска фабрика „Арнълд“ от Уолингъм, Масачузетс. Имам телефона.

– Нека някой да им се обади – каза Райм. – Искам да знам за поръчки в Долен Манхатън. Скорешни. Как мислиш, Мел?

– Ами да – с толкова много влакна.

– Защо? – попита Ли. Техникът обясни:

– Килимите отделят най-много влакна в първите шест месеца от влизане в употреба.

– Аз ще се заема – каза Селито. – Само не разчитайте на чудеса, като се има предвид, че фирмата сигурно е затворена от часове.

Той кимна към часовника. Беше 23.00.

– Това е фабрика – отбеляза Райм. – Какво ви говори този факт?

– Не знам, Линк. Ти кажи.

– Че вероятно има нощна смяна. Нощна смяна означава нощен

пазач, а нощният пазач със сигурност има домашния телефон на шефа. В случай на пожар и тем подобни.

– Ще видя какво мога да направя.

Купър вече изследваше микроуликите, намерени от Сакс в джипа.

– Още бентонит – обяви. – Както по обувките на Призрака, така и по обувките на партньорите му. – Наведе се над микроскопа и разгледа друга проба. – Какво мислиш, Линк, това растителни останки ли са? – Вдигна глава от окуляра. – Събрано е откъм страната на шофьора.

– Команда, включи микроскоп – нареди Райм.

Образът, който Купър виждаше на микроскопа, се появи на компютърния екран на Райм. Криминологът веднага разпозна частичките от угнили кедрови иглички, които се използват за тор в градините.

– Добре.

– В Батъри Парк Сити има много зелени площи – изтъкна Сакс, имайки предвид големите жилищни квартали в Долен Манхатън около Хъдсън.

Прекалено много зелени площи, помисли си Райм.

– Може ли да се определи точният производител?

– Не – отвърна Купър. – Няма разлики.

Е, самата проба нямаше да им подсказва определено място, фактът, че още беше мокра обаче, можеше да помогне.

– Ако направим списък на вероятните места, можем да изключим онези, които не са торени през последните няколко дни. Доста далечна възможност, но пак е нещо – отбеляза Райм. – Какво ще кажеш за трупата?

– Няма много.

Сакс обясни, че убитият не е имал документ за самоличност – само малко пари, около деветстотин долара, допълнителни боеприпаси, цигари и запалка. О, и нож, със следи от кръв.

Купър вече бе провел изследване на кръвта:

– Същата група като на Джери Тан и Джими Ма. Можем да пуснем и ДНК тест, ако искаш.

– Не, няма смисъл – отвърна Райм. – Сигурно е на някой от тях.

Резултатите от пръстовите отпечатащи в джипа и на мъртвия дойдоха. Без съвпадения.

Сони Ли посочи една снимка на лицето на трупата:

– Хей, аз бил прав, Лоабан. Негово лице, провери го. Сигурно казах, киргиз, таджик, уйгур. От малцинства, както аз казах, ти помни?

– Помня, Сони. Обади се на нашия приятел от тонга – на Кай. Каж

му, че смятаме, че престъпниците са от малцинствата, които спомена. Може да помогне да стесни кръга на търсенето. – Сетне погледна пликчетата с улики, донесени от Сакс. – Балистика?

– Призрака още използва своя „Модел 51“ – отвърна тя.

– Много як пищак! – вметна Ли.

– Намерих няколко деветмилиметрови гилзи. – Сакс вдигна пликчето. – Само че няма ясни следи от механизма за изхвърляне. Вероятно чисто нов „Берета“, „ЗИК Зауер“, „Смит и Уесън“ или „Колт“.

– А оръжието на убития?

– Проверих го. Има само негови отпечатаъци. Стар „Валтер РРК“. Седем цяло шейсет и пет милиметров.

– Къде е?

Райм огледа уликите, но не забеляза нито следа от оръжието.

Сакс и Сони Ли се спогледаха – поглед, очевидно непредназначен за Лон Селито.

– Мисля, че е у федералните – отвърна тя.

– Ааа...

Ли отмести гузно поглед и Райм веднага се досети, че Сакс му е дала пистолета, след като е взела отпечатаъците.

Е, да му е честит, помисли си криминологът. Ако не беше китайският полицай, тази вечер Дън, Сакс или дъщерята на Ву щяха да са мъртви. Нека има някакво оръжие.

Сакс даде на Купър серийния номер на валтера и той провери в картотеката за огнестрелни оръжия.

– Нищо – каза. – Произведен е през шейсетте. Вероятно оттогава е краден десетина пъти.

– Току-що говорих със заместник-директора на текстилната фабрика – обяви Селито. – Събудих го, но беше доста услужлив. Точно този модел килими са само за продажби на едро – главно на фирми за обзавеждане – и е сред най-търсените им продукти. Обикновено се проследяват лесно. Каза, че ако става дума за някой селски район, ще открият фирмата за отрицателно време.

– Само че в Ню Йорк се продават километри от него – отбеляза Райм.

– В общи линии, да. Даде ми списък от дванайсет големи компании в района, които купуват направо от производителя, и двайсет и шест доставчици, снабдяващи фирми за вътрешно обзавеждане и подизпълнители.

– По дяволите – измърмори Райм.

Проверката на всички сгради, обзаведени с „Лустър Райт“, щеше да е истински маратон.

– Някой да се земе – разпореди.

– Ще се наложи да будят хората. Мамка им... аз съм буден, защо трябва останалите да спят?

Детективът се обади в Голямата сграда, за да натовари неколцина детективи със задачата, след това им изпрати списъка по факса.

Личният телефон на Райм иззвъня и той вдигна.

– Линкълн? – прозвуча женски глас по микрофона. Гласът ѝ го изпълни с възбуда.

– Доктор Уивър.

Неврохирургът, който трябваше да извърши операцията следващата седмица.

– Знам, че е късно. Прекъсвам ли нещо? Зает ли си?

– О, не, изобщо – отвърна Райм, без да обръща внимание на многозначителния поглед на Том към бялата дъска.

– Мога да ти кажа вече подробностите за операцията. Болница „Манхатън“. Следващия петък в десет сутринта. Кабинет за подготовка преди операция на отделението по неврохирургия. Трети етаж.

– Чудесно.

Том записа. Райм и лекарката си пожелаха лека нощ.

– На доктор ли отиваш, Лоабан? – Да.

– За...

Китайският полицаи явно не успя да измисли начин да опише състоянието на Райм, затова махна към количката.

– Точно така.

Сакс не каза нищо, само погледна листа с инструкции, записани от Том. Райм знаеше, че тя е против операцията. Повечето успешни резултати на метода бяха получени при пациенти със значително по-леки поражения от неговите – в по-долни участъци на гръбначния стълб, на нивото на кръста или гърдите. Операцията можеше да не доведе до никакво забележимо облекчение и дори да влоши състоянието му. И като се има предвид смущението на белите му дробове, съществуваше опасност Райм да умре на операционната маса.

Сакс обаче разбираше колко важно е това за него и щеше да го подкрепи.

– Значи – каза накрая тя със стоическа усмивка – ще се наложи да заловим Призрака до следващия петък.

Райм забеляза, че Том го оглежда внимателно.

– Какво? – тросна му се.

Болногледачът измери кръвното му налягане и заяви:

– Твърде високо. И не изглеждаш добре.

– Е, благодаря ти много, но не мисля, че външният ми вид има нещо общо...

– Време е за лягане – настоя болногледачът; и думите му не бяха насочени към работодателя му.

Сакс погледна Райм с известна загриженост и се подчини. Селито и Купър също решиха, че за този ден толкова стига.

– Нищо ми няма – изръмжа Райм.

Селито се обади, за да провери Ву и Джон Сун. Семейството бе в безопасност в една тайна квартира на нюйоркската полиция в Мъри Хил. Джон Сун беше отклонил поканата на Сакс да се присъедини към тях – опасяваше се, че това ще му припомни множеството лагери и затвори, по които е лежал. Селито увеличи охраната му с още един човек. Всички полицаи докладваха, че емигрантите са в безопасност. Райм се обърна към Сакс:

– Нали ще вземеш онези бурени? Смърдят.

– Мислех да ги оставя при теб като ароматизатор, но щом не ги шеш... – Тя се наведе над него. – Как си? Изглеждаш блед.

– Просто съм уморен.

Това беше истината. Чувстваше се странно уморен. Предполагаше, че би трябвало да се обезпокои от това, но смяташе, че просто разследването го изтощава. Знаеше обаче, че трябва да внимава с умората – не показваше ли тя нещо по-сериозно? Един от основните проблеми на паралитиците, разбира се, не е самата неподвижност. Има свързани с нея усложнения, защото нервите отказват да действат – в резултат на това се получава нарушение в белодробната функция и инфекции. Може би най-големият проблем обаче е липсата на болка. Човек не усеща ранните предупредителни болки от ангина или рак, да речем, от които бе умрял бащата на Райм – също като бащата на Сакс. Той си спомни как татко му беше открил болестта си, когато веднъж отиде на лекар с оплаквания от болки в корема.

– Лека нощ – пожела му Купър.

– Ван ан – извика Ли.

– Както и да е – измърмори Селито и излезе.

– Сони – каза Райм. – Тази нощ ще останеш тук.

– Няма къде другаде, Лоабан.

– Том, пригответи ми стая. Аз ще съм на горния етаж, ще се погрижа

за някои неща. Ела за компания, ако искаш. След двайсетина минути.

Ли кимна и се обърна пак към бялата дъска.

– Аз ще те кача – предложи Сакс.

Райм влезе с количката си в малкия асансьор за втория етаж, преди – вграден гардероб. Тя се качи с него и затвори вратата. Райм погледна лицето ѝ. Изглеждаше замислена, но той се досети, че това няма нищо общо със случая.

– Искаш ли да поговорим за нещо, Сакс?

Без да му отвърне, тя натисна копчето на асансьора.

Призрак-убиец Ийстън, Лонг Айлънд

- Двама емигранти, убити на плажа; застреляни в гърба.
- Един ранен емигрант – д-р Джон Сун.
- Баншоу (помощник) на борда; самоличност – неизвестна,
- Самоличността на помощника – потвърдена; удавен труп, намерен близо до мястото на потъване на „Дракона“.

- Десет избягали емигранти: седем възрастни (един старец, една ранена жена), две деца, едно бебе. Открадват църковен микробус.

- Кръвни проби, изпратени за изследване.

- Ранената жена е АВ отрицателна. Поръчани са допълнителни изследвания на кръвта.

- Колата, чакала Призрака на плажа, тръгва без него. Смята се, че Призрака е стрелял по нея. Отпечатьци от грайфери и данни за габаритите, изпратени за оценка.

- Колата е БМВ Х5. Шофьор – Джери Таи.

- Никакви коли не са чакали емигрантите.

- Клетъчен телефон, вероятно на Призрака, изпратен за изследване на фБР.

- Непроследим сателитен телефон. Ползването му е осигурено чрез незаконно проникване в китайската правителствена система.

- Оръжието на Призрака е 7.62-мм пистолет. Необичайни гилзи.

- Китайски автоматичен пистолет „Модел 51“.

- Призрака има сподвижници в органите на властта.

- Призрака открадва червена хонда. Колата е обявена за издирване.

- Никакви следи от хондата не са открити.

- Три трупа, извадени от океана – двама застреляни, един удавен.

Снимки и отпечатьци, изпратени на Райм и китайската полиция.

- Удавеният е идентифициран като Виктор Ау, помощника на Призрака.

- Отпечатьци, изпратени в АСИПО.

- Не са намерени съвпадения на отпечатъците, но някои от тях имат необичайни белези (белези от рани, нарязвания от въже?)

- Профил на емигрантите: Сам Чан и Ву Цичен със семействата си, Джон Сун, бебе на една жена, която се удавила, и мъж и жена с неустановена самоличност (убити на плажа).

- Откраднат микробус, Китайски квартал

- Замаскиран от емигрантите с надпис на „Хоум Стоп“.

- По следите от кръв изглежда, че жената е ранена в ръката или рамото.

- Кръвни проби, изпратени за изследване.

- Ранената жена е АВ отрицателна. Поръчани са допълнителни изследвания на кръвта.

- Отпечатъци, изпратени в АСИПО. Няма съвпадение.

Място на убийството на Джери Тан

- Четирима мъже проникнали в склада, измъчвали и застреляли Тан.

- Две гилзи – съвпадат с „Модел 51“. Тан е застрелян два пъти в главата.

- Безсмислен вандализъм.

- Няколко пръстови отпечатъка. Няма съвпадения, освен с отпечатъците на Тан.

- Трима от убийците носят по-малък номер обувки от Призрака, вероятно са по-дребни.

- Микроуликите водят до извода, че скривалището на Призрака вероятно се намира в Долен Манхатън, в района на Батъри Парк Сити.

- Съучастниците вероятно са от някое китайско етническо малцинство. Възможностите се проверяват.

Престрелка на Канал Стрийт

- Още микроулики показват, че скривалището вероятно е в района на Батъри Парк Сити.

- Откраднат „Шевролет Блейзър“, непроследим.

- Няма съвпадения на отпечатъците.

- Килимът в скривалището е „Лустър Райт“ на „Арнълд“, поставен най-рано преди шест месеца; фирмите за обзавеждане се проверяват.

- Пресен естествен тор.

- Труп на един от съучастниците на Призрака: етническо малцинство от Западен или Северозападен Китай. Отпечатъци – без съвпадения.

Използвал „Валтер РПК“.

- Подробности за емигрантите:

- Семейство Чан: Сам, Меймей, Уилям и Роналд, бащата на Сам, Чан Дзечи, и едно бебе, Пои. Сам е имал уредена работа, но работодател и място – неизвестни. Карат син микробус, шарката и номерът – неизвестни. Апартаментът на Чан е в Куинс.
- Семейство Ву: Цичен, Йонпин, Чинмей и Лан.

27.

В китайския език много думи са комбинация от антоними. Например „напредвам-отстъпвам“ означава „движа се“.

„Правя бизнес“ се предава с думите „купувам-продавам“.

И точно това вършеха четиримата мъже, седнали в задимения офис на Работническата асоциация на Източен Бродуей, в тази бурна августовска нощ: продаваха и купуваха.

Обектът на пазарлъците бяха човешки животи – продаваха на Призрака адреса на Сам Чан – и това като че никак не ги смущаваше.

В Китайския квартал, разбира се, имаше законни тонгове и те правеха много за членовете си – решаваха спорове между конкуренти, защитаваха децата от банди, организираха социални центрове за възрастни граждани и детски градини, държаха профсъюзите настрана от ресторантите и шивашките цехове и служеха като връзка с „другото правителство“, тоест кметството и полицията.

Точно този тонг обаче не вършеше нищо подобно. Единствената му функция бе да служи като база на трафикантите на хора в Ню Йорк.

Сега, около полунощ, тримата шефове на Работническата асоциация – всичките между четирийсет и петдесет-годишни – седяха от една страна на масата срещу човек, когото никога от тях не познаваше. Той обаче можеше да им донесе голяма печалба – тъй като знаеше къде се крие семейство Чан.

– Откъде познаваш тези хора? – попита председателят на асоциацията.

Информаторът се беше представил само с фамилното си име, Тан, вероятно за да не може Призрака да го открие и изтезвава.

– Чан е приятел на брат ми в Китай. Уредих им апартамент, а за Чан и момчето му – и работа.

– Къде е апартаментът? – попита непряко председателят на тонга.

Тан направи рязък жест:

– Точно това съм дошъл да продам. Ако Призрака иска да научи, трябва да си плати.

– Можеш да кажеш на нас – подкани го един от другите двама с усмивка. – Ще го запазим в тайна.

– Ще преговарям само с Призрака.

Разбира се, шефовете на тонга го знаеха, но винаги си струва да опиташ. На света има много глупаци.

– Разбери – каза един от тримата мъже, – Призрака е много труден за откриване.

– О – изсумтя Тан, – вие не сте единствените, към които мога да се обърна.

– Защо си тук тогава?

– Защото са ми казали, че вие сте най-информирани.

– Опасно е – вметна председателят. – Полицията е по петите му. Ако научат, че сме се свързали с него... е, могат да разтурят организацията.

Тан вдигна рамене:

– Сигурно има безопасни начини да се свържете с него.

– Да се върнем на въпроса за парите. Какво ще ни платиш, ако те свържем с Призрака?

– Десет процента от това, което ми даде. Председателят вдигна ръце:

– Край на преговорите. Намери си други източници. Тан се изсмя:

– А вие колко искате?

– Половината.

– Това е тъп виц.

След като всеки извади козовете си, четиримата се захванаха с деловата част. Пазарлъкът продължи половин час. Накрая се споразумяха на трийсет процента, стига да е в долари.

Председателят извади клетъчния си телефон и се обади. Свърза се със самия Призрак и се представи.

– Да? – попита трафикантът.

– Намерих един човек, който е дал под наем апартамент на някои от оцелелите от „Дракона“, на Чан. Исква да ти продаде информацията.

Призрака запази мълчание за момент, сетне каза:

– Да го докаже.

Председателят предаде искането на Тан и той отвърна:

– Главата на семейството носи западно име, Сам. С тях има и един старец, бащата на Чан. И две момчета. О, жена му Меймей. И едно бебе.

Не е тяхно. Било е на кораба и майка му се е удавила.

- Откъде ги познава? – попита Призрака. Председателят обясни:
- Брат е на един приятел на Чан в Китай. Призрака се замисли.
- Кажу ми, че ще платя сто хиляди в зелено.

Председателят попита Тан дали това го устройва. Информаторът прие. С някои хора човек не може да се пазари.

Със сериозно изражение – въпреки удоволствието да чуе сумата, председателят добави деликатно:

– Той се съгласи да ни плати известен хонорар. Може би, господине, ако не ви затруднява...

– Добре, ще платя вашия дял директно на вас. Ако информацията е точна. Каква е сумата?

– Трийсет процента.

– Глупаци – изсумтя Призрака. – Ограбили са ви. На ваше място щях да взема шейсет и пет.

Председателят се изчерви и започна да се оправдава, но Призрака го прекъсна:

– Изпратете ми го утре сутринта. Знаеш къде. И затвори.

Председателят каза на Тан за срещата и му стисна ръката.

Според конфуцианството в реда на задълженията към останалите приятелството стои на най-ниското ниво – след отношенията владетел – поданик, баща – син, съпруг – съпруга, голям брат – малък брат. Въпреки това, замисли се председателят, в този вид предателство имаше нещо отвратително.

Както и да е. Тан щеше да бъде съден за действията си едва когато отиде в ада. Колкото до председателя и двамата му сътрудници – е, трийсет хиляди долара не са никак зле за един час работа.

* * *

Задъхан и разтреперан, Сам Чан излезе от офиса на Работническата асоциация на Източен Бродуей. Трябваше да измине три преки, преди да намери бар – баровете бяха рядко явление в Китайския квартал. Седна на един разкривен стол и поръча бира „Циндао“. Изпи я бързо и взе втора.

Все още беше изненадан – не, удивен, че тримата мъже от тонга повярваха, че е Джоузеф Тан, и му казаха къде да се срещне с Призрака на сутринта.

Той се изсмя сам на себе си. Каква шура идея – да се пазари с тримата мъже за цената на собственото си семейство.

Преди няколко часа, докато седеше в тъмния бруклински апартамент, Чан си бе помислил: „Такъв живот, значи, ни очаква. Мрак и страх...“

Баща му присви очи:

– Какво мислиш да правиш?

– Призрака ни търси.

– Да.

– Няма да очаква, че аз мога да потърся него.

Чан Дзечи задържа поглед върху сина си, след това взе дъсчицата с името на рода им от импровизирания олтар. Чан... стрелец.

– И какво ще правиш, ако го откриеш?

– Ще го убия.

– Защо не отидеш в полицията? Чан се изсмя мрачно:

– Нима имаш повече доверие в тукашната полиция, отколкото в китайската?

– Не – отвърна баща му.

– Ще го убия – повтори Чан.

Никога в живота си не се беше опълчвал срещу баща си и се почуди дали старецът няма да му забрани да направи онова, което е намислил.

За негова изненада обаче баща му попита само:

– Способен ли си на такова нещо?

– За семейството си – да. Стана и облече шлифера си.

– Ще отида в Китайския квартал и ще го потърся.

– А знаеш ли как можеш да намериш един човек?

– Как, татко?

– Чрез слабостите му.

– Каква е слабостта на Призрака?

– Не може да приеме поражение – отвърна Чан Дзечи. – Трябва да ни убие, иначе хармонията на живота му ще се наруши.

И така Сам Чан направи точно както бе предложил баща му – предостави на Призрака възможност да намери плячката си. Примамката подейства.

Притиснал бирената бутилка до лицето си, сега Чан размишляваше, че може и да загине. Щеше да застреля Призрака веднага – още щом отвори вратата. Трафикантът обаче имаше помощници и телохранители, които щяха да го убият.

И докато му минаваха тези мисли, той се сети за Уилям, за първородния си син, младежа, който рано или късно щеше да стане глава на семейство Чан.

Представи си нахалното държание на сина си, видя презрението в очите му...

„О, Уилям – помисли си. – Да, аз не ти обръщах внимание. Да можеше само да разбереш, че съм постъпвал така единствено за да осигуря по-добър живот на теб и децата ти! И когато в Китай стана твърде опасно, напуснах обичаната си родина, за да те доведа тук и да ти дам това, което не можех да ти осигуря там.

Любовта, синко, не се изразява с подаръци, лакомства или осигуряване на собствени стаи. Любовта е саможертва, самодисциплина, личен опит и пак саможертва – дори да струва собствения ти живот.“

Той плати бирата и излезе.

Въпреки късния час все още имаше отворени магазини, примамващи най-безсънните туристи. Чан влезе в едно магазинче за сувенири и купи малък олтар, месингова пластина, електрически свещи с червени крушки, малко тамян. Отдели известно време в избиране на най-подходящата статуетка на Буда. Взе усмихната, защото – макар да се канеше да убие човек на следващата сутрин и да загуби собствения си живот – след гибелта му веселият Буда щеше да донесе утешение и късмет на семейството му.

– Обещай ми, Ейми...

Амелия Сакс караше с необичайно малко превишение на скоростта, спомените я завладяха.

– Обещай ми, скъпа – звучеше в ушите ѝ гласът на баща ѝ, съсипан от хищните ракови клетки, разяждащи тялото му, – да се грижиш за себе си.

– Разбира се, татко.

– Не, не, ти казваш „разбира се“, но изобщо не го мислиш. Казваш си: „Да се съглася със стареца, защото е станал на... да не казвам какво.“

Дори прикован на легло в клиниката на Западен Бруклин на форт Хамилтън Булевард, притиснат от смъртта, баща ѝ не смяташе да ѝ спести нищо.

– Не съм си помислила така.

– Слушай, Ейми, слушай.

– Слушам.

– Чувам какво разказваш за дежурствата си. Тогава Сакс работеше като патрулиращ полицаи, като баща си.

Колегите ѝ я наричаха Дъщерята на стражаря.

– Много неща си измислям, татко.

– Да говорим сериозно.

Усмивката ѝ се стопи и тя наистина придоби сериозен вид. Летният бриз проникваше през прозореца и развяваше червената ѝ коса и изтънелите от прекалено много пране чаршафи на баща ѝ.

– Продължавай – подкани го тя.

– Благодаря. Чувам какво разправяш. Не се грижиш достатъчно за себе си. Трябва обаче да си обърнеш внимание, Ейми.

И двамата знаеха, че този разговор е породен от приближаващата смърт и желанието му да предаде на единственото си дете нещо по-съществено от полицейската значка, никелирания „Колт“ и стария „Додж Чарджър“, нуждаещ се от спешен ремонт на цилиндрите и трансмисията. Ролята му на баща обаче изискваше да каже:

– Развесели стареца.

– Да си разказваме вицове тогава.

– Помниш ли, когато летя за пръв път със самолет?

– Отивахме у баба Сакс във Флорида. При басейна беше нетърпим пек и един хамелеон ме нападна.

– И стюардесата каза: „При нужда първо сложете своята кислородна маска и чак тогава помагайте на околните. Такова е правилото.“

– Така казаха – съгласи се развълнувано тя. Старият полицай, с ръце, постоянно нацапани с машинно масло, продължи:

– Такава трябва да е философията на патрулиращия полицай. Погрижи се първо за себе си, след това за пострадалите. Трябва и ти да я следваш. Каквото и да става, погрижи се първо за себе си. Ако пострадаш, няма да си в състояние да помогнеш на когото и да било.

Докато караше сега под слабия дъждец, гласът на баща ѝ бавно заглъхна и го замени гласът на лекаря отпреди няколко седмици:

„А, госпожице Сакс, ето ви и вас.“

„Здравейте, докторе.“

„Току-що говорих с лекаря на Линкълн Райм.“

„Да?“

„Трябва да обсъдим нещо.“

„Звучи, сякаш новините са лоши, докторе.“

„Защо не седнем ето там?“

„И тук е добре. Казвайте.“

Целият ѝ свят бе объркан, всичките ѝ планове за бъдещето се бяха променили коренно.

Какво можеше да направи?

Е, помисли си, първо трябваше да спре...

Амелия Сакс остана дълго време в колата. Това е лудост, помисли си. Сетне импулсивно слезе от колата и с наведена глава и бърза крачка се запъти към близката сграда. Качи се по стълбите. Почука.

Вратата се отвори и тя се усмихна. Джон Сун ѝ отвърна с усмивка. Изведнъж тя почувства как огромен товар пада от плещите ѝ.

„Каквото и да става, погрижи се първо за себе си. Ако пострадаш, няма да си в състояние да помогнеш на когото и да било.“

28.

Полунощ.

Въпреки изтощителния ден, през който се беше озовал от потъващия кораб в Западен Централ Парк – на половин земно кълбо от дома си, Сони Ли не изглеждаше уморен.

Той влезе в спалнята на Линкълн Райм с найлонов плик в ръка.

– Кога бил в Китайски квартал с Хонсе, Лоабан, купил някои неща. Има подарък за теб.

– Подарък ли? – попита Райм от трона си, новото легло „Хил-Ром флексикеър“, което, както му бяха казали, било изключително удобно.

Ли извади някакъв предмет от плика и започна да го разопакова.

– Я види какво взел.

В ръцете на китаеца имаше малка нефритена фигурка на мъж с лък, стрела и страшен поглед. Ли се огледа:

– Къде север?

– Натам – извърна очи Райм.

Ли постави фигурката върху една масичка до стената. След това се върна при плика и извади няколко ароматни пръчици.

– Не можеш да запалиш това тук.

– Трябва, Лоабан. Няма се отровиш.

Той сложи пръчиците на специална поставка и ги запали. След това намери чаша в банята и я напълни с течност от една светлозелена бутилка, която също извади от плика.

– Какво правиш, храм ли?

– Олтар, Лоабан. Не храм.

Ли изглеждаше развеселен от неспособността на Райм да направи тази малка разлика.

– Кой е този? Буда? Конфуций?

– Този с лък и стрела? Лоабан, ти знае толкова много за толкова

малко и толкова малко за толкова много.

Райм се засмя, замисли се, че бившата му жена също бе повтаряла подобно нещо, макар и доста по-високо и не толкова ясно.

– Това Гуанди – продължи Ли, – бог на война. Ние му поднася дарове. Обича сладко вино и точно това аз купил.

Райм се почуди как ли ще реагират Селито и Делрей, да не говорим за Сакс, когато видят, че стаята му е превърната в светилище на бога на войната.

Ли се поклони пред фигурката и прошепна няколко думи на китайски. Извади бяло шишенце от плика и седна на един стол до леглото на Райм. Наля си в чашата от банята, след това взе една от чашите на Райм. Вдигна капачето, напълни я до половината, отново я захлупи и ѝ пъкна сламката.

– А това? – попита Райм.

– Това хубаво, Лоабан. Чу ѝе чин чю. Сега ние принася дарове на себе си. Хубаво. Като уиски.

Не, не беше като уиски, определено нямаше нищо общо с финото осемнайсетгодишно шотландско уиски. И макар да имаше доста лош вкус, действаше ободряващо.

Ли кимна към импровизирания олтар:

– Аз намерил Гуанди в един магазин на Китайски квартал. Той много популярен бог. Хиляди олтари в цял Китай посветени на него. Аз обаче не купува него заради война. Той и бог на детективи.

– Това вече си го измисли.

– Шега ли? Не, това вярно. В Китай във всяко полицейско управление има олтар на Гуанди. Ако разследване не върви, детективи му принася дарове, също като нас сега. – Ли отпи още една глътка от алкохола, подсмъркна. – Силно нещо това, байдзю.

– Кое?

Ли кимна към бутилката чу ѝе чин чю.

– Какво го помоли? – попита Райм.

– „Гуанди, моля, позволи на нас намери Чан и хване шибан Призрак.“

– Добра молитва, Сони.

Райм отпи от течността. С всяка глътка му се струваше все по-добро – а може би вече забравяше колко отвратително е било отначало.

Ли огледа огромното легло.

– Ние има богове за всичко, стотици богове. Аз намеря бог на здраве. После му поднесе дарове заради теб.

Райм реши да ограничи броя на олтарите си до един, но въпреки това благодари на Сони Ли. Китайският полицаи продължи:

– Тази операция, за която ти говори. Ти подобри от нея?

– Възможно е. Малко. Няма да мога да ходя, но ще съм в състояние да правя повече движения.

– Как става?

Райм му обясни за доктор Уивър, чието неврологично отделение в Университета на Северна Каролина извършваше експериментални операции на пациенти с увреден гръбначен стълб. Още помнеше почти дословно обясненията на лекарката за самия метод:

„Нервите са изградени от аксони, които предават нервните импулси. При травма на гръбначния мозък аксоните се увреждат и вече не са в състояние да изпълняват функцията си. Престават да провеждат импулсите, които предават командите от мозъка към останалите органи. Някъде може да чуете, че нервите не се възстановяват. Това не е съвсем вярно. Аксоните на периферната нервна система, като тези на ръцете и краката например, могат да регенерират. В централната нервна система обаче, в главния и гръбначния мозък, не могат. Поне не сами. И така, когато се порежете, кожата заздравява и чувствителността ѝ се възстановява. В гръбначния мозък това не става. Напоследък обаче бяха направени редица открития, които могат да подпомогнат такова възстановяване. В нашия институт провеждаме масирана терапия на гръбначно-мозъчните травми. Действаме на всички фронтове. Използваме традиционната декомпресионна хирургия, за да възстановим костната структура на самите прешлени и така да защитим мястото на травмата. След това присаждаме два различни типа тъкани в увреденото място: нервна тъкан от собствената периферна система на пациента и ембрионални нервни клетки от централната нервна система...“

– На акула – завърши Райм. Ли се изсмя:

– От риба?

– Точно така. Тъканите на акулите са най-съвместими с човешките. След това ще взимам лекарства, които подпомагат регенерирането на гръбначния мозък.

Ли го огледа изпитателно:

– Хей, Лоабан, тази операция не опасна? „Разбира се, че има рискове. Самите лекарства не са

особено опасни, но лечението крие опасности. При травма на четвъртия шиен прешлен пациентът получава нарушение на белодробната функция. Вие не използвате наустен апарат, но при упойката

съществува опасност от увреждане на дишането. Освен това самият стрес от операцията може да доведе до дисрефлексия, а оттам – до силно повишение на кръвното налягане, което пък да причини инсулт. Има риск и от допълнителна травма по време на хирургическата намеса. Може да се получи повишение на налягането, което да доведе до допълнителни увреждания.“

– Да, опасно е – отвърна Райм.

– Звучи ми като и луан то ши.

– Което значи...?

Ли се замисли, после преведе:

– Буквално: „Хвърля яйца върху камък.“ Прави нещо, кое обречено на провал. Тогава защо тази операция?

За Райм бе очевидно. Да направи още една крачка към самостоятелността. Може би да възвърне способността си да държи сам чашата и да я вдига към устата си. Да стане по-нормален – ако използваме този толкова избягван от тактичност термин, когато се говори за инвалиди. За да бъде по-близо до Амелия Сакс. Да бъде по-добър баща на детето, което тя искаше толкова много.

– Просто трябва да го направя, Сони – отвърна той. След това кимна към бутилката „Маккалън“. – Дай сега да опитаме моето байфу.

Ли избухна в смях:

– Байдзю, Лоабан. Това, кое току-що казал, значи „дай сега опитаме мой магазин“.

– Байдзю – поправи се Райм.

Ли напълни двете чаши с отлежалото уиски. Райм смукна през сламката. О, да, много по-добре. Ли пресуши цяла водна чаша уиски. Поклати глава:

– Аз казва, че не трябва прави тази операция.

– Пресметнал съм рисковете и...

– Не, не. Приеми се такъв, какъв сега! Приеми свои ограничения.

– Ама защо? След като не се налага?

– Аз вижда всички научни глупости, кои има в Мейгуо. Ние, в Китай, няма наука навсякъде като вас. О, Пекин, Хонконг, Гуандун, Фуджоу, да, да – там има почти всичко, ние малко по-назад заради председател Мао, но има компютри, Интернет, ракети – да, понякога избухва, но обикновено стига до космос. Лекарите обаче, те не използват толкова много наука. Те ни връщат хармония. В Китай лекарите не богове.

– Тук гледаме на нещата различно.

– Да, да. Лекарите те правят изглежда по-млад. Посажда ти коса.

Прави на жени по-голям съон, нали се сеща...

– Ли посочи гърдите си. – Това ние не разбира. Това не хармония.

– И мислиш, че в това състояние аз съм хармоничен?

– изкриви лице Райм.

– Съдба те направила такъв, Лоабан. И го направила нарочно. Може би ти най-добър детектив точно затова. Иска каже, че в твой живот сега има баланс.

Райм не можа да не се засмее:

– Не мога да вървя, не мога да събирам улики... Как, по дяволите, може това да е за добро?

– Може би твой мозък работи по-добре сега, това иска каже. Може би ти има по-силна воля. Може би твой дзиджон, способност да съсредоточава, по-добра.

– Съжалявам, Сони, не мога да го приема.

Както обаче бе забелязал вече, щом си наумеше нещо, Сони Ли не се отказваше:

– Дай ти обясни, Лоабан. Ти помни Джон Сун? Онзи талисман – Цар-маймуна?

– Да.

– Ти Маймуна.

– Какво съм?

– Като Маймуна, иска каже. Маймуна прави чудеса, магии, умна, силна – също държи на свое. Като теб, иска каже. Тя обаче пренебрегнал природа – иска измами богове и остане вечно жив. Откраднал праскови на безсмъртие, изтрил свое име от Книга на живи и мъртви. И тогава загазил. Него горили, били, заровили под цяла планина. Накрая Маймуна се отказал живее вечно. Взел две приятели и трима отишли на поклонение в Свещена земя на запад. И бил щастлива. Постигнал хармония, иска каже.

– Аз искам отново да мога да се движа – прошепна упорито Райм, чудейки се защо разкрива душата си пред този непознат дребосък. – Това не е прекалено много.

– А може би прекалено – отвърна Ли. – Слушай, Лоабан, виж мен. Аз може поиска висок и прилича на Чоу Юнфат, всички момичета ме искат. Може поиска управлява голяма комуна с голяма продукция, така че всички ме уважава. Може поиска стане хонконгски banker. Само че това не в мой природа. Аз роден дяволски добро ченге. Може би, ако ти започне отново ходи, ти загуби нещо друго – нещо по-важно. Защо пие тази помия?

Ли кимна към уискито.

– Това е любимото ми байдзю.

– Тъй ли? Колко струва?

– Около седемдесет долара бутилката.

Ли се намръщи. Пресуши чашата и отново я напълни.

– Слушай, Лоабан, ти знае Дао?

– Аз ли? Това е от нюейджа. Сбъркал си адреса.

– Добре, аз ти разкаже нещо. В Китай има два велики философи.

Конфуций и Лаодзъ. Конфуций смята, че най-добре хора се подчинява на управници, изпълнява заповеди, мирува. Лаодзъ обаче казва друго. Най-добро за всеки следва собствена съдба. Намери хармония и природа. На английски „дао“ значи „начин на живот“. Той написал неща, кои аз опитва ти каже. И всичко за теб, Лоабан.

– За мен ли? – попита Райм, без да забравя, че интересът му към думите на китаеца може да е породен от изпития алкохол.

– В „Дао“ – продължи Ли – той казва: „Няма нужда излиза от къщи да вижда по-добре. Не нужно подаваш през прозорец. Вместо това живее в център на своя същност. Да го направи, трябва просто да бъде.“

– Всеки ли в Китай знае поговорки за всичко? – тросна се Райм.

– Ние има много поговорки, да. Трябва Том ги запише и ги сложи на стена до олтар на Гуанди.

Известно време помълчаха. „Няма нужда да излизаш от къщи, за да виждаш по-добре. Не е нужно да се подаваш през прозореца...“

Накрая разговорът отново потръгна и Ли заразказва за живота в Китай.

– Как изглежда къщата ти? – попита Райм.

– Апартамент. Малък, колко тази стая.

– Къде е?

– В мой роден град, Люгоюан. Значи „шест градини“, но сега няма ни една, всички дървета изсечени. Около петдесет хиляди жители. Близо до Фуджоу. Там много хора. Над милион.

– Не познавам района.

– В провинция фудзян, Югоизточен Китай. Срещу Тайван. Много планина. През него тече Мин, голяма река. Ние независима провинция. Пекин много тревожи за нас. Във фудзян създадена първа голяма банда. „Сан лян ху“. Много силна. Много контрабанда: сол, опиум, коприна. Във фудзян много моряци. Търговци. По-малко селяни. Комунистическа партия силна в мой град, но това, защо неин секретар капиталист. Има компютърна компания като Ай Би Ем. Наистина успешна. Ха,

капиталист-лакей! Негов колектив прави добри пари. Акции му няма паднат като НАСДАК.

– Какви престъпления има в Люгоюан? Ли кимна:

– Много рушвет, рекет. В Китай мамене на народ и фирми – може. Мамене на партия и правителство обаче – мамка ти, умираш. Осъжда те, застрелва в тила. Има и много други престъпления. Някои като тук. Убийства, грабеж, изнасилване. – Ли отпи от чашата си. – Аз заловил един мъж, кой убивал жени. Убил четири, и нямало спре. Аз пипнал.

Той се засмя. – Една капка кръв. Намерил една капка кръв върху гума на негово колело, малка като пясък. Така го разкрил. Той признал. Вижда, Лоабан, не всичко дрън-дрън.

– Сигурен съм, че не е, Сони.

– Отвличане на жени голям проблем в Китай. На всеки сто жени има сто и двайсет мъже. Хора не иска момичета, само момчета. Затова много бандити взима момичета и жени и ги продава. Тъжно, хора идва и моли ние намерим откраднати дъщери и жени. Много полицаи не ще занимава – случаи трудни. Понякога отвлечени жени отива на хиляди мили. Аз открил шест през минала година. Рекорд в служба. Човек чувства добре, като хване похитител, като арестува.

– Точно затова се занимаваме с тази професия – каза Райм.

Ли вдигна чашата си и двамата замълчаха. Райм се замисли, че се чувства удовлетворен от живота. Много от посетителите му го третираха като инвалид. О, в никакъв случай не искаха да го обидят. Те обаче или се правеха, че не забелязват „състоянието“ му, както имаха обичай да го наричат; или се шегуваха с нещастieto му, за да покажат колко нормално го приемат. Всъщност изобщо не го приемаха и щом видеха катетъра или кутията памперси за възрастни, започваха да броят минутите, преди да избягат. Тези хора никога не изразяваха несъгласие с него, не спореха. Никога не сваляха маската си.

У Сони Ли обаче Райм виждаше пълна незаинтересованост от състоянието му. Сякаш то наистина е, така да се каже, нормално.

Той си даде сметка, че всички хора, с които се бе срещнал в хода на лечението си и след връщането си към професията, освен Амелия Сакс, са просто познати. Бе видял Сони Ли за пръв път преди по-малко от ден, но вече го чувстваше по-близък.

– Спомена баща си – каза Райм. – Когато му се обади, разговорът не звучеше добре. Какво е положението?

– А, баща...

Ли отпи уиски, с което явно започваше да свиква, както Райм с

неговото байдзю. Глобализация чрез алкохол, помисли си насмешливо криминологът.

Ли отпи голяма глътка.

– Трябва да се пие по малко – предложи Райм.

– По малко, след като умре – отвърна полицаят и изпразни розовата пластмасова чаша на цветчета в гърлото си. – Мой баща... Той не като мен. Аз за него... това, кое значи, че не живее както той иска.

– Разочарование?

– Да, аз за него разочарование.

– Защо?

– О, за много неща. Разкажа набито.

– Сбито.

– През двайсетте година доктор Сун Ятсен успява обедини Китай, но избухва гражданска война. Гоминдан, Национална партия, ръководи от Чан Каиши. Гончантан обаче – комунисти, започва се бие срещу тях. Япония нахлува, лошо за всички. След разгром на Япония гражданска война в Китай продължава. Накрая комунисти с Мао Дзъдун побеждава и изгонва националисти в Тайван. Баща ми се бил за Мао. През октомври 1949 година стоял заедно с председател Мао пред Врата на небесен мир в Пекин. О, Лоабан, аз слушал тази история милион пъти. Как стоял там и оркестър свирел „Марш на доброволци“. Велико, шибано патриотично време. Така мой баща създаде гуанси. Силни връзки. Станал голям човек в Комунистическа партия във Фудзян. Искал и аз го последва. Ама аз видял комунисти в 66-а – в Историческа велика пролетарска културна революция – как разрушавали всичко, как убивали. Правителство и партия не постъпвали правилно.

– Не е било естествено. Не е било хармонично.

– Точно така, Лоабан – засмя се Ли. – Мой баща искал аз влезе в партия. Заповядал ми. Заплашвал. Ама аз не интересува от Партия. Не интересува от колективи. – Той вдигна ръце. – Не интересува от велики идеи. Харесвал полицейската работа. Обичал лови престъпници... Винаги има загадка, предизвикателство, иска каже. Моя сестра, тя голяма клечка в партия. Наш баща гордее с нея, въпреки че жена. Казва, че тя няма го посрами като мен. През цяло време повтаря. – Лицето му помръкна. – Друго лошо, че аз няма син – никакви деца, – кога бил женен.

– Разведен ли си?

– Жена ми, тя умря. Разболя се и починала. Някакъв треска, лоша работа. Били женени няколко години, но няма деца. Мой баща казва, че аз виновен. Опитвали, но не получило. След това тя умира. – Ли стана,

отиде до прозореца и загледа светлините на града. – Мой баща много строг. Постоянно ме бил като дете. Нищо, кое правил, не можело го задоволи. Аз получавал хубави бележки, бил добър ученик. В армията наградил. Взел хубав, уважавано момиче, получил работа в служби за сигурност, станал детектив, не прост регулировчик. Аз ходи при баща всяка седмица, дава му пари, ходи на гроб на майка. Нищо обаче не може го задоволи. А твои родители, Лоабан?

– И двамата са мъртви.

– Моя майка, тя не била строг като баща, не говорила много. Той не ѝ позволява... Тук, в Красива страна, вие не, иска каже, под тежест на родители, нали?

Добър израз, помисли си Райм.

– Може би не толкова. Някой обаче са.

– Уважение към родители най-важно за нас. – Ли кимна към фигурката на Гуанди. – От всички богове най-важни наши предци.

– Може би баща ти има по-добро мнение за теб, но не го показва. Крие го. Защото мисли, че така е по-добре за теб.

– Не, той просто мен не харесва. Никой не може наследи име на наш род. Това много лошо.

– Ще срещнеш друга жена и ще създадеш семейство.

– Човек като мен? – изсумтя Ли. – Не, не. Аз прост полицаи, без пари. Повече мъже на моя възраст във Фуджоу има фирми, много пари. Навсякъде пари. Помниш, като ти казал, че има повече мъже от жени? Защо на жена да вземе стар мъж, като може намери богат и млад?

– Ти си на моята възраст. Не си стар. Ли отново погледна през прозореца:

– Може би трябва остане тук. Аз говори добре английски. Работи като полицаи тук. В Китайски квартал. Под прикритие.

Звучеше сериозно. В следващия момент обаче се засмя и изказа мислите и на двамата:

– Не, не. Прекалено късно... Не, хваща Призрак, отива си вкъщи и продължава като дяволски добър детектив. С Гуанди ние разкрие голямо престъпление и моя снимка се появи във всички вестници във Фуджоу. Може би председател ми даде медал. Може би мой баща гледа новини и види, че аз не чак толкова лош син. – Той изпразни чашата си. – Добре, достатъчно пил вече – аз и ти, Лоабан, ние играе игра.

– Аз не играя никакви игри.

– А каква била тази на компютър? Шах. Аз видял.

– Не играя много често – уточни Райм.

– Игра ти помогне стане по-добър. Аз те научи най-добра игра.

Ли се върна при магическия найлонов плик.

– Не мога да играя повечето игри, Сони. Няма как да държа карти-те, сещаш ли се?

– А, игри с карти? – изсумтя Ли. – Те игри на късмет. Става само за правене на пари. Виж, при тях ти пази тайни, като крие карти от противник. Най-добри игри онези, при кои крие тайни в своя глава. Вейчи? Чувал за нея?

На Райм му прозвуча познато.

– Като дама ли? – поинтересува се.

– Дама? Не, не.

Райм разгледа дъската, която Ли извади от плика и постави върху масичката до леглото. Беше разделена на много квадратчета. След това китаецът измъкна две торбички: едната със стотици миниатюрни бели пулове, другата

– с черни.

Изведнъж на Райм страшно му се дощя да играе и той съсредоточи цялото си внимание към разпалените обяснения на Сони за правилата и целта на вейчи.

– Изглежда просто – каза след малко.

Играещите се редуваха да слагат пуловете си върху дъската, опитвайки да заобиколят фигурите на противника и да възпрепятстват ходовете му:

– Вейчи като всички велики игри: прости правила – трудна победа.

– Ли раздели пуловете надве и заобяснява:

– Играта измислена преди много години. Аз изучавал живот на най-добър играч на всички времена. Казва се Сипин Фан. Живял през осемнайсети век по ваше летоброене. Оттогава не се раждал никой по-добър. Играел игра след игра с Тинан Су, кой бил добър почти колкото него. Завършвали най-често равно, но Фан печелел малко повече точки, така че той по-добър. Ти знае защо?

– Защо?

– Су играе винаги в защита; Фан обаче... той предпочитал винаги нападение. Пред цяло време само напред, бил енергичен, луд.

Райм чувстваше ентузиазма на събеседника си.

– Играеш ли много?

– В Китай членува в клуб. Много играе, да. Гласът на Ли заглъхна и той посърна леко. Райм се

почуди защо. Китаецът отметна мазната си коса назад и каза:

- Добре, хайде играе. Ти каже колко. Може продължи дълго време.
 - Не съм уморен.
 - И аз. Така, ти никога не играл, затова аз дава предимство. Три пула повече. Не изглежда много, но във вейчи голямо, голямо предимство.
 - Не – отказа Райм, – не искам никакви предимства.
 - Аз дава предимство само защото ти не играл преди. Това единствена причина. Опитни играчи винаги прави така. Това обичай.
- Райм оцени тактичността на Ли, но остана непреклонен:
- Не, ти ще играеш пръв. Давай.
- Ли сведе поглед и се съсредоточи върху дъската между тях.

Четвърта част

Да отрежеш опашката на демона

Сряда, от Часа на дракона (7.00) до Часа на петела (18.30)

Във вейчи колкото по-равностойни са противниците, толкова по-интересна е играта.

„Играта вейчи“

29.

На сутринта в деня, когато трябваше да умре, Сам Чан завари баща си да извършва бавните движения на тайчи в задния двор на бруклинската им кооперация.

Той погледа стареца известно време и изведнъж се сети – след три седмици Чан Дзечи навършваше седемдесет. Поради бедността и постоянните преследвания в Китай не бяха успели да организират тържество за шейсетия рожден ден на стареца – по традиция голям празник, отбелязващ навлизането в най-уважаваната възраст.

Земното тяло на Сам Чан вероятно нямаше да може да присъства на тържеството, но духът му щеше да участва. В малкия двор старецът се движеше като танцьор.

Тайчи действа благотворно върху тялото и душата, но Чан винаги се натъжаваше, когато гледаше ритуала. Напомняше му на една влажна юнска нощ преди години. Чан заедно с няколко ученици и колеги учители бяха в Пекин и наблюдаваха група хора, извършващи подобните на балет движения. Минаваше полунощ и всички се наслаждаваха на приятното време и компанията на съмишленици в сърцето на най-великата нация на света, новия Китай, просветения Китай.

Чан се обърна към един ученик, за да му покаже жизнена възрастна жена, опиянена от магията на тайчи, когато от гърдите на момчето плисна кръв и то се свлече на земята. Войниците на Народноосвободителната армия стреляха по тълпата, събрана на площад „Тянанмън“. Танковете нахлуха след миг, изблъскваха хората пред себе си, смачкваха някои под веригите си (знаменитият кадър на студент, който спира танк с цевте в ръка, бе рядко изключение в онази нощ).

Чан не можеше да гледа тайчи, без да си спомни за онзи момент, който го утвърди като дисидент и промени живота му (и живота на семейството му) завинаги.

Сега той погледна жена си и малкото момиченце до нея, което спеше, прегърнало бялото парцалено коте, ушито от Меймей. Остана така няколко секунди. След това влезе в банята и пусна душа с пълна сила. Съблече се и влезе под струята, опря глава на плочките, които Меймей някак си бе намерила време да изтърка предната вечер.

Изкъпа се, спря горещата вода и се избърса. Заслуша се в дрънченето на метал от кухнята.

Меймей още спеше, а момчетата не разбираха нищо от готвене. Уплашен, той изтича при леглото, измъкна пистолета изпод дюшека и внимателно влезе в главното помещение на апартамента. Засмя се. Баща му правеше чай.

– Татко, ще събудя Меймей. Тя ще приготви чая.

– Не, не, нека спи. Мога и сам. След смъртта на майка ти се научих и да си готвя ориз. И зеленчуци. Макар и не много добре. Да пием чай заедно. Чан Дзечи вдигна с една кърпа металния чайник и закуцука към хола. Баща и син седнаха и възвратният мъж сипа чая.

Миналата нощ, след като Чан се прибра, двамата с баща му бяха взели карта и бяха открили жилището на Призрака, което, за тяхна изненада, не се намиреше в Китайския квартал, а доста по на запад, край река Хъдсън.

– Кога ще отидеш, как ще проникнеш в апартамента? – попита баща му. – Няма ли да те познае?

Чан отпи глътка чай.

– Не мисля. Той влиза в трюма на кораба само веднъж.

Чан Дзечи кимна:

– Освен това беше тъмно.

– Ако има портиер, ще му кажа, че съм по работа, и ще се представя като Тан. Цяла нощ съм упражнявал английския си. След това просто ще се кача с асансьора и ще почукам на вратата му.

– Ами ако има телохранители? Те ще те претърсят.

– Ще скрия пистолета в чорапа си. Няма да търсят внимателно. Няма да очакват да съм въоръжен.

Чан опита да си представи какво ще се случи. Знаеше, че и те ще са въоръжени. Дори да го прострелят, когато извади пистолета, той пак щеше да е в състояние да изпрати един или два куршума в Призрака. Забеляза, че баща му го наблюдава, и сведе очи.

– Ще се върна – каза уверено. – Ще се върна и ще се грижа за теб, татко.

– Ти си добър син. Не мога да мечтая за по-добър.

– Не съм ти засвидетелствал цялото уважение, което трябва.

– Напротив – успокои го старецът и наля още чай. – Много сполучливо съм избрал името ти.

Китайското име на Чан, Дзинърдзъ, означава „умен син“. Те вдигнаха чашите и Чан изпразни своята. Меймей се появи на вратата, погледна чашите.

– Взехте ли вече ориза? – попита. Изразът означаваше „добро утро“.

– Събуди Уилям – каза Чан. – Искам да му кажа нещо. Баща му обаче вдигна ръка:

– Не. Меймей спря.

– Защо? – попита Чан.

– Ще поиска да дойде с теб.

– Аз ще му забраня.

Чан Дзечи се усмихна тъжно:

– Мислиш ли, че това ще го спре? Този твой непокорен син?

Чан помълча известно време, сетне каза:

– Не мога да тръгна, без да говоря с него. Важно е.

– Каква е единствената причина – тихо, но твърдо поде възрастният човек – един мъж да направи това, което смяташ да извършиш сега – нещо толкова смело и опасно?

– Заради децата си – отвърна Чан. Старецът се усмихна.

– Да, синко, да. Винаги помни това. Ти постъпваш така заради децата си.

Изражението на възрастния мъж стана сериозно. Колко добре познаваше Чан този поглед. Величествен, властен, неотстъпчив. Не го беше виждал от известно време – откакто старецът заболя от рак.

– Много добре знам какво смяташ да му кажеш. Аз ще му го предам. Искам да не будиш Уилям.

Чан кимна:

– Както кажеш, татко.

Погледна часовника си. Беше седем и половина. Трябваше да е при Призрака след час. Баща му му наля още чай и Чан го изпи бързо. След това се обърна към Меймей:

– Скоро ще тръгвам. Искам обаче да поседиш до мен. Тя седна до съпруга си и опря глава на рамото му. Поседяха смълчани, но след пет

минути Пои заплака и Меймей стана, за да се погрижи за нея. Сам Чан бе щастлив да седи и да гледа жена си и новата си дъщеря. Време беше да тръгва към смъртта си.

* * *

Райм надуши цигарен дим.

– Това е отвратително – провикна се.

– Кое? – попита Сони Ли, единственият присъстващ в стаята.

Китайският полицаи изглеждаше изтощен и косата му стърчеше смешно. Часът бе 7.30.

– Цигарите – отвърна Райм.

– Ти трябва започне пуши. Отпуска. Полезно.

Появи се Мел Купър, Лон Селито и Еди Дън дойдоха скоро след него. Младият полицаи от китайски произход вървеше много бавно. Дори косата му бе оклюмала, от стилната му прическа не беше останало нищо.

– Как си, Еди? – попита Райм.

– Да видиш само каква синина имам! – отвърна Дън. – Не дадох на жена си да я види. Сложих си пижамата в банята. Селито носеше няколко страници от нощната проверка на фирмите, поръчали сиви килими „Лустър Райт“ за обзавеждане през последните шест месеца. Търсенето още не беше завършило, а списъкът със сградите вече бе твърде голям: 32 в района на Батъри Парк Сити.

– По дяволите – промърмори Райм, – трийсет и две. И във всяка сграда с подобни килими можеше да са обзаведени по няколко етаж. Трийсет и две! Беше се надявал да не са повече от пет-шест.

Агентът от ИНС Алън Коу също дойде. Влезе наперено в импровизираната лаборатория. Изобщо не изглеждаше гузен и веднага започна да разпитва за хода на разследването – сякаш престрелката от предния ден изобщо не беше ставала и Призрака не беше избягал благодарение на него.

В коридора се чуха още стъпки.

– Здравсти – кимна Сакс.

Райм понечи да й каже за списъка на наскоро обзаведените с килими сгради, но Селито го прекъсна:

– Почина ли си добре тази нощ? Гласът на детектива звучеше странно.

– Какво?

– Почина ли си? Спа ли? Добре ли отидна?

– Не съвсем – отвърна предпазливо тя. – Защо?

– Опитах се да те намеря у вас около един. Имах някои въпроси.

Райм се почуди каква е причината за този разпит.

– Ами, прибрах се към два. Бях при един приятел.

– Така ли?

– Да, така.

– Е, не можах да се свържа.

– Виж какво! Мога да ти запиша телефона на майка си. Тя ще ти даде някои съвети как да ме издирваш. Макар да не го е правила от около петнайсет години.

– Уха, това било добре! – възкликна Сони Ли.

– Внимавай, полицаи – предупреди Селито.

– Какво да внимавам? – срязва го Сакс. – Ако имаш нещо да казваш, стига си увъртал.

Детективът отстъпи:

– Просто не можах да те намеря. Мобилният ти телефон беше изключен.

– Така ли? Е, пейджърът ми не беше. Опита ли да ми оставиш съобщение?

– Не.

– Тогава?

Този спор изненада Райм. Наистина той настояваше, когато Сакс работи, винаги да има връзка. В извънработно време обаче положението бе различно. Тя беше независима. Обичаше да кара, имаше други интереси и приятели, несвързани с него. Онова, което я караше да разранява кожата си, да скърби за баща си и бившия си приятел (един от най-корумпираните полицаи в историята), да върши огледи., тази сила я теглеше понякога към усамотение. По същия начин и той я гонеше понякога, ту любезно, ту грубо. Инвалидът също имаше нужда да остане сам. Да събере сили, да остави болногледача да свърши неприятната „работа“ или да обмисли за пореден път въпроса: „Дали да не сложа край на живота си днес?“

Райм се обади във федералната сграда и потърси Делрей, но той бил в Бруклин и разследвал опита за бомбен атентат от предната вечер. След това говори със заместник главния агент, който му съобщи, че тъкмо избирали заместник на Делрей за случая „Призрак-убиец“.

– Ами специалният тактически отряд?

– И това е на дневен ред – отвърна заместник главният. „Било на дневен ред.“

– Ама ние имаме нужда от тези хора, и то веднага – тросна се Райм.
– Случаят ще бъде разгледан с предимство.
– О, мамка му, голямо успокоение – измърмори Райм.
– Извинете, господин Райм, не ви разбрах?
– Казвам, обадете се, като се разбере нещо повече. Точно когато затвори, телефонът отново иззвъня.

– Команда, вдигни телефона – заповяда Райм. Микрофонът изщрака и някакъв глас с китайски акцент попита:

– Господин Ли, моля?

Ли седна, извади разсеяно цигара, но Том мина покрай него и я издърпа от ръката му. Ли се наведе към микрофона и заговори бързо на китайски. Последва размяна на реплики между него и човека от другата страна на линията. На Райм му се стори, че спорят, но накрая Ли се облегна и започна да си води бележки на китайски.

– Добре, добре – каза на английски, – попаднали на нещо. Това бил Кай, от тонг. Разпитал за малцинства. В Китай има една етническа група, уйгури. Мюсюлмани, тюркски народ. Кораби мъже. Били окупирани от Китай, като Тибет, и това никак не харесва. Потиснати. Кай открил, че Призрак наел трима от Туркестански ислямски център в Куинс. Човек, застрелян от Хонсе, един от тях. Ето адрес и телефон. Хей, прав ли бил аз; Лоабан? Като казал, че от малцинства?

– Прав беше, Сони.

Еди Дън преписа информацията на английски на друго листче.

– Да ги претърсим ли? – попита Селито.

– Още не. Призрака може да се подплаши – отвърна Райм. – Имам по-добра идея.

Дън бързо се досети:

– Регистърът за разговорите. Да, Телефонните компании водят отчет за всички обаждания на даден абонат. Тъй като в тях не се записва самото съдържание на разговорите, тези документи се получават много по-лесно от разрешение за подслушване.

– Какво ще ни помогне това? – попита Коу.

– Призрака е пристигнал в града вчера сутринта и по някое време се е обадил в центъра, за да си уреди среща с биячите. Ще проверим всички разговори, проведени, да речем, след 9.00.

Сакс добави:

– След това ще елиминираме всички номера, с които са разговаряли редовно по-рано – те не могат да са на Призрака.

– Точно така – потвърди Райм. – Ще елиминираме и обажданията

до автоматичните номера за точно време и метеорологичната прогноза, до кина, пицарии и други такива. Ще вземем останалите. Ако имаме късмет, един от тях ще е на скривалището на Призрака, в което той сега си седи най-спокойно върху килима „Лустър Райт“, гледа наскоро наторената си градина и изобщо не подозира, че сме по петите му.

След половин час телефонната компания им предостави списък от трийсет номера, с които уйгурският център в Куинс е провеждал разговори през последните два дни. Повечето успяха да елиминират веднага – като междуградски обаждания и поръчки за храна, – накрая останаха осем.

– Единият е със закусвалня, два – с фирмата за коли под наем „Райдър“, и два – с автомати... Бейсайд, Куинс и Среден Манхатън. Четири номера са на мобилни телефони към местни оператори; през последните два дни с тях са проведени осемнайсет разговора.

– И са крадени, нали? Мобилните?

– Точно така – отвърна Селито.

Тъй като бяха крадени, телефоните не бяха регистрирани на адрес, където би могъл да се крие Призрака. Операторите обаче можеха да дадат информация за местоположението на притежателите при всяко обаждане. Единият телефон бе използван от района на Батъри Парк Сити. Началникът на службата за охрана на фирмата оператор продиктува границите на района на обаждането и Том ги очерта на картата. Районът бе на северозапад, около река Хъдсън.

– И така – попита възбудено Райм, – била ли е някоя от сградите в района оборудвана с килим „Лустър Райт“?

Сакс вдигна очи от списъка и извика:

– Да! Има една.

– Това е скривалището на Призрака – обяви Райм.

– Нова сграда – каза Сакс. – Патрик Хенри Стрийт 805. Недалеч от реката. – Тя загради мястото на картата; след това въздъхна и погледна информацията от фирмата „Арълд“. – По дяволите. Деветнайсет етажа – оборудвани с техни килими. Доста апартаменти трябва да проверим.

– Ами тръгвай тогава – подкани я нетърпеливо Райм.

Призрак-убиец Ийстън, Лонг Айлънд

• Двама емигранти, убити на плажа; застреляни в гърба.

• Един ранен емигрант – д-р Джон Сун.

• Баншоу (помощник) на борда; самоличност – неизвестна.

• Самоличността на помощника – потвърдена; удавен труп, намерен близо до мястото на потъване на „Дракона“.

• Десет избягали емигранти: седем възрастни (един старей, една ранена жена), две деца, едно бебе. Открадват църковен микробус.

• Кръвни проби, изпратени за изследване.

• Ранената жена е АВ отрицателна. Поръчани са допълнителни изследвания на кръвта.

• Колата, чакала Призрака на плажа, тръгва без него. Смята се, че Призрака е стрелял по нея. Отпечатьци от грайфери и данни за габаритите, изпратени за оценка.

• Колата е БМВ Х5. Шофьор – Джери Тан.

• Никакви коли не са чакали емигрантите.

• Клетъчен телефон, вероятно на Призрака, изпратен за изследване на ФБР.

• Непроследим сателитен телефон. Ползването му е осигурено чрез незаконно проникване в китайската правителствена система.

• Оръжието на Призрака е 7.62-мм пистолет. Необичайни гилзи.

• Китайски автоматичен пистолет „Модел 51“.

• Призрака има сподвижници в органите на властта.

• Призрака открадва червена хонда. Колата е обявена за издирване.

• Никакви следи от хондата не са открити.

• Три трупа, извадени от океана – двама застреляни, един удавен.

Снимки и отпечатьци, изпратени на Райм и китайската полиция.

• Удавеният е идентифициран като Виктор Ау, помощника на Призрака.

• Отпечатьци, изпратени в АСИПО.

• Не са намерени съвпадения на отпечатьците, но някои от тях имат необичайни белези (белези от рани, нарязвания от въже?)

• Профил на емигрантите: Сам Чан и Ву Цичен със семействата си, Джон Сун, бебе на една жена, която се удавила, и мъж и жена с неустановена самоличност (убити на плажа).

Откраднат микробус, Китайски квартал

• Замаскиран от емигрантите с надпис на „Хоулг Стор“.

• По следите от кръв изглежда, че жената е ранена в ръката или рамото.

• Кръвни проби, изпратени за изследване.

• Ранената жена е АВ отрицателна. Поръчани са допълнителни изследвания на кръвта.

• Отпечатьци, изпратени в АСИПО. Няма съвпадение.

Място на убийството на Джери Тан

• Четирима мъже проникнали в склада, измъчвали и застреляли

Тан.

- Две гилзи – съвпадат с „Модел 51“. Тан е застрелян два пъти в главата.

- Безсмислен вандализъм.

- Няколко пръстови отпечатъка. Няма съвпадения, освен с отпечатъците на Тан.

- Трима от убийците носят по-малък номер обувки от Призрака, вероятно са по-дребни.

- Микроуликите водят до извода, че скривалището на Призрака вероятно се намира в Долен Манхатън, в района на Батъри Парк Сити.

- Съучастниците вероятно са от някое китайско етническо малцинство. Възможностите се проверяват.

- Уйгури от Туркестанския ислямски център в Куинс.

- Записите от телефонните обаждания водят към клетъчен телефон, използван на Патрик Хенри Стрийт 805.

Престрелка на Канал Стрийт

- Още микроулики показват, че скривалището вероятно е в района на Батъри Парк Сити.

- Откраднат „Шевролет Блейзър“, непроследим.

- Няма съвпадения на отпечатъците.

- Килимът в скривалището е „Лустър Райт“ на „Арънлд“, поставен най-рано преди шест месеца; фирмите за обзавеждане се проверяват.

- Пресен естествен тор.

- Труп на един от съучастниците на Призрака: етническо малцинство от Западен или Северозападен Китай. Отпечатъци – без съвпадения. Използвал „Валтер РПК“.

- Подробности за емигрантите:

- Семейство Чан: Сам, Меймей, Уилям и Роналд, бащата на Сам, Чан Дзечи, и едно бебе, Пои. Сам е имал уредена работа, но работодател и място – неизвестни. Карат син микробус, марката и номерът – неизвестни. Апартаментът на Чан е в Куинс.

- Семейство Ву: Цичен, Йонпин, Чинмей и Лан.

30.

„Ти си остатък от старото. Разкайваш ли се?“

Призрака стоеше при прозореца на апартамента си в небостъргача на Патрик Хенри Стрийт и гледаше корабите, влизащи и излизащи от

пристанището на петдесет метра долу и на миля напред.

Някои пореха вълните бързо, други се плъзгаха едва-едва.

Едни блестяха, други бяха покрити с ръжда като „Фуджоуския дракон“.

„... остатък от старото. Упадъчният ти начин на живот е отвратителен...“

Харесваше тази гледка. Извън Пекин и големите градове на Фудзян и Гуаидун в Китай имаше малко небостъргачи. Защото имаше малко асансьори. Положение, което бащата на Призрака замалко щеше да оправи през шейсетте.

Баща му бе надарен с рядката комбинация от амбиции и ясни идеи за постигането им. Дебелият бизнесмен се занимаваше с много предприятия: продаваше военна продукция на вьетнамците, които по онова време се запасяваха, за да прогонят американците от недоносения придатък на страната им на юг; занимаваше се с извозване на боклук; даваше заеми; строеше частни жилища и внасяше руска техника – чийто най-печеливш продукт бяха асансьорите „Лемаров“, евтини, функционални и рядко причиняващи смъртни случаи.

Под покровителството на един фуджоуски колектив Кван Баба (малкото му име означаваше „баща“) бе сключил договори за покупката на хиляди асансьори, за продажбата им на строителни колективи и наемането на руски техници да ги инсталират. Имаше всички причини да вярва, че благодарение на усилията му китайските градове ще се променят и че богатството му ще стане още по-голямо. И защо да не успее? Той носеше официалната униформа, присъстваше на конгресите на ККП винаги когато можеше, имаше връзки из цялата югоизточна част на страната и кооперативът му бе един от най-успешните в провинция Фудзян, изпращаше купища пари в Пекин. Кариерата му обаче беше обречена. И причината за това бе проста: набитият, лишен от чувство за хумор мъж на име Мао Дзъдун, чийто капризна Културна революция от 1966 година накара студентите из цялата страна да се вдигнат и да разрушат четирите стари неща: старата култура, старите обичаи, идеи и навици.

Бащината къща на Призрака в един елегантен квартал на Фуджоу бе сред първите цели на развилнелите се младежи, излезли по улиците буквално разтреперани от идеализъм.

– Ти си част от старото. Разкайваш ли се? Признаваш ли, че си привърженик на старите ценности?

Кван Баба ги бе посрещнал в хола, който изглеждаше тесен за

тълпата крещящи младежи. Погледна ги не само със страх, но и с удивление; защото наистина не виждаше какво зло е направил.

– Покай се и се превъзпитай и ще те пощадим.

– Ти си виновен, защото си роб на старото мислене, на старите ценности, на старата култура... Вие построихте империя от лакеи на гърба на народа.

Всъщност студентите нямаха ни най-малка представа как си изкарва прехраната Кван Баба и дали кооперативът му се основава на принципите на капитализма на Дж. П. Морган, или на марксистко-ленинско-маоисткия комунизъм. Знаеха само, че къщата му е по-хубава от техните и че той може да си позволи да купува произведения на изкуството от отреченото „старо“ време – изкуство, което не спомагаше с нищо за борбата на народа срещу потисниците от Запада.

Кван, жена му, дванайсетгодишният Ан и по-големият му брат стояха занемели пред бясната тълпа. – Ти си остатък от старото...

Тази нощ премина като ужасен, неясен сън за младия Ан.

Една сцена обаче се бе запечатала в съзнанието му и той си я спомни и сега, застанал в луксозния небостъргач с изглед към пристанището, в очакване на предателя на Чан. Високият водач на студентите стоеше в средата на хола. Носеше очила с черни рамки и изкривени стъкла, защото бяха произведени от един от местните колективи. Пръскайки слюнки, той влезе в ожесточен диалектически спор с младия Ан, застанал до бъбрековидната масичка, на която преди години баща му го бе учил да използва сметало.

– Ти си част от старото – крещеше студентът. – Разкайваш ли се?

За да придаде тежест на думите си, той думкаше силно по пода с дебела сопа при всяка своя фраза.

– Да, разкайвам се – отговори спокойно момчето. – Моля народа да ми прости.

– Ще промениш упадъчния си начин на живот. Дум.

– Да, ще го променя – отговори Ан, макар че нямаше представа какво означава „упадъчно“. – Старото е заплаха за колективното благо и народа.

– Ако запазиш старите си възгледи, ще умреш. Дум.

– Ще ги отхвърля. Дум, дум, дум...

И така продължи безкрайно дълго... докато ударите на студента не отнеха живота на онова, което налагаше с металния накрайник на сопата си – родителите на Кван Ан, лежащи завързани и със запушени уста в краката му.

Момчето не погледна нито веднъж гърчещите се кървави тела, докато рецитираше молитвата, която студентите очакваха жадно от него:

– Покаявам се. Отхвърлям старото. Съжалявам, че се оставих да бъда съблазнен от нечестиви и упадъчни мисли.

Него пожалиха, но не и големия му брат, който изтича в бараката на двора и се върна с едно гребло – единственото оръжие, което глупавият младеж успя да намери. За минути студентите го смазаха на кървава купчина върху килима, безжизнен като родителите си.

Пламенните младежи взеха верния Кван Ан със себе си, приеха го във фуджоуската младежка бригада „Победно червено знаме“ и прекараха нощта в изкореняване на други остатъци от старото.

Никой от студентите не забеляза, че на следващата сутрин Ан се измъкна от импровизираната им главна квартира. Реформите, които им предстояха, явно бяха толкова много, че те май дори не го бяха запомнили.

Той обаче ги помнеше. Бе прекарал кратката си кариера като президент на старото маоист – не повече от няколко часа – в запомняне на имената на активистите и планиране на смъртта им.

Той не бързаше. Найсин...

Инстинктът за самосъхранение на момчето бе силен и той избяга на бунището на баща си в покрайнините на Фуджоу. Живя там месеци. Обикаляше големия район, ловеше плъхове и кучета сред скелетите на стари машини и купищата отпадъци със самоделно копие – рждясал амортизьор от останките на някакъв руски камион.

Когато стана по-самоуверен и научи, че активистите не го търсят, той започна да прави набези в града, да краде храна от контейнерите зад фуджоуските ресторанти. Заради големия опит в корабоплаването и контактите с останалата част на света жителите на Фуджоу винаги са били най-независимите сред китайците. Малкият Кван Ан научи, че комунистите стоят далеч от пристанището, където трафикантите на хора и контрабандистите не даваха пукната пара за угнетените народни маси, а влизането в идеологически спорове бе най-сигурният начин да загубиш живота си. Момчето бе осиновено от неколцина от тези мъже и започна да им изпълнява услуги, спечели доверието им и накрая получи разрешение да оглави някои от малките им операции, като кражби от доковете и рекет на дребни предприемачи в града.

Той уби за пръв път на 13 – един виетнамски наркопласьор, окрал трафиканта, за когото работеше Кван Ан. На четиринайсет най-последно откри, измъчва и уби студентите, лишили го от семейството му.

Младият Ан не беше глупав; наблюдаваше и забелязваше, че престъпниците около него се издигат само до определено ниво – главно заради ниското си образование. Знаеше, че трябва да продължи обучението си, особено по английски – международния език на престъпността... и бизнеса. Промъкваше се в държавните училища във Фуджоу, които бяха толкова претъпкани, че учителите никога не забелязваха, че някой от учениците им не фигурира в дневниците. Момчето работеше упорито, събираше пари, учеше кои престъпления да избягва (кражбите от държавата и вносът на наркотици осигуряваха главна роля в знаменитите вторнишки екзекуции на местния стадион) и кои са приемливи: кражби от навлизащите на китайския пазар чуждестранни фирми, контрабанда на оръжие и трафик на хора. Опитът му на пристанищата го направи специалист в контрабандата, рекета и прането на пари и точно в тези области той натрупа богатството си – първо във Фуджоу и Хонконг, след това във вътрешността на Китай и Далечния изток. Изпитваше маниакален страх от камери, никога не даваше да го снимат, предприемаше отчаяни ходове, за да не се набива на очи, камо ли да го арестуват. Остана възхитен, когато научи, че един местен служител на закона му е дал прозвището Гуй, Призрака. Веднага започна да го използва.

Постигаше успех, защото парите сами по себе си не го привличаха. Обичаше по-скоро предизвикателствата на самата борба. Поражението му носеше срам. Победата го караше да се гордее. Движешата сила в живота му бе самото преследване. В хазартните заведения например играеше само игри, които изискват някакви умения. Отнасяше се с презрение към онези, които залагаха на късмета си или участваха в лотарии – не защото шансовете да спечели бяха толкова малки, а защото нямаше предизвикателство.

Предизвикателства...

Като издирването на Ву и Чан.

Ходът на преследването не го разочароваше. От източниците си Призрака научи, че семейство Ву са в специална тайна квартира – не на ИНС, а на нюйоркската полиция, което не беше очаквал. Юсуф бе говорил с един познат, който щеше да провери къщата и да проучи каква е охраната, може би дори да убие емигрантите, ако ги види.

Колкото до семейството на Чан – до вечерта щяха да са мъртви. Предадени от собствения си приятел, този Тан, когото Призрака, разбираща се, щеше да убие, след като научи адреса на бегълците.

Остана доволен също така да научи, че полицията няма голям напредък в издирването му. От страна на ФБР разследването не вървеше и

основната тежест падаше върху градската полиция. Ролите се сменяха. Мислите му бяха прекъснати от почукване по вратата. Предателят бе пристигнал.

Призрака кимна на един от уйгурите и той извади пистолета си. Трафикантът отвори бавно.

Мъжът пред вратата каза:

– Аз съм Тан. Идвам да се срещна с Призрака. Истинското му име е Кван. Имаме работа. Става дума за Чан.

– Влез – каза Призрака и пристъпи напред. – Искаш ли чай?

– Не – отвърна старецът, влезе, накуцвайки, и се огледа. – Няма да се задържам.

31.

Присвил очи, Чан Дзечи огледа мъжете в стаята: Призрака и двама от някое малцинство – уйгури или казахи, единият бе въоръжен. Както много китайци хан от по-старото поколение, Чан Дзечи гледаше на тях като на „варвари“.

Старецът пристъпи в стаята и се замисли: Какво странстване го бе довело тук, където щеше да срещне смъртта си. Мислеше и за сина си, Сам Чан, който, надяваше се, още спеше, упоен от чая, съдържащ порядъчно количество морфин.

„Каква е единствената причина един мъж да направи това, което смяташ да извършиш сега – нещо толкова смело и опасно?“

„Заради децата си.“

Никой баща, разбира се, няма да остави сина си да отиде на сигурна смърт. Чан Дзечи бе взел решение още при завръщането на Сам от Китайския квартал предната нощ – да упои сина си и да дойде вместо него. Сам имаше половин живот пред себе си в Красивата страна. Трябваше да отгледа синовете си, а сега (по някакво чудо) – и дъщерята, която Меймей толкова желаше. Тук имаше свобода, тук имаше мир, тук имаше успех. Нямаше да позволи на сина си да пропусне тези неща.

Когато упойката действа и клепачите на сина му се затвориха, а чашата падна от ръката му, Меймей бе скочила уплашено. Чан Дзечи обаче й каза какво е направил и какво възнамерява да извърши. Тя опита да го разубеди, но тъй като беше жена и негова снаха, трябваше, макар и неохотно, да се подчини на желанието му. Чан Дзечи взе пистолета и малко пари, прегърна Меймей и докосна челото на сина си за

последен път. След това излезе, като преди това заръча да не бъдат Уилям в никакъв случай.

Сега той пристъпи вдървено в луксозния апартамент на Призрака. Варваринът с пистолета не се отделяше от него и Чан Дзечи разбра, че преди всичко трябва да го успокои, за да получи възможност да извади оръжието си и да застреля трафиканта.

– Познавам ли те? – попита Призрака и го изгледа изпитателно.

– Може би – отвърна старецът; измисли нещо, което, поне според него, звучеше правдоподобно. – Свързан съм с – тонговете в Китайския квартал.

– Аха.

Призрака отпи глътка чай.

Варваринът остана наблизко и продължи да гледа стареца подозрително. Другият млад мъж, мургав и начумерен, отново седна на мястото си в другия край на апартамента.

Чан Дзечи щеше да застреля Призрака веднага щом нещо отвлече вниманието на по-близкия телохранител.

– Седни, старче – покани го трафикантът.

– Благодаря. Краката ми не са добре. Влага и горещина в костите.

– Значи знаеш къде се крият Чан? –

– Да.

– Откъде да съм сигурен, че мога да ти имам доверие?

„Моля те – обърна се мислено старецът към собствения си баща, напуснал земята преди 46 години, най-важния бог в пантеона на Чан Дзечи, по-почитан и от Буда. –

Татко, накарай този човек да свали пистолета и ми дай пет секунди. Позволи ми да спася семейството си. Дай ми шанс за един изстрел – само това те моля. На три метра съм, няма как да не улуча.“

– Откъде познаваш Чан? – попита Призрака.

– От един роднина във Фуджоу.

– Знаеш, че им желая злото. Защо ги предаваш?

– Трябват ми пари за сина ми. Болен е. Има нужда от лекар.

Призрака вдигна рамене и се обърна към варварина:

– Претърси го. Да видим какви документи носи. „Не!“ – уплаши се Чан Дзечи.

Варваринът застана пред него, като препречи видимостта – и прицела му – към Призрака.

Чан Дзечи вдигна ръце и спря варварина:

– Моля ви. Аз съм стар човек. Заслужавам малко уважение. Не ме

пипайте. Сам ще ви дам документите си. Варваринът погледна Призрака и вдигна вежди. В този момент Чан Дзечи извади пистолета от джоба си и без колебание застреля телохранителя в слепоочието. Той се свлече тежко и остана неподвижно, проснат върху една табуретка. Призрака обаче реагира мълниеносно и точно когато Чан Дзечи стреляше по него, скочи зад един масивен диван. Куршумът се заби в кожата, но не можеше да се разбере дали е улучил трафиканта. Старецът насочи оръжието към варварина в другия край на апартамента, но той вече бе извадил пистолета си и се прицелваше. Чан Дзечи чу гърмежа и почувства болка в бедрото; куршумът наруши равновесието му и той падна по гръб на пода. Варваринът се хвърли към него. Старецът можеше да стреля по него и вероятно да го улучи. Вместо това се извъртя към дивана и натисна спусъка няколко пъти.

Даде си сметка, че оръжието вече не произвежда изстрели.

Куршумите бяха свършили. Беше ли улучил?

„О, моля те, Гуани, богиньо на милосърдието... Моля те.“

На стената се очерта сянка. Призрака се появи иззад дивана, невредим, със собствения си пистолет в ръка. Задъхан, той насочи черното дуло към Чан Дзечи и направи крачка към него. Хвърли поглед на мъртвия варварин.

– Ти си бащата на Чан – каза.

– Да, а ти си дяволът, който е на път към ада.

– Само че не с твоя билет.

Другият варварин скимтеше истерично на някакъв неразбираем език до трупа на сънародника си. Изведнъж се изправи и се нахвърли върху стареца, насочи пистолет към него.

– Не, Юсуф! – спря го Призрака. – Той ще ни каже къде са останалите.

– Нее...

– Нямаме време – продължи да го убеждава Призрака. – Някой сигурно е чул изстрелите. Трябва да тръгваме. Слез по стълбището. Не взимай асансьора. Изкарай микробуса пред задния вход.

Уйгурът се бе вторачил в Чан Дзечи с широко отворени очи, ръцете му трепереха от ярост.

– Чу ли? – изрева Призрака.

– Да.

– Тръгвай тогава. Идвам след минута. Върви!

Чан Дзечи запълзя отчаяно към най-близката врата, водеща към тъмна спалня. Погледна назад. Призрака беше в кухнята и взимаше

дълъг и тънък нож от една поставка. Трафикантът се насочи към стареца.

* * *

Точно пред Амелия Сакс, летяща с яркожълтия си шевролет „Кама-ро“ със сто километра в час, се издигаше сградата, където се намираше скривалището на Призрака. Беше огромна, с много етажи и голяма площ. Търсенето на апартамента на трафиканта щеше да е трудна работа.

Радиостанцията ѝ изпраща остро:

– До всички патрули в района на Батъри Парк Сити, имаме сигнал за изстрели. Внимание... Адресът е Патрик Хенри 805. Всички в района да се насочат към местопроизшествието.

Същата сграда, пред която се намираше тя. Тази на Призрака. Дали беше съвпадение? Сакс се съмняваше. Какво бе станало? Дали Чан не бяха в сградата? Дали ги беше примамил? Цялото семейство, децата... Тя заби крак в педала на газта и освободи копчето на микрофона, закачен на яката ѝ.

– Кола пет-осем-осем-пет до централата. Наближавам мястото на инцидента. Нещо по-подробно?

– Нищо, пет-осем-осем-пет.

– Номер на апартамента?

– Не.

– Край.

Три други коли докладваха, че са на път към мястото, но след десет секунди шевролетът на Сакс вече бе спрял на улицата, така че да остане място за линейките и другите автомобили, които щяха да се стекат около сградата.

Докато влизаше, тя забеляза големи саксии с пресен тор от угнили иглички пред сградата – част от него се беше разпиляла по тротоара. Вътре подовете бяха постлани с лъскав розов мрамор.

Портиер нямаше, но във фойето стояха неколцина души и гледаха смутено асансьора.

Сакс се обърна към един мъж на средна възраст с работно облекло:

– Вие ли подадохте сигнала за изстрелите?

– Чух нещо, но не мога да кажа откъде.

– Някой да знае?

– Мисля, че откъм запад – отвърна една възрастна жена. – Високо горе, но не мога да определя с точност.

Още две патрулни коли спряха пред сградата и полицаите се втурнаха вътре. Селито, Ли и Алън Коу ги следваха. Появи се една линейка, след нея – два микробуса на Отряда за бързо реагиране с десетина полицаи.

– Приехме сигнала – каза Селито. – Това е неговата сграда, нали? На Призрака.

– Да – потвърди Сакс.

– Господи! – промърмори детективът. – Тук сигурно има триста апартамента.

– Двеста седемдесет и четири – уточни възрастната жена.

Селито и Сакс обсъдиха набързо възможностите. Апартаментът на Призрака сигурно бе нает на чуждо име. Единственият начин да го намерят беше рискована проверка на всяко жилище. Късо подстриганият Бо Хауман нахълта с неколцина полицаи от Специалния отряд.

– Всички изходи са блокирани – обяви той. Сакс кимна и се обърна към възрастната жена:

– На кой етаж?

– Бях на деветнайсетия. Западното крило. Чуха се страшно близо! Много се уплаших...

Млад мъж с елегантен костюм се беше присъединил към тях.

– Не, не, не – възрази той. – Убеден съм, че беше от петнайсетия. Юг, не запад.

– Сигурен ли сте? – попита Хауман.

– Напълно.

– Не съм съгласна – възрази предпазливо жената. – Бяха на по-горен етаж и със сигурност в западното крило.

– Страхотно – измърмори Хауман. – Е, да действаме. Може да има ранени. Ще претърсим навсякъде.

Радиостанцията на Сакс отново изпраща.

– Централа до пет-осем-осем-пет.

– Слушам, Централа.

– Свързвам ви.

– Прието.

– Сакс, там ли си? – прозвуча гласът на Линкълн Райм.

– Да, казвай. Тук сме с Лон, Бо и спецотряда.

– Слушай, говорих с диспечерите и анализирах обажданията от сградата. Излиза, че изстрелите са дошли или от осемнайсетия, или от деветнайсетия етаж, някъде по средата на западното крило.

Високоговорителчето беше на радиостанцията, не на слушалка,

така че всички наоколо го чуха.

– Разбрано? – обърна се Хауман към подчинените си. Те кимнаха.

– Ще претърсим, Райм – каза Сакс. – Ще ти се обадя. Хауман раздели хората си – по един екип за осемнайсетия и деветнайсетия етаж и един за стълбището.

Агент Коу, застанал наблизко, проверяваше пистолета си – големия „Глок“, с който бе произвел прибързания изстрел. Беше се включил към единия от отрядите.

– Дръж го настрана – прошепна Сакс на Хауман. – Създава неприятности.

Сакс и командирът на Отряда за бързо реагиране се познаваха отдавна – той я бе виждал как действа в няколко престрелки. Хауман се приближи до Коу. Сакс не чу какво говорят, но тъй като операцията беше на нюйоркската полиция, Хауман вероятно нареди на агента от ИНС да не се намесва. След кратък и разгорещен спор лицето на Коу почервения като косата му. Хауман обаче бе запазил волята – и поведението – на сержант от армията и накрая агентът се отказа от безполезните протести. Извъртя се и изскочи на улицата, вадейки мобилния си телефон, без съмнение за да се оплаче на Пийбоди или на някой друг във федералната сграда.

Командирът на Отряда за бързо реагиране остави няколко души във фоайето, а Сакс и другите се качиха в асансьора и потеглиха към осемнайсетия етаж.

Когато вратата се отвори, всички се отдръпнаха. Един от отряда огледа коридора с метално огледало на дълга дръжка.

– Чисто е.

Излязоха, тръгнаха внимателно по килима, като гледаха да не издават звук, макар екипировката им да дрънкаше като звънциите на стадо овце. Хауман направи знак да се разгърнат. Обградена от двама едри мъжаги с готови за стрелба автомати, Сакс избра една врата и почука. Отвътре се чу странен шум. леко издумкване, сякаш някой поставя нещо тежко до вратата. Сакс погледна двамата си придружители и те насочиха оръжията си към входа. Сакс извади пистолета си и леко се отдръпна.

Отвътре се чу нов шум, стържене на метал.

Какъв беше този звук?

Отвътре изтрака верига. Сакс стисна пистолета. Вратата се отвори.

На прага се показа дребничка, белокоса жена.

– А, полицията. Сигурно за тези бомбички, от които се оплаках. –

Тя погледна големите автомати на полицаите. – Уха. Ама че работа!

– Точно така, госпожо – каза Сакс.

Забеляза, че думкането е било от столчето, което жената явно бе използвала, за да стигне шпионката. Жената се разтревожи:

– Нямаше да носите това, ако бяха само бомбички, нали?

– Не сме сигурни какво е, госпожо. Опитваме да разберем откъде е дошъл гърмежът.

– Мисля, че от 18К, от онази страна на коридора. Затова помислих, че са бомбички – защото там живее един жълт. Или азиатец, или както там ги наричат вече. Те използват бомбички при ритуалите си. За да плашат дракони и демони. А може би призраци. Не знам.

„Да отрежеш опашката на демона...“

– Има ли други азиатци на този етаж?

– Не, не мисля.

– Добре, госпожо, благодаря. Бихте ли се прибрали? Моля ви, заключете и не отваряйте, каквото и да чуете.

– О, божичко! – Жената отново погледна мъжете с автоматите. – Бихте ли ми казали...

– Моля ви – настоя Сакс, усмихната, но с глас, нетърпящ възражения.

Сама затвори вратата на жената. След това прошепна на Хауман:

– Мисля, че е 18К.

Хауман приближи апартамента. Почука на вратата:

– Полиция, отворете! Никакъв отговор. Той отново извика. Пак нищо.

Хауман кимна на хората си. Двама мъже изскочиха безшумно напред. Вдигнаха голяма метална тръба и удариха с нея вратата близо до бравата. Вратата отхвъркна навътре. Мъжете пуснаха тръбата, тя отчупи няколко люспи от мраморния под. Половин дузина въоръжени полицаи нахълтаха в апартамента.

Амелия Сакс също влезе, макар и след колегите си, носещи пълно защитно облекло: бронирани жилетки, качулки и шлемове. С пистолет в ръка тя спря на прага и огледа луксозния апартамент, боядисан в меки розови и сиви тонове. Отрядът се разгърна и провери всяка стая, всяко място, където би могъл да се скрие човек. Дрезгавите им гласове закъняхта из жилището:

– Тук е чисто... чисто... В кухнята е чисто. Няма заден вход... Чисто.

Призрака беше избягал.

Също както на плажа край Ийстън обаче бе оставил трупове след себе си. В хола лежеше мъж, приличаш на онзи, когото Сакс беше застреляла пред апартамента на Ву. Вероятно уйгур. Застрелян в упор. Беше проснат до надупчен от куршуми кожен диван. Наблизо лежеше евтин хромиран пистолет с изтрит сериен номер. Другият труп се намираше в спалнята.

Беше възрастен китаец, проснат по гръб, с безжизнен поглед. Имаше огнестрелна рана в бедрото, но куршумът не бе засегнал важни кръвоносни съдове; нямаше много кръв. Сакс не забеляза други рани, макар до него да лежеше дълъг кухненски нож. Тя си сложи гумени ръкавици и опипа яремната вена. Нямаше пулс.

Притичаха двама санитарии от Бърза помощ. Наведоха се над стареца и след секунди потвърдиха, че е мъртъв.

– Причина за смъртта? – обади се единият. Сакс приклепна до тялото.

– А, ето.

Кимна към ръката на мъжа, стиснала кафяво шишенце. Сакс разтвори пръстите му. Етикетът бе на китайски и английски.

– Морфин – обяви тя. – Самоубийство.

Това трябваше да е някой от емигрантите от „фуджоуския дракон“ – може би бащата на Чан, дошъл да убие Призрака. Тя си представи какво е станало: бащата застрелял уйгура, но Призрака успял да скоочи зад дивана и старецът останал без патрони. Призрака взел ножа и смятал да го измъчва, за да научи къде са останалите от семейството, но емигрантът се самоубил.

Хауман се заслуша в радиостанцията си и докладва, че останалата част от сградата е чиста. Призрака беше избягал.

– Мамка му – промърмори Сакс.

Екипът от Отдела по криминология дойде – двама техници внесоха два големи метални куфара в коридора. Сакс ги познаваше и им кимна за поздрав. Облече работния си костюм и обяви пред останалите:

– Трябва да извърша оглед. Бихте ли освободили помещението?

В продължение на половин час събира улики, никоя от които не даваше ясен отговор къде е отишъл Призрака.

Приключваше, когато усети цигарен дим. Сони Ли стоеше на прага и оглеждаше помещението.

– Аз познавам него от кораба – каза той; поклати тъжно глава. – Това баща на Сам Чан.

– Така помислих и аз. Защо го е направил? Един немощен старец

сам срещу Призрака..

– За семейство – отвърна тихо Ли. – За семейство.

– Предполагам, че и ти искаш да огледаш – каза тя без ирония в гласа.

Правилното предположение на Ли за Джери Тан и изненадващата му поява пред апартамента на Ву доказваха способностите му на детектив.

– А ти какво мисли, че прави аз, Хонсе? Оглежда. Тя се засмя.

– Снощи говорил с Лоабан. Той ми разказал за огледи. Само че аз прави оглед във въображение.

Също като Райм, замисли се Сакс.

– Намери ли нещо полезно?

– О, много неща.

Тя се зае с по-реалните улики, попълни картончетата и опакова всичко.

В ъгъла забеляза малък олтар и няколко статуетки на китайски богове. В съзнанието ѝ отново прозвучаха думите на възрастната жена от близкия апартамент:

„Използват бомбички в ритуалите си. Плашат с тях дракони и демони. А може би призраци.“

32.

Десетки светлини примигваха около небостъргача. Призрака се обърна и ги погледна. Юсуф караше мълчаливо по Чърч Стрийт. Загубата на още един другар го бе разтърсила, но шофираше бавно и внимаваше да не привлича вниманието върху крадения микробус „Уиндстар“. След като старецът се беше самоубил, без да разкрие нищо (в джобовете си също не носеше нищо), Призрака бе избягал по стълбите и прекосяваше тичешком паркинга точно когато се чуха първите сирени. Сега опитваше да успокои дишането и пулса си.

Полицията бе пристигнала твърде бързо, за да се предположи, че е реагирала на сигналите за изстрелите; явно знаеха, че той е там. Как са разбрали? Този въпрос си задаваше Призрака, докато зяпаше разсеяно минавачите. Реши, че са открили скривалището му по записите от телефонните разговори на уйгурската организация в Куинс. Така полицията бе научила номера на мобилния му телефон и беше засякла местонахождението му. Вероятно имаше и други следи; сведенията му за Линкълн

Райм говореха, че той е напълно способен да се досети къде е тайната му квартира. Тревожеше го обаче това, че не е получил предупреждение за полицейската акция. Юсуф каза нещо на родния си език и Призрака го накара да повтори на английски.

– Къде отиваме?

Призрака имаше няколко тайни квартири в града, но само една бе наблизко. Каза му накъде да кара и му даде още пет хиляди долара.

– Иди намери някой друг, който да ни помага. Юсуф се поколеба.

– Съжалявам за приятелите ти – добави Призрака, като се стараше да прикрие презрението в гласа си и да му придаде по-съчувствен тон. – Те бяха невнимателни. Ти не си като тях. Имам нужда от помощта ти. Ще получиш още десет хиляди. В брой и само за теб. Няма да се налага да делиш. Турчинът кимна. Трафикантът продължи:

– Добре, иди да вземеш още някой. Само че не от уйгурския център, Не се връщай там. Полицията ще го наблюдава. И намери друг телефон. Обади се на моя и остави новия си номер.

Той даде на турчина друг мобилен номер.

– Остави ме на тази пресечка.

Турчинът спря на Канал Стрийт, недалеч от мястото, където преди ден замалко не бяха убили Ву. Призрака слезе и се опря на прозореца, докато уйгурът повтори инструкциите и номера му на английски. Микробусът отпътува.

Призрака се протегна и проследи с поглед млада китайка с тясна блуза, къса пола и невероятно високи токчета, с които се препъваше.

Изчака я да се загуби в тълпата. Не беше единственият, който я гледаше, но подозираше, че само той иска да ѝ причини наистина голяма болка, преди да спи с нея.

Призрака се обърна в противоположната посока и тръгна по Канал Стрийт. До тайната квартира оставаше още доста път – намираше се почти на километър на изток. Докато вървеше, той обмисли какво трябва да направи: Най-напред да се сдобие с нов пистолет – нещо голямо, „ЗИК Зауер“ или „Глок“. Надпреварата за откриването на Чан се очертаваше да е жестока. Той или полицията. И ако се стигне до престрелка, Призрака искаше да има добро оръжие. Трябваше да си набави и нови дрехи. А и някои други неща.

Борбата ставаше все по-трудна. Той се замисли за младите си години, когато се криеше от активистите на Мао на бунището и търпеливо дебнеше плъхове и кучета. Спомни си как бе търсил убийците на баща си в младежката бригада. Тогава бе научил много за изкуството на

преследването. По-силният и по-многоброен противник очаква да го дебнеш и да търсиш слабото му място и замисля защитата си според това предположение. Единственият начин да победиш такъв враг обаче е да използваш силата му срещу него. Точно така смяташе да постъпи сега.

Найсин ли?, запита се.

Не. Времето за чакане бе изтекло.

* * *

Чан Меймей постави чаша чай пред сънливия си съпруг.

Той погледна бледозелената чаша, но вниманието му, както и на съпругата и синовете му, бе насочено към телевизора.

В новините, както научи с помощта на превода на Уилям, бяха съобщили за два трупа в Батъри Парк Сити, Манхатън. Единият беше емигрант от китайски Туркестан от Куинс.

Другият бе шейсет и девет годишен китаец, вероятно един от пътиците на „фуджоуския дракон“.

Сам Чан се беше събудил, с пресъхнала уста и замаян, преди половин час. Бе опитал да стане, но падна с трясък и жена му и децата притичаха разтревожени. Веднага щом откри, че пистолетът липсва, разбра какво е направил баща му и се насочи с несигурна походка към вратата.

Меймей обаче го спря:

– Прекалено късно е.

– Не! – изкрещя той и се свлече на дивана. Обърна се към нея. Загубата и скръбта го изпълниха с гняв. Той се нахвърли върху съпругата си:

– Ти му помогна, нали? Знаела си какво е смятал да направи!

Жена му стискаше парцаленото коте на Пои и мълчеше. Чан вдигна юмрук. Меймей присви очи и се извърна в очакване на удара. Уилям запристъпя нервно, Роналд заплака. Сам Чан обаче свали ръката си. Замисли се. „Аз научих нея и децата си да почитат старите хора, и най-вече баща ми. Чан Дзечи ѝ е заповядал да му помогне и тя се е подчинила“, си каза.

Изчака известно време, докато ефектът от силното лекарство отмени; разкъсваше се от тревога и в същото време се надяваше на чудо. Новините обаче потвърдиха, че се е случило най-лошото.

Уйгурът бил застрелян, според репортажа, от стареца, който пък починал от свръхдоза морфин, очевидно самоубийство. Подозираше се, че апартаментът е бил скривалище на Кван Ан, трафиканта на хора,

издирван заради потапянето на „фуджоуския дракон“ рано сутринта предния ден. Кван се измъкнал от сградата преди пристигането на полицията.

Роналд хлипаше и местеше поглед ту към телевизора, ту към родителите си.

– Дядо, дядо! – не спираше да повтаря.

Седнал с кръстосани крака, Уилям се клатеше нервно напред-назад и мрачно превеждаше думите на красивата тв водеща. По някакво съвпадение тя бе китайка. Репортажът свърши и сякаш по сигнал Меймей стана и отиде в спалнята. Върна се с един лист. Подаде го на мъжа си, след това вдигна Пои и изтри лицето и ръчичките ѝ.

Вцепенен, Сам Чан взе сгънатия лист и го отвори. Писмото бе написано с молив, не с четчица и тъмно мастило, но йероглифите бяха изящно очертани. Истински художник, старецът можеше да постигне съвършенство независимо от средството за писане.

Синко,

Животът ми протече по-пълноценно, отколкото съм се надявал. Вече съм стар и болен. Надеждата за още година-две на този свят не ме радва. Предпочитам да изпълня дълга си и да се върна към душата на Природата в часа, предопределен от Книгата на живите и мъртвите.

Този момент дойде.

Мога да ти кажа много неща, да ти преподам всички уроци на живота си, всичко, което съм научил от баща си, от майка ти и от теб, синко мой. Предпочитам обаче да не го правя. Истината е една, но пътят, по който стигаме до нея, е лабиринт и всеки трябва сам да мине през него. Аз посадих здраво бамбуково растение и то израсна добре. Продължавай пътя си далеч от пръстта, все към светлината и храни собствените си млади фиданки. Бъди бдителен като всеки селянин, но им осигури и достатъчно пространство. Аз видях стръковете; те ще израснат прави.

Баща ти

Обзе го непосилна ярост.

Изправи се рязко, все още замаян от лекарството, и се олюля. Запрати чашата с все сила в стената и тя се разби. Роналд се сви изплашено

– Ще го убия! – изрева Сам Чан. – Призрака ще умре!

Кръсъкът му разплака бебето. Меймей прошепна нещо на синовете си. Уилям се поколеба, но сетне кимна на Роналд, който взе Пои. Трите деца се оттеглиха в спалнята.

– Веднъж го намерих, пак ще го открия – каза Чан твърдо. – Уилям може да ми осигури друг пистолет. Този път...

– Не! – изрече Меймей.

– Какво? – изненада се Чан. Тя преглътна и сведе поглед:

– Няма да го направиш.

– Не ми говори така. Ти си ми жена!

– Да – отвърна тя с треперещ глас. – Жена съм ти. И съм майка на децата ти. Какво ще стане с нас, ако умреш? Замислял ли си се за това? Ще останем на улицата, ще ни депортират – а знаеш какъв живот ни очаква в Китай; вдовица на дисидент, без имот, без пари. Това ли искаш?

– Баща ми е мъртъв! А ние дори не можем да погребем праха му! Виновникът трябва да умре.

– Не, не трябва – възрази тя, незнайно как събрала кураж. – Баща ти беше стар. Болен. Той не е център на вселената, животът трябва да продължи.

– Как можеш да говориш така? Благодарение на него съм се родил аз!

– Той води пълноценен живот, но вече го няма. Ти живееш в миналото, Дзинърдзъ. Родителите ни заслужават да ги почитаме, но нищо повече.

Потресен, той осъзна, че жена му е използвала малкото му име. Не помнеше да го е наричала така от години – поне не след женитбата им. Досега винаги използваше почтителното джанфу, „съпруге“.

Тя продължи:

– Ти няма да отмъстиш за него. Ще останеш с нас, ще се криеш, докато Призрака бъде заловен или убит. След това с Уилям ще започнете работа в печатницата на Джоузеф Таи. А аз ще стоя къщи и ще уча Роналд и Пои. Всички ще научим английски, ще спечелим пари... И когато се обяви амнистия, ще получим гражданство. – Тя замълча за момент, за да избърше обляното си със сълзи лице. – И аз го обичах, ако искаш да знаеш. Моят скръб е не по-малка от твоята.

И се втурна да разтребва.

Чан се отпусна на дивана и прекара дълго време в мълчание, втречен в изтъркания червен килим. Сетне се изправи, отиде в спалнята и даде знак на малкия си син да го последва. Момчето боязливо излезе в хола и се приближи до дивана. Двамата седнаха. След малко Чан възвърна самообладанието си. Обърна се към Роналд:

– Синко, знаеш ли за войниците от Цин Ши Хуан?

– Да, татко.

Това бяха хиляди глинени статуи на войници, конници и коне в цял

ръст, изработени близо до Сиан по заповед на първия китайски император около 200 г. пр. н. е. и поставени в гробницата му. Армията трябва да го съпровожда в задгробния живот.

– Ние ще направим същото за дядо ти. – Чан се задави от скръб. –

Ще изпратим някои неща в небето, за да може той да ги ползва.

– Какви неща?

– Неща, които бяха важни за него, докато беше жив. Той загуби всичко на кораба, но ние ще му ги нарисуваме.

– Така става ли? – смръщи лице момчето.

– Да, но ще трябва да ми помогнеш. Роналд кимна.

– Вземи няколко листа и този молив. – Чан кимна към масата. – Защо не нарисуваш любимите му четки, онези с вълчи и кози косми? Също перодръжката и мастилницата му. Помниш ли как изглеждат?

Роналд взе молива с малката си ръка. Наведе се над листа и се зае със задачата.

– И бутилка от оризовото вино, което обичаше – предложи Меймей.

– Ами прасе? – попита момчето.

– Прасе ли? – изненада се Чан.

– Той обичаше свинско с ориз, не помниш ли?

Чан усети, че някой стои зад гърба му. Обърна се – Уилям гледеше рисунката на брат си.

– Когато баба умря, горихме пари – каза мрачно младежът.

По традиция на китайските погребения горят листчета, изрисувани като банкноти от по един милион юана, издавани от Банката на ада, така че починалият да може да ги харчи в отвъдния свят.

– Мога да нарисувам няколко банкноти – добави Уилям.

Буря от чувства се разрази в душата на Сам Чан при тези думи на сина му. Така му се искаше да го прегърне!

– Моля те, синко – изрече глухо.

Слабото момче коленичи до брат си и започна да рисува банкнотите.

След като децата свършиха с рисуването, Чан даде знак на семейството си да се съберат в задния двор на новото им жилище. Сякаш наистина погребваха Чан Дзечи, те запалиха ароматни пръчици на земята, за да обозначат мястото, където би трябвало да лежи мъртвецът. След това изгориха рисунките на двете момчета, гледайки как димът изчезва в сивото небе и как хартията се превръща в черен прах.

33.

Селито вдигна поглед от мобилния си телефон:

– Някой пак е опитал да нападне Ву.

– Какво? В тайната квартира в Мъри Хил ли? – попита Сакс.

Райм се приближи с количката до детектива, който заобяснява:

– Слаб, мургав мъж с ръкавици; охраната го забелязала на мониторите за наблюдение в уличката зад сградата. Оглеждал един от прозорците. Мислите ли, че е случайно?

Сони Ли се изсмя мрачно:

– С Призрак няма случайно. Райм кимна.

– Какво е станало? – поинтересува се.

– Двама от нашите го подгонили, но се изплъзнал.

– Как, по дяволите, е научил къде са?

– Кой знае? Сакс се замисли:

– След престрелката на Канал Стрийт някой от съучастниците му може да ме е проследил до клиниката, а след това да е последвал Ву до тайната квартира. Трудно, но не и невъзможно. – Тя се приближи до бялата дъска и посочи един ред в таблицата. – А какво ще кажете за това?

• Призрака има съучастници в органите на властта.

– Шпионин, а? – попита Селито.

– Никой в Бюрото не е знаел. Делрей напусна, преди да ги настаним. Остават ИНС и полицията.

– Е, в никакъв случай не можем да ги оставим там. Ще се обадя в прокуратурата и ще им уредя скривалище по Програмата за защита на свидетелите. – Той огледа останалите. – И тази информация не бива да напуска тази стая. Сетне се обади и уреди транспортирането на семейството на Ву да се извърши с брониран микробус. Райм ставаше нетърпелив:

– Някой да звънне в Бюрото. Къде, по дяволите, се губи заместникът на Делрей? Еди, заеми се.

Дън се свърза със заместник главния агент от Бюрото. Показа се, че прословутото съвещание се е забавило.

– Казаха, че до обяд всичко щяло да си е на мястото.

– Кое „всичко“? – избухна Райм. – И на какво شبано „място“? Абетия не разбират ли, че тук си имаме работа с убиец?

– Искаш ли пак да им се обадя?

– Не. Искам да видя уликите.

Огледът на Сакс в скривалището на Патрик Хенри Стрийт имаше спорен успех. Един от неприятните факти бе, че клетъчният телефон, по който бяха открили Призрака, беше зарязан в апартамента. Ако още го използваше, можеха пак да го проследят. За да го остави, явно се бе досетил как са го намерили и щеше да внимава с телефоните.

За разлика от убития на Канал Стрийт този уйгур имаше документи, шофьорска книжка и визитна картичка на Туркестанския културен център в Куинс. Бединг, Сол и един спецотряд вече бяха в центъра, но председателят му твърдеше, че бил чул само за някакъв китаец, който наел неколцина души за преместване на мебели. Не знаел нищо повече.

Името на наемателя на апартамента също не им помагаше: Хари Ли. Социалноосигурителният му номер и адресът му бяха фалшиви, а чекът за наема бе дошъл от една карибска банка. Ли било като Смит на английски, поясни Дън.

Трупът на стареца, умрял от свръхдоза морфин, носеше известни следи. Според силно избелялата от солената вода лична карта в портфейла му името му бе Чан Дзечи. Намериха и някакво листче, скрито зад документа за самоличност. Дън се усмихна тъжно:

– Вижте това. Автограф от Чан Кайши, лидера на националистите. Тук той благодари на Чан за съпротивата му срещу комунизма и диктатурата.

Той спря поглед върху една редица снимки под тази на трупа. Бяха близки планове на ръцете му.

Райм премести леко безименния си пръст и придвижи количката към дъската.

– Вижте това. Ръцете му.

– Снимах ги заради петната – обясни Сакс.

Пръстите и дланите на Чан Дзечи бяха покрити с тъмносини петна. От боя или мастило. Очевидно не бяха сивкавите петна, които се появяват след смъртта.

– Пръстите! – възкликна Райм. – Виж пръстите. Тя пръсви очи и се приближи:

– Вдлъбнатини!

Сакс свали една снимка на отпечатъците на Сам Чан и ги доближи до снимките на отпечатъците на баща му. Дланите и пръстите бяха с различен размер и тези на стареца бяха доста по-набръчкани, но вдлъбнатините, които Райм бе забелязал върху показалеца и палеца на Сам Чан, очевидно бяха същите като на баща му. Бяха предположили, че белезите върху пръстите на Сам Чан са от корда или порязване. Очевидно

обаче случаят не беше такъв.

– Какво означава това? – попита Мел Купър. – Да не е наследствено?

– Не, невъзможно – отвърна Райм и се взря в снимките на ръцете на стареца.

Затвори очи, остави мисълта си да полети – като един от соколите на перваза му. Мазтило по ръцете, вдлъбнатини... Изведнъж тръсна глава.

– Те са художници! И бащата, и синът. Помниш ли надписа на „Хом Стор“ върху микробуса? Някой от тях го е изписал. Белезите са от стискане на четки и писалки.

– Не – намеси се Ли. – Не художници. Калиграфи. В Китай калиграфия много важна. Четка се държи ето така. Той взе една химикалка и я хвана в съвършено вертикална позиция, стисна я здраво между палеца и съседните два пръста. Когато я пусна и показа ръката си, върху пръстите му имаше същите вдлъбнатини, както върху ръцете на Чан и баща му.

– Калиграфия много важно изкуство в Китай – обясни Ли. – По време на пролетарска революция художници били преследвани. Много калиграфи започнали работа като печатари или бояджии. Полезни професии. За благо на обществото. На кораб Чан разказвал, че заради дисидентство го уволнили като учител. Никои не искал го вземе в училище. Започнал работи като печатар и бояджия.

– А в клиниката Ву каза, че Чан имал вече уредена работа – напомни Сакс.

– Знаем, че семейството се крие в Куинс – каза Райм. – Да съберем колкото можем китайскоговорящи полицаи от Пети район и да ги пратим да разпитват по печатниците и фирмите за производство на табелки дали не са наели наскоро някой незаконен.

Коу се изсмя на наивността на Райм:

– Няма да сътрудничат. Нямаш гуанси.

– Ето ти гуанси! – тросна се Райм. – Да им обяснят, че ако излъжат и разберем, ИНС ще затвори печатницата и ако някой от семейство Чан загине, ще ги арестуваме и ще ги съдим за съучастие в убийство.

– Сега ти мисли като китайски полицаи – засмя се Сони Ли.

Дън извади мобилния си телефон и се обади в централното управление.

Мел Купър бе пуснал някои проби от микроулики на газова хроматография. Сега разгледа резултатите.

– Ето нещо интересно. – Погледна надписа на едно пликче. – Това е

от обувките на бащата на Чан. Нитрати, калий, карбонат, натрий... Биоматериал. Значително количество. Това привлече вниманието на Райм. Терминът „биоматериал“ без съмнение бе измислен от някой умен експерт, който е съзнавал, че търсенето на продукта ще бъде сериозно ограничено, ако се продава под истинското му название: преработени човешки екскременти.

Четиринайсетте завода за пречистване на отпадни води в Ню Йорк произвеждат повече от хиляда тона биоматериал на ден и го продават из цялата страна за наторяване. Присъствието му в значително количество по обувките на жертвата означаваше, че семейство Чан вероятно живеят близо до такава станция.

– Можем ли да проверим всички жилища около фабриките? – попита Селито.

Райм поклати глава. В Куинс имаше няколко такива завода и като се имат предвид променливите ветрове на Ню Йорк, семейство Чан можеше да живеят в радиус от няколко преки. Без да стеснят кръга на търсенето – като намерят печатницата, където би трябвало да работи Сам Чан, – проверката щеше да продължи вечно.

Останалите улики не бяха от голяма полза. Морфинът, използван от стареца за самоубийство, бе китайски и следователно нямаше да им помогне.

– Нима морфинът е смъртоносен? – попита Селито.

– Говори се, че Джек Лондон се е самоубил така – отбеляза Райм, чийто познания по начините за самоубийство бяха почти толкова обширни, колкото тези по криминология. – Когато е над допустимата доза, всичко може да те убие. Старецът не носеше никакви билети от метро или други превозни документи, които да подсказват откъде може да е дошъл.

Райм обаче си спомни, че Амелия Сакс не е единствената, извършила оглед в апартамента на Призрака.

Сони Ли това и чакаше.

– Хей, Лоабан, и аз намерил някои неща. Иска чуе?

– Давай.

– Намерил някои полезни неща. Добре, срещу врата има статуетка на Буда. Никаква уредба или телевизор в стая. Коридор бял. Секции с врати. Има статуетка на осем коня. Всички огледала високи, така че се вижда в цял ръст. Има медни звънчета с дървени дръжки. Били в западната част на стая. – Той кимна, сякаш беше очевидно. – Сетил се, Лоабан?

– Не – отвърна с въздишка Райм.

Ли опипа джобовете си за цигари, сетне отпусна разочаровано ръце.

– Върху мое бюро в Люгоюан имал надпис.

– Още някоя мъдрост ли?

– Дзу и фан сан. Значи: научи три неща от един пример. Идва от Конфуций: „Ако аз покаже един ъгъл на някой предмет на един човек и той не познае други три ъгъла, няма смисъл го обучава повече.“

Не е лошо като девиз на детектив, замисли се Райм.

– И ти правиш някакъв важен извод от една статуетка на осем коня и няколко медни звънчета?

– Фъя шуй, иска каже.

– Подреждане на мебелите и предметите така, че носят късмет – обясни Том. Райм го стрелна с очи и младият мъж добави: – Имаше такова предаване по канала „За дома и градината“. Не се притеснявай, гледах го в свободното си време.

– Значи той живее в апартамент, където всичко му носи късмет – отбеляза нетърпеливо Райм. – Какво говорят уликите, Ли?

– Поздравления, Сони – обади се Том. – Започна да се обръща към теб на фамилно име. Това е запазено само за наистина добрите му приятели. Забележи, че аз съм просто Том и винаги ще си остана Том.

– Като заговорихме, Том, доколкото си спомням, ти си тук само за да пишеш. Не да поучаваш.

– Извод ли, Лоабан? Съвсем ясен – продължи Ли. – Призрак наел някой подреди стая и този човек свършил шибан добра работа. Разбира от професия. Може би той знае други апартаменти на Призрак.

– Добре, това е полезно.

– Аз отида проверя хора, които занимава фън шуй в Китайски квартал, какво каже?

Райм се спогледа със Сакс и двамата се засмяха:

– Трябва да напиша нов учебник по криминология. Ще добавя глава за смахнатите улики.

– Хей, ти знае какво казва наш водач Дън Сяопин? Че няма значение дали котка черна или бяла, стига хване мишката. Аз опита го намери в Китайски квартал. Ти опита го хване отгук, Лоабан.

– Късмет, Сони.

Китайският полицаи излезе, а останалите се върнаха към уликите. Не постигнаха обаче напредък, а в близкия час полицаите, натоварени с проверката на печатниците в Куинс, също не се обадиха.

Райм отпусна глава на възглавницата. Двамата със Сакс се загледаха в дъската.

Криминологът изпитваше чувство, което бе изпитвал неведнъж преди: увереност, че уликите, колкото и да са ти познати, пак могат да дадат някаква нова следа, макар вече да си мислиш, че са се изчерпали като източник на информация.

– Да разговарям ли отново с Ву, с Джон Сун? – попита Сакс.

– Нямаме нужда от повече свидетелски показания – измърмори Райм. – Трябват ни улики. Искам нещо конкретно.

Още проклети улики... Имаха нужда...

Изведнъж той погледна картата – първата, на Лонг Айлънд. Взря се в миниатюрната червена точка на около миля от брега на Ориент Пойнт.

– Какво има? – попита Сакс.

– Мамка му.

– Какво?

– Имаме още едно местопроизшествие, а аз изобщо не се сетих за него.

– Кое?

– Корабът. „Фуджоуският дракон“.

Призрак-убиец Ийстън, Лонг Айлънд

- Двама емигранти, убити на плажа; застреляни в гърба.
- Един ранен емигрант – д-р Джон Сун.
- Баншоу (помощник) на борда; самоличност – неизвестна.
- Самоличността на помощника – потвърдена; удавен труп, намерен близо до мястото на потъване на „Дракона“.

- Десет избягали емигранти: седем възрастни (един старец, една ранена жена), две деца, едно бебе. Открадват църковен микробус.

- Кръвни проби, изпратени за изследване.

- Ранената жена е АВ отрицателна. Поръчани са допълнителни изследвания на кръвта.

- Колата, чакала Призрака на плажа, тръгва без него. Смята се, че Призрака е стрелял по нея. Отпечатъци от грайфери и данни за габаритите, изпратени за оценка.

- Колата е БМВ Х5. Шофьор – Джери Таи:

- Никакви коли не са чакали емигрантите.

- Клетъчен телефон, вероятно на Призрака, изпратен за изследване на ФБР.

- Непроследим сателитен телефон. Ползването му е осигурено чрез незаконно проникване в китайската правителствена система.

- Оръжието на Призрака е 7.62-мм пистолет. Необичайни гилзи.
 - Китайски автоматичен пистолет „Модел 51“.
 - Призрака има сподвижници в органите на властта.
 - Призрака открадва червена хонда. Колата е обявена за издирване.
 - Никакви следи от хондата не са открити.
 - Три трупа, извадени от океана – двама застреляни, един удавен.
- Снимки и отпечатьци, изпратени на Райм и китайската полиция.
- Удавеният е идентифициран като Виктор Ау, помощник на Призрака.
 - Отпечатьци, изпратени в АСИПО.
 - Не са намерени съвпадения на отпечатьците, но някои от тях имат необичайни белези (белези от рани, порязвания от въже?)
 - Профил на емигрантите: Сам Чан и Ву Цичен със семействата си, Джон Сун, бебе на една жена, която се удавила, и мъж и жена с неустановена самоличност (убити на плажа).
- Откраднат микробус, Китайски квартал
- Замаскиран от емигрантите с надпис на „Хоум Стоп“.
 - По следите от кръв изглежда, че жената е ранена в ръката или рамото.
 - Кръвни проби, изпратени за изследване.
 - Ранената жена е АВ отрицателна. Поръчани са допълнителни изследвания на кръвта.
 - Отпечатьци, изпратени в АСИПО. Няма съвпадение.
- Място на убийството на Джери Тан
- Четирима мъже проникнали в склада, измъчвали и застреляли Тан.
 - Две гилзи – съвпадат с „Модел 51“. Тан е застрелян два пъти в главата.
 - Безсмислен вандализъм.
 - Няколко пръстови отпечатька. Няма съвпадения, освен с отпечатьците на Тан.
 - Трима от убийците носят по-малък номер обувки от Призрака, вероятно са по-дребни.
 - Микроуликите водят до извода, че скривалището на Призрака вероятно се намира в Долен Манхатън, в района на Батъри Парк Сити.
 - Съучастниците вероятно са от някое китайско етническо малцинство. Възможностите се проверяват.
 - Уйгури от Туркестанския ислямски център в Куинс.
 - Записите от телефонните обаждания водят към клетъчен телефон,

използван на Патрик Хенри Стрийт 805.

Престрелка на Канал Стрийт

• Още микроулики показват, че скривалището вероятно е в района на Батъри Парк Сити.

• Откраднат „Шевролет Блейзър“, непроследим.

• Няма съвпадения на отпечатъците.

• Килимът в скривалището е „Луспгър Райт“ на „Арнълд“, поставен най-рано преди шест месеца; фирмите за обзавеждане се проверяват.

• Пресен естествен тор.

• Труп на един от съучастниците на Призрака: етническо малцинство от Западен или Северозападен Китай. Отпечатъци – без съвпадения.

Използвал „Валтер РПК“.

• Подробности за емигрантите:

• Семейство Чан: Сам, Меймей, Уилям и Роналд, бащата на Сам, Чан Дзечи, и едно бебе, Пои. Сам е имал уредена работа, но работодател и място – неизвестни. Карат син микробус, марката и номерът – неизвестни. Апартаментът на Чан е в Куинс.

• Семейство Ву: Цичен, Йонпин, Чинмей и Лан.

Тайна квартира на Призрака

• Според отпечатъците и снимките на ръцете на Чан Дзечи бащата и синът са калиграфи. Сам Чан може да си е намерил работа в печатница или фирма за табели. Печатниците и фирмите за табели в Куинс се проверяват.

• По обувките му е открит биоматериал, което води до извода, че живеят в района на някой завод за преработка на отпадни води.

• Призрака е наел майстор на фън шуй, за да подреди апартамента му.

34.

– Ама уликите на кораба ще са повредени, нали, Линк? – отбеляза Лон Селито. – От водата.

Сакс обясни:

– Водата може да унищожи някои улики, като разтворимите вещества например. Други видове веществени доказателства обаче, дори микроследи, могат да останат и да бъдат открити, в зависимост от теченията, дълбочината и температурата на водата. Някои дори могат да се запазят по-добре, отколкото на сушата. Как се справям, Райм?

– Отлично, Сакс. Впечатлен съм.

Тя бе цитирала дословно един абзац от учебника му по криминология.

– Някой да се обади на Бреговата охрана и да ме свърже с началника им.

След три или четири обаждания Селито най-после включи разговора през микрофона.

– Говори Фред Рансъм. Капитан съм на „Евън Бригант“.

Капитанът крещеше, за да надвика вятъра, свирещ в микрофона му.

– Аз съм детектив Селито от Нюйоркското полицейско управление. Разговаряхме по-рано, нали?

– Точно така, сър. Спомням си.

– В момента съм с Линкълн Райм. Къде се намирате?

– В района на Ориент Пойнт, точно над „Дракона“. Още търсим оцелели, но нямаме късмет.

– Какво е състоянието на кораба, капитане? – попита Райм.

– Лежи на десния борд на около трийсет метра дълбочина.

– Какво е времето?

– Доста по-добро отпреди Триметрови вълни, вятър – около трийсет възела. Ръми леко. Видимост – вероятно около двеста метра.

– Имате ли водолази, които да проверят вътрешността на кораба? – попита Райм.

– Тъй вярно.

– Могат ли да се гмуркат в такова време?

– Условията не са най-добрите, но са приемливи. Знаете ли, сър, вече проверихме за оцелели. Няма такива.

– Не, говоря за търсене на улики.

– Разбирам. Ще пратим няколко човека долу. Проблемът е, че хората ми никога не са правили подобно нещо. Те са Т и С...

– Какво е това? – поинтересува се Райм.

– Специалисти по търсене и спасяване. Може ли някой да им обясни какво да правят?

– Разбира се – отвърна Райм, макар че никак не му се преподаваха основите на криминологията на новобранци.

– Аз ще направя огледа – обади се Сакс.

– Става дума за вътрешността на кораба. Сакс.

– Това ми е ясно.

– На трийсет метра под водата, Тя се наведе към микрофона:

– Капитане, след трийсет минути мога да съм в Батъри Парк.

Можете ли да изпратите хеликоптер, който да ме доведе при вас?

– Е, в такова време е възможно да се лети, но...

– Имам сертификат от ПАВИ.

Това означаваше, че има разрешително от Професионалната асоциация на водолазните инструктори. Райм знаеше, че тя и бившият ѝ приятел, Ник, са изкарали курса заедно и имат доста гмуркания. Любителката на скоростите Сакс обаче си падаше повече по скутери и водни ски.

– Ама ти не си се гмуркала от години, Сакс – изтъкна той.

– Това е като карането на колело.

– Госпожице...

– Полицай Сакс, капитане.

– Полицай, има голяма разлика между гмуркането за удоволствие и сегашните условия. Хората ми практикуват от години и пак не ми е много приятно да ги изпращам в тази нестабилна развалина в такова време.

– Сакс, не можеш да го направиш – каза Райм. – Не си подготвена за това. Ще ги командваме оттук.

– Няма начин. Могат да пропуснат милион неща. Знаеш го. Все едно да изпратиш цивилни. С цялото ми уважение, капитане.

– Ясно, полицай. Мисля обаче, че е прекалено рисковано.

Сакс замълча, сетне попита:

– Капитане, имате ли деца?

– Моля?

– Имате ли семейство?

– Ами – отвърна несигурно той... – да, имам.

– Престъпникът, когото преследваме, е потопил кораба и е убил повечето хора вътре. А в момента е по следите на неколцина от оцелелите емигранти – семейство с две деца и едно бебе. Аз няма да допусна да ги открие. Вътре може да има улики, които да ни отведат до него. Моята специалност е да намирам следи при всякакви условия.

– Използвай нашите водолази – предложи Селито.

И полицейското управление, и пожарната имаха обучени водолази.

– Те не са тренирани да извършват огледи – възрази Сакс.

Погледна Райм. Той се поколеба за момент, сетне кимна.

– Ще ни помогнете ли, капитане? – попита криминологът. – Тя трябва да се гмурне.

– Добре, полицай! – извика капитанът. Сред воя на вятъра гласът му се губеше. – Хеликоптерът обаче ще ви вземе от летателната площадка при река Хъдсън. Това ще спести малко време. По-близо е от Батъри Парк. Знаете ли я?

- Разбира се. Може ли още нещо, капитане?
 - Слушам.
 - Много от гмурканията си съм направила в Карибско море.
 - Да?
 - След това, когато плавахме към сушата, екипажът правеше пунш с ром за всички – беше включен в цената на курса. Имате ли нещо подобно на катерите на Бреговата охрана?
 - Знаете ли, полицай, може би ще успеем да уредим нещо.
 - След петнайсет минути съм на площадката. Връзката прекъсна. Сакс срещна погледа на Райм.
 - Ще ти се обадя, за да докладвам какво съм намерила.
- Толкова много неща искаше да й каже Райм, но не можеше.
- Тя се замисли за момент, сетне погали дясната му ръка – тази, чиито пръсти все още можеха да имат някаква сетивност. Не сега обаче. Може би след операцията.
- Райм вдигна очи нагоре, към стаята си, където богът на детективите, Гуанди, седеше пред чаша изпаряващо се сладко вино. Райм, разбира се, се съдръжа и предпочете да не моли това езическо божество да пази Сакс – предаде пожеланието си за безопасно пътуване лично на нея, макар и мълчаливо.

* * *

- „Да научиш три неща от един пример...“ „Конфуций, а? Това ми харесва“ – помисли си Линкълн Райм. Обърна се към болногледача си:
- Трябва ми нещо от мазето.
 - Какво?
 - Екземпляр от книгата ми.
 - Не знам къде са.
 - В такъв случай най-добре да започнеш да търсиш, не мислиш ли?
- Том въздъхна и излезе.
- Райм говореше за книгата, която бе написал преди няколко години, „Сцени на престъплението“. В нея той описваше петдесет и едно места на стари престъпления от Ню Йорк, някои разкрити, други – не. Книгата включваше примери за най-известните престъпления в града, от тежки сбивания в района файв Пойнтс, смятан за едно от най-опасните места на земята през деветнайсети век, през убийството от ревност на Станфорд Уайт в Медисън Скуеър Гардън, до злощастното последно хранене на Джоуи Гало в едно ресторантче в Малката Италия и смъртта на Джон Ленън. Илюстрираната книга бе популярна – макар и не чак толкова, че

да се разпродаде целият тираж; залежалите екземпляри още събираха праха по рафтовете с „намалени книги“ на книжарниците или по евтини разпродажби из цялата страна.

Райм обаче тайно се гордееше с творението си – то бе първото му връщане към реалния свят след нещастния случай, доказателство, че въпреки сполетялата го беда той е способен да направи нещо друго, освен да лежи и да оплаква участието си. Том се върна след десет минути. Лицето му бе покрито с пот и наръсено със сажди.

– Бяха в най-забутания ъгъл. Под десетина картона. Виж на какво заприличах!

– Е, ако беше подредил по-добре долу, щеше да ти е по-лесно – промърмори Райм, без да сваля очи от книгата.

– Може би, ако не ме беше накарал да ги разкарам някъде, ако не беше поискал да ти се махнат от очите и ако не беше намразил толкова цитатите си, също щеше да ми е по-лесно.

– Кажй, корицата да не е скъсана?

– Не, нищо й няма.

– Я да видя.

Болногледачът сърдито изтръска панталона си и вдигна книгата.

– Става – отбеляза Райм.

Огледа неловко стаята. Пулсът думкаше в ушите му, а това означаваше, че сърцето му, което не можеше да почувства, се е разтуптяло твърде силно.

– Какво има, Линкълн?

– Онази контактна плоскост. Още ли е тук?

Преди няколко месеца Райм бе поръчал една контактна плоскост, свързана с компютъра като мишка. Смяташе, че ще може да я използва с единствения си движещ се пръст – безименния на лявата ръка, – за да работи с компютъра. Не беше споделил пред Том и Сакс колко е важно това приспособление да проработи.

То обаче не му послужи. Движенията на пръста му бяха твърде ограничени, за да мести курсора. За разлика от контактното управление на инвалидната му количка, управлението на компютъра не беше предвидено за хора в неговото състояние.

Този неуспех го бе отчаял в известна степен.

Том излезе и се върна с малкото сиво устройство. Свърза го с компютъра и го постави под пръста на Райм.

– Какво ще правиш с това? – поинтересува се.

– Само го дръж неподвижно! – нареди криминологът.

– Добре.

– Команда, курсор надолу. Команда, курсор стоп. Команда, двойно щракване. – Компютърът стартира програмата за чертаене. – Команда, чертай права.

– Къде научи това? – попита изненадан Том.

– Тихо! Не ме разсейвай.

Райм си пое дълбоко дъх и започна да движи безименния пръст на лявата си ръка по плоскостта. На екрана се появи наклонена линия. От напрежение по челото му изби пот.

Задъхан, възбуден, сякаш обезврежда бомба, Райм изсъска през зъби:

– Премести плоскостта наляво, Том. Внимателно. Болногледачът се подчини и Райм продължи да дава команди.

Десет минути на болка, десет минути на отчаяни усилия... Накрая остана доволен от резултата. Отпусна глава на възглавницата на инвалидната количка.

– Команда, печатай.

Том отиде до принтера.

– Искаш ли да видиш творението си?

– Разбира се, че искам – тросна се Райм. Том взе листа и го вдигна пред очите му. „На приятеля ми Сони Ли. От Линкълн.“

– Струва ми се, че това е първото, което пишеш след нещастieto. С истинския си почерк.

– Повече прилича на драсканиците на първолаче – изръмжа Райм. – Едва се чете.

– Към книгата ли да го прикрепя? – попита Том.

– Ако обичаш. Благодаря. Остави я след това тук. Ще я дадем на Ли, когато се върне.

– Ще я опаковам.

– Не мисля, че се налага да се престараваме чак толкова – сопна се Райм. – Хайде сега да се връщаме към уликите.

35.

„Добре, мога да се справя.“

Амелия Сакс стоеше на очукания метален под на хеликоптера „Сикорски НН 60 У“ на Бреговата охрана петдесет метра над клатещата се мачта на „Евън Бриганти“, докато един член на екипажа ѝ помагаше с

оборудването. Когато поръчваше хеликоптер, за да стигне на кораба, изобщо не ѝ беше хрумнало, че единственият начин да слезе на борда е спускане с въже.

Е, мислеше си сега, няма очакваше асансьор?

Хеликоптерът потрепери от яростен тласък на вятъра, отдолу синкасивите води се разбиваха около катера в неравни вълни от бяла пясна. Опакована в оранжева жилетка и очукана каска, Сакс стискаше дръжката до отворената врата. „Добре, ще се справя.“

Членът на екипажа ѝ изкрещя нещо, но тя не разбра и му извика да повтори – молба, която той очевидно не чу. След това закачиха кука за сбруята ѝ и отново провериха цялата система. Мъжът изкрещя още нещо. Сакс посочи първо себе си, после вратата и той вдигна палец в знак, че всичко е наред.

„Добре...“

Страхуваше се от затворени пространства, не от високо, но все пак...

Скочи, хвана се за въжето, макар че май ѝ бяха казали да не го прави. Залюля се силно от инерцията. След миг движението ѝ се забави и тя започна да се спуска, лашкана от вятъра и мощното течение от витлата.

Надолу, надолу...

Изведнъж я обгърна мъгла и тя загуби ориентация. Имаше чувство, че е в безтегловност, не виждаше нито хеликоптера, нито кораба одолу. Капки дъжд пръснаха в лицето ѝ и я заслепиха. Зави ѝ се свят и тя не бе в състояние да определи дали се клати като махало, или лети надолу със сто мили в час.

„О, Райм...“

Катерът се показва под нея.

Плавателният съд се издигаше и спускаше, клатеше се настрани, но мъжът, застанал на румпела, се държеше съвършено стабилно въпреки вълните, толкова големи, че изглеждаха изкуствени – като специален ефект за някой филм. Краката ѝ докоснаха палубата в задната част на кораба, но точно когато натискаше копчето за моментално откачване на сбруята от въжето, катерът пропадна между две вълни и тя се стовари на колене. Двама моряци притичаха да ѝ помогнат. Сред пристъпа на артритна болка тя помисли, че може би мъжът на хеликоптера я е предупреждавал точно за това.

Корабоплаването не е занимание за страдащи от артрит, отбеляза си тя – докато вървеше към мостика, постоянно се налагаше да присви-ва колене, за да запази равновесие. Представи си как разговаря с доктор

Джон Сун, как му казва, че китайската медицина има да постига още, докато се изравни с перкосета и противовъзпалителните.

На мостика изглеждащият неправдоподобно млад капитан, Фред Рансън, я поздрави с усмивка и ѝ стисна ръката. Пожела ѝ добре дошла на кораба и добави:

– След няколко минути ще започне да ви се повдига, полицай, но не се тревожете – щом се гмурнете, това ще отmine. Ето снимки на кораба и на местоположението му.

Преди да я предупреди за гаденето, тя се беше чувствала отлично, но докато разглеждаше снимките на „фуджоуския дракон“ на дъното, стомахът ѝ започна да се бунтува.

Реши да не му обръща внимание и да се концентрира върху кораба. Рансън ѝ каза къде са мостикът и каютите – на същата палуба, но по дълъг коридор към кърмата.

– И още нещо, полицай, просто да ви предупредя – добави деликатно. – Доколкото разбирам, долу има петнайсетина трупа и морските обитатели сигурно вече са се заели с тях. Искам да кажа, че гледката ще е доста неприятна. Някои от екипажа ми не го понесят добре...

Срещна очите ѝ и думите му секнаха.

– Благодаря за предупреждението, капитане, но на мен работата ми е такава – да правя огледи на местопроизшествия.

– Разбира се, полицай, ясно. Добре, да ви сложим костюма.

Отново претичаха в дъжда и вятъра Отидоха в задната част на кораба; Сакс се опитваше да не обръща внимание на стегнатия си стомах, но, разбира се, не можеше да мисли за нищо друго. В едно малко помещение на кърмата капитанът я представи на още двама членове на екипажа, един мъж и една жена, и двамата с жълто-черни водолазни костюми. Това бяха командирът на водолазния отряд на борда и заместничката му.

– Разбрахме, че си НАВИ – каза мъжът. – Колко гмуркания?

– Около двамайсет и пет. Това явно ги поуспокои.

– Кога за последно?

– Преди четири-пет години.

Този отговор имаше обратния ефект.

– Е, ще се наложи да ти припомним всичко отначало, като на новобранец – заяви мъжът.

– Надявах се да го направите.

– На колко най-дълбоко си слизала? – поинтересува се жената.

– Към двамайсет и пет метра.

– Горедолу колкото тук. Единствената разлика е, че сега водата ще е по-мътна. Теченията вдигат пясък от дъното. Ако запазиш спокойствие обаче, това няма да ти пречи.

Водата не е много студена, обясниха те, още била загрята от лятото, но при продължителен престой щяла да охлади тялото ѝ, така че се налагаше да носи мокър водолазен костюм, който щял да ѝ служи за изолация, но както говори името му, между гумата му и кожата ѝ се задържал тънък слой вода.

Тя се съблече зад един параван и с мъка се натъпка в костюма.

– Сигурни ли сте, че не е детски? – изпъхтя, докато се мъчеше да нахлузи гумата върху бедрата и раменете си.

– Много хора задават този въпрос – увери я жената.

След това я снабдиха с останалата екипировка: тежести, маска и кислородна бутилка с устройства за регулиране на плаваемостта – жилетка, която се надува и изпуска с помощта на контролна клапа близо до лявата ръка. Така човек може да се издига или спуска под водата.

Към кислородната бутилка бяха прикрепени два наустника – основен за нея и помощен за някой друг водолаз, ако дихателната му тръба се повреди. Сложиха ѝ и фенер на главата.

Припомниха ѝ основните сигнали с ръце за комуникация под водата.

– Ами нож? – попита тя.

– Имаш – отвърна командирът на отряда и посочи устройството за регулиране на плаваемостта.

Тя извади оръжието и откри, че върхът му е тъп.

– Няма да се наложи да намушкваш нищо – обясни жената, като видя загриженото ѝ изражение. – Само да режеш. Нали се сещаш, жици или нещо друго, ако се оплетеш.

– Всъщност... мислех си повече за акулите – призна Сакс.

– В тези води те са много редки.

– Почти не се срещат – добави мъжът.

– Май трябва да ви повярвам – каза Сакс и прибра ножа.

Ама „Челюсти“ не беше ли сниман точно в този район?

Командирът на отряда ѝ даде голяма торба от мрежа, за да събира уликите. Тя пхна вътре найлоновите пликчета за съхраняване на материалите. След това двамата водолази също сложиха екипировката си и с плавници в ръце тримата се насочиха към кърмата.

Командирът изкрещя, за да надвика вятъра:

– Много се клати, за да скочим от палубата. Ще вземем лодка,

слагаш си плавниците, след това скачаш с гръб към водата. Дръж маската си на лицето. С другата ръка – механизма за освобождаване на баласта от колана.

Тя постави ръка върху главата си в знак, че е разбрала. Той направи същото. Качиха се в жълта лодка, подскачаща върху вълните като див кон. Седнаха и провериха екипировката си.

На шест-седем метра от катера се поклащаше оранжева шамандура. Командирът я посочи:

– Вързана е с въже за кораба. Ще доплуваме до нея и ще проследим въжето до дъното.

– Искам да взема проби от следите от експлозива в трюма, след това ще огледам мостика и каютите – извика Сакс.

Другите водолази кимнаха.

– Ще вляза сама.

– Сигурна ли си?

– Така трябва.

– Добре – отвърна малко смутено командирът, сетне добави: – Под водата звукът не върши много работа – не се разбира откъде идва, – но ако си в беда, удари с ножа по кислородната бутилка и ще ти се притечем на помощ. – Вдигна манометъра. – Въздухът в бутилката е с налягане три хиляди атмосфери. Ще го издишаш бързо, защото в кръвта ти ще се отдели много адреналин. При петстотин атмосфери трябва да изплуваш. Желязно правило. Никакви изключения! Издигаш се бавно – не побързо от мехурчетата издишан въздух, и на три метра под повърхността спираш за три минути.

Инак съществуваше опасност от декомпресия на тъканите и силни спазми.

– А! Кое е най-важното правило при гмуркане? Тя го помнеше от курса си преди години:

– Никога да не задържам въздух, когато съм под водата.

– Точно така. Защо?

– Защото белите ми дробове може да се пръснат.

След това отвориха вентила на бутилката ѝ и тя си сложи маската и плавниците. Командирът ѝ даде другия знак, че всичко е наред – кръгче, образувано от средния пръст и палеца, – и тя му отвърна със същото. Вкара малко въздух в жилетката за регулиране на плаваемостта, за да може да се издигне на повърхността. Двамата водолази ѝ дадоха знак да скочи назад.

Тя хвана маската и накрайника на дихателната си тръба, за да не

паднат при потапянето, и устройството за освобождаване на баласта, за да може всеки момент да се отърве от тежестите и да изплува.

„Добре, Райм, ето една кандидатура за Книгата на Гинес: рекорд за оглед на местопрестъпление на най-голяма дълбочина.“

„Едно, две, три...“

Тя се хвърли с гръб към кипящата вода. Когато се ориентира, другите двама вече бяха до нея и ѝ правеха знаци към шамандурата.

За няколко минути стигнаха дотам. Дадох ѝ знак, че всичко е наред, тя им отговори със същото. След това ѝ показаха насочени надолу палци – да се гмурка.

И тримата хванаха клапите си за контрол на плаваемостта и изпуснаха въздуха от жилетките си.

Изведнъж всички шумове заглъхнаха, движенията им се забавиха и като в безтегловност те бавно се запуснаха покрай дебелото въже към дъното.

За миг Сакс се потопи в абсолютния покой на подводния свят. Скоро обаче забеляза „Фуджоуския дракон“ и я обзе тревога.

Гледката бе по-обезпокоителна, отколкото очакваше. Корабът, полегнал на една страна, черната дупка от експлозията, ръждата, лющещата се боя, полепените по дъното му мекотели. Тъмен, потрошен, зловещ – и съдържаш телата на толкова много невинни хора.

Ковчег, помисли си тя със свито сърце. Огромен, мрачен ковчег.

Почувства силна болка в ушите; стисна носа си през меката пластмасова маска и се напрегна, за да изравни налягането. Продължиха да се спускат. Когато приближиха, започнаха да чуват шумове – стържене и скърцане от триенето на металната обшивка на кораба о скалите.

„Мразя този шум. Мразя го, мразя го. Звучи като предсмъртни стонове на някакъв огромен звяр.“

Придружителите ѝ се грижеха добре за нея. От време на време спираха, за да я проверят. Разменяха си знаци, че всичко е наред, и продължаваха.

На дъното тя вдигна очи и установи, че повърхността не изглежда толкова далеч, колкото бе очаквала, макар да си спомни, че водата действва като леща и увеличава всичко. Погледна устройството си за измерване на дълбочината. Трийсет метра. Колкото девететажна сграда. Провери манометъра. Господи, налягането на въздуха бе спаднало вече със 150 атмосфери.

Амелия Сакс вкара въздух в надуваемата жилетка, за да спре потъването, и пусна въжето. Отначало се насочи към дупката в дъното на

кораба и другите двама водолази също заплуваха натам. Въпреки силното вълнение на повърхността тук теченията бяха спокойни и им позволяваха да се движат с лекота.

На мястото на експлозията Сакс остърга налеп от изкривения метал на обшивката с ножа си. Прибра малко от черния материал в едно пликче, запечата го и го сложи в мрежата.

Погледна тъмните прозорци на командната кабина на петнайсетина метра пред нея. „Добре, Райм, ето.“ Тримата се насочиха натам.

Манометърът отчиташе безпристрастно налягането на въздуха в бутилката ѝ: 2350 атмосфери.

На 500 трябваше да изплува. Никакви изключения.

Тъй като корабът лежеше на едната си страна, вратата на контролната кабина гледаше нагоре, към повърхността. Беше от метал и много тежка. Другите двама водолази я вдигнаха с мъка и Сакс се вмъкна вътре. Те пуснаха вратата и тя се затвори със смразяващо кръвта изтракване. Сакс си даде сметка, че сега е сама в кораба. Без помощта на другите си нямаше начин да вдигне отново вратата.

„Забрави“ – каза си и включи фенерчето, закрепено на главата ѝ. Светлината носеше все пак някакво успокоение.

Тя се обърна и заплува през мостика по тъмния коридор към каютите.

В сумрака нещо се движеше. Какво ли? Някоя риба?

„Това не ми харесва, Райм.“

Тя обаче си спомни Призрака, семейство Чан, бебето, Пон, скъпоценното дете.

„Мисли за това, не за тъмнината или тясното пространство. Направи го заради нея.“

Амелия Сакс продължи напред.

* * *

Намираще се в ада.

Нямаше друга дума да го опише.

Тъмният коридор бе пълен с размекнати отпадъци, парцали, хартии, храна, риби с пронизителни жълти очи. А отгоре – леко блещукащ слой, като лед – въздухът, задържал се под тавана. Звучите бяха ужасяващи – стърженето и скърцането. Като човешки стенания от болка.

Една риба, сива и гладка, се стрелна покрай нея. Сакс се стресна и изви глава, за да я проследи.

Погледът ѝ срещна този на две замъглени човешки очи върху бяло,

безжизнено лице.

Сакс изкрещя в маската си и се дръпна назад. Трупът, бос и с вдигнати над главата ръце, отплава бавно. Краката му бяха застинали като при скок; ребрата се стрелна покрай него и от лекото течение той се завъртя бавно настрани.

Дум, дум.

„Не, помисли си тя. Не мога да го направя.“

Вече имаше чувството, че стените се приближават, за да я притиснат, Страдала през целия си живот от клаустрофобия, Сакс не спираше да си мисли какво би станало, ако се заклеши в някой от тези тесни ходници.

Две дълбоки вдишвания.

Спомни си за семейството на Чан. За бебето.

И продължи.

Манометърът: 2300 атмосфери.

„Дотук добре. Давай напред.“

Дум.

Този проклет звук – като затварящи се врати, през които вече не можеш да излезеш.

„Е, майната му – помисли си тя. – Никой не затваря никаква врата.“

Каютите над нея – от тази страна на „Дракона“, която сега бе насочена към повърхността, – не бяха на Призрака, реши тя: две изглеждаха незаети, а едната беше на капитана. В нея Сакс намери морски грамоти и снимки на плешивия, мустакат мъж, когото познаваше като капитан Сен от снимките, закачени на стената при Линкълн Райм.

Дум, дум, дум...

Тя се гмурна, за да провери каютите от другата страна на тесния коридор – тези, които бяха обърнати към дъното.

Кислородната й бутилка се заклеши в един пожарогасител, прикрепен за стената, и я спря. Хваната като в клопка в тесния коридор, тя изпадна в паника.

„Всичко е наред, Сакс – прозвуча в съзнанието й дълбокият, спокоен глас на Линкълн Райм, както при оглед звучеше в слушалките на радиостанцията й. – Всичко е наред.“

Тя запази самообладание, дръпна се назад и се освободи. Пое си дълбоко въздух, за да се успокои.

Манометърът показваше 2100 атмосфери.

„Защо свършва толкова бързо въздухът?“

Защото дишам – за да не ми се пръснат белите дробове.“

Три от каютите под нея не бяха използвани при това пътуване. Оставаше още една – тя трябваше да е на Призрака.

Силно скърцане.

Още няколко изтраквания.

След това трясък, толкова силен, че тя почувства вибрациите с тялото си. Какво ставаше? Целият кораб се разпаднаше! Вратите щяха да се блокират. Щеше да остане тук завинаги. Да се задуши бавно... Да умре сама... О, Райм...

Скърцането спря, смени се с тропане. Тя спря над входа на каютата на Призрака.

Вратата беше затворена. Отваряше се навътре – е, в случая надолу. Тя хвана дръжката и завъртя. Тежката дървена врата се спусна бавно. Сакс погледна под себе си в мрака. Из помещението плуваха разни предмети. Господи... Тя потрепери и остана в тесния коридор.

Гласът на Райм, ясен, сякаш го чуваше от слушалките, прозвуча в съзнанието ѝ: „Това е местопрестъпление, Сакс. Нищо повече. Какво правим при оглед на местопрестъпление, помниш ли? Обикаляме, претърсваме, наблюдаваме, събираме.“

„Добре, Райм. Само да не бяха тези змиорки.“

Тя изпусна малко въздух от надуваемата жилетка и се спусна в каютата.

Две неща я накараха да затаи дъх.

В мрака пред нея се носеше труп на мъж със затворени очи и отворена уста, с разперени ръце и развято зад него яке. Лицето му бе бяло като платно.

Второто нещо бе не толкова зловещо, но доста по-странно: из цялото помещение плуваха стодоларови банкноти, като снежинки в декоративна стъклена топка със зимен пейзаж.

Банкнотите обясняваха смъртта на мъжа. Сакс забеляза, че джобовете му са пълни с пари, и предположи, че когато корабът е започнал да потъва, той е притичал, за да вземе колкото може повече от богатството на Призрака, но не е успял да се измъкне.

Тя се плъзна сред банкнотите.

Скоро те се оказаха най-голямото затруднение. Лепяха се по нея, закриваха ѝ видимостта към останалата част от помещението. „Добави го към книгата си, Райм: прекаленото изобилие на пари на местопрестъплението може да затрудни значително огледа.“ Видимостта ѝ сред облака от банкноти бе не повече от няколко педи. Сакс награби шепа пари и ги прибра в едно пликче. Обиколи горната част на каютата и

забеляза отворено куфарче в тънкия слой въздух. Вътре намери още пари – явно китайски. Една шепа от тях влезе в друго пликче.

Дум, дум.

Господи, това наистина беше зловещо! Навсякъде мрак, невидими предмети докосват тялото ѝ. Тя виждаше само на няколко педи пред себе си – в бледия лъч на фенерчето, закрепено на главата ѝ.

Забеляза две оръжия: автомат „Узи“ и 9-милиметрова „Берета“. Огледа ги и установи, че серийният номер на узито е изтрит. Остави автоматата да потъне. Беретата обаче имаше сериен номер и тя я прибра в плик. Погледна манометъра: 1800 атмосфери. Господи, бързо свършваше. „Дишай бавно.“

„Хайде, Сакс, съсредоточи се.“

„Добре, съжалявам, Райм.“

Дум, дум, дум.

„Мразя този проклет шум!“

Сакс претърси трупа, като се стараеше да не гледа бледата му кожа. Никакъв портфейл или документи.

Тя отново потрепери. Защо беше толкова ужасно, толкова зловещо това местопрестъпление? Тя бе виждала десетки мъртъвци. Сега обаче си даде сметка, че труповете на другите места винаги са лежали като счупени играчки на земята, приковани към бетона, тревата или килима от безжалостната гравитация. Те не бяха истински. Този мъж обаче изобщо не мирясваше. Студен като водата наоколо, бял като сняг, той се движеше като гъвкав танцьор на забавен кадър.

Пространството бе твърде малко и трупът щеше да пречи на огледа. Затова, с цялото си уважение, тя реши да го изхвърли от ужасния му мавзолей; премести тялото нагоре и го избута в коридора. Върна се отново в каютата на Призрака.

Дум, дум... дум.

Лек страх.

„Не, овладей го.“

Сакс вече чувстваше студ и клаустрофобията и се връщаше – тук, в издаващия ужасяващи шумове кораб. Звучите бяха силни и идваха отвсякъде. Тя потръпна...

Въображаемият глас на Линкълн Райм я успокои:

„Съсредоточи се, Сакс, хайде. Дошла си да правиш оглед. А досега си събрала само боклуци. Търси! Намери нещо полезно, нещо, което ще ни помогне.“

„Опитвам се, Райм.“

Без да обръща внимание на зловещите стенания и тракането, тя се огледа. Къде в такова малко помещение може да се скрие нещо?

Всички мебели бяха прикрепени към стените и пода. Имаше само един малък шкаф. Съдържаше дрехи и тоалетни принадлежности, нищо интересно.

Прерови шкафа, но намери само дрехи.

Дум, дум...

Това проклето думкане! Някъде от вътрешността на кораба. Сякаш духовете на бедните жертви настояваха за справедливост.

Дум.

„Какво мислиш, Райм?“

„Мисля, че имаш, я да видя, около хиляда и четиристотин атмосфери. Предлагам, ако не намериш нещо полезно, да се омиташ по-скоро.“

Дрехите му, замисли се тя. Да, това беше добро скривалище. Вероятността да бъдат откраднати бе най-малка.

Започна да ги претърсва. Нищо в джобовете. Това не я обезсърчи. В едно сако „Армани“ намери някаква хартия, зашита в подплатата. Оказа се плик с някакъв документ. Тя насочи светлината към него. „Не знам дали ще помогне, или не, Райм. На китайски е.“

„Това ще се разбере, като се върнеш. Ти го донеси, пък аз ще го анализирам.“

Тя прибра документа в найлонов плик.

Дум.

Хиляда и двеста атмосфери налягане. Въпреки това никога, ама никога не задържай въздух.

И защо?

А, да. Ще ти се пръсне белият дроб.

„Добре, излизам.“

Изплува от тясната каюта в коридора, с мрежа, пълна със скъпоценни улики, прикачена за колана.

Дум. дум, дум... дум... дум... дум.

Тя се завъртя в безкрайния коридор – в посоката, в която щеше да избяга от това ужасно място. Мостикът изглеждаше на километри от нея.

„И най-дългото пътуване започва с една крачка...“

Изведнъж спря, опря се в касата на вратата. „Боже мили!“

Дум, дум, дум...

Амелия Сакс осъзна нещо за зловещото тропане, което слушаше от влизането си в кораба. Три бързи, три бавни.

Морзовият код за SOS! И идваше от вътрешността на плавателния съд.

36.

SOS

Международният зов за помощ.

Имаше някой жив! Бреговата охрана бе пропуснала някой оцелял. Трябваше ли да повика другите водолази?

Това обаче щеше да й отнеме десет минути, а по неравномерното думкане Сакс предположи, че въздухът на оцелелия е на свършване. Освен това изглеждаше, че идва съвсем отблизо. За да го открие, щяха да са й достатъчни няколко минути.

Къде точно се намираше?

Е, очевидно не в посока на мостика, откъдето бе влязла тя. Думкането не се чуваше и от каютите. Явно идваше от някой от трюмовете или от машинното отделение – в долната част на кораба. Сега, тъй като „Драконът“ лежеше настрани, тези помещения се намираха на нейното ниво, отляво.

Да, не?

В това Линкълн Райм не можеше да й даде съвет.

Нямаше кой да й помогне.

„О, Господи, ще се наложи наистина да го направя!“

Налягането в кислородната й бутилка бе по-малко от 1200 атмосфери.

„Така че по-добре си размърдай задника, маце.“

Сакс погледна бледото сияние откъм мостика, след това му обърна гръб, към мрака – и клаустрофобията, – и заплува.

Когато обаче стигна края на тъмния коридор, от който й се струваше, че чува думкането, Сакс не намери път към вътрешността на кораба. Коридорът свършваше. Тя допря глава до дървото и чу отчетливо ударите.

... OS

Насочи фенера към стената и откри малка врата. Отвори я и настърхна при вида на една зелена змиорка, която се изниза покрай нея. Сетне се успокои и надникна наляво в търбуха на плавателния съд. Шахтата сигурно беше помощно асансьорче, вероятно за прекарване на товари от долните нива към горната палуба и мостика. Имаше размери метър на

метър.

Сега, изправена пред необходимостта да се пхне в тази теснотия, тя отново се запита дали да не иде да доведе помощ. Бе изгубила обаче време в търсене на вратата.

„О, и таз добра...“

Хиляда атмосфери.

Дум, дум...

Тя затвори очи и тръсна глава.

„Не мога да го направя. Няма начин.“

SOS...

Амелия Сакс, която караше шевролета си с двеста километра в час, без да ѝ мигне окото, се будеше разплакана от кошмари, в които си представяше, че е затворена в тесни килии, галерии или минни шахти.

„О, мамка му. Направи го!“ Тя се пхна в тесния проход, извъртя се наляво колкото можеше и с мощни движения на краката навлезе още по-дълбоко в ада.

„Господи, как мразя такива неща.“

Деветстотин атмосфери.

Тя продължи бавно напред през шахтата, широка колкото да побере нея и кислородната ѝ бутилка. Три метра. Бутилката ѝ изведнъж се закачи за нещо над нея. Тя с мъка преодоля страха, стисна силно със зъби наустника на акваланга. Завъртя се бавно, намери жицата, която я бе закачила, и се освободи. Обърна се и се оказа очи в очи с поредното бледо, синкаво лице, подаващо се на изхода отстрани на шахтата.

„О, мили Боже...“

Очите на трупа, мътни и желеобразни, гледаха към нея. Блестяха зловещо на ярката светлина. Косата му стърчеше като бодли на таралеж.

Сакс продължи бавно напред, като се промъкна покрай мъртвеца. Опита се да не обръща внимание на смразяващото кръвта усещане от докосването на косата му.

S...

Звукът бе все още слаб, но малко по-ясен отпреди.

O...

Тя продължи по шахтата до самото ѝ дъно и след като преодоля страха при приближаването на изхода, се промъкна бавно през вратичката в бордовата кухня на „Дракона“.

S...

Тъмната вода бе пълна с остатъци от храна. И с трупове. Точно пред нея няколко големи риби съсредоточено ръфаха обяда си – прасеца

на млада жена.

Започна да ѝ се повдига.

„Не! Ако повърна тук, ще се удавя.“ Тя обърна гръб на зловещата гледка и се потопи в мрака.

Дум.

Оцелелият вече не можеше да изкара цяла буква от морзовата азбука.

Отгоре Сакс забеляза блестящата повърхност на голям въздушен мехур и мъжки крака, висящи във водата. Бяха обути с чорапи и се движеха леко, едва забележимо. Тя се насочи бързо към тях и се показа на повърхността. Един плешив мъж с мустаци се държеше за няколко рафта, заковани за стената – сега таван на кухнята. Той се извърна с вик на ужас и без съмнение, с болка от ослепителната светлина.

Сакс присви очи. Тя го познаваше – откъде? В следващия момент забеляза името върху куртката му, Сен Дзидзън. Сети се, че е виждала снимката му на дъската за улики в стаята на Райм – изпратена им от Бреговата охрана. Това бе капитанът на „Фуджоуския дракон“.

Той пелтечеше неразбрано и трепереше. Толкова беше посинял, че приличаше на жертва от задушаване. Сакс изплю наустника си, за да подиша от въздуха, останал между тавана и водата, и да пести кислород, но той бе толкова застоял и изчерпан, че тя почувства, че ще припадне. Отново захапа наустника и започна да диша от бутилката си.

Издърпа допълнителния наустник от жилетката и го сложи на уста на Сен. Той вдиша дълбоко и започна да се свестява. Сакс посочи на долу. Той кимна.

Бърз поглед на манометъра – 700 атмосфери. И от бутилката вече дишаха двама.

Тя изпусна въздух от надуваемата жилетка, обхвана вдървения мъж с една ръка и двамата се потопиха в наводнената кухня между трупове и кашони с храна. Отначало тя не успя да открие входа на шахтата. За момент почувства паника, уплаши се, че корабът може да се е поместил и изходът вече да е запушен. Забеляза обаче, че трупът на младата жена е закрил вратичката. Внимателно отмести мъртвата и отвори широко вход на шахтата.

Двамата не можеха да минат заедно, затова Сакс пусна капитана пред себе си, с краката напред. Със затворени очи, все още треперещ неконтролируемо, той стискаше отчаяно дихателния маркуч с две ръце. Сакс го последва и съвсем ясно си представи какво може да стане, ако той изпадне в паника, ако започне да се мятат и изтръгне наустника от

устата ѝ или събори фенера – как ще остане в плен на това ужасно тясно място, как вонящата вода ще навлиза в дробовете ѝ...

„Не, не, не мисли за това! Давай напред.“ Шахтата бе дълга около четири метра и Сакс задвижи бързо крака. Капитанът, който плуваше на заден ход, се заклеши на два пъти и ѝ се налагаше да го освобождава.

Тя погледна манометъра: 400 атмосфери.

„Трябва да изплуваш на петстотин. Не по-малко. Това е желязно правило. Никакви изключения.“

Най-накрая стигнаха до горната палуба – където се намираха каютите, коридорът към мостика и изходът към спасителното „навън“ с оранжевото въже, което щеше да ги изведе на повърхността с безкрайните запаси от свеж въздух. Капитанът обаче отново почти загуби съзнание и изкарването му през изхода ѝ отне доста време.

Най-после се измъкнаха от шахтата и заплуваха по главния коридор. Сакс плуваше до капитана, като го придържаше за колана. Изведнъж нещо я спря. Вентилът на газовата ѝ бутилка се беше заклешил. Тя протегна ръка назад и установи, че се е закачил за дрехите на трупа, който бе изкарала от каютата на Призрака.

Манометърът показваше 300 атмосфери. Погледът на капитана беше разфокусиран, едната му ръка бе протегната безцелно напред.

По дяволите, помисли си тя, започна да се дърпа яростно, да рита. Трупът обаче се беше заклешил в една врата и краят на дрехата му се бе увил здраво около вентила.

Стрелката на манометъра беше слязла вече под червената черта: налягането бе 200 атмосфери.

Тя не достигаше вентила зад гърба си.

„Добре, няма какво да се прави...“

Сакс разкопча лепящия цип на надуваемата жилетка и я съблече. Когато се обърна да се заеме с оплетения вентил обаче, капитанът получи спазми. Започна да рита силно, удари я с крак в лицето, фенерът падна и наустникът изскочи от устата ѝ. Ударът я изблъска назад.

Тъмнина, никакъв въздух...

Не, не...

„Райм...“

Тя посегна към наустника, но той падна някъде под нея, извън обсега ѝ.

„Не задържай въздух.“

„Е, по дяволите, няма как иначе...“

Навсякъде тъмнина, тя започна да се върти, да опипва отчаяно

наоколо за наустника.

Къде бяха другите двама?

„Навън. Защото им казах, че искам да направя огледа сама.“ Как да им даде знак, че е в беда?

„Бързо, момиче, бързо...“

Тя напипа мрежата с уликите и бръкна отчаяно вътре. Извади 9-милиметровата „Берета“. Зареди, допря дулото в дървената стена, където знаеше, че няма да улучи Сен, и натисна спусъка. Блясък и силен гърмеж. Откатът едва не счупи китката ѝ и тя изпусна оръжието в облак от трески и барутни сажди.

„Моля ви... – помисли си. – Моля ви...“

Никакъв въздух...

Никакъв...

Изведнъж всичко се окъпа в светлина, другите двама водолази нахлуха в коридора. Пъхнаха друг наустник в устата ѝ и тя отново започна да диша. Командирът на водолазния отряд мушна резервния си наустник в устата на капитана. Китаецът изпусна тънка струйка мехурчета – поне още дишаше.

Водолазите си размениха успокоителни знаци.

Четиримата се измъкнаха през командната кабина и се добраха до оранжевото въже. Вдигнаха палци. Поуспокоена, извън опасност да се заклеши в някое тясно помещение, Сакс се съсредоточи върху изкачването, не по-бързо от мехурчетата. Дълбоко вдишване, дълбоко издишване. Корабът с трупове остана под тях.

* * *

Сакс лежеше в лазарета. Дишаше дълбоко. Предпочиташе естествения въздух пред зелената кислородна маска, предложена ѝ от бордовия лекар – страхуваше се, че маската ще засили клаустрофобията ѝ.

Веднага щом стъпи на клатещата се палуба, тя бе свалила водолазния костюм – който също я потискаше – и се беше увила с дебело одеяло.

Накрая се почувства достатъчно добре, за да опита да се изправи. Глътна два драмина и се качи на мостика. Хеликоптерът се беше върнал и кръжеше над катера.

Не за нея бе дошъл, а за да откара изпадналия в безсъзнание капитан Сен до една болница в Лонг Айлънд.

Рансъм обясни как може да са пропуснали капитана при издирването на оцелели:

– Водолазите ни проведеха предварително търсене, като са думкали по обшивката, и не са чули никакъв отговор. По-късно направихме ултразвуково сканиране и резултатът пак беше отрицателен. Сен вероятно е изпаднал в безсъзнание и се е свестил по-късно.

– Къде ще го закарат? – попита Сакс.

– В морската база в Хънтингтън. Там разполагат с хипербарична камера.

– Ще оцелее ли?

– Не изглежда добре. Щом е оцелял двайсет и четири часа при такива условия обаче, предполагам, че всичко е възможно.

Тя бавно се затопли. Изсуши се, отново сложи дънки, фланелка и анцуг и побърза да се обади на Райм. Без да разказва за подводните си преживявания, Сакс му съобщи какви улики е намерила.

– Може да имаме още един свидетел.

– Свидетел ли?

– Открих оцелял. Капитана. Изглежда, е опитал да спаси някои, от затворените в трюма, но само той е останал жив. Ако имаме късмет, може да ни насочи към Призрака.

– Каза ли нещо?

– В момента е в безсъзнание. Дори не е сигурно, че ще оживее – има хипотермия и декомпресионна болест. От болницата ще се обадят веднага щом има нещо ново.

– Връщай се бързо, Сакс. Липсваш ни. „Липсваш ми. На мен!“, разбра тя.

Събра уликите, намерени под водата, и подсуши документа, открит в сакото на Призрака, с кърпа. Така щеше да го замърси малко, но повече се опасяваше да не стане нечетлив от морската вода. При огледите на местопрестъпления, я бе учил Райм, често се налага да правиш компромиси.

Капитан Рансъм влезе в командната кабина.

– Изпратили са втори хеликоптер да ви вземе, полицаи.

Носеше две големи захлупени пластмасови чаши. Подаде й едната.

– Благодаря.

Свалиха капачетата. Чашата на капитана бе пълна с горещо черно кафе.

Нейната – с плодов сок с порядъчно количество ароматен ром.

37.

Фън шуи. „вятър и вода“, е изкуството да улавяш добрата енергия и късмета и да отблъскваш злото.

То се практикува широко из целия свят, но поради удивително големия брой правила и трудната оценка на движението на злото и доброто истинските майстори са много малко, фън шуи не е просто подреждане на мебелите, както бе казал помощникът на Лоабан. Апартаментът на Призрака очевидно бе обзаведен от истински гений. Сони Ли познаваше много майстори на фън шуи в Китай, но нямаше никаква представа кой в Ню Йорк може да е подредил толкова умело тайната квартира на Призрака.

Вместо да хукне като Хонсе с онази жълта кола, за да търси някой, който да му помогне, Ли остана верен на даоистките си разбирания.

„Всичко в живота се постига не с действие, а с търпение.“

И така детектив Сони Ли отиде в най-луксозната чайна, която намери в Китайския квартал, седна на една маса и се отпусна на стола си. Поръча чаша странно питие – чай със захар и мляко. На дъното на високата чаша имаше няколко големи, меки и черни топчета тапиока, които се всмукват с широка сламка и се дъвчат. Както знаменития (и не по-малко скъп) леден чай с пяна във фуджоу, това бе тайвански специалитет.

Сони Ли не се интересуваше много от чая, но остави чашата пред себе си, за да има извинение да седи в заведението, ако се наложи, и по-дълго. Огледа луксозната зала, планирана очевидно от някой твърде находчив дизайнер. Столовете бяха метални с кожена тапицерна, лампите светеха слабо, украсата – имитации в будистки стил. Туристите влизаха, изпиваха чая си и бързаха да излязат, за да видят следващите забележителности от плана си. Оставяха огромни бакшиши, които Сони Ли отначало взимаше за забравено ресто – в Китай рядко дават бакшиш.

Той седеше, отпиваше по малко... Минаха трийсет минути. Четирийсет и пет.

„Всичко се постига с търпение...“

Накрая търпението му бе възнаградено. В чайната влезе привлекателна китайка около четирийсетте, седна на една близка маса и си поръча чай.

Жената носеше красива червена рокля и обувки с тънки, високи токчета. Четеше „Ню Йорк Таймс“ със стилни очила с тесни

правоъгълни стъкла в сини рамки, не по-дебели от графит на молив. Повечето китайки, пазаруващи тук, в Китайския квартал, носеха евтини найлонови пликове, намачкани от многократна употреба. Тази обаче имаше плик от безупречна бяла хартия. Вътре се виждаше кутийка, завързана със златиста връвчица. Отстрани на плика пишеше: „Закс, Пето Авеню“.

Сони Ли цял живот бе мечтал за такава жена и знаеше, че никога няма да я има. Стройна, елегантна, красива, с бляскава и гъста коса, черна като перата на гарван, със слабо лице с известни вьетнамски черти, пронизващи очи, яркочервени устни и лакирани със скъп лак нокти.

Той отново погледна роклята ѝ, бижутата ѝ, фризура ѝ и реши: Да, това е. Сони взе чая си, отиде при нея и се представи. Седна наблизо, но не на нейната маса, за да не я смушава с присъствието си. Заговори за Красивата страна, за Ню Йорк, за чая с мляко и дъвка и за Тайван, където тя твърдеше, че е родена. Той каза непринудено:

– Причината, поради която ви притеснявам – за което ви моля за извинение, – е човекът, за когото работя. Може би вие ще ми помогнете. Той има много лош късмет. Аз смятам, че е заради подредбата на апартамента му. Вие очевидно познавате добър майстор на фън шуй.

Той кимна към предметите, говорещи, че тя наистина спазва стриктно правилата на фън шуй: забележителна гривна от девет китайски монети, брошка с образа на богинята Гуанин и шал с избродирана черна риба. Точно затова я беше избрал – и защото бе богата, което означаваше, че използва услугите само на най-добрите майстори, каквито би наел и Призрака.

– Ако дам на началника си името на някой добър майстор, който да подреди дома и офиса му, той може да ми обърне повече внимание – продължи Ли. – Така ще запазя работата си и дори може да се издигна в очите му.

С тези думи Ли сведе глава, но без да престава да я наблюдава, и се трогна от това, което видя – жалост, породена от унижението му. Най-мъчителното бе това, че престореният срам, изразен от Сони Ли, полица под прикритие, беше същият, който изпитваше истинският Сони Ли пред ежедневните упреци на баща си. Може би, разсъждаваше той, тя точно затова му повярва.

Красивата жена се усмихна и бръкна в чантичката си. Написа му име и адрес – разбира се, на отделно листче, не върху визитната си картичка. Подаде му го и бързо отдръпна ръка, преди той да докосне дланта ѝ и да я стисне отчаяно, което Ли всъщност много се изкушаваше да

направи.

– Господин Ван – каза тя и кимна към листчето. – Той е един от най-добрите в града. Ако началникът ви има достатъчно пари, той ще му помогне. Взима много скъпо, но върши отлична работа. Благодарение на него намерих подходящ съпруг, както може би личи.

– Да, началникът ми има пари.

– В такъв случай той също ще промени късмета си. Довиждане.

Тя стана, взе блестящия си плик и дамската си чантичка и излезе от чайната, оставяйки демонстративно сметката си на Сони Ли.

– Сакс! – Райм вдигна очи от компютърния монитор. – Познай с какво е взривен корабът.

– Предавам се – отвърна тя, развеселена от доволното му изражение при изричането на този зловещ въпрос.

– Първокачествен, пресен С4 – издекламира Мел Купър.

– Поздравления.

Райм бе в такова добро настроение, защото С4 – макар да е предпочитаният експлозив на терористите във всички филми – е доста рядък. Веществото може да се набави само от военните и от някои тайни правозащитни служби – не се използва за индустриални цели. Това означава, че съществуват ограничен брой възможни източници на висококачествен С4 и че вероятността да намерят връзка между Призрака и доставчика му на експлозив е много по-голяма, отколкото ако беше използвал тринитротолуол, „Товекс“, „Джеленекс“ или някое друго широкодостъпно взривно вещество.

И нещо още по-съществено: поради изключителната взривоопасност на С4 производителите му са задължени от закона да слагат специфични маркери в готовия продукт – всеки добавя определен химикал. Анализът на микроуликите, събрани на мястото на експлозията, показва какъв маркер е използван и по него следователите могат да определят кой е произвел експлозива, фирмата, от своя страна, е задължена да води строга отчетност за продажбите, а пък купувачите държат документация за съхранението и използването на взривното вещество.

Ако открият кой е продал на Призрака този С4, той можеше да знае останалите скривалища на трафиканта в Ню Йорк или за други негови бази.

Купър изпрати резултатите от анализа в Куонтико.

– Ще се обадят до няколко часа.

– Къде е Коу? – попита Сакс, като огледа стаята.

– В ИНС – отвърна Райм. – Не споменавай името му, да не довтаса.

Предпочитам да си остане там. Еди Дън влетя запъхтян в помещението и от вратата се провикна:

– Тръгнах насам веднага щом се обади, Линкълн!

– Браво, Еди. Слагай очилата. Трябва да преведеш нещо. Амелия е намерила някакво писмо в сакото на Призрака.

– Без майтап. Къде?

– На трийсет метра под водата, но това е друга история.

Очите на Дън си бяха много добре – не му трябваша никакви очила, – но все пак се наложи да си сложи предпазен визьор; буквите бяха избледнели от солената вода и се налагаше да ги облъчат с ултравиолетова светлина, за да се виждат.

Дън се приведе над писмото.

– Трудно е – измърмори и присви очи. – Така, така... Адресирано е до Призрака, Писано е от някой си Лин Шуйбян. Уведомява Призрака кога излита чартърът, от фуджоу и кога и къде да го очаква във военната база „Нагорев“ край Санкт Петербург. Говори за превод по някаква сметка в Хонконг – номерът и банката не са цитирани. След това споменава колко ще струва чартърът. Част от парите били изпратени с него – в долари. Накрая има списък на жертвите – на пасажерите на „Дракона“.

– Само това ли?

– Страхувам се, че да.

– Накарай някой от хората ни в Китай да провери този човек, Лин – нареди Райм на Селито; след това се обърна към Мел Купър: – Микроследи в хартията?

– Точно както може да се очаква – отвърна техникът. – Солена вода, екскременти от водни животни, замърсители, растителни остатъци, машинно масло, дизелово гориво.

– Колко бяха парите, Сакс? – попита Райм.

– Много. Хиляди. Трудно беше да се определи, защото плуваха навсякъде. Всички банкноти бяха стодоларови, пресноотпечатани.

– Фалшиви? – попита Райм. Купър прегледа една:

– Не.

Юаните бяха избелели и намачкани.

– Имаше трийсетина пачки с такава големина – обясни Сакс.

Еди Дън изчисли количеството според съдържанието на взетата пачка:

– Трийсет пачки, по сегашния курс – около двайсет хиляди долара.

– Намерих и едно „Узи“ – продължи Сакс – и една „Берета“, но номерът на узито бе изтрил, а беретата я загубих.

– Доколкото познаваме Призрака, всяко негово оръжие със сериен номер е непроследимо – отбеляза Райм; сетне се провикна: – Том! Къде ни е писарят? Том!

Младият мъж влезе в стаята. Записа прилежно информацията, продиктувана му от Райм, за експлозива, писмото, микроуликите и оръжията.

Чу се звън на мобилен телефон – обичайно явление в наши дни – и всеки погледна дали не е неговият. Печелившият бе Сакс. Тя извади апарата от калъфа на колана си.

– Ало?

– Амелия?

Тя позна гласа на Джон Сун.

– Джон.

– Как си?

„Едва не се удавих, но иначе съм добре“ – помисли си тя.

– Добре съм. Точно в момента съм малко заета.

– Разбира се.

„Какъв глас – помисли си тя. – Само да успокоява пациенти.“

– Някакъв напредък в търсенето на Сам Чан?

– Още не. В момента работим над това.

– Помниш ли какво стана снощи? – попита той. Стомахът ѝ се сви.

– Разбира се.

– Е, чудех се дали нямаш малко време да се отбиеш по-късно. Има още един подарък за теб.

– Мисля, че и това е достатъчно, но ще ти се обадя по-късно, Джон. В момента съм при Линкълн Райм и положението е малко напечено.

– Разбира се. Извинявай, че ви прекъснах.

– За мен беше удоволствие. Ще ти се обадя по-късно. Тя затвори и понечи да се съсредоточи отново върху уликите, но вдигна очи и срещна вторачения поглед на Лон Селито.

– Детектив, може ли да поговорим навън за минута?

– Какво има...

– Веднага – сръза го тя.

Райм спря погледа си върху тях за миг, но бързо загуби интерес към тази странна размяна на реплики и отново се обърна към дъската.

Сакс излезе в коридора. Селито я последва. Стъпките му отекваха гръмки по пода. Том бе забелязал, че нещо не е наред.

– Какво става... – подаде глава след тях.

Сакс гневно затръшна вратата под носа му. Продължиха по

коридора към задната част на сградата и влязоха в кухнята.

Сакс се извъртя и застана очи в очи с детектива. Сложи ръце на кръста си.

– Какво си се захванал с мен напоследък, детектив? Дебелият мъж привдигна колана на корема си.

– Ти си луда! Само си въобразяваш...

– Глупости! Искаш нещо да ми кажеш. Кажи ми го в лицето. Заслужила съм го.

– Заслужила ли?

– Какво означава всичко това? – сопна се тя. Той отместа поглед към дъската за рязане, където Том бе подготвил шест домата и стръкче босилек. Накрая каза:

– Знам къде си била снощи.

– Нима?

– Патрулът пред апартамента на Сун каза, че след като си тръгнала оттук, си отишла там и си излязла едва към един и четирийсет и пет.

– Няма нужда да ме шпионираш, детектив. Личният ми живот не те засяга. Дебелият полицаи се огледа и прошепна високо:

– Ама това не е само твоя лична работа, полицаи. А и негова.

– Негова ли? – смръщи вежди Сакс. – На кого?

– На Райм. На кой друг?

– За какво говориш?

– Той е корав. По-силен от всеки друг. Но единственото, което може да го съсипе, си ти – ако продължиш по този път.

Тя се смути:

– Какъв път?

– Слушай, ти не го познаваше тогава – когато беше влюбен в онази жена, Клер. След смъртта ѝ той едва се съвзе. Идваше на работа, изпълняваше си задълженията, но цяла година трябваше да мине, за да се върне блясъкът в очите му. И жена му... Караха се, вдигаха си люти скандали. Не беше съвършеният брак, но след нещастieto, когато разбра, че няма да се оправи, и се развеدهа, той го прие много тежко, наистина тежко.

– Не разбирам накъде биеш.

– Така ли? За мен е пределно ясно. Ти си същността на живота му, Амелия. Пред теб той изключва всичките си защитни механизми. Ако продължаваш така, ще го съсипеш. – Той понижи още глас. – Помисли, ако продължаваш да ходиш с този мъж и Райм разбере, това ще го убие. Това е... На какво, по дяволите, се смееш?

– За Джон Сун ли говориш?

– Да, за мъжа, с когото се виждаш тайно. Сакс закри устата си с ръце и се разтреса от смях.

– О, Лон...

Сетне обърна гръб на детектива, защото след миг – точно както бе предположила – смехът ѝ премина в плач. „Трябва да обсъдим нещо.“ „Звучи, сякаш новините са лоши, докторе.“ „Защо не седнем ей там?“

– Господи – измърмори Селито и понечи да си тръгне; сетне спря с ръце на кръста, чувстваше се неловко. – Какво...

Сакс вдигна ръка, за да го накара да замълчи, и изчака сълзите ѝ да спрат.

– Какво има?

Накрая тя успя да си поеме въздух, избърса лице и отново се обърна към детектива.

– Не е това, което си мислиш, Лон. Той отново нервно повдигна колана си.

– Казвай.

– Нали знаеш, че с Райм говорихме за деца... – Да.

Тя се изсмя мрачно:

– Не става. Не че не сме пробвали, но аз така и не забременявам. Тревожех се, че на Линкълн му има нещо. Затова преди няколко седмици двамата отидохме да се прегледаме.

– Да, помня, че той беше на лекар.

Тя отново си припомни разговора в чакалнята.

„А, госпожице Сакс, ето ви и вас.“

„Здравейте, докторе.“

„Току-що говорих с лекаря на Линкълн Райм.“

„Да?“

„Трябва да обсъдим нещо.“

„Звучи, сякаш новините са лоши, докторе.“

„Защо не седнем ей там?“

„И тук е добре. Казвайте.“

„Ами... лекарят на Линкълн Райм твърди, че резултатите от спермограмата му са в норма. Незначителното снижаване броя на сперматозоидите е обичайно за човек в неговото състояние, в наши дни това влияе твърде малко на вероятността за забременяване. Страхувам се, че вашият проблем е доста по-сериозен.“

„Моят ли?“

Втренчена в дъската за рязане, тя разказа на Селито за този

разговор.

Сетне добави:

– Имам заболяване, наречено ендометриоза. Вродено е. Винаги съм знаела, че имам проблеми, но никога не съм подозирала, че са толкова сложни.

– Можеш ли да се излекуваш? Сакс поклати глава:

– Не. Могат да ме оперират или да приложат хормонална терапия, но това няма да се отрази на плодовитостта.

– Господи, съжалявам, Амелия.

Тя отново избърса лице и се усмихна тъжно:

– Сухота и горещина в бъбреците.

– Какво?

Сакс се изсмя глухо:

– Това правя при Джон Сун. Сухота и горещина в бъбреците, това е причината за стерилността ми според китайската медицина. Миналата нощ той ме прегледа и ми направи акупресурна терапия. И е взел някакви билки, които смята, че ще помогнат. Точно затова се обади преди малко. Изчакай за момент.

Сакс излезе в коридора, бръкна в чантичката си и се върна с онова, което бе получила от Сун предната нощ. Подаде книгата на детектива: „Билколечение и акупресура при стерилитет“.

– Оказва се, че много западни лекари препоръчват на жените с ендометриоза да се обръщат към китайските методи за лечение. Снощи, когато качих Линкълн в спалнята му, говорихме за това. Той го смята за доста глупаво, но съзнава колко съм разстроена. Имаше право, като каза, че съм разсеяна. Не спирам да мисля за това дори при огледите. Затова решихме да продължавам и Сун да опита да ми помогне. – Тя замълча за момент. – Заобиколена съм от толкова много смърт, Лон... баща ми, връзката ми с Ник... когато го изпратиха в затвора, все едно умря. После – всичките огледи, които правя. Исках около нас с Линкълн да има някакъв живот. Толкова желях да се оправя...

„Каквото и да става, първо се погрижи за себе си. Ако пострадаш, няма как да помогнеш на когото и да било.“ Селито вдигна ръце:

– Не знаех. Пазехте го в такава дълбока тайна...

– Защото това е наш личен проблем, на мен и Линкълн – отвърна тя; кимна към стаята на Райм. – Не знаеш ли какво означаваме един за друг? Как можеш да си помислиш, че ще направя такова нещо?

Обърканият детектив отбягна погледа й.

– След това, което се случи между мен и Бети преди няколко

години, мислех само за моя случай.

Бракът на едрия полицаи наскоро се беше разпаднал. Никой не знаеше подробностите за развода на Селито, но на всички им бе ясно, че да имаш съпруг ченге, не е никак леко. Жените искат мъже, които да им обръщат внимание. Сакс предполагаше, че Бети си е намерила любовник и е зарязала детектива.

– Извинявай, трябваше да помисля – каза той и протегна ръка.

Тя я пое.

– Ще действа ли? – кимна полицаят към книгата.

– Не знам – отвърна Сакс; усмихна се с копнеж. – Може би.

– Да се връщаме ли вече?

– Разбира се.

Тя избърса очи и двамата се упътиха към хола на Райм.

Призрак-убиец Ийстън, Лонг Айлънд

- Двама емигранти, убити на плажа; застреляни в гърба.

- Един ранен емигрант – д-р Джон Сун.

- Баншоу (помощник) на борда; самоличност – неизвестна.

- Самоличността на помощника – потвърдена; удавен труп, намерен близо до мястото на потъване на „Дракона“.

- Десет избягали емигранти: седем възрастни (един старец, една ранена жена), две деца, едно бебе. Открадват църковен микробус.

- Кръвни проби, изпратени за изследване.

- Ранената жена е АВ отрицателна. Поръчани са допълнителни изследвания на кръвта.

- Колата, чакала Призрака на плажа, тръгва без него. Смята се, че Призрака е стрелял по нея. Отпечатъци от грайфери и данни за габаритите, изпратени за оценка.

- Колата е БМВ Х5. Шофьор – Джери Тан.

- Никакви коли не са чакали емигрантите.

- Клетъчен телефон, вероятно на Призрака, изпратен за изследване на ФБР.

- Непроследим сателитен телефон. Ползването му е осигурено чрез незаконно проникване в китайската правителствена система.

- Оръжието на Призрака е 7.62-мм пистолет. Необичайни гилзи.

- Китайски автоматичен пистолет „Модел 51“.

- Призрака има сподвижници в органите на властта.

- Призрака открадва червена хонда. Колата е обявена за издирване.

- Никакви следи от хондата не са открити.

- Три трупа, извадени от океана – двама застреляни, един удавен.

Снимки и отпечатьци, изпратени на Райм и китайската полиция.

- Удавеният е идентифициран като Виктор Ау, помощника на Призрака.

- Отпечатьци, изпратени в АСИПО.

- Не са намерени съвпадения на отпечатьците, но някои от тях имат необичайни белези (белези от рани, порязвания от въже?)

- Профил на емигрантите: Сам Чан и Ву Цичен със семействата си, Джон Сун, бебе на една жена, която се удавила, и мъж и жена с неустановена самоличност (убити на плажа).

- Откраднат микробус, Китайски квартал

- Замаскиран от емигрантите с надпис на „Хоум Стор“.

- По следите от кръв изглежда, че жената е ранена в ръката или рамото.

- Кръвни проби, изпратени за изследване.

- Ранената жена е АВ отрицателна. Поръчани са допълнителни изследвания на кръвта.

- Отпечатьци, изпратени в АСИПО. Няма съвпадение.

- Място на убийството на Джери Тан

- Четирима мъже проникнали в склада, измъчвали и застреляли Тан.

- Две гилзи – съвпадат с „Модел 51“. Тан е застрелян два пъти в главата.

- Безсмислен вандализъм.

- Няколко пръстови отпечатька. Няма съвпадения, освен с отпечатьците на Тан.

- Трима от убийците носят по-малък номер обувки от Призрака, вероятно са по-дребни.

- Микроуликите водят до извода, че скривалището на Призрака вероятно се намира в Долен Манхатън, в района на Батъри Парк Сити.

- Съучастниците вероятно са от някое китайско етническо малцинство. Възможностите се проверяват.

- Уйгури от Туркестанския ислямски център в Куинс.

- Записите от телефонните обаждания водят към клетъчен телефон, използван на Патрик Хенри Стрийт 805.

- Престрелка на Канал Стрийт.

- Още микроулики показват, че скривалището вероятно е в района на Батъри Парк Сити.

- Откраднат „Шевролет Блейзър“, непроследим.

- Няма съвпадения на отпечатьците.

• Килимът в скривалището е „Лустър Райт“ на „Арнълд“, поставен най-рано преди шест месеца; фирмите за обзавеждане, се проверяват.

• Пресен естествен тор.

• Труп на един от съучастниците на Призрака: етническо малцинство от Западен или Северозападен Китай. Отпечатъци – без съвпадения. Използвал „Валтер РПК“.

• Подробности за емигрантите:

• Семейство Чан: Сам, Меймей, Уилям и Роналд, бащата на Сам, Чан Дзечи, и едно бебе, Пои. Сам е имал уредена работа, но работодател и място – неизвестни. Карат син микробус, марката и номерът – неизвестни. Апартаментът на Чан е в Куинс.

• Семейство Ву: Цичен, Йонпин, Чинмей и Лан.

Тайна квартира на Призрака

• Според отпечатъците и снимките на ръцете на Чан Дзечи бащата и синът са калиграфи. Сам Чан може да си е намерил работа в печатница или фирма за табели. Печатниците и фирмите за табели в Куинс се проверяват.

• По обувките му е открит биоматериал, което води до извода, че живеят в района на станция за преработка на отпадни води.

• Призрака използвал майстор по фън шуй, за да подреди апартамента му.

„Фуджоуският дракон“

• Призрака е използвал пресен С4 за взривяването на кораба. Производителят на експлозива се издирва по химичните маркери.

• В каютата на Призрака е намерено голямо количество нови американски долари.

• В каютата са намерени и китайски юани на стойност около 20 000 долара.

• Списък на жертвите, подробности за полета и банкова информация. Подателят на писмото в Китай се проверява.

• Капитанът на кораба е жив, но в безсъзнание.

• 9-мм „Берета“, „Узи“. Не могат да се проследят.

38.

– Фред! – възкликна Райм, когато Делрей (сега облечен с най-оранжевия костюм, виждан някога от криминолога) влезе в хола-лаборатория.

– Здравей – поздрави Сакс агента. – Позволено ли е да носите такива ризи? Ама тоя цвят истински ли е?

– Страшно ни изплаши – каза Райм.

– Питай какво съм чувствал аз, когато настанявах задника си върху няколко пръчки от творението на „благородния“ господин Нобел. – Делрей се огледа. – Къде е Дан?

– Дан ли?

– Заместникът ми. Дан Вон. От клона ни в Сан франциско. Искам да му благодаря, че ме отмени.

Райм и Сакс се спогледаха. Криминологът каза:

– Никой не те е замествал. Още чакаме.

– Още чакате ли? – изненада се Делрей. – Снощи говорих лично с Дан. Той е човекът, който ще ви помогне. Занимавал се е с десетки случаи на трафик на хора. И е голям специалист по трафикантите и китайската култура. Щеше да ви се обади и да долети с военен самолет.

– Нито дума не сме чули от него. Делрей изпадна в ярост.

– Ами спецотрядът? – попита с тон, който подсказваше, че знае отговора.

– Същата работа – рече Сакс.

Агентът изръмжа нещо и измъкна мобилния телефон от колана си, сякаш вадеше пистолет. Натисна бутон за бързо набиране и след секунда вече говореше:

– Тук е Делрей... Свържи ме... Не ме интересува. Трябва ми сега... Както казах, но ти може би не чу. Трябва ми.

Веднага! – Въздъхна с отвращение. – Е, да ми се обади. Кажете сега. Какво става с Дан Вон?... Мамка му! Изруга повторно и затвори.

– Дан бил на някаква спешна мисия в Хавай. Наредили му от Вашингтон, така че трябвало да го предпочете пред нашия дребен, несъществен случай. Някой е трябвало да ме предупреди – също и теб, – но са пропуснали.

– А Специалният отряд?

– Не знам. Шефът ще ми се обади. Щом не са вече тук обаче, някой яко е прецакал нещата.

– Казаха ни, че въпросът бил „на дневен ред“ днес – отбеляза Райм.

– Мразя тези увъртания. Аз лично ще се погрижа още щом отида в службата. Никакви извинения.

– Благодаря, Фред. Имаме нужда от помощта ти. Пратили сме половината от Пети район да търси печатницата или фирмата за табели, в която си е уредил работа Сам Чан, но засега няма резултат.

– Това не е добре.

– Как върви разследването за бомбата? – поинтересува се Селито.

– Точно затова съм тук. Нищо и половина... Никакъв напредък. Детективите ми обикалят Брайтън Бийч, но не надушват нищо. Нищичко. Аз пък разпитвам десетки дребни нищожества в района.

– Сигурен ли си, че е дело на руснаци?

– Може ли да сме сигурни за каквото и да било?

Не, разбира се. Райм кимна към хартиения плик в ръцете на агента:

– Какво носиш?

Делрей извади яркожълта пръчка експлозив в найлоново пликче и я хвърли през стаята на Сакс. Тя я хвана с една ръка.

– За Бога, Фред!

– Обикновен динамит. Пък и щом не се взриви с детонатора, със сигурност няма да гръмне от едно подхвърляне. Хей, Амелия, искаш ли да играеш бейзбол в отбора на Бюрото? Много добре ловиш.

Тя огледа динамита. Показа го на Райм, който забеляза някакви числа, отпечатани върху пръчката.

– Какво показаха партидните номера? – попита той Делрей.

– Нищо. Нашите момчета казаха, че е прекалено стар, за да се проследи.

– Пътят на един човек свършва пред вратата на друг – каза Райм и реши, че трябва да сподели тази мъдрост със Сони Ли, когато китайският полицай се върне. – Направиха ли анализ за маркери?

– Не, казаха, че е прекалено стар, за да има химически добавки.

– Вероятно, но въпреки това искам да се анализира. – Райм подвикна на Мел Купър: – Веднага го изпрати в лабораторията. Искам да се изследва по всички правила.

При хроматографията – метода, по който щяха да анализират динамита – пробата трябва да се изгори. Райм обаче нямаше никакво намерение да пали такова взривоопасно вещество в къщата си. В лабораторията на полицейското управление имаше специална апаратура за това.

Мел Купър се обади на един от подчинените си и уреди изследването, след това даде динамита на Делрей и му обясни къде да го остави.

– Ще направим каквото можем, Фред.

Сетне Купър насочи поглед към втория плик, който му подаде агентът. Съдържаеше батерия „Дюрасел“, жици и ключ.

– Всичко е достъпно за широко потребление, нищо полезно – обяви техникът. – Детонатор?

Делрей извади трети плик. Купър и Райм огледаха останките от

покритото със сажди парче метал.

– Руски, военен – обяви Райм.

Детонаторът представляваше запалка с живачен фулминат и жици, които трябваше да се нагреят при преминаването на електрически ток през тях и да възпламенят инициращия заряд, който на свой ред да взриви основния.

– От детонатора не беше останало много – всъщност той бе единствената част от устройството, взривила се при сядането на Делрей. Купър постави парчето под микроскопа:

– Не се вижда много. Руски букви А и Р. След това цифри 1 и 3.

– Никой ли няма архив с данни за такива устройства? – попита Райм.

– Не – отвърна Делрей, – а проверихме всичко живо: НЙПУ, БАТО, УБН, Правосъдието.

– Е, ще видим какво ще намерят в лабораторията.

– Задължен съм ти, Линкълн.

– Можеш да ми се отплатиш, като изпратиш някого да работи по „Призрак-убиец“, Фред.

* * *

Сони Ли намери адреса на господин Ван, даден му от жената в червено, на четири преки от чайната.

По фасадата не личеше с какво се занимава наемателят на офиса, но на прашния преден прозорец се виждаше олтар с полуизгорели пръчици, осветен с червена крушка. Над вратата имаше надпис с избледнели китайски йероглифи: „Предсказания на бъдещето, разкриване на истината, запазване на късмета“.

Вътре зад едно бюро седеше млада китайка. Тя вдигна поглед към Ли. На бюрото ѝ стояха сметало и лаптоп. Офисът бе мизерен, но по ролекса на ръката на момичето личеше, че баща ѝ е преуспял майстор на фън шуй. Тя попита Ли дали е дошъл за баща ѝ.

– Имах удоволствието да видя апартамент, който смятам, че е подреден от баща ви. Бихте ли ми казали дали е негово дело?

– Чий апартамент?

– На познат на един приятел, който за жалост се върна в Китай. Не знам името му. Мога да ви дам обаче адреса.

– И какъв е той?

– Патрик Хенри Стрийт 805.

– Не, не, баща ми със сигурност не е работил там. Не изпълнява

поръчки в южната част на града. Работи само за клиенти от Горен Манхатън.

– Офисът му обаче е тук.

– Защото хората очакват да е тук. Всичките му клиенти са от Ийст и Уестсайд.

– И не живеете в Китайския квартал?

Тя се изсмя:

– Живеем в Гринуич, Кънектикът. Знаете ли го?

– Не – отвърна разочаровано Ли, сетне попита: – Не бихте ли ме насочили кой може да е подредил онзи апартамент? Много добре си беше свършил работата.

– Този ваш познат богат ли е?

– Да, много.

– Тогава сигурно е господин Джоу. Той работи за много богати клиенти в Долен Манхатън. Ето адреса и името му. Офисът му е зад една бакалия. На около пет преки оттук.

Тя записа името върху едно листче и му начерта схема как да стигне. Той й благодари, а момичето се обърна към компютъра си.

Навън, за късмет, Сони Ли изчака едно такси да наближи с бясна скорост и претича на три метра пред него. Шофьорът изпсува и размахва среден пръст.

Ли се изсмя. Беше отрязал опашката на демона много късо и го бе обезсилил. Сега, вече неуязвим, лесно щеше да намери Призрака.

Погледна отново листчето и продължи към магазин „Щастлива надежда“.

* * *

Призрака носеше шлифер, за да скрие 45-калибровия си „Глок 36“; вървеше по Мълбъри и смучеше със сламка сока на един кокосов орех, който беше купил от ъгъла.

Тъкмо бе научил новини от един приятел на Юсуф, също уйгур, който опитал да проникне в специалната тайна квартира, в която се криеше семейството на Ву. Системата за сигурност обаче се оказала по-добра от очакванията му и охраната го забелязала. Едва не го хванали, но уйгурът се измъкнал. Без съмнение полицията вече бе преместила семейството. Е, той имаше информатор. Щеше да научи къде са. Мина покрай един магазин за статуетки, олтарчета и ароматни пръчици. На витрината бе изложено изображение на закрилника му, бога стрелец И. Призрака наведе леко глава и отмина.

Докато вървеше, се запита: Вярвам ли в духове?

Вярвам ли, че под хълмовете живеят дракони?

Съмняваше се. Все пак Тянхоу, богинята на моряците, можеше да се закани с пръст на морето и да го успокои, но това ставаше само в митовете. В действителност тя не бе направила нищо, за да спаси добитъка от „фуджоуския дракон“.

А и собствените му молитви към богинята на милосърдието Гуанин бяха останали нечути – тя не беше спряла ръката на пълчивия студент, пребил до смърт Кван Баба и жена му за съмнителното престъпление, че са част от старото.

От друга страна, Призрака със сигурност вярваше в ки – жизнената енергия, която протича през всекиго. Бе чувствал тази сила и последствията от нея стотици пъти. Усещаше я как преминава в него от жените, с които се люби; в мига на убийството на някой враг; след като интуицията му е подсказала да не влиза в някоя стая или да не ходи на определена среща. Когато боледуваше или изпаднаше в беда, чувстваше как губи част от своята ки. Добра и лоша ки.

Човек може да привлича доброто и да отклонява злото. Той продължи през един страничен проход, после по друг, премина една оживена улица. Забеляза едно китайско момиче около двайсетте, с дълга черна коса и красиво лице с някои европейски черти. Носеше тясно бяло бюстие и къса черна пола. Той почувства как дъхът му спира при вида ѝ. Сега обаче искаше Индао и докато вървеше към целта си, мислите му бяха заети само с нея. Когато стигна, сокът на кокосовия орех бе свършил и той хвърли черупката в една кофа. След това внимателно изтри ръце със салфетка и влезе; махна за поздрав на майстора си на фън шуй, господин Джоу, в задната част на магазина „Щастлива надежда“.

Сони Ли запали нова цигара и продължи по Бауъри.

Познаваше трафикантите и знаеше, че имат пари и инстинкт за самосъхранение. Призрака сигурно държеше и други тайни квартири в района и тъй като фън шуй е толкова личен проблем, ако беше доволен от майстора, подредил апартамента на Патрик Хенри Стрийт, сигурно го бе наел и за другите си жилища.

Ли се чувстваше добре. Добри предзнаменования, добра енергия.

Той и Лоабан бяха принесли дарове на Гуанди, бога на детективите.

Той бе срязал опашките на демоните. И носеше зареден немски пистолет в джоба си.

Ако знаеше, че работи за един от най-опасните трафиканти на хора

в света, този майстор на фън шуй сигурно нямаше да иска да говори за него. Сони Ли обаче щеше да го принуди.

Съдията Ди – митичният съдник – водел разследвания, доста различни от тези на Лоабан. Методите му приличали на използваните в съвременен Китай. Наблягал на разпита на свидетели, не на анализа на улики. Ключът към успеха при криминалното разследване, както при много други дейности в Китай, бе търпение, търпение, търпение. Дори гениалният – и търпелив – съдия Ди разпитвал заподозрения десетки пъти, преди да открие несъответствие в алибито или показанията му. След това притискал престъпника, за да постигне най-важната цел на криминалните разследвания в Китай: не присъда, а самопризнание, следвано от не по-малко важното разкаяние. Всеки начин за изтръгване на самопризнания бе допустим – дори изтезания (макар по времето на Ди, ако измъчваният се окаже невинен, самият съдия щял да бъде изтезаван и убит).

Сони Ли бе приел името на един велик американски гангстер, Сони Корлеоне, син на Кръстника, Вито Корлеоне. Сони беше старши детектив в Първа префектура на Бюрото за сигурност на Народната република в Люгоюан, провинция Фудзян, пътешественик и приятел на Лоабан Линкълн Райм. Щеше да изтръгне информацията за адреса на Призрака от майстора на фън шуй на всяка цена.

Той продължи през блъсканицата, покрай рибарските магазини, пред които бяха изложени кошове с криви раци и кофи с лед и миди или риба – някои разрязани надве, с все още биещи мънички сърца.

Стигна до магазин „Щастлива надежда“.

Ли влезе сред бурканите с разкривени корени от жен-шен, пакетите със сушени сепии, играчките и бонбоните, макароните и подправките, прашните чували с ориз, кофите с пъпешови семки, фидето с форма на звезди, чайовете за черен дроб и бъбреци, бурканчетата със сос от стриди, лотосите, дражетата и дъвките.

В задната част на помещението седеше някакъв мъж, пушеше и четеше вестник на китайски. Магазинчето беше, както очакваше Ли, подредено по перфектен начин: изпъкнали огледала за прогонване на лоша енергия, голям прозрачен нефритов дракон (не просто дървен или керамичен) и – най-важното за воденето на успешна търговия – малък аквариум до северната стена. В него плуваха черни рибки.

– Вие ли сте Джоу? – Да.

Ли обясни, че опитва да намери човека, чийто апартамент на Патрик Хенри Стрийт смяташе, че е бил подреден от Джоу. Чудеше се

какво трябва да направи, за да убеди майстора да каже истината. Тук никакви гуанси не вършеха работа. Можеше обаче да даде известно количество пари. Или да го заплаши.

Оказа се, че такива крути мерки не са необходими.

Защото продавачът каза:

– О, той ли, да, току-що мина. Ли го изглежда удивено:

– Какво?

Майсторът на фън шуй смукна силно от цигарата и обясни:

– Купи някои билки, ароматични пръчици, две статуетки на дракони. Преди по-малко от три минутки, две.

– Кван Ан ли се казва?

– Не ми се е представял. Плаща много добре. В брой. Понеже сте му познат, ще ви направя отстъпка.

– Къде отиде?

– Не знам – отвърна продавачът, смачка цигарата си и запали друга. – Сигурно е много богат. Подредил съм му още два апартамента. Единият е съвсем наблизо, на Канал Стрийт, не помня адреса. Като излезете, наляво. Само на три или четири преки е. Ако побързате обаче, може да го настигнете. Носи жълти пликове. С надпис „Щастлива надежда“. Аз си върша добре работата. Благодарение на мен всички духове и дракони са доволни. Ли изхвърча от магазина, без да го доизслуша.

Зави наляво и се втурна по улицата. Заоглежда се отчаяно. Изведнъж на стотина метра напред забеляза среден на ръст мъж с къса, тъмна коса, който се отдалечаваше от магазина с жълт плик в ръка. Походката му бе позната; Ли я помнеше от кораба. Да, помисли си той с разтуптяно сърце, това беше Призрака.

Предполагаше, че трябва да опита да се свърже с Лоабан или Хонсе, но пред него Призрака зави в една странична уличка. Не, не можеше да го остави да се измъкне. Ли продължи след него, стиснал пистолета в джоба си.

Задъхан, той бързо намали дистанцията. Дишаше шумно и когато се приближи, Призрака се обърна. Малко преди трафикантът да го види, Ли се скри зад един контейнер. Когато надникна иззад скривалището си, Призрака вече се отдалечаваше в пустата уличка.

В Люгоюан Сони Ли носеше бледосиня униформа, бели ръкавици и шапка с кожена периферия. Тук обаче приличаше на обикновен минувач. По нищо не личеше, че работи за нюйоркската полиция и Линкълн Райм. Опасяваше се, че ако някой го види да арестува Призрака, ще го помисли за престъпник, бандит, че полицията ще задържи него, а

трафикантът ще се измъкне в суматохата.

Затова Ли реши да хване престъпника тук, в пустата уличка.

Не се сещаше нищо особено находчиво и безопасно, затова, когато Призрака зави в друга уличка, се огледа, за да се увери, че наоколо няма никой, и се втурна след трафиканта с изваден пистолет.

Преди Призрака да се усети, Сони Ли скочи върху му, стисна го за яката и опря пистолет в гърба му.

Убиецът изпусна жълтия плик и посегна под ризата си. Ли обаче притисна пистолета си във врата му.

– Не мърдай.

Извади големия „Глок“ от колана на трафиканта и го пъкна в собствения си джоб. Сетне грубо обърна Призрака с лице към себе си и изрецитира познатата реплика:

– Кван Ан, арестувам те в името на Китайската народна република.

Преди още да започне да изброява престъпленията, извършени от Призрака, гласът му секна. Погледна надолу

– към деколтето на трафиканта, което той бе разтворил, когато бъркаше за оръжието си.

Бяла превръзка стягаше гърдите на арестувания.

И на кожена връвчица около врата на Призрака висеше талисман – фигурка на маймуна.

39.

Отворил широко очи, Сони Ли отстъпи с насочен към лицето на Призрака пистолет.

– Ти, ти...

Отначало мислите му бяха объркани, но той бързо се досети какво е станало. Накрая прошепна:

– Ти си убил Джон Сун на плажа и си взел документите му и каменната маймунка. Представяш се за него!

Призрака го огледа внимателно. После се усмихна:

– Явно и двамата сме се предрешили като други. Ти беше сред емигрантите на „Фуджоуския дракон“. Чакал си да стъпим на американска земя, за да ме арестуваш и да ме предадеш на тукашната полиция.

Ли разбра какво е направил трафикантът. Беше откраднал хондата на плажа, но бе натъкнал в нея трупа на Джон Сун и я беше скрил наблизко – където Лоабан и Хонсе нямаше да се сетят да я търсят. Беше си

нанесъл повърхностна рана със собственото си оръжие и се бе върнал в океана, за да бъде спасен от агентите на ИНС, които услужливо го бяха закарали в града – първо в болницата, след това в службата за емигранти.

„Десет съдии от ада!“, възкликна Ли наум. Хонсе изобщо не подозираше, че лекарят е самият трафикант.

– Използвал си полицайката, за да откриеш къде са Ву и Чан.

Призрака кимна:

– Имах нужда от информация. Тя с удоволствие ми я предостави. – Той огледа по-внимателно Ли. – Защо го направи, дребосько? Защо ме последва по целия този път?

– Ти уби трима души в Люгоюан, в моя град.

– Нима? Не си спомням. Бях там преди година, струва ми се. Защо съм ги убил? Може би са си го заслужили.

Сони Ли бе потресен, че престъпникът дори не си спомня за убийствата.

– Не, ти и помощниците ти сте започнали да стреляте. Убихте трима невинни минавачи.

– Значи е било нещастен случай.

– Не, убийство е.

– Добре, слушай сега, уморен съм и нямам много време. Полицията сигурно вече е открила Чан, трябва да стигна до тях първи и след това да се махам от тази страна и да се прибирам у дома. И така, сто хиляди, в зелено. Мога да ти ги дам в брой още сега.

– Аз не съм като повечето полицаи, с които си свикнал да работиш.

– Искаш да кажеш, че си по-алчен и от тях ли? Тогава двеста хиляди. – Призрака се изсмя. – В Люгоюан ще трябва да работиш сто години, докато изкараш толкова пари.

– Арестуван си.

Усмивката на Призрака се стопи, той си даде сметка, че полицаят говори сериозно.

– Ако не ме пуснеш, децата и жена ти ще си изпатят.

– Нямам жена и деца – отвърна разпалено Ли. – Лягай по корем. Веднага.

– Добре. Достоен и честен полицай. Истинско чудо... Как се казваш, дребосько?

– Не ти влиза в работата.

Призрака коленичи. Ли смяташе да използва връзката на обувката си, за да върже ръцете на пленника, но изведнъж забеляза, че жълтият

плик е останал между тях и че Призрака е скрил дясната си ръка отзад.

– Не! – изкрещя той.

Пликът с надпис „Щастлива надежда“ се пръсна от изстрела – Призрака бе извадил втори пистолет, от глезенен кобур или от чорапа си.

Куршумът прелетя покрай бедрото му. Ли вдигна инстинктивно ръце, примигна. Преди да насочи пистолета си към Призрака обаче, трафикантът изрита оръжието от ръката му. Ли хвана противника си за китката и опита да изтръгне черния „Модел 51“ от ръката му. Дватамата политнаха върху паважа и този пистолет също отхвърча настрани. Мъжете се вкопчиха един в друг, започнаха да се дерат, да си нанасят удари. Опитваха се да докопат някое от оръжията, лежащи наблизко. Призрака удари с длан Ли през лицето и го зашемети за момент, сетне се извъртя и задърпа глока си от джоба му.

Ли се съвзе бързо и блъсна трафиканта. Глокът издрънча от паважа. Полицаят удари престъпника с коляно в гърба и му изкара въздуха. Все още с гръб към Ли, стенещ от болка, Призрака се изправи на колене. Ли остана вкопчен за него, стиснал гърлото му.

Призрака запълзя към пистолета.

„Спри го, спри го! – повтаряше си Ли. – Той ще убие Хонсе, ще убие бебето и семейството на Чан.

Ще убие Лоабан. Спри го!“

Той стисна кожената връвчица около врата на Призрака, онази, на която висеше каменната маймунка, и задърпа с все сила. Връвчицата се затегна. Призрака размаха безпомощно ръце и от гърлото му излезе сподавено хриптене. Започна да се гърчи. Падна на земята.

„Пусни го – нашепваше един глас на Сони Ли. – Арестувай го. Не го убивай.“

Той обаче не пускаше. Дърпаше все по-силно и по-силно. Докато връвчицата не се скъса.

Каменната маймунка падна на земята и се пръсна на десетина парчета. Ли залитна назад, падна тежко, удари главата си в паветата. Почти загуби съзнание.

„Съдии от ада...“

Виждаше пред себе си Призрака като през пелена, също застанал на четири крака, задъхан и кашлящ. Ръката му шареше по земята – търсеше някой от пистолетите.

В съзнанието на Ли изникна образът на строгия му баща, готвещ се да го укори за някоя глупава забележка.

Сетне си представи трупите на жертвите на Призрака в родния му град в Китай, проснати в локви кръв пред закусвалнята.

Представи си и друга ужасна гледка: мъртвата Хонсе! Лоабан също, облечен в траурно бяло, с лице, безжизнено и мъртво, каквото бе тялото му приживе.

Сони Ли се извъртя по корем и запълзя към врага си.

* * *

Комбито на Отдела по криминология остави дълги следи от гуми по хлъзгавата от топящия се лед в шайгите пред рибарниците настилка на Канал Стрийт.

Амелия Сакс изскочи от колата, последвана от агента на ИНС Алън Коу и Еди Дън. Тримата изтичаха през смърдящата уличка до групата униформени полицаи от Пети район. Те стояха спокойно и наблюдаваха безстрастно, както на всяко местопрестъпление.

Дори на мястото на убийство.

Сакс забави ход и спря поглед върху трупа на Сони Ли, проснат по корем върху мръсния паваж. С притворени очи, с длани на нивото на гърдите, сякаш се е канел да прави лицеви опори.

Сакс спря, едва устоя на желанието да се отпусне на колене и да хване китаеца за ръката. През годините на работа с Райм тя бе правила много огледи, на много убийства, но за пръв път жертвата бе колега полицай – колега, когото вече можеше да нарече приятел.

И приятел на Райм.

Въпреки това тя устоя на подтика си. Все пак това местопрестъпление не се различаваше от другите и както винаги бе изтъквал Линкълн Райм, най-лошият замърсител на уликите е невнимателният полицай.

„Не го гледай, не мисли за жертвата. Помни съвета на Райм: забрави мъртвите.“

Е, щеше да бъде трудно. И за двамата. Особено за Райм. Сакс бе забелязала, че между Райм и китайския полицай възниква приятелство; откакто го познаваше, не беше постигал по-голяма близост с когото и да било. Тя чувстваше мъчителното мълчание на хиляди разговори, които никога нямаше да се състоят, на хиляди смехове, които нямаше да проехтят. Замисли се обаче и за други: за Пои. Детето, което скоро щеше да стане жертва на този човек, ако не го открият. И така Сакс се помъчи да забрави болката по същия начин, по който затваряше и заключваше 45-калибровия си „Колт“ за състезания по стрелба в кутията му.

– Направихме, както пожелавате – каза един детектив в сив костюм.

– Никой не се е приближавал. Само съдебният лекар. – Той кимна към трупа. – Починал е на място.

Коу се приближи бавно.

– Съжалявам – каза червенокосият агент, макар в гласа му да не звучеше много искрено съчувствие.

– Да.

– Беше добър човек.

– Да, беше – измърмори мрачно тя.

Помисли си: „И много по-добър полицай от теб. Ако не беше прецакал всичко вчера и бяхме заловили Призрака, Сони щеше да е жив, а Poi и останалите да са в безопасност.“

Махна на полицаите:

– Трябва да направя оглед. Бихте ли се отдръпнали? О, каква тежка задача й предстоеше – и то не самото търсене на улики, а нещо много по-мъчително.

Тя извади слушалките си и ги включи в радиостанцията.

„Добре. Направи го. Давай.“

Обади се в централата и след миг я свързаха.

– Да? – попита Райм.

– Тук съм.

Кратко мълчание, после:

– И?

Той явно се стараше да не издава тайната си надежда.

– Мъртъв е. Помълча известно време.

– Разбирам.

– Съжалявам, Линкълн. След нова пауза той каза:

– Без малки имена, Сакс. Носи нещастие, помниш ли?

– Гласът му едва се чуваше. – Пристъпвай към огледа. Нямаме време.

– Добре, Райм. Започвам.

Тя бързо навлече белия си костюм и се зае с огледа, сякаш ставаше дума за обичайно убийство. Събра проби от различни вещества, гилзи, куршуми, взе отпечатъци, направи снимки.

Чувстваше обаче, че се движи на автопилот. „Престани – скара се сама на себе си. – Държиш се като някакъв нещастен новобранец. Нямаме време да събираме улики. Помисли за Poi, помисли за Чан. Дай на Райм нещо, върху което да може да работи. Мисли!“

Тя се обърна отново към трупа и го огледа по-внимателно, като обмисляше всичко, което откриваше. Питаше се коя улика ще им даде

някакви сведения за произхода си или за произхода на другите, за значението им.

Един от униформените понечи да се приближи, но видя каменното й изражение и бързо се оттегли.

След половин час тя бе опаковала, надписала и прибрала всичко.

Отново се обади на Райм.

– Казвай – подкани я мрачно той.

Колко мъчително бе да слуша траурния му глас... От години не го беше чувала толкова сдържан, толкова апатичен, толкова затворен. Тежко бе да го слуша, но мъката й не можеше да се сравнява с неговата.

– Застрелян е три пъти в гърдите, но гилзите са четири. Едната е от „Модел 51“, вероятно същата като намерените досега. Другите са 45-калиброви. Изглежда, че е убит с тези куршуми. Намерих валтера, който носеше Сони. По крака му имаше полепнали парченца от жълта хартия и някакъв растителен материал. Остатъци от същото растение има и по земята.

– Какво е предположението ти, Сакс?

– Мисля, че Сони е забелязал Призрака на излизане от някой магазин, носел е нещо в жълт плик. Сони го е проследил. Арестувал го е в уличката и е взел пистолета му, 45-калибров. Предположил е, че това е единственото му оръжие. Сони се е успокоил и е наредил на Призрака да легне. Трафикантът обаче е извадил резервното си оръжие – „Модел 51“ – и е стрелял през плика; така частичките от хартията и растенията са полепнали по Сони. Не го е улучил и двамата са се вкопчили един в друг. Имало е борба. Призрака се е добрал до 45-калибровия пистолет и е застрелял Сони.

– Тъй като жълтата хартия и растителните остатъци са по краката на Сони, Призрака трябва да е държал резервното си оръжие в кобур на глезена и да е стрелял ниско. Барутните следи от 45-милиметровия трябва да са високо по тялото му.

– Така мисля и аз.

– И какъв извод можем да направим от този сценарий?

– Продавачът в магазина, от който е пазарувал Призрака, може да го познава и да има някаква представа къде живее.

– Искаш да проверим всички магазини в района, за да търсим кой използва жълти хартиени пликове, така ли?

– Не, това ще отнеме много време. Първо да разберем от какво растение са остатъците.

– Донеси ги, Сакс. Мел ще им направи хроматография.

– Не, имам по-добра идея. – Тя погледна тялото на Сони Ли, но бързо извърна очи. – Ще мина през апартамента на Джон Сун. Той би трябвало да каже веднага от какво са. Живее на няколко преки оттук.

Пета част
Всяко нещо с времето си
От сряда, Часа на петела (18.45), до понеделник,
Часа на маймуната (15.00)

За да бъдат пленени... войниците на противника трябва да бъдат напълно заобиколени без никакви свободни полета наоколо... Също както в истинската война, когато една група войници бъде напълно обсадена, победителят ги взима в плен.

„Играта вейчи“

40.

Той се виждаше през прозореца в сияйна мрак, спуснал се рано тази вечер. Идваше буря. Главата му се отпусна напред, тежка, неподвижна, но не от увредените мускули и нерви, а от скръб. Райм мислеше за Сони Ли.

Като началник на Отдела по криминология той бе имал възможността да наеме десетки, може би стотици мъже и жени и беше примамвал – или принуждавал – да постъпят при него хора от други подразделения, тъй като знаеше, че са дяволски способни полицаи. Знаеше точно какво го привлича в тях. О, разбира се. те притежаваха всички добродетели за едно ченге: упоритост, интелект, търпение, енергичност, наблюдателност, интуиция.

Имаше обаче и друго качество. Нещо, което Райм, въпреки цялата си способност да анализира, не можеше да определи, но разпознаваше моментално. Нямахме друг начин да го дефинира освен като хъс – или дори радост – при преследването на плячката. Въпреки всичките си недостатъци – пушенето при оглед, вярата в предзнаменования и преследването на неясни следи, Ли притежаваше тази изключителна черта. Самотният полицай бе отишъл буквално на края на света, за да залови престъпника. Райм би заменил стотина плахи новобранци и стотина самонадеяни ветерани за едно ченге като Сони Ли: един дребосък, желаещ единствено да даде на съгражданите си някакво възмездие, някаква справедливост, някакво успокоение след извършеното зло. Срещу съвсем малка награда – добро преследване, малко предизвикателство и

може би мъничко повече уважение от онези, които почиташе. От баща му например.

Той погледна книгата, която бе надписал за Ли.

Покрусен от смъртта на приятеля си, Райм се пренесе в света, обитаван от Сони Ли. В света, където човек се качва на непознат кораб, свят, в който оставаш още цял час на местопрестъпление, претърсено най-старателно, с надеждата да намериш още някое влакно, което да те отведе до колата или жилището на убиеца, свят, в който си се отказал от всякакви удобства.

– Добре, Мел, да се захващаме за работа. Какво имаме?

Мел Купър се беше привел над найлоновите пликчета, донесени от един запъхтян униформен от местопрестъплението в Китайския квартал.

– Отпечатъци от обувки.

– Сигурни ли сме, че са от Призрака? – попита Райм.

– Да. Същите са – потвърди Купър, докато сравняваше електростатичните копия на отпечатъците.

Райм споделяше мнението му.

– Сега куршумите. – Райм погледна двата: един смачкан и един непокътнат. – Различни са от предишните. Провери следите от нарезки. Имаше предвид ъглестите драскотини, които остават по мекия оловен куршум при триенето в цевта – от спиралните нарезки, които придават по-висока начална скорост и стабилизират траекторията му. По броя и наклона на драскотините специалистите по балистика определят с какъв модел оръжие е стреляно.

Купър, с гумени ръкавици на ръцете, измери неповредения куршум и драскотините по страните му.

– Четирийсет и пет калибър. Осмоъгълен профил, дясна резба. Предполагам, че пълният ход на спиралата е около четирийсет сантиметра. Ще го проверя и...

– Няма нужда – прекъсна го Райм. – Това е „Глок“.

Недодяланите, но сигурни австрийски пистолети стават все по-популярни по целия свят – както в престъпните среди, така и сред служителите на закона.

– Какво е износването на нарезите?

– Профилът е остър.

– Значи оръжието е ново. Вероятно модел 36.

Райм остана изненадан. Това компактно, но изключително мощно оръжие беше скъпо и все още не можеше да се намери навсякъде. В САЩ се използваше главно от федералните агенти.

Някаква полза?

Още не. Засега знаеха само модела на пистолета, не откъде е купен. Все пак това беше добра улика и трябваше да се запише.

– Том... Том! Трябваш ни! Болногледачът се появи веднага:

– Имам и друга работа...

– Не. Нямах друга работа. Пиши. Болногледачът усети униинето на Райм, предизвикано от смъртта на Сони Ли, и не коментира тази груба заповед. Взе маркера и отиде при бялата дъска.

Купър извади дрехите на Ли над голям лист бяла хартия. Изчетка ги, разгледа падналите частички и обяви:

– Пръст, люспи боя, частички жълта хартия, вероятно от плика със сухия растителен материал – подправка или билка, – който спомена Амелия.

– Тя проверява растението в момента. Прибери ги за после.

Райм, който с времето бе престанал да се впечатлява от смъртта, потръпна при вида на засъхналата кръв по облеклото на Ли. Същите дрехи, които бе носил неотдавна в същата тази стая.

– Материал от под ноктите – обяви Купър, след като прочете етикета на друго пликче; постави частичките върху микроскопско стъкло.

– Покажи ми ги, Мел – нареди Райм.

След секунди образът се появи на големия плосък екран. „Какво имаме тук, Сони? Борил си се с Призрака, хванал си го. Дали нещо от дрехите и обувките му не е полепнало по теб?

И ако е полепнало, ще ни помогне ли да го открием?“

– Тютюн – обяви Райм и се засмя тъжно при мисълта за пристрастеността на китайския полицаи към цигарите.

– Какво друго? Какви са тези пещъчинки? Как мислиш, Мел? Силикат?

– Така изглежда. Ще го пусна на хроматография. Газовият хроматографски апарат, комбиниран с маспектрометър, щеше да определи точно вида на веществото. Резултатът излезе за минути – магнезий и силиций.

– Това е талк, нали? – Да.

Талкът влиза в състава на някои дезодоранти, за защита при работници, които използват плътно прилепващи гумени ръкавици, и при практикуващите определен вид извратен секс с гумено облекло.

– Влез в Интернет и потърси всичко, свързано с талк и магнезиев силикат.

– Дадено.

Докато Купър тракаше лудо по клавиатурата, телефонът на Райм иззвъня. Том вдигна и го включи през високоговорителя.

– Ало?

– Господин... Райм, моля?

– Аз съм. Кой се обажда?

– Доктор Артър Уинслоу от Медицинския център на Съфолк.

– Да, докторе?

– Тук имаме един пациент, китаец. Казва се Сен. Беше ни изпратен от Бреговата охрана, след като го спасили от един потънал кораб край Ориент Пойнт.

Не точно Бреговата охрана, помисли си Райм.

– Казвайте.

– Инструктираха ни да ви се обадим, ако има промяна.

– Точно така.

– Е, мисля, че има нещо, което трябва да знаете.

– И какво е то? – бавно изрече Райм. „Само без увъртания!“

* * *

Уилям отпи от горчивото кафе, макар да го мразеше. Седеше в задната част на закувалнята „Старбъкс“ на главната улица недалеч от апартамента им в Бруклин. Искаше чай пони – приготвен от майка му в стария железен чайник, – но продължаваше да сърба кафето, сякаш бе пристрастен към мътната течност. Защото надутото конте пред него пишеше същото; да си поръча чай, щеше да изглежда като слабост.

Облечен със същото черно кожено яке както миналия ден, хлапакът – който се беше представил само като Чен – завърши разговора си по малкия мобилен телефон „Нокия“ и го прибра отново в калъфа на кола на си. Погледна демонстративно златния си „Ролекс“.

– Какво стана с пистолета, който ти дадохме вчера? – попита той на английски.

– Баща ми го намери.

– Мамка му! – Другото момче се наведе заплашително към него. – Да не си изпял откъде го имаш?

– Не, не.

– Ако кажеш на някого за нас, ще те убием!

Уилям Чан, кален от живота на дисидентски син, знаеше, че не трябва да се огъва пред такива хора.

– Не съм казал на никого. Сега имам нужда от друг пистолет.

– Той ще намери и този.

– Не, няма. Ще го нося със себе си. Той няма да ме претърсва.

Чен стрелна с поглед едно дългокосо момиче в другия край на закусвалнята. Забеляза, че чете някакъв учебник, и загуби интерес. Изглежда Уилям от глава до пети и попита:

– Хей, искаш ли DVD? „Сони“. Готино е. Само за двеста. И плоско-екранен телевизор. Осемстотин.

– Искам пистолет. Нищо друго.

– И защо не си намериш по-хубави дрехи? Приличаш на просяк.

– По-късно ще търся дрехи.

– „Хюго бос“, „Армани“. Мога да ти намеря каквото искаш... А може някоя нощ да дойдеш с нас. Следващата седмица ще ходим в един склад в Куинс. Получават стока. Можеш ли да караш?

– Да, мога.

Уилям погледна през витрината. Баща му не се виждаше никъде.

– Куражлия си, а? – попита контето.

– Предполагам.

– Бандата ти ограбвала ли е някого във Фудзън?

Уилям нямаше истинска банда, просто с няколко приятели крадяха от време на време коли или алкохол.

– Мамка му, обрала сме десетки магазини!

– Ти какво правеше?

– Бях съгледвач.

Чен реши да го изпита:

– Добре, влизаме в склад и ти пазиш. Виждаш, че пазачът се приближава. Какво правиш? Ще го убиеш ли?

– Не.

– Защо?

– Защото само идиот може да убие човек за някакви си парцалки.

– Кой е споменавал парцалки?

– Ти. „Армани“, „Бос“.

– Добре, пазачът идва. Какво ще направиш?

– Ще се приближа, ще му взема пистолета и ще се изпикая върху него.

Чен се намръщи:

– Ще се изпикаеш ли? Защо?

– Защото така, преди да се обади в полицията, трябва да се преоблече. За да не си помислят ченгетата, че е намокрил гащите от страх. Това ще ни спечели време да се измъкнем. И той няма да пострада, така че не могат да ни арестуват за телесна повреда.

Уилям бе слушал за някаква банда на фуджоуското пристанище, която постъпвала така.

– Мамка му! – възкликна с възхищение Чен. – Това е добре. Ще дойдеш с нас в Куинс. Ще се видим тук утре вечер. Ще доведе и някои от другите.

– Ще опитам. Баща ми не ме пуска.

– Майната му.

– Трябва вече да се връщам. Ще забележи, че ме няма. – Уилям извади пачка долари и ги показа на контето. – Какво имаш?

– Продадох ти най-хубавия, който имах. Хромираното бебче.

– Беше боклук. Искам истински пистолет.

– Ти наистина си куражлия. Само че много плямпаш. Затова – майната ти. Имам само 38-калибров „Колт“. Ако искаш, го взимай.

– Зареден ли е?

Чен опипа пистолета в плика си.

– Три патрона.

– Само толкова?

– Както казах, ако искаш, го взимай.

– Колко?

– Пет стотака. Уилям се изсмя рязко:

– Три, или си тръгвам.

Чен се замисли, после кимна:

– Само защото ме кефиш.

Двамата младежи се огледаха, след това парите и оръжието смениха собствениците си. Уилям се изправи мълчаливо.

– Утре. В осем. Тук – каза Чен.

– Ще се постарая.

Навън Уилям се огледа бързо.

От близката пряка се появи тъмен силует и бързо пристъпи към него.

Уилям спря стреснат. Сам Чан се приближи до сина си. Момчето тръгна по улицата с наведена глава.

– Е? – попита Чан, докато подтичваше след него.

– Взех го, татко.

– Дай го.

Уилям му подаде плик и той го прибра в джоба си.

– Нали не му каза името си?

– Не.

– И не си споменавал за Призрака и „Дракона“?

– Не съм толкова глупав – тросна се Уилям. – Той няма никаква представа кои сме.

Продължиха няколко минути в мълчание.

– Всички пари ли му даде?

Уилям се поколеба и понечи да каже нещо. След това бръкна в джоба си и подаде останалите сто долара на баща си. Чан погледна сина си подозрително, но не каза нищо.

Когато приближиха жилището, Сам Чан обясни:

– Ще го сложа в предния гардероб. Ще го използваме само ако Призрака опита да влезе. Никога не излизай с него. Ясно ли е?

– Всеки от нас трябва да има и да го носи със себе си.

– Ясно ли е? – повтори Чан.

– Да.

Чан докосна ръката на сина си:

– Благодаря ти, сине. Това беше смела постъпка. „Ти наистина си куражлия...“

– Дядо ти щеше да се гордее с теб – добави баща му. Уилям замалко да каже: „Дядо щеше да е жив, ако не беше ти“, но запази тази мисъл за себе си. Стигнаха входа на апартамента и се огледаха. Никой не ги беше последвал. Влязоха бързо.

Когато Чан скри пистолета на горната полица на гардероба – където само той и големият му син можеха да го достигнат, – Уилям се настани на дивана до брат си и бебето. Взе едно списание и го разлисти разсеяно.

Запита се дали да се срещне с другите членове на бандата утре.

Не възнамеряваше.

Но не беше сигурен. Никога не е зле човек да има повече от една възможност.

41.

Джон Сун се беше преоблякъл. Носеше пуловер с висока яка – доста странно в тази жега, макар да изглеждаше стилно – и нов анцуг. Беше пребледнял и имаше разсеян вид, беше задъхан.

– Добре ли си? – попита тя.

– Йога – обясни той. – Правех упражнения. Чай?

– Няма да се бавя.

Еди Дън се беше върнал в Пети район, но Алън Коу я чакаше долу

в комбито на Отдела. Сун вдигна един плик:

– Подарък за теб. Билки за плодовитост. Тя взе разсеяно плика.

– Благодаря, Джон.

– Какво има? – попита той и огледа изпитателно тревожното й лице.

Махна й да влезе и двамата седнаха на дивана.

– Китайският полицай, онзи, който ни помагаше. Преди около час са го намерили мъртъв.

Сун затвори очи за миг и въздъхна.

– Нещастен случай? Или Призрака го е открил?

– Призрака.

– О, не! Съжалявам.

– Аз също.

Изрече последните думи бързо, надвивайки емоциите според съветите на Линкълн Райм. Бръкна в джоба си и извади найлоновото пликче с растителния материал, който бе открила на местопрестъплението.

– Намерихме това край трупа му.

– Къде?

– В Китайския квартал. Недалеч оттук. Смятам, че са някакви билки или подправки, купени от Призрака. Райм се надява, че ако знаем какво е, ще открием магазина, от който са закупени. Някой от продавачите може да знае къде живее Призрака.

Той кимна:

– Дай да видя.

Отвори пликчето, помириса съдържанието му, след това изтърси малко върху масичката. Наведе се, вдиша дълбоко и разгледа внимателно сухите растения. Тя се замисли, че Линкълн Райм би направил съвсем същото – да раздели сместа от компонентите й чрез газовата хроматография и да ги идентифицира.

Накрая той й върна пликчето:

– Надушвам астрагал, джинджифил, пория, може би малко женшен и алисма – Той поклати глава. – Знам, че искаш да чуеш, че го продават само в един или два магазина, но се боя, че може да се купи от всеки знахар, от всяка аптека и бакалия в Китай. Предполагам, че тук е също-то. Обезкуражена, тя се сети още нещо:

– За какво се използва?

Може би Призрака страдеше от някаква определена болест и така да успеят да го открият чрез болниците, както в случая с жената на Ву Цичен.

– Това е по-скоро тонизираща смес, отколкото лекарство. Подпомага съпротивителните сили на организма, нашата ки. Много хора го използват за повишаване на сексуалното възбуждане. Предполага се, че помага за по-продължителна ерекция.

Толкова с тази теория, помисли си мрачно Сакс.

– Можете да проверите в магазините около мястото на убийството – предложи Сун. – Но сигурно вече сама си се сетила.

Тя кимна:

– Така ще направим. Може да изскочи нещо.

Тя понечи да се изправи, но рамото я заболя и тя присви очи – един мускул, който бе разтегнала на „Фуджоуския дракон“.

– Взимаш ли си лекарствата? – попита той.

– Да, но знаеш ли колко отвратителен вкус имат?

– Ако беше за удоволствие, щях да ти дам бира. Седни, седни.

Сакс се поколеба, после се отпусна на дивана. Той се приближи зад нея. Почувства ръцете му върху раменете си. Той започна да я разтрива – отначало леко, след това по-силно.

Лицето му бе близо до тила ѝ, тя чувстваше дъха му с кожата на врата си. Ръцете му се движеха нагоре и надолу, натискаха силно, но за кратко болезнените точки. Действаше ѝ отпускато, но тя се стегна внезапно, когато пръстите му обгърнаха гърлото ѝ.

– Отпусни се – прошепна със спокоен глас той. Тя се опита.

Ръцете му отново се плъзнаха по раменете, след това надолу по гърба ѝ. Продължиха напред към ребрата ѝ, но спряха, преди да докоснат гърдите ѝ, и се върнаха на гръбнака и врата. Тя се зачуди дали наистина може да ѝ помогне – да увеличи шанса ѝ да има дете от Райм.

„Сухота в бъбреците...“

Тя затвори очи и се отпусна напълно.

Ръцете му отново се вдигнаха към врата ѝ. Тя почувства как той се приближава още, явно за по-добра опора. Тялото му бе на сантиметри от нейното. Ръцете му отново преминаха по врата и гръбнака ѝ.

– Защо не сваляш този кобур? – прошепна той.

– Лош късмет ли носи?

– Не – засмя се Сун. – Пречи на кръвообращението. Тя посегна към токата и започна да я разкопчава. Почувства как ръката му се спуска, за да ѝ помогне.

Изведнъж обаче рязък звук ги прекъсна – телефонът ѝ звънеше. Тя стана, отдалечи се от Сун и вдигна.

– Моля?

– Сакс, тръгвай бързо.

– Какво има, Райм?

Известно време той мълча, някой в стаята му говореше. След малко отново се обади:

– Капитанът, Сен, е в съзнание. Еди Дън е на другата линия, разпитва го... Задръж. – Гласове, викове. Заповедният тон на Райм: – Нямаме време. Бързо, бързо, бързо! – После отново заговори на нея: – Слушай, Сакс, капитанът е слизал на няколко пъти в трюма. Дочул Чан да разговаря с баща си. Излиза, че някакъв роднина или приятел им уредил жилище и работа в Бруклин.

– Бруклин ли? Нали беше в Куинс?

– Сам Чан е хитрец, не помниш ли? Сигурен съм, че е казал Куинс, за да заблуди всички. Стесних кръга на търсенето до два района: Ред Хук и Оулс Хед.

– Откъде знаеш?

– Как откъде, Сакс? От микроуликите по обувките на стареца. Не помниш ли? В Бруклин има две фабрики за преработка на отпадни води. Залагам за Оулс Хед. Има повече жилищни сгради и е по-близо до Сънсет Парк, тамошния китайски квартал. Еди Дън изпрати своите хора от Пети район да проверяват печатниците и фирмите за табели в Оулс Хед. Лон ще вдигне спецотряда. ИНС също събира хората си. Искам да тръгнеш към Бей Ридж. Ще те уведомя веднага щом науча адреса.

– Джон, Линкълн е намерил Чан – изрече Сакс.

– Къде са?

– В Бруклин.

– О, много добре – каза той с облекчение. – Може ли да дойда? Ще помагам в превода. С Чан говорим един и същ диалект.

– Разбира се. – Сакс вдигна отново телефона. – Джон Сун ще дойде с мен и Коу. За да превежда. Тръгваме, Райм. Обади се, когато научиш адреса.

Приключиха разговора. Сун влезе в спалнята и след малко се появи с голям шлифер.

– Не е студено – каза Сакс.

– Запази топлината – важно е за ки и за кръвта. След това я хвана за раменете и впи поглед в лицето й.

Сакс се усмихна смутено.

– Много добра работа свърши, като намери тези хора, Индао – каза искрено той.

Тя смръщи вежди.

- Индао? – повтори.
- Умалително обръщение. Означава „близък приятел“.
- Сакс се трогна. Стисна ръката му.
- Хайде да намерим Чан.

* * *

На улицата пред тайната си квартира мъжът с много имена – Кван Ан, Гуй, Призрака, Джон Сун – стисна ръката на Алън Коу, който, както изглежда, беше агент от ИНС.

Това го разтревожи леко, защото Коу вероятно бе участвал в екипа китайски и американски полицаи, преследвали го отвъд океана. Оперативната група бе стигнала близо, обезпокоително близо, но един баншоу на Призрака бе провел собствено разследване и беше научил, че една млада жена от компанията, с която работеше трафикантът, давала информация на полицията за дейността му. Помощникът му отвлече жената, за да разбере какво е казала на ИНС, и зарови трупа ѝ на един строеж.

Очевидно обаче Коу нямаше представа как изглежда Призрака. Трафикантът си спомни, че е носил плетена маска, когато опитваше да убие Ву на Канал Стрийт, така че никой не бе зърнал лицето му.

Индао обясни какво е научил Райм и тримата се качиха в полицейското комби – Коу се намести отзад, преди Призрака да успее да заеме това стратегически по-добро място, сякаш агентът не искаше да позволи на нелегален емигрант да се вози зад него. Потеглиха.

От думите на Индао към Коу Призрака научи, че пред апартаментата на Чан ще има и други полицаи и агенти. Той обаче вече бе измислил как да си осигури няколко минути насаме със семейството на Чан. Когато Индао дойде в апартаментата му, Юсуф и другият турчин също бяха там. Двамата се вмъкнаха в спалнята, преди Призрака да отвори, и по-късно, когато отиде да вземе пистолета и шлифера си, той им нареди да последват полицейската кола. В Бруклин турците щяха да създадат суматоха около апартаментата на Чан и така да дадат на Призрака достатъчно време да убие емигрантите.

Той погледна назад и забеляза колата им през няколко автомобила.

Колкото до Индао... Можеше да изчака до утре.

Найсин, помисли си.

Всяко нещо с времето си.

Той си представи как прави секс с нея; бързо се потопи във въображаемите сцени, станали още по-ярки след първата им среща на плажа –

когато тя бе доплувала до него, за да го спаси. Снощи той ѝ бе направил съвсем безобиден масаж, придружен от празни приказки за ефекта му върху стерилитета. Следващият им сеанс щеше да е много по-различен. Щеше да я заведе на място, където да ѝ направи всичко, за което си фантазираше.

Индао, прикована под него, гърчеща се и стенеща. От болка.

С писъци.

Той се възбуди и се извърна, за да скрие доказателството за страстта си. Поведе разговор с агент Коу за изискванията на ИНС за политическо убежище. Агентът се държеше грубо и с неприязън, въпреки лъжливата представа за самоличността на Призрака, която имаше: беден лекар, вдовец, дисидент, обичаш свободата, в търсене на нов дом за семейството си, безобиден и работлив.

Неlegalни емигранти изобщо да не се допускат в страната, беше мнението на агента. Скритият смисъл в думите му бе, че те не са достойни да бъдат американци. Призрака се запита дали на Коу му е известно, че процентът на американците от китайски произход, получаващи социални помощи, е най-малък в сравнение с другите групи от населението, включително коренящите бели. Знаеше ли, че нивото на образованието им е по-високо, че броят на банкрутиралите и укриващите данъци е по-нисък?

С удоволствие щеше да убие този човек и съжаляваше, че няма да има време да удължи агонията му.

Призрака погледна крака на Индао и отново почувства как стомахът му се свива. Спомни си как бяха седели в ресторанта предния ден, как бе изливал душата си пред нея.

„Пробий казаните и потопа лодките...“

Защо ѝ се беше разкрил по такъв начин? Толкова глупаво беше. Тя можеше да се досети за истинската му самоличност или, най-малкото, да заподозре нещо. Никога не бе описвал толкова искрено философията на живота си пред някого.

Защо?

Отговорът вероятно се криеше в нещо, стоящо над желанието му да я притежава физически. Той бе чувствал влечение към стотици жени, но беше пазил съкровените си чувства в тайна от тях както преди, така и след акта. Не, с Индао беше друго. Предполагаше, че е следното: той виждаше част от себе си в нея. Малко бяха хората, които го разбираха... с които можеше да разговаря.

Малко бяха онези, чиято компания понасяше, а още по-малко тези,

пред които можеше да разголи душата си.

Вявваше, че Индао е такава жена.

Докато Коу бръщолевеше за квоти и социалното бреме на нелегалната емиграция, опирайки се на факти и числа, трафикантът размишляваше колко е жалко, че не може да вземе тази жена със себе си, да ѝ покаже красотите на Сямен, да се разходи с нея из Нанпуюто – огромен будистки манастир – и да я покани на фъстъчена супа или макарони.

Той обаче нямаше да се поколебае да направи онова, което бе решил – да я закара в някой пуст склад или фабрика и да прекара час-два с нея, давайки воля на въображението си. И накрая, разбира се, да я убие. Както му бе казала самата Индао, тя също щеше да пробие казаните и да потопа лодките; след като той убие семейството на Чан, тя нямаше да намери покой, докато не го арестува или застреля. Тя трябваше да умре.

Призрака погледна с усмивка Коу, сякаш приемаше мнението му. Вниманието му обаче бе насочено зад агента. Юсуф и другият уйгур се движеха точно зад тях. Индао не беше забелязала микробуса.

Призрака се обърна напред. Погледна я. След това промърмори няколко думи.

– Какво значи това? – попита тя.

– Молитва. Надявам се Гуанин да ни помогне да намерим Чан.

– Кой е Гуанин?

– Богинята на милосърдието – отвърна не Призрака, а услужливият агент Алън Коу от задната седалка.

42.

Десет минути по-късно телефонът на Лон Селито иззвъня.

Райм и Купър впериха погледи в него. Детективът вдигна. Заслуша се. После затвори очи и по лицето му се разля широка усмивка.

– Намерили са ги! – възкликна и затвори. – Обади се един от униформените от Пети. Открил е един човек в Оулс Хед, който притежава две малки печатници. Казва се Джоузеф Тан. Нашият човек го убедил, че приятелите му ще са мъртви до два часа, ако не ги открием. Тан се огънал и признал, че е уредил работа на Чан и сина му и че е намерил апартамент на семейството.

– Дал ли е адреса?

– Да. На две преки от станцията за преработка на отпадни води е. Благословени торове, какво друго да кажа?

Райм се замисли. Не за изказването на Селито, а за не по-малко без-
полезната молитва на Сони Ли към бога на полицаите:

„Гуанди, моля помогни нас намери Чан и хване шибан Призрак.“

Той се приближи с количката към дъската. Обходи с поглед табли-
цата и снимките.

– Ще се обадя на Бо и Отряда за бързо реагиране – каза Селито.

– Чакай малко.

– Какво има?

– Предчувствие – отвърна замислено Райм. – Имам предчувствие.

С остър поглед, като на сокол скитник, Райм завъртя бавно глава и
заглежда старателно изписаните бележки на Том, снимките и другите
улики по случая – всяка добавяща нови подробности към мрачния раз-
каз, като йероглифи в древноегипетска гробница.

Той затвори очи и остави мислите си да полетят като Амелия Сакс
с шевролета ѝ.

„Ето го отговора“ – помисли си Райм, отвори очи и отново поглед-
на таблицата.

„Проблемът е, че не знаем въпроса.“

Том се появи на вратата:

– Време е за гимнастика.

Физическите упражнения са важни за парализиците. Те предпазват
мускулите от атрофия, подобряват кръвообращението и имат благопри-
ятен физиологичен ефект – което Райм отричаше на всеослушание. Въп-
реки това продължаваше да ги прави с мисълта, че един ден може отно-
во да започне да използва някой мускул.

И така, макар че роптаеше и се оплакваше и вгорчаваше живота на
Том, докато болногледачът умело провеждаше упражненията и след то-
ва отчиташе резултата, Райм тайно и с надежда очакваше ежедневната
си гимнастика. Днес обаче той хвърли бърз поглед на помощника си и
младежът разбра. Оттегли се в коридора.

– Какво се сети? – попита Селито.

За разлика от неподвижните му крайници, умът на Райм не беше
ограничен от нищо. Безкрайни висини, безкрайни дълбини, минало и
бъдеще. Сега Райм мислено последва дирите, очертани от уликите, кои-
то бяха събрали по случая, някои широки като Ийст Ривър, други тънки
като конец, трети привидно безполезни като прекъснатите нерви, изли-
защи от мозъка към безжизненото му тяло. Дори те обаче не бяха за
пренебрегване.

Призрак-убиец

Ийстън, Лонг Айлънд

- Двама емигранти, убити на плажа: застреляни в гърба.
 - Един ранен емигрант – д-р Джон Сун.
 - Баншоу (помощник) на борда; самоличност – неизвестна.
 - Самоличността на помощника – потвърдена; удавен труп, намерен близо до мястото на потъване на „Дракона“.
 - Десет избягали емигранти: седем възрастни (един старец, една ранена жена), две деца, едно бебе. Открадват църковен микробус.
 - Кръвни проби, изпратени за изследване.
 - Ранената жена е АВ отрицателна. Поръчани са допълнителни изследвания на кръвта.
 - Колата, чакала Призрака на плажа, тръгва без него. Смята се, че Призрака е стрелял по нея. Отпечатьци от грайфери и данни за габаритите, изпратени за оценка.
 - Колата е БМВ Х5. Шофьор – Джери Тан.
 - Никакви коли не, са чакали емигрантите.
 - Клетъчен телефон, вероятно на Призрака, изпратен за изследване на ФБР.
 - Непроследим сателитен телефон. Ползването му е осигурено чрез незаконно проникване в китайската правителствена система.
 - Оръжието на Призрака е 7.62-мм пистолет. Необичайни гилзи.
 - Китайски автоматичен пистолет „Модел 57“.
 - Призрака има сподвижници в органите на властта.
 - Призрака открадва червена хонда. Колата е обявена за издирване.
 - Никакви следи от хондата не са открити.
 - Три трупа, извадени от океана – двама застреляни, един удавен.
- Снимки и отпечатьци, изпратени на Райм и китайската полиция.
- Удавеният е идентифициран като Виктор Ау, помощника на Призрака.
 - Отпечатьци, изпратени в АСИПО.
 - Не са намерени съвпадения на отпечатьците, но някои от тях имат необичайни белези (белези от рани, порязвания от въже?)
 - Профил на емигрантите: Сам Чан и Ву Цичен със семействата си, Джон Сун, бебе на една жена, която се удавила, и мъж и жена с неустановена самоличност (убити на плажа).
- Откраднат микробус, Китайски квартал
- Замаскиран от емигрантите с надпис на „Хоум Стор“.
 - По следите от кръв изглежда, че жената е ранена в ръката или рамото.

- Кръвни проби, изпратени за изследване.
- Ранената жена е АВ отрицателна. Поръчани са допълнителни изследвания на кръвта.

- Отпечатъци, изпратени в АСИПО. Няма съвпадение.

Място на убийството на Джери Тан

- Четирима мъже проникнали в склада, измъчвали и застреляли Тан.

- Две гилзи – съвпадат с „Модел 51“. Тан е застрелян два пъти в главата.

- Безсмислен вандализъм.

- Няколко пръстови отпечатъка. Няма съвпадения, освен с отпечатъците на Тан.

- Трима от убийците носят по-малък номер обувки от Призрака, вероятно са по-дребни.

- Микроуликите водят до извода, че скривалището на Призрака вероятно се намира в Долен Манхатън, в района на Батъри Парк Сити.

- Съучастниците вероятно са от някое китайско етническо малцинство. Възможностите се проверяват.

- Уйгури от Туркестанския ислямски център в Куинс.

- Записите от телефонните обаждания водят към клетъчен телефон, използван на Патрик Хенри Стрийт 805.

Престрелка на Канал Стрийт

- Още микроулики показват, че скривалището вероятно е в района на Батъри Парк Сити.

- Откраднат „Шевролет Блейзър“, непроследим.

- Няма съвпадения на отпечатъците.

- Килимът в скривалището е „Лустър Райт“ на „Арнълд“, поставен най-рано преди шест месеца; фирмите за обзавеждане се проверяват.

- Пресен естествен тор.

- Труп на един от съучастниците на Призрака: етническо малцинство от Западен или Северозападен Китай. Отпечатъци – без съвпадения. Използвал „Валтер РПК“.

- Подробности за емигрантите:

- Семейство Чан: Сам, Меймей, Уилям и Роналд, бащата на Сам, Чан Дзечи, и едно бебе, Пои. Сам е имал уредена работа, но работодател и място – неизвестни. Карат син микробус, марката и номерът – неизвестни. Апартаментът на Чан е в Куинс.

- Семейство Ву: Цичен, Йонпин, Чинмей и Лан.

Тайна квартира на Призрака

• Според отпечатъците и снимките на ръцете на Чан Дзечи бащата и синът са калиграфи. Сам Чан може да си е намерил работа в печатница или фирма за табели. Печатниците и фирмите за табели в Куинс се проверяват.

• По обувките му е намерен биоматериал, което води до извода, че живеят в района на някой завод за преработка на отпадни води.

• Призрака използвал майстор по фън шуй, за да подреди апартамента му.

„Фуджоуският дракон“

• Призрака е използвал пресен С4 за взривяването на кораба. Производителят на експлозива се издирва по химичните маркери.

• В каютата на Призрака е намерено голямо количество нови американски долари.

• В каютата са намерени и китайски юани на стойност около 20 000 долара.

• Списък на жертвите, подробности за полета и банкова информация. Подателят на писмото в Китай се проверява.

• Капитанът на кораба е жив, но в безсъзнание.

• 9-мм „Берета“, „Узи“. Не могат да се проследят.

Място на убийството на Сони Ли

• Застрелян с нов „Глок 36“, калибър 45 (доставен от държавна агенция?)

• Тютюн.

• Парченца жълта хартия.

• Растителен материал с неустановен произход (билки, подправки, наркотик?).

• Магнезиев силикат (талк) под ноктите.

* * *

Магистралата обикаляше бруклинската военна база и Индао отби към изхода, бързо, както би направил Призрака с беемве или порше. Навлязоха в приятен квартал с подредени дворчета и тухлени сгради.

Призрака погледна непринудено в огледалото и се увери, че Юсуф още ги следва.

След това погледна Индао, профила на красивото й лице, яркочервената й коса, събрана в стегната прическа, контурите на гърдите й под тениската.

Звънът на телефона й отново го стресна.

Тя вдигна.

– Райм... да. В квартала сме. Казвай. – Замълча. – Чудесно! – обърна се към Призрака и Коу. – Имаме вече адреса. Някакъв приятел на Чан му е уредил апартамент и работа тук. Не е далеч.

Тя отново съсредоточи вниманието си към телефона. Докато слушаше какво ѝ говори Райм, лицето ѝ помръкна в миг. Призрака се почувди дали са открили нещо за него. Застана нащрек.

– Добре, Райм – завърши накрая тя. – Ясно. И прекъсна връзката.

– По дяволите! – възкликна Коу. – Не ми се вярваше, че ще успее.

Призрака се обърна към нея:

– Значи знаем адреса?

Тя не отговори веднага. След известно време каза:

– Да.

Сетне заговори, по-скоро забърбори като ученичка, за живота си в Бруклин. Призрака веднага усети, че това не е в неин стил, и стана още по-подозрителен. Каквото и да ѝ беше казал Райм накрая, нямаше нищо общо с Чан.

Забеляза, че ръката ѝ се плъзга по крака ѝ и започва да го чеше разсеяно. Държеше лявата си ръка близо до кръста; той осъзна, че го прави, за да може да извади по-лесно пистолета.

Без да отмества поглед от пътя, Призрака също плъзна несприинудено ръка покрай тялото си, изви я зад гърба си, докато не докосна ръкохватката на глока, скрит в задния джоб на анцуга му, под шлифера.

За няколко минути в колата се възцари тишина. На Призрака му се стори, че обикалят квартала.

Още един завой, Сакс погледна номерата на къщите, отби в страничното платно, спря и вдигна ръчната спирачка. Посочи малка каменна сграда:

– Това е.

Призрака хвърли бърз поглед на постройката, но продължи да наблюдава Индао.

– Не изглежда мизерна дупка, както си я представях – отбеляза цинично Коу. – Да приключваме с тази работа.

– Чакай – спря го несприинудено тя. И се обърна леко надясно.

Призрака забеляза много добре, че се преструва. Тя се извъртя бързо – много по-бързо, отколкото бе очаквал трафикантът. Преди Призрака да успее да стисне ръкохватката на собствения си пистолет, Индао вече вдигаше своето оръжие към него.

43.

Призрака потрепна неволно, очакваше Индао да го застреля без предупреждение – както той, разбира се, би сторил, ако ролите им бяха разменени.

Черното дуло обаче го отмина и се закова срещу мъжа на задната седалка.

– Не мърдай, Коу! Дръж ръцете си така, че да ги виждам!

– Какво... Какво става? – попита Коу и се дръпна стреснато.

– Не мърдай! – повтори Сакс. – Сантиметър да помръднеш, и си мъртъв.

– Изобщо не...

– Разбираш ли какво ти говоря?

– Да, мамка му, разбирам те! – извика гневно той. – А ти ми обясни какво означава това!

– Преди една минута по телефона Линкълн ми каза нещо повече от адреса на Чан. Разгледал е отново уликите и е провел няколко разговора. Мислеше, че си прикрил добре следите си, нали?

– Свали оръжието, полицаи! Не можеш...

– Той знае всичко за теб. Че ти работиш за Призрака. Агентът преглътна тежко:

– Да не си се побъркала?

– Ти си ангелът му пазител. Ти го защитаваш. Точно затова стреля толкова прибързано на Канал Стрийт пред апартамента на Ву. Изобщо не си се целил в него. Искал си да го предупредиш. Ти го информираш. Казал си му, че Ву е в тайната квартира в Мъри Хил.

Коу се огледа нервно.

– Това са глупости!

Призрака с мъка се съвзе от шока и нормализира дишането си. Ръцете му още трепереха. Потеше се обилно – налагаше се да носи пуловера с високата яка, за да скрие белега от кожената връвчица, с която се беше опитал да го удуши китайският полицаи. Той избърса длани в панталоните си.

– Не се тревожи, Джон – успокои го Индао. – Той няма да навреди на никого. – Обърна се отново към агента:

– И си му осигурил онзи готин пицак „Глок“. Четирийсет и пети калибър. Който случайно се оказва регистриран към ИНС.

– Ти си се побъркала, Сакс.

– През цялото време получаваме сигнали, че Призрака е подкупил служители на държавните служби. Никога не сме се замисляли, че може сред тях да има и агенти на ИНС. Защо са всички тези пътувания до Китай, Коу? Според Пийбоди никой агент не ходи толкова често там, колкото ти. Понякога очевидно на твои собствени разноски. Срещал си се със съдружниците на шефа си.

– Исках да пипна гада, който отвлече информаторката ми.

– Е, сега Райм говори със службите за сигурност във Фуджоу. Ще се заеме с уликите и по онзи случай.

– Искаш да кажеш, че съм убил собствената си информаторка? Жена с малки деца?

– Ще проверим доказателствата – каза хладно тя.

– Кой, по дяволите, ни е свързал? Ако някой твърди, че ме е видял заедно с Призрака, това е гнусна лъжа.

– Няма свидетели ли? Това не означава нищо. Той е параноик, спомни си. Не би се срещнал лично с никого, който да може да свидетелства срещу него. Работи с посредници.

– Това са фантазмагории, полицаи.

– Не, просто изследваме уликите. Райм току-що е прегледал записите от телефонните ти разговори. Половин дузина обаждания на една гласова поща в Ню Джърси.

– О, глупости, използвам я за местните си информатори.

– Никога не си споменавал информатори.

– Защото нямат нищо общо с този случай.

– Смяташе да се обадиш на Призрака, след като намерим апартамента на Чан, нали? – сряза го Индао. – Или мислеше да ги убиеш сам?... Както и нас.

Коу преглътна.

– Няма да говоря повече с теб. Искам адвокат.

– Ще имаш предостатъчно време за това. Сега сложи дясната си ръка на дръжката. Ако я преместиш в друга посока и с един сантиметър, ще я прострелям. Ясно ли е?

– Слушай...

– Ясно ли е?

Призрака срещна за миг ледените ѝ очи. Побиха го тръпки. Запита се дали тя се надява агентът да посегне към пистолета си, за да го застреля.

– Да – промълви Коу.

– С лявата ръка хвани пистолета, само с палеца и показалеца.

Движи се съвсем бавно.

С изражение на отвращение Коу внимателно свали оръжието и ѝ го подаде. Индао прибра пистолета и каза:

– Вън от колата.

Отвори своята врата и излезе. След това – неговата, без да отмества пистолета си от гърдите на агента.

– Бавно.

Той излезе. Тя му направи знак към тротоара.

– По очи.

Сърцето на Призрака – което туптеше като пърхаша в кафез птичка – се поуспокои.

„Страхувай се, за да бъдеш смел...“

Каква ирония, помисли си. Той наистина имаше помощници американци, дори в ИНС – включително един служител от Комисията за предоставяне на политическо убежище, благодарение на когото го бяха освободили толкова скоро предната сутрин. Не ги познаваше обаче всичките и както бе обяснила току-що Индао на Коу, рядко се срещаше лично с тях. Колкото до информацията за скривалището на Ву в Мъри Хил – самата Индао му я беше дала, когато го попита дали иска да отиде с нея.

След като Коу наистина работеше за него, трябваше ли да опита да го спаси?

Не, по-добре да го зареже. Така щеше да притъпи вниманието на другите, когато си помислят, че са хванали предателя.

На тротоара тя чевръсто шракна белезниците на агента, прибра оръжието си, след това вдигна грубо Коу на крака.

Призрака смъкна прозореца си и кимна към апартамента:

– Искаш ли да поговоря с Чан?

– Това не е тяхното жилище. Дотам има още няколко пресечки. Излъгах, заради Коу. Избрах това място, защото на другия ъгъл има полицейски участък. Там ще го пазят, докато дойде ФБР да го прибере.

Призрака изгледа Коу и придаде на гласа си нотка на възмущение:

– И щеше да кажеш на Призрака къде са. Тези деца... щеше да го оставиш да ги убие. Отвратително!

Индао поведе грубо Коу към ъгъла, където я посрещнаха трима униформени полицаи и поеа арестанта. Призрака хвърли поглед назад и забеляза микробуса на Юсуф да забавя ход при предишната пресечка.

След пет минути Индао се върна, качи се и потегли. Продължиха напред. Тя погледна Призрака и поклати глава:

– Съжалявам. Добре ли си?

Макар случката да я беше възбудила в известна степен, вече започваше да се отпуска.

– Да – засмя се Призрака. – Отлично се справи. Истинска актриса си. – Усмивката му помръкна. – Предател в ИНС?

– Всички тези глупости как Призрака бил убил информаторката му... Успя да ни баламоса. – Тя извади клетъчния си телефон и се обади. – Добре, Райм, Коу е в ареста... Не, никакъв проблем. С Джон отиваме към жилището на Чан... Къде са отрядите?... Добре, след три минути сме там. Няма да чакаме спецотряда. Призрака може всеки момент да се появи.

Наистина може, помисли си трафикантът.

Индао затвори.

Значи щяха да стигнат преди всички останали. Нямахше да се наложи да отлага повече. Щеше да убие емигрантите, да набуца червенокосата в микробуса и да изчезне. Призрака постави ръка на рамото ѝ и го стисна. Почувства как се възбужда още повече.

– Благодаря, че дойде, Джон – усмихна се тя. – Как се казва, „Индао“?

Той поклати глава:

– Така се обръща мъжът към жената. Ти ще кажеш „Индзин“.

Което означава мъжки полов орган.

– Индзин – повтори тя.

– За мен е чест. – Той наведе леко глава; погледна червената ѝ коса, бледата ѝ кожа, дългите ѝ крака... – Приятелят ти Райм е истински детектив. Бих искал, след като всичко свърши, да го навестя.

– Ще ти дам картичката му. Имам една в чантичката.

– Добре.

Райм също трябваше да умре. Защото той също нямаше да спре, докато не победи врага си. „По фу чен джоу.“ Райм бе като самия Призрак. И Индао. Твърде опасен, за да остане жив. Тя му беше казала, че е парализиран. Как можеше да го изтезава?, почуди се Призрака. Лицето, очите, езика... Имаше начин, зависи с колко време разполагаше. Огънят винаги вършеше добра работа.

Индао зави рязко в една еднопосочна улица и спря. Погледна номерата и продължи още малко. Спря на платното и остави полицейската си карта на таблото.

– Това е къщата.

Тя посочи една триетажна тухлена сграда на няколко постройки от

тях. Лампите на долния етаж светеха. Скромно, но по-уютно от жълто-бежовите талашитени или бетонни сгради, в които живееха много китаЙци благодарение на Мао. Двамата слязоха и тръгнаха по тротоара. Спряха за миг. Призрака хвърли поглед през рамо. Юсуф бе оставил колата и в сумрака трафикантът забеляза него и другия уйгур да се приближават бавно зад тях.

Приведе се и долови аромата на сапун и на пот. Възбудата му ставаше нетърпима и той се допря леко до ръката и бедрото на Индао, докато оглеждаха къщата. Тя кимна към прозореца на верандата:

– Ще влезем през задния вход... ако е отключено. Ако минем отпред, може да ни видят и да избягат.

Махна му да я последва зад съседната постройка, след това двамата пресякоха двора към дома на Чан. Движеха се бавно, за да не се блъснат в нещо в тъмното и така да издадат присъствието си.

При задния вход на апартаментa спряха и Индао погледна през прозореца – в малката кухня. Вътре нямаше никой.

– Винаги поглеждай първо през прозореца – прошепна тя. – Това е новото ми тактическо правило.

Усмихна се тъжно при тия думи, но не обясни защо.

– Хайде – подкани го. – Движи се бавно. Да не ги изплашим. Кажй им веднага, че сме дошли да им помогнем. Да ги защитим от Призрака. И че имат голям шанс да получат политическо убежище.

Призрака опита да си представи реакцията на Сам Чан и жена му, когато видят кой е преводачът на полицията.

Индао пробва вратата. Беше отключена. Тя я отвори бързо – за да не скърца, предположи Призрака.

Как да постъпи?, почуди се той. Вероятно трябваше да зашемети Индао веднага. Твърде рисковано беше само да я заплаши. Реши, че е най-добре да я простреля в крака – в задната част на коленната става щеше да е много подходящо, като се има предвид артритът й. Той и турците щяха да убият емигрантите. След това – към микробуса. Щяха да отидат в някоя тайна квартира или изоставен склад, което да му осигури няколко часа на спокойствие с Индао. Прекосиха безшумно тясната, потискаща кухничка.

На печката се грееше чайник. Върху дъската за рязане бе оставена половин глава лук, наблизко лежеше китка магданоз. Какво ли приготвяше за вечеря госпожа Чан?, запита се той.

Индао спря пред вратата на коридора, водещ към хола, даде му знак да спре.

Турците бяха вече навън, в уличката зад къщата. Индао стоеше с гръб към него и той даде знак на помощниците си да заобиколят отпред. Юсуф кимна и двамата мъже се отдръпнаха безшумно.

Призрака реши да даде на Индао минута-две с Чан, за да могат съучастниците му да заемат позиция отпред. След това той щеше да нахълта, да я простреля и така да даде сигнал на турците да започнат избиването на емигрантите.

Плъзна ръка под шлифера и измъкна пистолета изпод колана си.

44.

Някакъв шум.

Стъпки ли?, запита се Сам Чан, седнал на дивана до малкия си син.

Отзад? Или отпред?

Семейството седеше в сумрачния хол, събрано около телевизора. Звукът беше увеличен, но въпреки това Чан чу ясно шума отвън.

Леко потропване. Да, стъпки.

Какво бе това?

Феникс, надигащ се от пепелта, дракон, разярен, че тази тежка къща е построена върху дома му?

Духът на баща му, върнал се да ги успокои?

Може би да ги предупреди...

Или Гуй, самият Призрак, който ги е открил.

„Само си въобразявам“ – помисли си Чан.

Погледна Уилям в другия край на стаята – младежът четеше някакво миналогодишно списание за автомобили, забравено в апартамента. Сега бе застанал нашрек, бавно въртеше глава като чапла, опитваща да установи източника на заплахата.

– Какво има, съпруже? – попита Меймей, която бе забелязала лицата им; притисна Пои към себе си. Още едно изшракване.

Това бяха стъпки. Не се разбираше откъде идват. Сам Чан скочи на крака. Уилям се изправи. Роналд също понечи да стане, но баща му му направи знак да се оттегли в спалнята. Кимна строго на жена си. Тя го погледна в очите, сетне се скри в стаята с бебето и безшумно затвори вратата.

– Прави каквото ти казах, синко.

Уилям зае позиция до вратата за задната част на апартамента, стисна желязната тръба, която Чан бе намерил в задния двор. Баща и син

бяха измислили какво да правят, ако Призрака ги нападне. Чан щеше да застреля първия, който влезе, самия Призрак или неговия баншоу. При изстрела останалите вероятно щяха да се подвоумят и с това да дадат време на Уилям да грабне пистолета на ранения; така и той щеше да се сдобие с оръжие.

Чан загаси две от лампите в хола, за да не представляват добра мишена, но в същото време да виждат нападателите.

Приклепна зад един стол. Преодоля изтощението от преживяното на кораба, преодоля мъката по баща си, преодоля всички терзания на душата си от последните два дни и насочи оръжието със сигурната си ръка на калиграф.

* * *

Амелия Сакс пристъпи бавно в тъмния коридор.

– Чакай малко тук, Джон – прошепна.

– Да – отвърна тихо той.

Тя направи още една крачка напред. Поколеба се само за миг и извика:

– Сега.

– Какво? – объркано прошепна Призрака.

Вместо да му отговори обаче, тя се извъртя и вдигна пистолета си толкова бързо, че дулото премина пред очите му като светкавица. Черният отвор на цевта спря, насочен към гърдите му, още преди той да измъкне оръжието си.

Сигналът на Сакс не беше предназначен за Призрака, а за шестимата мъже и жени в пълно бойно снаряжение – полицаи от Отряда за бързо реагиране, – които нахлуха в кухничката. Втурнаха се към тях през задния вход и от хола, с пистолети, насочени към лицето на Призрака, кресейки оглушително:

– Долу, полиция, хвърли оръжието, на пода, долу!

Изгръгнаха пистолета от ръката му, повалиха го на земята, сложиха му белезници и го претърсиха. Той почувства подръпване за глезена и носещият късмет „Модел 51“ му бе отнет; след това изпразниха джобовете му.

– Заподозреният е обезвреден – извика един полицай. – Мястото е безопасно.

– Навън хванахме двама – на земята и заключени. Това означаваше: повалени по корем и с белезници на китките. Ставаше дума за двамата мъже от микробуса, които ги бяха проследили.

Сакс се наведе и изсъска в ухото на Призрака:

– Някакви други изненади?

– Други...

– Хванахме двамата мъже, които ни следяха. Има ли още някой?

Призрака не отговори и Сакс каза в радиостанцията:

– Забелязах само микробуса. Предполагам, че това са всички.

Лон Селито и Еди Дън слязоха от горния етаж, където бяха чакали тактическия отряд да си свърши работата. Погледите им спряха върху Призрака, проснат на земята, от изненада изгубил дъх. Амелия Сакс се замисли, че изглежда безобиден – привлекателен, дребен азиатец с леко прошарена коса.

Радиостанцията на Селито изгърмя:

– Снайпер едно и две до Базата. Да се изтегляме ли? Той включи устройството на предаване:

– Базата до Снайпери. Изтегляйте се. – След това се обърна към Призрака и добави: – Държаха те на прицел от момента, в който слезе от колата. Ако беше насочил оръжието към нея, щеше вече да си мъртъв. Имаш късмет.

Качиха Призрака в една кола и Еди Дън му прочете правата – на английски, путонхуа и минанхуа. За всеки случай.

Той потвърди, че разбира – с изненадващо спокойствие при дадени обстоятелства.

– Как е семейството на Чан? – попита Сакс Селито.

– Добре. Два отряда на ИНС отидоха в апартамента им. Замалко да стане напечено. Баштата имал пистолет, но агентите забелязали това с уреда за нощно виждане. Обадили се по телефона и го предупредили, че са обкръжени. Щом се уверил, че са от ИНС, а не Призрака, Чан се предал.

– А бебето?

– Добре е. Социалната служба ще се заеме. Ще останат в апартамента в Оулс Хед, докато се оправим с този боклук. – Детективът кимна към Призрака. – След това можеш да отидеш и да ги разпиташ.

Къщата, в която се намираха сега, бе на около миля от апартамента на Чан и беше спретната и подредена, с цветя и всякакви дреболии – за изненада на Сакс, като се има предвид, че принадлежеше на един от най-добрите детективи в града.

– Тук, значи, живееш, Лон? – попита тя и заразглежда една порцеланова статуетка.

– На по-добрата ми половина е – обясни той, имайки предвид

приятелката си Рейчъл; бяха се нанесли тук преди няколко месеца. – Повечето от тези боклуци са наследство от майка ѝ.

Той взе статуетката от ръцете на Сакс и я постави на мястото ѝ.

– Това беше най-доброто, което намерихме за операцията за толкова кратко време. Решихме, че ако е много далеч от Оулс Хед, ще запозре нещо.

– Всичко е било нагласено – обади се развеселен Призрака.

На Сакс ѝ се стори, че английският му е по-добър от този, който използваше, когато се преструваше на Джон Сун.

– Устроили сте ми капан.

Докато пътуваха към истинския апартамент на Чан в Оулс Хед, Линкълн Райм ѝ се беше обадил, за да я предупреди, че според него Призрака се представя за Джон Сун. Друг отряд от ИНС и полицията бе на път към жилището на Чан, за да ги задържи. Селито и Еди Дън подготвяха клопката в дома на детектива, където щяха да заловят престъпника и уйгурите без опасност да ранят случайни минавачи. Райм предполагаше, че помощниците на Призрака или ще последват Сакс от тайната квартира в Китайския квартал, или ще бъдат извикани от трафиканта по мобилния телефон, когато пристигнат при Чан.

Докато слушаше, тя бе мобилизирала всички сили, за да кима и да се преструва, че няма представа, че мъжът, когото бе мислила за свой лечител и приятел, мъжът, седнал на сантиметри от нея, без съмнение въоръжен, е убиецът, когото издирваха вече втори ден.

Че я използва, за да се докопа до жертвите си.

Замисли се за сеанса по акупресура предната нощ – как бе разкрила тайната си пред него с отчаяната надежда да се излекува – и потрепери от погнуса при спомена от докосването му. С ужас си спомни как сама му беше издала адреса на тайната квартира, където се криеше семейство Ву. Вероятно бе пресметнал много добре всичко, когато е решил да остане в Китайския квартал. Без съмнение е възнамерявал първо да убие семейство Чан, а след това, под претекст, че се страхува за собствения си живот, да помоли за убежище.

– Този твой приятел, този Линкълн Райм, откъде е разбрал, че не съм истинският Сун? – попита Призрака.

Тя кимна към найлоновото пликче със съдържанието на джобовете му. Вътре бяха парченцата от счупената статуетка.

– Каменната маймунка – обясни тя. – Открих частици под ноктите на Сони Ли. Магнезиев силикат, талк. Райм се досетил, че талисманът е издялан от такава скала.

Сакс се пресегна и дръпна силно яката на шлифера му; отдолу се показва червеният белег от кожената връвчица.

– Какво стана? Скъсал е връвчицата и маймунката се е счупила, така ли?

Тя пусна плата и се отдръпна. Призрака кимна бавно:

– Преди да го застрелям, той дращеше по земята с нокти. Помислих, че моли за милост, но той вдигна очи и се ухили.

Ли бе изстъргал частици от мекия минерал, за да им покаже, че Призрака си е присвоил самоличността на Сун. Веднага след като Купър му съобщи, че магнезиевият силикат може да е от талкова скала, Райм си бе спомнил замърсителите по ръцете на Сакс от предния ден. Беше се досетил, че може да е от талисмана на Сун. Обади се на двамата полицаи, охраняващи апартамента му, и те потвърдиха, че имало заден вход, което означаваше, че трафикантът е можел да излиза и влиза незабелязано. Попита също дата наблизко има магазин за градински принадлежности – вероятен източник на угнилия растителен тор, който бяха намерили. Те му съобщиха за цветарницата на партера на постройката. Сетне той провери обажданията от мобилния телефон, по който трафикантът бе разговарял с уйгурския център.

Истинският Джон Сун беше лекар, а Призрака – не, но както беше казал Сони Ли, всеки в Китай разбира по малко от източна медицина. Всеки, лекуван някога от китайски доктор, можеше да се досети за диагнозата и билките, дадени от Призрака на Сакс.

– А приятелят ти от ИНС? – попита Призрака.

– Коу ли? Знаехме, че няма никаква връзка с теб. Трябваше обаче да го обвиня за шпионин – трябваше да те накараме да си помислиш, че не сме те разкрили. И се налагаше да го отстраним. Ако разбере кой си, можеше да те нападне – както на Канал Стрийт. Искахме да те заловим чисто. И не желяехме да отиде в затвора за убийство. Дори жертвата да си ти.

Призрака се усмихна спокойно.

Когато предаваше Коу на тримата полицаи от най-близкия участък, тя му бе обяснила какво става. Агентът, разбира се, остана шокиран, че е стоял на сантиметри от убица на информаторката си, и запротестира, че и той искал да участва в залавянето му. Заповедта за задържането му обаче бе издадена от Полис Плаза и той нямаше да мръдне никъде, докато Призрака не бъде заловен.

– Искахме да хванем и съучастниците ти – обясни тя. – Забелязах ги, когато влизахме в Бруклин, и когато предавах Коу на полицаите,

наредих да предупредят отряда, че не си сам. – Изгледа го замислено: – Убил си Сун, след това си скрил трупа и си се прострелял. После си се върнал във водата. Едва не се удави!

– Нямах голям избор, не мислиш ли? Джери Тан ме изостави. Нямаше начин да се измъкна.

– Ами пистолета?

– В линейката го пхнах в чорапа си. След това го скрих в болницата и си го взех, когато служителят от ИНС ме освободи.

– Корумпиран агент от ИНС, а? Доста бързо те освободиха.

Призрака не отговори и тя добави:

– Е, и с това ще се заемем. – Сетне попита: – Всичко, което ми разказа за Джон Сун... измислил си го, нали?

Призрака вдигна рамене:

– Не, вярно беше. Преди да го убия, го накарах да ми разкаже за себе си, кой е бил в лодката, за Чан и Ву. Достатъчно, за да измисля правдоподобна история. Хвърлих личната му карта, защото имате снимка, и задържах портфейла и талисмана.

– Къде е тялото му?

Той ѝ отговори със спокойна усмивка.

Самоувереността му я вбесяваше. Той беше заловен – щеше да прекара остатъка от живота си в затвора или дори да бъде екзекутиран, но изглеждаше, сякаш единственото му неудобство е закъснението на влака му.

Телефонът на Сакс иззвъня и ѝ помогна да преодолее желанието да зашлеви плесница на трафиканта. Тя се отдръпна настрани и вдигна. – Да?

– Забавляваме се, а? – попита жлъчно Райм.

– Аз...

– Може би се готвите за пикник? Да отидете на кино? Нас забравихте ли ни?

– Райм, тъкмо го залавяме.

– А аз чакам ли, чакам някой да ме уведоми какво е станало. Някой да се сети... Не, не искам, Том. Ядосан съм.

– Тук сме малко заети, Райм.

– Просто се чудех какво става. Не съм паникьор, нали знаеш?

Явно беше разбрал, че всичко е минало добре – иначе нямаше да се държи толкова саркастично.

– Стига си сумтял...

– „Сумтял“. Ама че език, Сакс!

– ... защото го пипнахме. Опитвам се да го накарам да каже къде е тялото на Джон Сун, но...

– Е, за това лесно ще се сетим, Сакс, не мислиш ли? Очевидно е.

За някои може би, помисли си тя, радостна да чуе обичайния му недоволен глас вместо безизразния тон отпреди малко.

– В багажника на откраднатата хонда е – добави криминологът.

– А тя е още на източния край на Лонг Айлънд, така ли?

– Разбира се. Къде другаде? Призрака я е откраднал, убил е Сун и я е закарал на изток – където не бихме се сетили да търсим. Мислехме, че е тръгнал на запад, към града.

Селито прибра телефона си и посочи напред по улицата.

Нетърпелива да види емигрантите, особено Пои, Сакс каза:

– Трябва да се срещна с едни хора, Райм.

– Да се срещнеш с хора ли? Ама там наистина стана като на пикник. С кого?

Тя се замисли за миг, после отговори:

– С едни приятели.

45.

Емигрантите стояха пред една олющена сграда близо до Оулс Хед Парк. Наоколо се носеше тежка миризма на помия – от пречиствателната станция, която бе издала скривалището им на полицията.

Никой от семейството не беше с белезници и Сакс остана доволна от това. Зарадва се също така да види как двама полицаи разговарят добронамерено с по-малкото момче на Чан.

Бащата, Сам Чан, стоеше със скръстени ръце, унил и смирен, с наведена глава. Един цивилен азиатец, вероятно агент от ИНС, разговаряше с него и си водеше записки.

До тях се бе изправила мрачна, набита жена около четирийсетте, с бебе в ръце. При вида на Скъпоценно дете сърцето на Сакс заби по-силно. Момиченцето беше прелестно – с кръгло лице, с мека като коприна косица. Беше с червени панталонки и горнище от анцуг, което му бе голямо.

Един детектив позна Селито и се приближи до него и Сакс.

– Всички са добре – съобщи той. – Ще ги закараме в ареста на ИНС в Куинс. Изглежда, че с дисидентското си минало – участвал е в събитията на „Тянанмън“ – Чан има добри шансове да получи убежище.

– Хванахте Призрака? – попита Сам Чан на развален английски.

Сигурно беше чул новината, но искаше да е сигурен, че виновният за смъртта на баща му ще отиде зад решетките.

– Да – отвърна тя, загледана не към човека, на когото говореше, а към Poi. – В ареста е.

– Вие била важна със залавянето му? – попита Чан. Сакс се усмихна:

– Да, участвах в залавянето му.

– Благодаря.

Емигрантът явно искаше да добави още нещо, но английският му бе твърде лош. След кратък размисъл каза:

– Мога помоля вас? Мъж, старец, който убит в апартамент на Призрак? Къде тяло?

– В градската морга. В Манхатън.

– Той мой баща, трябва добро погребение. Много важно.

– Ще се погрижа да не го пипат – обеща Сакс. – След като свършите с ИНС, ще уредим някоя погребална агенция да го вземе.

– Благодаря.

Появи се малък син „Додж“. Отвътре слезе чернокожа жена с кафяв костюм и куфарче. Приблужи се към агента от ИНС:

– Аз съм Чифън Уилсън. От Социалната служба. Тя показва служебната си карта.

– Дошли сте за бебето, нали?

– Да.

Чан и жена му се спогледаха стреснати.

– Ще го вземете ли? – попита Сакс.

– Налага се.

– Не може ли да остане при тях? Уилсън поклати съчувствено глава:

– Страхувам се, че не. Няма право да я задържат. Тя е сираче от чужда страна. Трябва да се върне в Китай.

Сакс кимна бавно, сетне даде знак на социалната служителка да се отдалечи настрани с нея.

– Бебето е момиченце – прошепна. – Нали знаете какво става с момиченцата сирачета в Китай?

– Ще бъде осиновена.

– Може би – съгласи се със съмнение Сакс.

– Не ме интересува. Моята работа е да следвам закона. Вижте, това е обичайна практика; не сме чули за никакви проблеми с децата, които

се връщат в страната приемник.

„Страна приемник...“ Изразът звучеше обезпокоително, както и „незаконните“ в устата на Коу.

– Чувате ли изобщо нещо за тях, след като ги върнете? – попита Сакс.

– Не.

Уилсън кимна към агента от ИНС, който говореше нещо на китайски с емигрантите. Меймей посърна, но кимна и подаде бебето на социалната служителка.

– Тя ще... – започна китайката, но се запъна; смръщи лице в опит да се сети за английските думи.

– Да? – окуражи я социалната служителка.

– Тя ще има добра грижа?

– Да, ще се погрижим за нея.

– Тя много добро бебе. Изгуби майка. Направете да има добра грижа.

– Ще сторя всичко, което мога.

Меймей погледна пак момиченцето, сетне насочи вниманието си към по-малкия си син.

Уилсън се наведе и се усмихна на детето. То я изгледа подозрително. Чернокожата жена вдигна Пои, а тя извърна личице към Сакс и протегна плахо ръчичка към червената ѝ коса. Дръпна силно един кичур и Сакс се засмя. Социалната работничка тръгна към колата си.

– Тин! – извика китайката.

Сакс вече знаеше, че това означава „чакай“, „спри“. Обърна се: Чан Меймей се приближи. – Да?

– Ето. Това.

Меймей ѝ подаде една грубо съшита парцалена играчка. Коте, както изглеждаше.

– Тя харесва това. Прави я щастлива.

– Благодаря.

Детето погледна куклата. Меймей съзерцаваше детето.

Социалната служителка сложи момиченцето на предната седалка, закопча колана му и отпътува.

Сакс прекара половин час в разговори с емигрантите, разпита ги, искаше да събере още показания срещу Призрака. Накрая умората я надви и тя реши, че е време да се връща вкъщи. Седна зад волана на комбито, докато семейство Чан се качваха в микробуса на ИНС. Срещна за миг погледа на Меймей, след това вратата се затвори и изчезналите,

добитъкът, незаконните... семейството потеглиха към Манхатън.

* * *

Уликите, разбира се, съществуват независимо от престъпника. Маркар Призрака да беше в ареста, Линкълн Райм и Амелия Сакс прекараха следващата сутрин в анализиране на доказателствата, които продължаваха да постъпват по случая „Призрак-убиец“.

Анализът на химическите маркери показваше, че пластичният експлозив, използван за потапяне на кораба, вероятно е дошъл от един севернокорейски доставчик, продаващ редовно оръжие в Китай.

Водолазите от „Евън Бригант“ бяха извадили трупове на екипажа и емигрантите от „фуджоуския дракон“, както и останалите пари – около 120 000 долара. Парите бяха веществено доказателство и се пазеха в сейф на фБР. Бяха научили също така, че Лин Шуйбян, човекът, дал парите на Призрака и написал писмото, намерено от Сакс, е регистриран във Фуджоу. Райм предположи, че той е един от помощниците или партньорите на Призрака, и изпрати името и адреса на службите за сигурност в Китай с информация за връзката на Лин с Призрака.

– Да го запиша ли в таблицата, Райм? – попита Сакс.

– Пиши, пиши! – отвърна той нервно.

Налагаше се да подготвят доказателства за съда, а възпроизвеждането на информацията, записана върху дъската, бе най-добрият начин.

Сакс взе маркера и нанесе последните сведения:

- Призрака е използвал пресен С4 за взривяването на кораба. Производителят на експлозива се издирва по химичните маркери.

- Източникът е от Северна Корея.

- В каютата на Призрака е намерено голямо количество нови американски долари.

- Общо около 120 000 долара.

- В каютата са намерени и китайски юани на стойност около 20 000 долара.

- Списък на жертвите, подробности за полета и банкова информация. Подателят на писмото в Китай се проверява.

- Подателят е Лин Шуйбян, жител на Фуджоу. Името и адресът са дадени на местната полиция.

- Капитанът на кораба е жив, но в безсъзнание.

- Дошъл в съзнание и прехвърлен в ареста на ИНС.

Докато тя пишеше това на дъската, компютърът на Райм изпиука.

– Команда, имейл – нареди той.

Компютърът не обърна внимание на грубия му тон и изкара списък на новите писма.

– Команда, курсор надолу. Команда, двойно щракване.

Райм прочете едно от писмата.

– А – обяви, – прав бях.

Обясни на Сакс, че тялото на Джон Сун наистина е намерено в багажника на червената хонда, открадната от Призрака. Колата, както бе предположил, бе открита потопена в едно езеро на по-малко от сто метра от плажа на Ийстън.

Към обвиненията срещу Кван Ан се добавяше още едно убийство.

Имаше и друго интересно писмо.

От Мел Купър, който се беше върнал в лабораторията на полицейското управление.

От: М. Купър За: Л. Райм

Тема: Резултати от хроматографския и спектрометричния анализ на Проба 3452–02.

Официалното начало бе в пълен контраст със съдържанието на писмото:

Линкълн,

Динамитът е мента.

Задникът на Делрей изобщо не е бил заплашен. Извършителят е използвал имитация, която се употребява за тренировъчни цели. Опитих да открия източника, но никой няма база данни за взривни вещества. Може би трябва да се замислим по този въпрос.

Райм се изсмя. Някой търговец на оръжие беше изпратил нападателя на Делрей за зелен хайвер, като му е продал фалшив експлозив. Отдъхна си – за живота на агента не е имало никаква опасност.

Отвън се позвъни и Том отиде да види кой е.

По стълбите отекнаха тежки стъпки. Двама души. Райм предположи, че са Селито и Делрей – детективът стъпваше тежко, а агентът взимаше по две стъпала наведнъж с дългите си крака.

За момент Райм, иначе саможивец, се зарадва на идването им. Щеше да им каже за фалшивата бомба. Хубаво щяха да се посмеят. Изведнъж обаче му хрумна нещо друго и в ушите му зазвуча предупредителен звънец. Мъжете бяха спрели пред вратата му и шепнеха. Сякаш спореха кой да съобщи лошата новина.

Беше прав за стъпките. След миг дебелият полицай и хилавият агент нахълтаха в стаята.

– Здравей, Линк – поздрави Селито.

Един поглед към лицата им му бе достатъчен. Сакс и Райм се спогледаха тревожно. Райм изгледа единия, после другия.

– За Бога, кажете нещо!

Делрей поклати глава и въздъхна дълбоко; така явно прехвърляше тежката задача на Селито.

Детективът се изкашля.

– Взеха ни го. Призрака. Връщат го в Китай.

– Какво? – удиви се Сакс. – В Тайван ли? Да не би Лю да е говорил с някого в управлението?

Райм също си помисли, че това може да е работа на шпионина от Службата за културни и икономически дела.

– Не. В Китай. Днес го качват на самолета. – Делрей поклати глава.

– Излети ли, вече е свободен.

46.

– Екстрадират ли го? – попита Райм.

– Това е претекстът – отвърна Делрей. Едва сдържаше гнева си. – Не сме видели обаче нито една заповед за ареста му, издадена от китайски съд.

– Как така без заповед за арест? – намеси се Сакс.

– Шибаните гуанси му отгърват задника – промърмори мрачно Райм.

Делрей кимна:

– Ако страната, искаща екстрадирането, не предостави официален документ, това никога, ама никога няма да стане. Няма начин.

– Е, те все пак ще го съдят, нали? – попита Сакс и приглади нервно косата си.

– Не. Говорих с някои техни служители. Важните клечки в Китай го искат, цитирам, „във връзка с някои проблеми на външната търговия“. Нито думичка за трафик на хора, нито за убийство, нито думичка. Нищо.

Райм беше потресен:

– До месец пак ще се захване с бизнеса си. Фред, не можеш ли да направиш нещо?

Делрей се ползваше с голям авторитет във ФБР. Имаше приятели в главната щабквартира на Пенсилвания Авеню и Десета улица във Вашингтон и доста лични гуанси.

Агентът обаче поклати глава и стисна цигарата, която винаги стоеше зад ухото му.

– Това решенище е взето в Държавния във Вашингтон. Там нямам думата.

Райм си спомни мъжа със синия костюм. Уебли от Държавния.

– Мамка му – прошепна Сакс. – Знаел е.

– Какво?

– Призрака е знаел, че всичко ще се уреди. При залавянето беше изненадан, но не разтревожен. По дяволите, разказа ми как е убил Сун и е взел документите му. Беше горд със себе си. Ако някой друг беше заловен по този начин, щеше да изслуша правата си и да мълчи. Той направо се хвалеше.

– Няма да го позволя – заяви Райм, мислейки за бедните хора, загинали на „Фуджоуския дракон“, за бащата на Сам Чан.

За Сони Ли.

– Е, и да позволяваш, и да не позволяваш, това е положението – каза Делрей. – Този следобед заминава. И ние не можем да сторим нищо. Нищичко.

* * *

Във федералния затвор в Долен Манхатън Призрака седеше срещу адвокатата си в отделно помещение, което юристът бе проверил с електронен детектор, за да се увери, че не ги подслушват.

Говореха на минанхуа, тихо и бързо.

Когато адвокатът обясни процедурата по предаването му в ръцете на Бюрото за обществена безопасност във Фуджоу, Призрака кимна и се наведе по близо към него:

– Искам да ми осигуриш някои сведения. Адвокатът извади бележник. Призрака се намръщи. Адвокатът го прибра.

– Има една жена, която работи в полицията. Трябва ми адресът ѝ. Домашният. Казва се Амелия Сакс, живее в Бруклин. И на Линкълн Райм. Като „рима“, предполагам. Той живее в Манхатън.

Адвокатът кимна.

– Има и две семейства. – Прецени, че не е разумно да дава подробно описание, дори да нямаше подслушвателни устройства, затова каза само: – Ву и Чан. Може да са някъде под охрана, но след заминаването ми може да ги пуснат.

– Къде зами...?

– Не ти влиза в работата.

Слабият мъж замълча. Сетне му хрумна нещо:

– Кога ти трябват сведенията?

Призрака не знаеше със сигурност какво го чака в Китай. Предполагаше, че до три месеца ще се е върнал в някой от луксозните си апартаменти, но можеше и по-рано.

– Колкото е възможно по-скоро. Ще ги наблюдаваш и ако си сменят адресите, ще съобщиш на хората ми във Фуджоу.

– Да. Разбира се.

Призрака почувства, че е уморен. Той живееше заради борбата, разбира се, живееше заради играта на живот и смърт. Живееше, за да побеждава. Но каква умора изпитва човек, след като пробие казаните и потопи лодките, когато не може да приеме поражението... Сега имаше нужда от почивка. Неговата ки се нуждаеше от възстановяване.

Той освободи адвоката си и се изтегна на койката в съвършено чистата квадратна килия, напомняща му за китайска погребална зала, защото стените бяха в бяло и синьо. Затвори очи и си представи Индао.

В някоя стая, в някой склад, в някой гараж, подреден от майстора на фън шуй по обратния на обичайния начин на обзавеждане: помещението щеше да привлича гнева, злото и болката.

Ин и ян, двете противоположности в хармония.

Стройната жена, прикована към твърдия под.

Бялата й кожа в мрака.

Твърдо и меко...

Удоволствие и страдание...

Мисълта за нея щеше да му помага в идващите трудни седмици. Той затвори очи.

* * *

– С теб имахме известни противоречия, Алън – каза Райм.

– Да – отвърна предпазливо агент Коу.

Седеше в спалнята на Райм, на един от неудобните съгъваеми столове, с които криминологът бе обзавел стаята си с надеждата така посетителите му да не се застояват. Коу се отнасяше с подозрение към тази покана, но Райм не искаше да рискува някой да ги подслуша. Това бе строго поверителен разговор.

– Чу ли за освобождаването на Призрака?

– Разбира се, че съм чул – изръмжа гневно гостът.

– Каж ми... каква е причината за този твой интерес към случая? Без увъртания.

Коу се поколеба, сетне отговори:

– Заради информаторката, която той уби. Това е причината.

– Казах – без увъртания. Това не е всичко, нали? Коу най-после изплю камъчето:

– Да, не е всичко.

– И?

– Тази информаторка, Джулия... Бях влюбен в нея. Райм внимателно огледа лицето на агента. Макар да вярваше в недвусмисленото значение на веществените свидетелства, той не беше напълно безразличен и към езика на лицето и очите. Сега видя болка, видя мъка. След неловко мълчание агентът продължи:

– Тя умря заради мен. Трябваше да внимаваме повече. Излизахме от време на време заедно. Ходехме в Сямен, един туристически град близо до Фуджоу. Той се посещава от много западни туристи и мислехме, че няма да ни забележат. Явно обаче са ни видели. – Очите му се наляха със сълзи. – Никога не съм я карал да поема рискове. Само да хвърля от време на време поглед върху плановете на фирмата. Никога не е носила подслушвателно устройство, не е прониквала незаконно никъде. Трябваше да го предвидя. Призрака наказва със смърт дори за най-малката измяна.

„Аз идва в град с автобус, иска каже. Видял врана кълве храна на път. Друг врана опитал открадне парче храна и първа не просто пропъжда на трапник – гони дълго време и опитва изкълве очи. Не оставя крадец на мира.“

– Призрака я хванал – добави Коу. – Двете й момиченца останаха сирачета.

– Затова ли си отишъл в Китай, когато си бил в отпуска?

Агентът кимна:

– Търсих Джулия. После обаче се отказах и опитах да уредя децата в католическо сиропиталище. Те са момичета – знаеш ли колко е тежко на момичетата сирачета там?

Райм не отговори веднага, замисли се, че нещастieto в собствения му живот е подобно. Беше загубил жена, в която бе влюбен. Тя също беше полицаи, криминолог. И бе загинала, защото той я беше изпратил на местопрестъпление със заложена бомба. Бе загинала на място при експлозията.

– Успя ли? – попита Райм. – Да уредиш момичетата?

– Не. Държавните служби ги взеха и повече не ги видях. – Коу вдигна поглед и избърса очи. – Точно затова преследвам така

незаконните. Докато хората плащат по петдесет хиляди долара за нелегално превозване до Америка, ще има и трафиканти като Призрака, убиващи всеки, който им се изпречи.

Като Сони Ли, замисли се Райм. Той приближи количката си до Коу.

– Наистина ли искаш да го спреш? – прошепна.

– Призрака ли? С цялата си душа.

Това бе лесният въпрос. Сега Райм зададе трудния:

– Какво си готов да рискуваш, за да го постигнеш? Агентът обаче отговори без колебание:

– Всичко.

47.

– Може да има проблем – каза мъжкият глас по телефона.

Седнал на средната седалка на микробуса, пътуващ към летище „Кенеди“, Харълд Пийбоди, потен и изнервен, кимна, макар събеседникът му да не можеше да го види.

Точно сега не му трябваша никакви проблеми.

– Проблем ли? Мамка му. Казвай.

Пътуващият до агента от ИНС, мълчалив мъж с тъмносин костюм, се размърда нервно при тези думи. Уебли от Държавния бе вгорчил живота на Пийбоди след пристигането си от Вашингтон в деня на потъването на „Фуджоуския дракон“. Той погледна агента, но изражението му остана каменно, умение, което много добре владееше.

– Алън Коу е изчезнал – каза мъжът по телефона, заместник-началникът на манхатънското управление на ФБР. – След това ни докладвах, че говорил с Райм. После пак изчезнал.

– Добре.

Пийбоди опита да се досети какво означава това.

Зад него и Уебли пътуваха двама въоръжени агенти от ИНС, седнали от двете страни на Призрака. Белезниците на трафиканта подрънкваха, докато отпиваше от кафето си. Той поне не се впечатли при споменаването на проблеми.

– Продължавай – каза Пийбоди по телефона.

– Държахме Коу под наблюдение, както ти заръча. Защото не бяхме сигурни дали няма да опита да навреди на нашия човек,

„Да навреди на нашия човек...“ Ама че израз, помисли си Пийбоди.

– И?

– Ами, не можем да го открием. Нито пък Райм.

– Той е в инвалидна количка. Толкова ли е трудно да се проследи?

Храбрият Пийбоди бе съсипан. Дъждът беше спрял и макар да оставаше облачно, температурата се колебаеше около трийсетте. А държавният микробус имаше държавен климатик.

– Нямахме заповед за следене – напомни спокойно заместник главният агент. – Трябваше да действаме... неофициално.

Самоувереността, даде си сметка Пийбоди, даваше на агента от ФБР власт да вземе нещата в свои ръце; това му напомняше, че е време да установи известен контрол над него.

Бюрократията е такава гадост!

– Каква е оценката ти за ситуацията? – попита той. Помисли си: „Да използваме твоите изразни средства, задник такъв.“

– Знаеш, че най-важният приоритет на Коу е да отмъсти на Призрака.

– Да. И?

– Райм е най-добрият детектив в страната. Надушваме мисълта, че двамата с Коу планират да задържат Призрака.

„Как може да се надуши мисъл?“ – зачуди се Пийбоди.

– Какво искаш да кажеш?

– След като се е заел с уликите, има опасност Райм да осуети осъждането на Коу. Да подправи доказателствата по някакъв начин.

– Какво? – изсумтя презрително Пийбоди. – Това е смешно. Райм не би направил такова нещо.

Тези думи накараха Уебли да изрази някаква емоция. Той се намръщи и поклати глава.

– Защо не? – продължи заместник главният агент. – След злополуката той не е най-предвидимият човек на света. Винаги е имал склонност към самоубийство. И както изглежда, се е сближил доста с онова китайско ченге. Може би убийството на Ли е преляло чашата.

Това звучеше налудничаво, но кой знае? Пийбоди ловеше хора, опитващи да се промъкнат нелегално в страната, и ги връщаше в родината им. Нямахше представа как размишляват престъпниците. Нямахше никакъв опит в психологията, ако не броим таксите за психоаналитика на жена му.

Колкото до Коу, е, той определено бе достатъчно неразумен, за да опита да гръмне Призрака. Вече беше пробвал веднъж – пред апартамента на Ву на Канал Стрийт.

- Какво казва Делрей? – попита Пийбоди.
- В момента изпълнява задача. Не отговаря.
- Той не ти ли е подчинен?
- Делрей се подчинява преди всичко на Делрей.
- Какво предлагаш да правим? – попита Пийбоди, докато бършеше лице с измачкания ръкав на самото си.

– Мислиш ли, че Коу може да ви следи?

Пийбоди погледна през прозореца – колите по магистрала „Ван Уик“ бяха неизброими.

– Откъде да знам, по дяволите! – отвърна сприхаво, отказвайки се напълно от официалния език на висшата държавна администрация.

– Значи, ако опита нещо, ще е на летището. Кажете на хората си да внимават. Аз ще предупредя охраната.

– Просто не ми се вярва да го направи.

– Да, ама също не ти се вярваше, че Райм ще хване този нещастник, нали?

Връзката прекъсна.

Пийбоди се извърна и погледна изпитателно Призрака.

– Какво има? – попита китаецът.

– Нищо. – Пийбоди се обърна към един от агентите: – Имаме ли бронирани жилетки отзад?

– Не. Е, аз нося.

– И аз – каза другият агент.

По гласовете им личеше, че няма да се дадат лесно.

А и Пийбоди нямаше да ги спира. Ако Коу опита да убие Призрака и успее, е, така било писано. Двамата с Райм щяха да си понесат последствията.

Той се наведе напред и се тросна на шофьора:

– Какво става с този проклет климатик бе?

* * *

Белезниците на ръцете му изглеждаха меки като коприна.

Щяха да му ги свалят още щом стъпи на борда на самолета, който трябваше да го върне у дома.

Докато вървеше по коридора на международния летищен терминал, той размишляваше колко са се променили полетите за Далечния изток. Преди пътуваше с Китайските авиолинии. Сега нещата бяха различни. Щеше да лети с „Нортуест Еърлайнс“ до Лос Анджелис, после с „Чайна Еър“ до Сингапур с връзка за Фуджоу, през цялото време в бизнескласа.

Компанията беше странна: Призрака, двама въоръжени полицаи и двама началници – Пийбоди от ИНС и един от Държавния департамент на САЩ. Сега към тях се бяха присъединили и двама въоръжени служители от охраната на летището, едри мъжаги, нервни като котки, които постоянно оглеждаха тълпата с ръце върху пистолетите.

Призрака нямаше представа на какво се дължи това безпокойство и засилената охрана, но предполагаше, че животът му е застрашен. Е, в това нямаше нищо ново. Той живееше със смъртта от ношта на убийството на родителите си. Стъпки зад тях.

– Господин Кван... господин Кван!

Те спряха. Към тях вървеше слаб китаец с костюм. Мъжете от охраната извадиха пистолетите си и човекът спря, ококори се от страх.

– Това е адвокатът ми – каза Призрака.

– Сигурен ли сте? – усъмни се Пийбоди.

– Как така дали съм сигурен?

Пийбоди кимна на адвокатата да се приближи, претърси го въпреки протестите на Призрака и го остави да се отдръпне встрани с клиента си. Трафикантът приближи ухо към устата на юриста.

– Казвай.

– Чан и Ву са освободени, очакват разглеждане на молбите си. Изглежда, че ще получат убежище. Ву са във Флъшинг, Кукнс. Чан са се върнали в Оулс Хед, в същия апартамент.

– А Индао? – прошепна Призрака. Адвокатът се стъписа при тази цинична дума. Трафикантът се поправи:

– Искам да кажа – Сакс.

– О, имам и нейния адрес. И на Линкълн Райм. Искаш ли да ти ги запиша?

– Не, просто ми ги кажи бавно. Ще ги запомня. Само след три повторения Призрака ги запомни.

– Парите ти са преведени по сметката – каза на адвокатата.

Нямаше нужда да споменава колко пари и на коя сметка. Адвокатът кимна, хвърли плах поглед на въоръжената охрана и се отдалечи.

Групичката продължи по коридора. Отпред се виждаше изходът, красивите служителки на гишето за проверка на билетите. През прозореца Призрака мерна самолета, с който щеше да започне пътуването си на запад, както Маймуната при поклонението си, в края на което бе намерила просветление и спокойствие.

Билетът стърчеше от джоба на ризата му. В портфейла си имаше десет хиляди юана. Придружаваха го американски държавни служители.

Връщаше се у дома, при апартаментите, при жените, при парите си. Беше свободен. Бе...

Рязко движение...

Някой вървеше бързо към него и охранителите го дръпнаха, извадиха оръжията си. Призрака, скован от уплаха, помисли, че е дошъл смъртният му час. Отправи бърза молитва към закрилника си, стрелеца И.

Нападателят обаче спря рязко. Задъхан, Призрака се изсмя:

– Здравей, Индао.

Тя носеше дънки, фланелка и дъждобран, личната ѝ карта висеше на врата ѝ. Стоеше с ръце на кръста, едната – много близо до пистолета на хълбока ѝ. Полицайката не обърна внимание на Призрака. Стрелна с очи нервните млади агенти от ИНС:

– Дано да имате основателна причина да насочвате оръжие към мен. Те понечиха да приберат пистолетите си, но Пийбоди им направи знак да не го правят.

Призрака погледна зад Индао. Там стоеше висок чернокож. Дебелият полицай, който го беше арестувал в Бруклин, също беше тук, както и няколко униформени. Единственият, който привлече вниманието му обаче, бе хубав тъмнокож мъж горе-долу с неговия ръст, привързан с каишки към сложна яркочервена инвалидна количка. Зад него стоеше строен младеж – болногледач или санитар.

Това разбира се, беше Линкълн Райм. Призрака огледа странния мъж – който като по чудо бе открил местоположението на „фуджоуския дракон“ в океана, беше намерил Ву и Чан и бе успял да залови самия Призрак, Което никой друг полицай на света не би могъл да стори.

Харълд Пийбоди изтри лице с ръкава си, прецени положението и даде знак на охраната да се отдръпне. Те прибраха оръжията.

– Какво означава това, Райм?

Инвалидът не му обърна внимание и продължи да изучава внимателно трафиканта. Призрака се почувства неловко. Бързо обаче превъзможна това усещане. Той имаше гуанси на най-високо ниво. Имаше защита, дори от магията на Линкълн Райм. Той се обърна нахално към инвалида:

– Какъв точно сте вие? Консултант? Частен детектив?

– Аз ли? Аз съм един от съдиите от ада. Призрака се изсмя:

– Значи вие пишете имената в Книгата на живите и мъртвите?

– Да, точно това правя.

– И сте дошли да ме изпратите?

– Не.

– Какво искаш? – обади се предпазливо Пийбоди. Служителят от Държавния департамент подвикна нетърпеливо:

– Всички вие, хайде, освободете пътя.

– Той няма да се качи на този самолет – каза Райм.

– О, напротив, ще се качи!

Надутият бюрократ пристъпи напред и извади билета от джоба на Призрака, след това се запъти към чиновничката на изхода.

– Още една крачка – и ще ви арестувам – предупреди дебелият полицаи.

– Мен ли? – попита гневно Уебли.

Пийбоди се изсмя рязко и се обърна към чернокожия агент:

– Делрей, какъв е този театър?

– По-добре се вслушай в думите на приятеля ми, Харълд. В твой интерес е, повярвай.

– Пет минути – каза Пийбоди. Райм смръщи лице съчувствено:

– О, мисля, че ще ви дадат малко повече.

48.

Трафикантът беше доста по-дребен и набит, отколкото бе очаквал Линкълн Райм. Познаваше това явление още от работата си в полицията. Изграждаше си определен образ за престъпниците, които преследваше, и когато ги видеше за пръв път, оставаше изненадан колко дребни са всъщност.

Призрака стоеше с белезници, заобиколен от служители на закона. Разтревожен, да, но без да губи самообладание, външно спокоен, с отпуснати ръце и рамене. Криминологът веднага разбра как е успял да заблуди Сакс – очите на трафиканта бяха като на лечител, на човек на духа. Те внушаваха спокойствие и подтикваха събеседника да сподели съкровенията си тайни. Като го гледаше сега обаче, Райм откриваше в тях единствено самолюбие и безскрупулност. Трафикантът отмести поглед от него и се обърна към Сакс.

– Добре, господине, какво означава това? – попита приятелят на Пийбоди, Уебли от Държавния, както го познаваше вече Райм, с присъщия си надут тон.

– Известно ли ви е какво се случва понякога в нашата работа, господа? – обърна се Райм към двамата мъже. – Имам предвид

разследванията на престъпни деяния.

Уебли от Държавния понечи да каже нещо, но Пийбоди му махна да мълчи. Райм и без това нямаше да им позволи да го прекъсват. Никой няма думата, когато Линкълн Райм говори.

– Понякога губим поглед върху голямата картина. Добре, признавам, че на мен ми се случва по-често, отколкото, да кажем, на моята Сакс. Тя търси мотива, причината хората да действат по един или друг начин. Аз обаче не съм такъв човек. Аз изследвам всяка улика и опитвам да я наместя в мозайката. – Райм погледна Призрака и се усмихна. – Като да поставяш пуловете върху дъската за вейчи.

Трафикантът, почернил живота на толкова много хора, не каза нищо, не даде израз на каквато и да било емоция. Служителката от билетния контрол обяви начало на качването за полета на „Нортуест Еърлайнс“ за Лос Анджелис.

Райм кимна към Призрака:

– Аз разтълкувах уликите безупречно. В края на краищата, ето го престъпника, заловен. И разполагаме с достатъчно доказателства, за да поискаме смъртна присъда. Какво обаче става? Той излиза на свобода.

– Не излиза на свобода – възрази Пийбоди. – Ще бъде изправен на съд в Китай.

– Излиза извън юрисдикцията на правозащитните органи, в чийто район извърши ред тежки престъпления през последните няколко дни – поправи го остро Райм. – Да не спорим по този въпрос.

На Уебли от Държавния му дойде до гуша:

– Давайте по същество, или го качвам на самолета. Райм продължи да не му обръща внимание. Имаше сценарий и не възнамеряваше да се отклонява от него.

– Голямата картина... голямата картина... Да знаете колко лошо се почувствах. Ето, намирам „Фуджоуския дракон“ и изпращам Бреговата охрана да го залови, но какво става – той го потапя. Десетки невинни се издавят!

Пийбоди поклати глава:

– Разбира се, че ще се почувстваш зле. Всички се чувстваме зле, но..

Райм продължи по сценария:

– Голямата картина... Да помислим за нея. Да се пренесем назад във времето – преди два дни, малко преди зазоряване, на борда на „Фуджоуския дракон“. Представете си, че сте Призрака, един човек, издирван от органите на реда – издирван за тежки престъпления, – и

Бреговата охрана ще пресрещне кораба ви само след половин час. Какво бихте сторили?

Служителката продължаваше да приема пътниците за полета.

Пийбоди въздъхна. Уебли от Държавния промърмори нещо – Райм знаеше, че не е комплимент за него. Призрака се размърда, но не каза нищо.

След като никой не взе думата, Райм продължи:

– Аз, на негово място, бих взел парите си, бих изпратил „Дракона“ в открито море и бих избягал на брега с някоя от лодките. Бреговата охрана, полицията и ИНС щяха да са толкова заети с екипажа и емигрантите, че докато се усетят, че ме няма, щях да съм вече на половината път за Ню Йорк. Какво обаче е направил Призрака?

– Заклучил емигрантите в трюма – заговори Сакс като по даден сигнал, – потопил кораба, след това започнал да избива оцелелите. При това с риск да го заловят или застрелят.

– И тъй като не успял да избие всички на брега – поде Райм, – ги последва в града и опита да ги убие тук. Защо, за Бога, ще прави такова нещо?

– Е, те са свидетели – предположи Пийбоди. – Трябвало е да ги премахне.

– Защо? Това е въпросът, който никой не си задава. Какво ще спечели с това?

Пийбоди и Уебли от Държавния останаха безмълвни. Райм продължи:

– Пасажерите на кораба могат да свидетелстват само по един случай на незаконен трафик на хора. Призрака обаче вече се издирва за десетина такива престъпления из целия свят. Също и за убийства. Справка – Интерпол. Няма логика да си дава толкова труд да ги избива само защото са свидетели. – Райм направи драматична неколкосекундна пауза. – Убийството обаче има пълна логика, ако той от самото начало е набялзал пасажерите за жертви.

Слушателите му реагираха по два различни начина. Пийбоди бе объркан и изненадан. Изражението на Уебли от Държавния обаче беше съвършено различно. Той знаеше накъде бие Райм.

– Жертви – продължи криминологът. – Това е ключовата дума. Виждате ли, по време на малката си разходка под водата моята добра Сакс намери едно писмо.

При тези думи Призрака, който досега съзерцаваше Сакс, се обърна към Райм.

– Писмо ли? – обади се Пийбоди.

– В него в общи линии се казва: „ето ти парите и списъка на жертвите...“ Започваме ли да виждаме голямата картина, господа? В писмото не пише „пасажери“ или „емигранти“, или „добитък“, – или вашето не особено учтиво „незаконни“, Пийбоди. Пише черно на бяло „жертви“. Отначало, когато чух за пръв път превода на писмото, не си дадох сметка, че авторът му е използвал точно тази дума. Голямата картина се изяснява, когато видим кои всъщност са жертвите – всичките емигранти са китайски дисиденти или техни близки. Призрака не е само каналджия. Той е и професионален убиец. Бил е нает, за да ги убие.

– Този човек е луд – изсъска Призрака. – Отчаян е. Искам да тръгна веднага.

Райм обаче продължи необезпокоен:

– Призрака е планирал потапянето на „Дракона“. Чакал е само да се приближат достатъчно до брега, за да може да се измъкне заедно с помощника си. Случиха се обаче няколко непредвидени неща – ние открихме кораба и изпратихме Бреговата охрана да го пресрещне, така че се наложило да напусне „Дракона“ по-рано от замисленото; някои от емигрантите успели да се измъкнат. Освен това експлозивът се оказал прекалено мощен и плавателният съд потънал, преди той да успее да вземе парите и оръжието си и да намери помощника си.

– Това е абсурдно! – възкликна Уебли от Държавния. – Пекин не би наел никого да убива дисиденти. Вече не сме през шейсетте.

– Пекин не е замесен – отговори Райм, – както подозирам, че много добре знаете, Уебли. Не, ние открихме кой е изпратил парите и инструкциите на Призрака. Казва се Лин Шуйбян.

Призрака погледна отчаяно към изхода. Райм продължи:

– Изпратих името и адреса му на Фуджоуската полиция и ги информирах, че той е помощник на трафиканта. Те обаче ми отговориха, че сигурно имам грешка. Адресът е на една държавна сграда във Фуджоу. Лин е заместник на губернатора на Фудзян по търговското развитие.

– Какво означава това? – попита Пийбоди.

– Че е корумпиран държавен служител – тросна се Райм. – Не е ли очевидно? Той и хората му получават подкупи за милиони от фирмите по цялото Югозападно крайбрежие на Китай. Вероятно работи в комбината с губернатора, но за това нямаме доказателства. Поне засега.

– Невъзможно! – заяви Уебли. Сам не си вярваше.

– Изобщо не е невъзможно. Сони Ли ми разказа за Фудзян. Провинцията винаги е била по-независима, отколкото му се харесва на

централното държавно ръководство. Има най-много връзки със Запада и Тайван. Освен това е по-богата. Там са и най-активните дисиденти. Пекин постоянно заплашва да нахлуе в провинцията, да национализира отново фирмите и да постави свои хора в управлението. Ако това стане, Лин и момчетата му губят източниците си на доходи. И така, как да задоволят Пекин? Като избият най-устатите дисиденти. А какъв по-подходящ начин от наемането на един трафикант? Ако загинат на път за друга страна, грешката е само тяхна, не на управниците.

– И най-вероятно никой няма да разбере за смъртта им – добави Сакс. – Превръщат се просто в поредната група изчезнали. – Тя кимна към Уебли от Държавния и подкани: – Райм?

– О, да. Последното парче от мозайката. Защо Призрака излиза на свобода? – Той се обърна към Уебли: – Вие го изпращате обратно, за да угодите на Лин и хората му във Фудзян. За да не пострадат деловите ни интереси. Югоизточен Китай е районът с най-много американски инвестиции в света.

– Това са глупости – изсъска държавният служител.

– Това е смешно – каза Призрака. – Пълна лъжа от един отчаян човек. – Кимна към Райм. – Къде са доказателствата?

– Доказателства ли? Е, писмото на Лин е у нас, но ако искаш още... Помниш ли, Харълд? Ти ми каза, че през последната година още два кораба с емигранти на Призрака са изчезнали. Проверих свидетелствата на роднините им в архива на Интерпол. Повечето от тези жертви също са били дисиденти от Фудзян.

– Не е вярно – възрази бързо Призрака.

– Освен това имаме и парите – продължи Райм, без да му обръща внимание.

– Пари ли?

– Възнаграждението за транспортирането. Докато се плацикаше в Атлантика, Сакс намери сто и двайсет хиляди американски долара и юани за още около двайсет хиляди. Поканих един приятел от ИНС у нас да ми помогне с анализа на уликите. Той...

– Кой? – попита рязко Пийбоди; после се досети. – Алън Коу ли? Той е бил, нали?

– Приятел. Да не споменаваме имена.

Приятелят наистина беше Коу. Бе прекарал цял ден в ровене из секретните архиви на ИНС, което вероятно щеше да му струва работата, ако не да го изпрати в затвора. За този риск му беше споменал Райм – и Коу бе приел с радост.

– Първото, което му направи впечатление, бяха парите. Каза ми, че емигрантите не могат да платят на трафикантите в долари, защото в Китай просто няма долари, поне не достатъчно, за да покрият капарото за транспортирането до САЩ. Те винаги плащат в юани. На кораб с около двайсет и петима емигранти Сакс би трябвало да намери поне половин милион долара в юани – и то само за капарото. И така, защо на борда има толкова малко китайски пари? Защото той ги прекарвал за нищожна сума – за да могат дисидентите от списъка на жертвите да си го позволят. Призрака печели пари от възнаграждението за убийството им. Сто и двайсетте хиляди долара? Е, това е аванс от Лин. Проверих серийните номера на някои от банкнотите и според федералния резерв тези пари са били изпратени за Южнокитайската банка в Сингапур. Която обслужва фудзянското правителство.

През изхода минаваха все нови и нови пътници. Призрака вече изглеждаше отчаян.

Пийбоди мълчеше замислено. Изглеждаше разколебан. Служителят от Държавния департамент обаче беше твърд:

– Качваме го на самолета, това е. Райм присви очи и вдигна глава:

– Докъде стигнахме с доказателствата, Сакс?

– Какво ще кажеш за експлозива?

– Да, експлозивът за потапянето на кораба. ФБР установи, че е доставен от севернокорейски военни, които редовно снабдяват – познайте кого – базите на Народно освободителната армия във Фудзян. Експлозивът е даден на Призрака от официалните власти. – Райм затвори очи за секунда; сетне отново ги отвори. – След това идва мобилният телефон, намерен на плажа... Беше от тези, които се използват от държавните служители. Фред научи от свой приятел в Лангли, че много служби за сигурност ги използват – включително китайските. Мрежата, която е използвал, е базирана във Фуджоу.

– Камионите, Райм – напomini Сакс. – Кажи им за камионите.

Райм кимна; не можеше да устои на изкушението да им докаже за пореден път способностите си.

– Нещо много интересно в криминологията – понякога онова, което не откриваш на местопроизшествието, е не по-малко важно от намереното. Докато разглеждах списъка на уликите, си дадох сметка, че нещо липсва. Къде бяха следите от камионите, които би трябвало да приберат емигрантите? Приятелят ми от ИНС ми разказа, че осигуряването на наземен транспорт също е задължение на трафиканта. Такъв обаче нямаше. Единствената кола на плажа е била тази на Джери Тан –

предназначена за Призрака и неговия баншоу. Защото Призрака не е предвиждал емигрантите да се доберат до брега живи. Опашката от чакши пътници изтъняваше. Уебли от Държавния се наведе и изсъска злобно в лицето на Райм:

– Започваш да прекаляваш, господинчо! Не знаеш в какво се забъркваш!

Райм го погледна с престорено виновно изражение:

– Не, аз нищо не разбирам. Нито от международна политика, нито от държавни дела... Аз съм един обикновен учен. Знанията ми са ужасно ограничени. До неща като, да речем, имитацията на динамит.

Това моментално затвори устата на Уебли от Държавния.

– Тук се намесвам аз – заплашително изрече Делрей. Пийбоди се изкашля смутено.

– Какво искаш да кажеш? – попита, но само защото сценарият го караше да зададе този въпрос, отговора на който не щеше да чува за нищо на света.

– Бомбата в колата на Фред ли? Ами получихме резултатите за динамита. Дървесни стърготини, смесени с епоксидна смола. Имитация. Използва се за тренировъчни цели. Моят приятел от ИНС обаче ми каза, че Службата имала собствен сапъорен отряд и тренировъчен център в Манхатън; тази сутрин се отби оттам. Имат имитации на експлозиви, за да учат новобранците да ги разпознават и да боравят с тях. Пръчките от колата на Фред са като тези в склада на ИНС. И номерата по детонатора съвпадат с тези от хранилището за улики на Имиграционната служба – конфискувани са преди години при ареста на десетина руски нелегални емигранти на Кони Айлънд.

Ужасеният поглед на Пийбоди доставяше удоволствие на Райм. Криминологът се чудеше как успява Уебли от Държавния все още да изглежда спокоен и да възразява толкова нагло.

– Намеквате, че някой от федералните служби би причинил смъртта на колега...

– Смърт ли? Как може такъв малък детонатор да причини каквито и да било наранявания? Това е само една пиратка. Не, най-тежкото престъпление в този случай е умишленото възпрепятстване на следствието – защото ми се струва, че целта ви е била да отстраните Фред временно от случая.

– И защо?

– Защото – поде дългучът Делрей, след като пристъпи напред и притисна Уебли от Държавния до стената – ви мътех водата. Защото

сях да мобилизирам Специалния отряд, който да пипне Призрака за нула време, не да се размотава като вашите агенти от ИНС. По дяволите, май точно затова бяхте включили мен в разследването. Защото нямах никакъв опит с нелегалния трафик на хора. И когато уредих със случая да се земе специалист – Дан Вон, – той моментално беше изритан на запад.

Райм обобща:

– Фред трябваше да бъде отстранен, за да се отървете от Призрака според плана си – да го хванете жив и да го изкарате по живо, по здраво от страната като част от сделката между Държавния департамент и Лин от фудзян. – Кимна към самолета. – Както и стана.

– Не съм знаел нищо за убийството на дисиденти – запелтечи Пийбоди. – Никой не ме е уведомил за това. Кълна се!

– Трай! – изсъска заплашително Уебли от Държавния.

– Казаха само, че не искали Министерството на правосъдието да се намесва. Че било много важно за държавната сигурност. Никой не е споменавал бизнесинтереси, никой не е споменавал...

– Харълд! – сръза го Уебли от Държавния; сетне се обърна към Райм и заговори със спокоен, разумен глас: – Вижте, Линкълн, ако – само „ако“ – в това, което казахте, има нещо вярно, трябва да си дадете сметка, че тук са замесени много повече проблеми от съдбата на един-единствен човек. Призрака е разкрит. Той няма да потапя повече кораби. Отсега нататък никой няма да използва услугите му, за да емигрира. Ако го върнем в страната му обаче, китайците ще останат доволни. Пекин няма да прави нищо на провинциите и като резултат хората там ще имат по-добри икономически условия. И с малко американско влияние човешките права също ще бъдат по-добре защитени. Понякога се налага да се приемат компромиси.

Райм кимна:

– О, значи въпросът е по-скоро дипломатически, така ли?

Уебли от Държавния се усмихна, радостен, че Райм най-после го е разбрал.

– Точно така. За доброто на двете страни. Това е една жертва, да, но се налага да я направим.

Райм се замисли за момент, след това се обърна към Сакс:

– Можем да го наречем „историческа, безпрецедентна велика саможертва за общото добруване на народите“.

Лицето на Уебли от Държавния се изкриви при този сарказъм.

– Виждате ли – обясни Райм, – политиката е сложна работа,

дипломатията е сложна работа. Престъплението обаче е съвсем просто нещо. Аз не обичам сложните неща. Затова ето моите условия. Можете да оставите Призрака в ръцете ни, за да бъде съден в тази страна, а можете да го изпратите със самолета. Ако направите второто, ние ще разгласим пред обществеността как пускате на свобода престъпник, отговорен за поредица убийства – по политически и икономически причини. И че междувременно сте извършили нападение над федерален агент. Изборът е ваш.

– Не ни заплашвайте! – изсъска Уебли от Държавния. – Вие сте едни прости градски ченгета.

Прозвуча последното повикване за полета. Призрака се бе уплашил не на шега. По челото му изби пот. Лицето му бе потъмняло от гняв. Той се приближи до Уебли и вдигна ръце; белезниците издрънчаха. Зашепна му нещо.

Държавният служител обаче не го удостои с внимание и се обърна отново към Райм:

– Какво, по дяволите, ще разгласите пред обществеността? Никой няма да се интересува от тази история. Да не си въобразявате, че ще предизвикате втори „Уотър-гейт“? Ние изпращаме един китайски гражданин в собствената му страна, където той ще бъде съден.

– Харълд? – изрече Райм.

– Съжалявам, нищо не мога да направя – измънка Пийбоди.

– Такова, значи, е решението ви – усмихна се леко Райм. – Точно това исках. Твърдо решение. Вие го взехте. Много добре.

Това положение много напомняше за играта вейчи, помисли си, едновременно развеселен и натъжен, той.

– Том, би ли му показал нашето творение? – помоли болногледача си.

Младият мъж извади от джоба си плик и го подаде на Уебли от Държавния, Държавният служител го отвори. Вътре имаше писмо до Питър Ходинс, репортер от отдела за външнополитически новини на „Ню Йорк Таймс“. Описваше в подробности всичко, което Райм бе казал току-що.

– С Питър сме добри приятели – вметна Том. – Обещах му приоритетна информация за потъването на „Фуджоуския дракон“ и възможните последствия от него във Вашингтон. Случаят много го заинтригува.

– Питър е добър журналист – отбеляза Райм, сетне добави гордо: – Щяха да го номинират за „Пулицър“.

Уебли от Държавния и Пийбоди се спогледаха. След това се

оттеглиха в единия край на празната чакалня и всеки извади мобилния си телефон.

– Господин Кван вече трябва да се качва – каза служителката от билетния контрол.

Накрая двамата федерални служители затвориха телефоните и след секунда Райм получи желания отговор. Уебли от Държавния се извъртя, без да каже дума, и тръгна намусен към главното фоайе.

– Чакай! – изкрещя Призрака. – Имаше сделка! Имахме сделка!

федералният служител продължи, без да се обръща, накъса писмото на Райм на парченца и без да спира, го хвърли в едно кошче.

Делрей каза на служителката на изхода да затваря вратата. Господин Кван щял да вземе друг полет.

Призрака се втренчи яростно в Райм, раменете му увиснаха – ясен знак, че се признава за победен. След миг обаче отчаянието му явно се уравни от надеждата за бъдещи победи; ян бе уравновесен от прилив на ин, както би казал Сони Ли. Трафикантът се обърна към Сакс и с вледеняваща усмивка изрече:

– Аз съм търпелив, Индао. Сигурен съм, че отново ще се срещнем. Найсин... Всяко нещо с времето си, всяко нещо с времето си.

Амелия Сакс го погледна в очите.

– За мен този момент няма да дойде скоро – каза бавно. Очите й, реши Райм, бяха несравнимо по-ледени от неговите.

Един униформен полицаи пое арестанта.

– Кълна се, нямах представа за какво става дума – заоправдава се Харълд Пийбоди. – Съобщиха ми, че...

Райм обаче се замисли за Сони Ли и престана да чува думите на агента. Мълчаливо помръдна пръста си и обърна количката с гръб към бюрократа.

Амелия Сакс уреди подробностите между отделните правозащитни организации по отношение на Кван Ан, Гуй, Призрака. Тя протегна ръка към смутения Пийбоди и каза:

– Бихте ли ми дали ключа от белезниците? Ако си ги искате обратно, след като го картотекираме, ще ги оставя в ареста.

49.

Няколко дни по-късно срещу Призрака бе заведено дело. Освобождение под гаранция не бе допуснато.

„Чаршафът“ с престъпленията му беше голям: убийства, незаконен трафик на хора, опит за убийство, незаконно притежание на оръжие, пране на пари.

Делрей и началниците му от Министерството на правосъдието използваша влиянието си в Главната прокуратура и в замяна на показания срещу Призрака на Сен Дзидзън, капитан на потъналия „фуджоуски дракон“, му бе гарантирана защита от съдебно преследване за нелегален трафик на хора. След като свидетелства, той щеше да бъде депортиран в Китай.

Сега Райм и Сакс бяха сами в спалнята на инвалида и полицайката се оглеждаше в голямото огледало.

– Чудесно изглеждаш – направи й комплимент Райм. Тя трябваше да се яви в съда след час. Показанията й бяха важни и сега мислеше само за представянето си в съдебната зала.

– Не знам. Амелия Сакс, която се беше отказала от професията на манекен, без да се двоуми, наричаше себе си „момиче на дънките и анцузите“. В момента носеше елегантен син костюм, бяла блуза и – мили Боже! – Райм сега забелязваше – извънредно нестабилни тъмносини „Джоан и Дейвидс“ с токчета, които увеличаваха ръста й над метър и осемдесет. Червената й коса бе събрана в безупречна прическа.

Въпреки всичко тя си оставаше Сакс – сребърните й обеци бяха с формата на малки куршуми.

Телефонът извънтя и Райм заповяда:

– Команда, вдигни телефона. Щрак.

– Линкълн? – прозвуча женски глас от високоговорителчето.

– Доктор Уивър.

Беше специалистката по неврохирургия, която трябваше да извърши операцията на гръбначния му стълб.

Сакс се заслуша в разговора и седна на ръба на леглото.

– Получих съобщението ти – каза лекарката. – Асистентът ми ми предаде, че било спешно. Наред ли е всичко?

– Да – отвърна Райм.

– Спазваш ли режима, който ти предписах? Без алкохол, достатъчно сън? – Тя добави шеговито: – Не, ти кажи, Том. Там ли си?

– Той е в другата стая – отвърна със смях Райм. – Няма кой да ме изпорти.

Освен Сакс, разбира се, но тя му беше съучастник.

– Бих искала да дойдеш утре в кабинета за последен преглед преди операцията. Мислех си...

– Докторе?

– Да?

Райм погледна Сакс в очите.

– Реших да не се подлагам на операцията.

– Решил си...

– Отменям я. Оставям ви депозита за стаята и капарото.

Тя замълча за момент, после отбеляза:

– Ти го желаше повече от всеки друг пациент.

– Наистина го желаете, така е. Само че си промених решението.

– През цялото време съм ти повтаряла, че рисковете са големи. Това ли е причината?

Той погледна Сакс. Задоволи се да отговори:

– В крайна сметка реших, че ползата няма да е толкова голяма.

– Мисля, че решението ти е правилно, Линкълн. Умно решение – отбеляза лекарката; сетне добави: – Напредъкът в лечението на уврежданията на гръбначния стълб е голям. Знам, че следиш литературата...

– Пръстът ми постоянно е на пулса на науката – отвърна той; остана много доволен, че е измислил тази метафора.

– Всяка седмица се откриват нови неща. Обаждай се, когато пожелаеш. Винаги можем да измислим нещо ново. Дори просто да искаш да поговорим, винаги си добре дошъл.

– Да, ще ми бъде много приятно.

– На мен също. Довиждане, Линкълн.

– Довиждане, докторе. Команда, край на връзката.

В стаята настъпи тишина. Сетне се чу пърхане на крила и един сокол качна на пераза. И двамата обърнаха глави към птицата.

– Сигурен ли си, Райм? – попита Сакс. – Готова съм да те подкрепя на сто процента, ако решиш да се подложиш на операцията.

Той не се съмняваше в това.

В момента обаче не искаше никаква операция.

„Приеми свои ограничения!... Съдба те направила такъв, Лоабан. И те направила с цел. Може би ти най-добър детектив, защо това станало. Твой живот сега балансиран, иска каже.“

– Сигурен съм – отвърна й той.

Тя седна на леглото и стисна ръката му. Сетне вдигна поглед към сокола скитник на прозореца. В бледата светлина лицето ѝ бе като от портрет на Ян Вермер. Накрая той попита:

– Сакс, а ти сигурна ли си, че искаш това?

И кимна към папката върху близката масичка, съдържаща снимка

на Пои и няколко документа.

Горният лист бе – озаглавен: „Молба за осиновяване“.

Тя го погледна. Очите ѝ говореха, че е сигурна в решението си.

* * *

В кабинета на съдията Сакс се усмихна на Пои. Скъпоценното дете, която седеше на стола до нея и играеше с парцаленото си коте.

– Госпожице Сакс, това е доста необичаен случай на осиновяване, но предполагам, че вече го знаете.

Съдия Маргарет Бенсън-Уейлс, жена с порядъчно закръглени форми, седеше зад отчайващо очуканото си бюро в мрачната масивна сграда на Манхатънския граждански съд.

– Да, ваша чест.

Съдията се наведе и продължи:

– Мога да кажа само, че през последните два дни съм разговаряла с повече хора от щатските и градските социални служби, от кметството, полицията и ИНС, отколкото за цял месец. Кажете, полицай, откъде хилаво момиче като вас може да има толкова много връзки в този град?

– Имам късмет, предполагам.

– Вероятно не само – отбеляза съдията и отново зачете документите. – Чух доста ласкави неща за вас.

Очевидно Сакс също имаше добри гуанси. Връзките ѝ се простират от Фред Делрей и Лон Селито до Алън Коу, който не само че не загуби работата си, ами и зае мястото на предсрочно пенсионираната се Харълд Пийбоди. За няколко дни купища листове, които се изписват при повечето случаи на осиновяване, бяха смлени и изхвърлени на боклука.

Съдията продължи:

– Вие несъмнено разбирате, че тук най-важно е благополучието на самото дете и че ако сметна, че условията не го удовлетворяват, няма да подпиша документите.

Пълната жена се държеше по същия добронамерен начин, по който и Линкълн Райм.

– Не бих желала друго, ваша чест.

Както много съдии, с които се беше срещала Сакс, Бенсън-Уейлс бе склонна да дава поучения. Тя се облегна назад и се обърна към присъстващите:

– Така, процедурата по осиновяване в щата Ню Йорк включва запознаване с възможностите и опита на кандидатите за отглеждане на деца и обикновено – тримесечен изпитателен период. Цяла сутрин

преглеждах документите и докладите, говорих със социални служители и временния настойник, който се грижеше за момиченцето. Отзивите са добри, но това може да се промени по-бързо от падението на „Булс“ след напускането на Майкъл Джордан. Затова ето какво ще направя. Постановявам тримесечен пробен период на съжителство, след което случаят може да бъде преразгледан от социалните служби. След това, ако няма проблеми, ще постановя редовно осиновяване с тримесечен изпитателен срок. Как ви звучи това?

– Много добре, ваша чест.

Съдията огледа изпитателно лицето на Сакс. Сетне кимна. Натисна бутона на интеркома и нареди:

– Да влязат ищците.

След малко вратата на кабинета се отвори и Сам и Меймей Чан влязоха плахо. Зад тях се появи адвокатът им, китаец със светлосив костюм и вратовръзка с толкова предизвикателно червен цвят, че можеше да заема достойно място в гардероба на Фред Делрей.

Чан кимна на Сакс; тя се изправи и стисна ръката му, след което пое и дланта на жена му.

Очите на Меймей се разшириха. Сакс вдигна Пои и тя го прегърна пламенно.

– Господин и госпожа Чан, говорите ли английски? – попита съдията.

– Аз малко – отвърна Чан. – Жена ми не добре.

– Вие сте господин Син, нали? – обърна се съдията към адвоката.

– Да, ваша чест.

– Бихте ли влезли в ролята на преводач?

– Разбира се.

– Обикновено процесът по осиновяване в тази страна е доста сложен. На практика е невъзможно семейство с несигурен имигрантски статут да получи право за осиновяване.

Син преведе. Меймей кимна.

– Тук обаче сме изправени пред необичаен казус.

Син отново заговори отсечено на китайски. Сега и двамата съпрузи Чан кимнаха, но запазиха мълчание. Очите на Меймей просветнаха, дишането ѝ се учести. Личеше си, че ѝ се ще да се усмихне, но се съдържа.

– Имиграционните власти ме уведомиха, че сте подали молба за убежище и поради дисидентския ви статут в Китай такова вероятно ще ви бъде предоставено. Това доказва, че ще сте в състояние да осигурите стабилност в живота на детето. Както и фактът, че вие и синът ви,

господин Чан, имате постоянна работа.

– Да, сър.

– „Госпожо“, не „сър“ – поправи го строго съдия Бенсън-Уейлс, която без съмнение не беше свикнала да повтаря по два пъти нарежданията си в съдебната зала.

– Извинете, госпожо.

Съдията повтори казаното пред Сакс за изпитателните периоди и осиновяването.

Съпрузите Чан очевидно знаеха достатъчно английски, за да разберат последните думи на съдията и без превод. Меймей заплака тихо, Сам Чан я прегърна, усмихна се и ѝ зашепна нещо. След това Меймей пристъпи към Сакс и я прегърна – това бе твърде рядък израз на благодарност.

– Сесе, благодаря, благодаря. Съдията подписа документа.

– Можете да вземете детето. Адвокат Син, обърнете се към секретарката ми за заверка на документите.

– Да, ваша чест.

* * *

Сам Чан поведе семейството си, сега увеличено официално с един човек, към паркинга зад черния каменен Граждански съд.

Минаха покрай жълтата спортна кола на полицайката. Уилям, който цял ден бе гледал мрачно и нервно, грейна, щом я видя.

– „Камаро 55“ – обяви. Полицайката се засмя:

– Познаваш ли американските коли?

– Кой ще се качи на друга? – попита той насмешливо. – Това е адски готино.

– Уилям – прошепна предупредително Чан и получи хладен поглед от сина си.

Меймей и децата продължиха към микробуса, а Чан остана с полицайката.

Избра думите внимателно.

– Всичко, което вие направихте за нас, вие и господин Райм... Не знам как да благодаря. И момиченцето... Виджте, моя жена, тя винаги...

– Разбирам.

Гласът ѝ прозвуча рязко и той си даде сметка, че макар да оценява благодарността му, полицайката се чувства неловко да я приеме. Тя седна в колата си, присви леко очи от болка в ставите или в някое разтегнато сухожилие. Моторът изрева и тя изхвърча от паркинга със свистене

на гуми.

След миг колата се скри от поглед.

Семейството трябваше да тръгва за една погребална агенция в Бруклин, където тялото на Чан Дзечи чакаше подобавашо погребение. Сам Чан обаче остана неподвижен, загледан в комплекса от сиви сгради. Нуждаеше се от малко усамотение – този човек, подхвърлян между ин и ян на живота. Как му се искаше да отхвърли грубото, мъжкото, традиционното, авторитарното – аспектите на досегашния му живот в Китай – и да приеме нежното, женското, интуитивното, новото – всичко, което олицетворяваше Красивата страна. Колко трудно обаче се оказваше това. Мао Дзъдун, замисли се той, бе опитал да премахне старите обичаи и идеи с една-единствена заповед, съсипала страната му.

Не, реши Чан, миналото винаги остава в нас. Не знаеше обаче как да го вмести в бъдещето си. Можеше да го постигне. Древните духове от Забранения град съжителстваха с доста по-различните призраци на „Тянанмън“... Той обаче предполагаше, че това помирение ще продължи до края на живота му.

Ето го сега, на другия край на света, далеч от всичко познато, объркан и заобиколен от предизвикателства.

И разтревожен от несигурността на живота в една чужда страна.

В някои неща обаче беше сигурен:

Че на есенния Празник на мъртвите ще намери покой, докато почиства гроба на баща си, докато оставя дарове и разговаря с духа на стареца.

Че Пои, Скъпоценното дете, ще порасне и ще стане жена в пълна хармония с това забележително място и време: Красивата страна в началото на новия век, събрала поравно от Хуа и от Мейгуо, от Китай и Америка, но в по-голямо съвършенство.

Че Уилям ще получи собствена стая и ще намери нещо друго, за което да се сърди, но малко по малко гневът му ще се възнесе като феникс от изстиващата пепел и той също ще постигне хармония.

И че самият Чан ще работи усърдно, ще продължи дейността си като дисидент, а в почивните дни ще се наслаждава на някои скромни удоволствия – да се разхожда с Меймей в квартала, да посещава паркове и галерии и да прекарва часове в магазини като „Хоум Стор“, на пазар или просто да зяпат изобилието по рафтовете.

Сам Чан обърна гръб на високите сгради и тръгна към микробуса, за да се събере отново със семейството си.

* * *

Все още дегизирана като манхатънска бизнесдама, Амелия Сакс влезе в хола.

– Е? – попита криминологът.

– Всичко е уредено – отвърна тя и изчезна по стълбите нагоре.

Върна се след няколко минути по дънки и горнище на анцунг както обикновено.

– Знаеш ли, Сакс, ако искаше, можеше и ти да осиновиш детето. – Райм замълча, после добави: – Искам да кажа, ние можем да го осиновим.

– Знам.

– Защо не поиска?

Тя се замисли, сетне отговори:

– Онзи ден в Китайския квартал натъпках един престъпник с олово, след това поплувах на трийсет метра под водата, после служих за примамка в акция за залавяне на убиец. Не мога без тези неща, Райм. – Тя се замисли, сякаш да намери по-точни думи, за да опише чувствата си, засмя се. – Баща ми казваше, че има два вида шофьори – едните проверяват в огледалото, преди да преминат в друго платно, останалите не. Аз съм от вторите. Ако у дома ме чакаше дете, щях постоянно да се озъртам назад. Не мога да живея така.

Той я разбра много добре. Въпреки това попита закачливо:

– Като не поглеждаш в огледалото, не се ли страхуваш, че някой ще те блъсне?

– Номерът е, че карам по-бързо от всички останали. Затова няма начин да ме блъснат.

– Когато се движиш, не могат да те хванат.

– Да.

– От теб ще стане добра майка, Сакс.

– И ти можеш да бъдеш добър баща, Райм. Нека обаче да го отложим с някоя и друга година. Точно сега имаме няколко други неща за уреждане, не мислиш ли?

Тя кимна към бялата дъска със записките на Том по случая „Призрак-убиец“; дъска, която бе изписвана с бележките по десетина предишни разследвания и щеше да види още десетки други.

Тя, разбира се, има право, размишляваше Линкълн Райм; светът, представен чрез тези снимки и бележки, това място на ръба, то бе тяхната същност – поне до края на живота им.

– Уредих подробностите – съобщи ѝ той.

Райм бе говорил по телефона, за да осигури транспортирането на тялото на Сони Ли и предаването му на баща му в Люгоюан, Китай. Беше възложил задачата на една китайска погребална агенция, от която го увериха, че всички традиции ще бъдат спазени.

Райм имаше да изпълни още едно задължение, свързано със смъртта на китайския полицаи. Той стартира с гласа си програмата за текстообработка на компютъра. Сакс седна до него:

– Давай.

След половин час писане и поправяне стигнаха до следното:

Скъпи господин Ли,

Пиша ви, за да изразя искрените си съболезнования за смъртта на сина ви Канмей. Искам да знаете колко сме благодарни аз и колегите ми от полицията за честта да работим с вашия син по трудния и опасен случай, при който той загуби живота си. Канмей спаси много хора и спомогна за изправянето на един жесток убиец пред съда – дело, с което сами не бихме могли да се справим. Действията му са достойни за най-голяма почит и му донесоха огромно уважение сред пазителите на законността в САЩ. Искрено се надявам да се гордеете със сина си заради смелостта и саможертвата му, колкото се гордеем ние.

Линкълн Райм, дет. кап., НИПУ (пенс.)

Райм прочете писмото и изръмжа:

– Прекалено много. Прекалено емоционално. Да започнем отначало.

Сакс обаче се пресегна и пусна текста да се печата.

– Не, Райм. Остави го така. Понякога прекаленото е за добро.

– Сигурна ли си? – Да.

Сакс остави писмото настрана; Еди Дън щеше да дойде по-късно и да го преведе.

– Искаш ли да се заемем пак с уликите? – попита тя и кимна към бялата дъска.

Имаха много подготвителна работа по делото срещу Призрака.

– Не, искам да играем.

– Да играем ли?

– Да.

– Добре – отвърна закачливо тя. – Тъкмо съм в настроение да печеля.

– Ти си го изпроси.

– На какво ще играем?

– На вейчи. Дъската е там. А в онези торбички са пуловете.

Тя постави дъската върху една масичка до Райм. Срещна очите му, съзерцаващи квадратчетата, и каза:

– Мисля, че съм в по-неизгодната позиция, Райм. Ти си играл и преди.

– Със Сони изиграхме няколко игри – призна непринудено той.

– Колко по-точно?

– Общо три. Не може да се каже, че съм голям майстор, Сакс.

– Кой би? – попита тя.

– Нужно е известно време, докато навлезеш в играта – избягна отговора Райм.

– Паднал си. И трите пъти.

– Последния замалко да спечеля.

Заобяснява търпеливо правилата и тя се приведе към него, поглъщайки жадно думите му. Накрая той каза:

– Това е... Така, ти никога не си играла, затова ще ти осигуря предимство. Можеш да играеш първа.

– Не – отвърна Сакс. – Никакви предимства. Ще хвърляме ези-тура.

– Такъв е обичаят – увери я Райм.

– Никакви предимства – повтори тя; извади четвърт долар от джоба си. – Казвай.

И подхвърли монетата.

КРАЙ

© 2002 Джефри Дийвър
© Марин Загорчев, превод от английски

Jeffery Deaver
The Stone monkey, 2002

Източник: <http://bezmonitor.com>, OCR: неизвестен
Светла Иванова, редактор

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2034>]